EDUCAȚIE FATALĂ

Prima lecție la Școala Solomonarilor

NAOMI NOVIK

ARMADA

„La Școala Solomonarilor,
nu avem decât trei specializări:
incantații, alchimie și meșteșuguri.
Iar, dintre acestea, numai incantațiile
pot fi practicate din propria cameră,
fără să fii nevoit să mergi în laborator
sau în atelier mai des decât e strict
necesar. Are rost să te specializezi
în alchimie sau în meșteșuguri
numai dacă ești ca Aadhya,
dacă ai afinitatea corespunzătoare,
căci astfel ai un dublu avantaj:
te concentrezi asupra punctelor tale
forte și există relativ puțini care
studiază așa ceva. Dacă scapă
cu viață de aici, un vrăjitor
meșteșugar deștept, bine pregătit,
cu o afinitate pentru materiale
stranii și cu multe alianțe potrivite,
ar putea chiar să intre în enclava din
New York. [...] Cu cât e mai bună
enclava în care intri, cu atât ai mai
multă putere de care să te folosești.
Meșteșugarii din New York
și din Londra au avut suficientă
forță, încât să construiască
Portalul Transatlantic...“

NAOMI NOVIK

EDUCAȚIE FATALĂ

Prima lecție la Școala Solomonarilor

Traducere din limba engleză de
IRINA ORNEA

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca BARABOI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Novik, Naomi
Educaţie fatală / Naomi Novik trad. din lb. engleză: Irina Ornea. – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978–606–43–1218–1
I. Ornea, Irina (trad.)
821.111

Naomi Novik
A DEADLY EDUCATION
Copyright © 2020 by Temeraire LLC
Illustrations copyright © 2020 by Penguin Random House LLC
All rights reserved.
This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

©NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA.**

Tiparul executat de ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978–606–43–1218–1

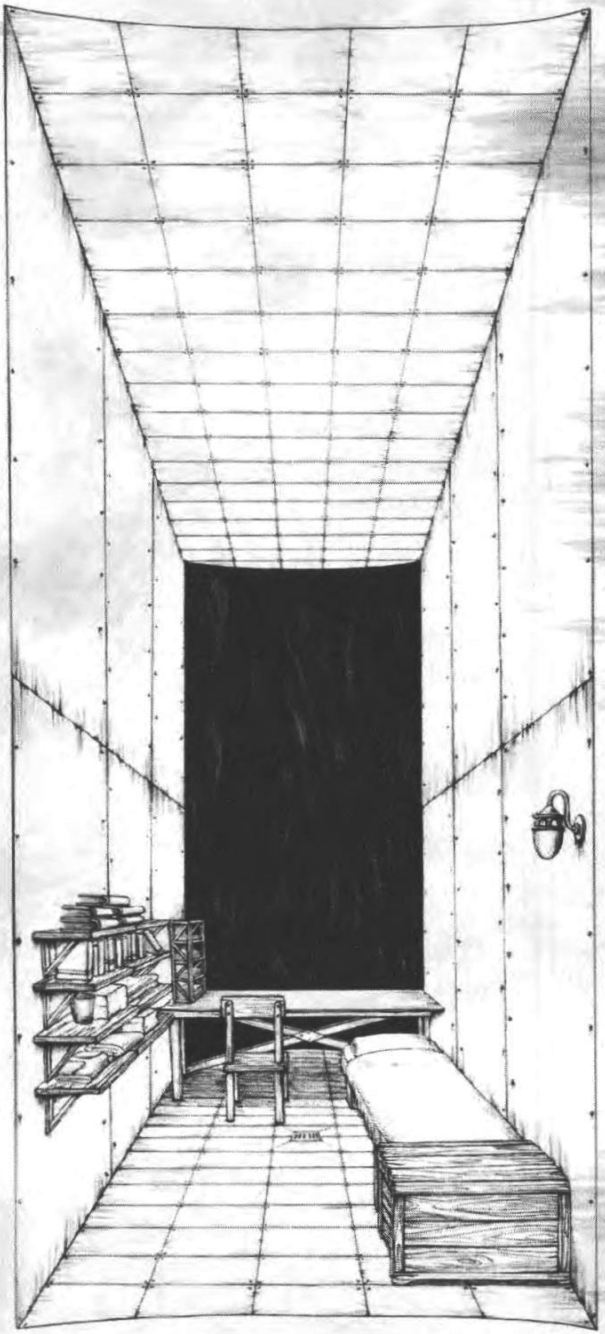

Dormitorul lui Galadriel

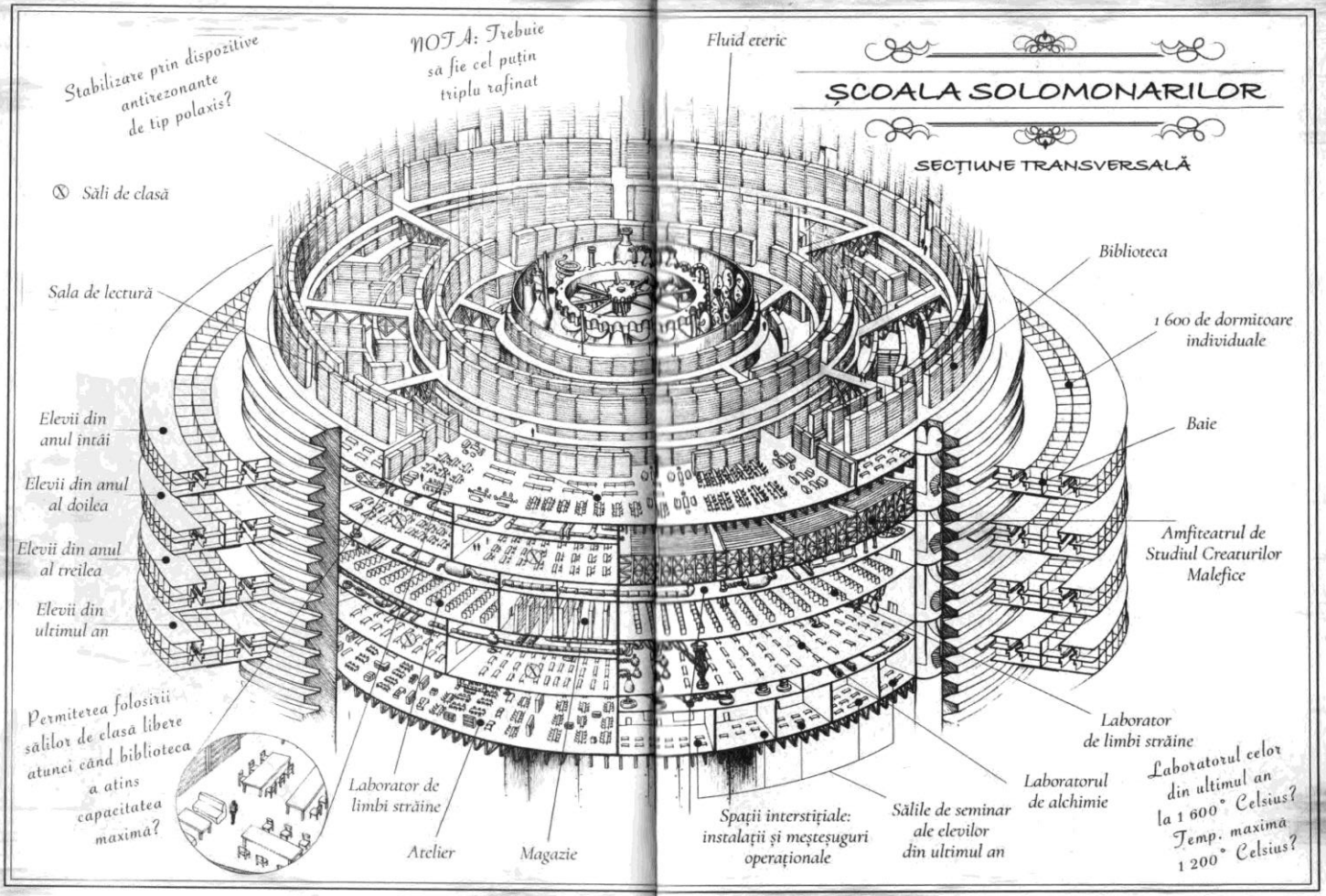
Stabilizare prin dispozitive antirezonante de tip polaxis?
NOTĂ: Trebuie să fie cel puțin triplu rafinat
Fluid eteric
ȘCOALA SOLOMONARILOR
SECȚIUNE TRANSVERSALĂ
Săli de clasă
Sala de lectură
Biblioteca
1 600 de dormitoare individuale
Baie
Elevii din anul întâi
Elevii din anul al doilea
Elevii din anul al treilea
Elevii din ultimul an
Amfiteatrul de Studiul Creaturilor Malefice
Permiterea folosirii sălilor de clasă libere atunci când biblioteca a atins capacitatea maximă?
Laborator de limbi străine
Laboratorul de alchimie
Laboratorul celor din ultimul an la 1 600° Celsius? Temp. maximă 1 200° Celsius?
Laborator de limbi străine
Atelier
Magazie
Spații interstițiale: instalații și meșteșuguri operaționale
Sălile de seminar ale elevilor din ultimul an

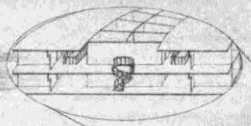

Linia de autoservire & căile de acces către punctele de debarasare, neseparate în mod corespunzător?

Punct vulnerabil

INTENȚIONAT: Concentrarea activității creaturilor malefice într-un loc aflat cât mai departe de zona meselor

Meșteșug operațional pentru dormitoarele rotative, instalațiile sanitare etc.

Variația mâncărurilor:
128 lms mic dejun
212 lms prânz
530 lms cină

Lămpile cu ultraviolete din cantină? Încă 300 lms

Parcurs zilnic: 3 x 46 lms

Accesul restricționat în funcție de an?

CLASA A I-A

CLASA A II-A

CLASA A III-A

CANTINA

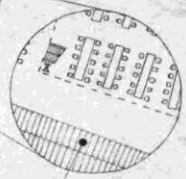

Locuri suplimentare la mezanin

Amfiteatrul de Studiul Creaturilor Malefice

Majoritatea creaturilor malefice vor fi atrase înspre cantină
Studiul Creaturilor Malefice pentru Anul I chiar înainte de prânz

ȘCOALA SOLOMONARILOR

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ

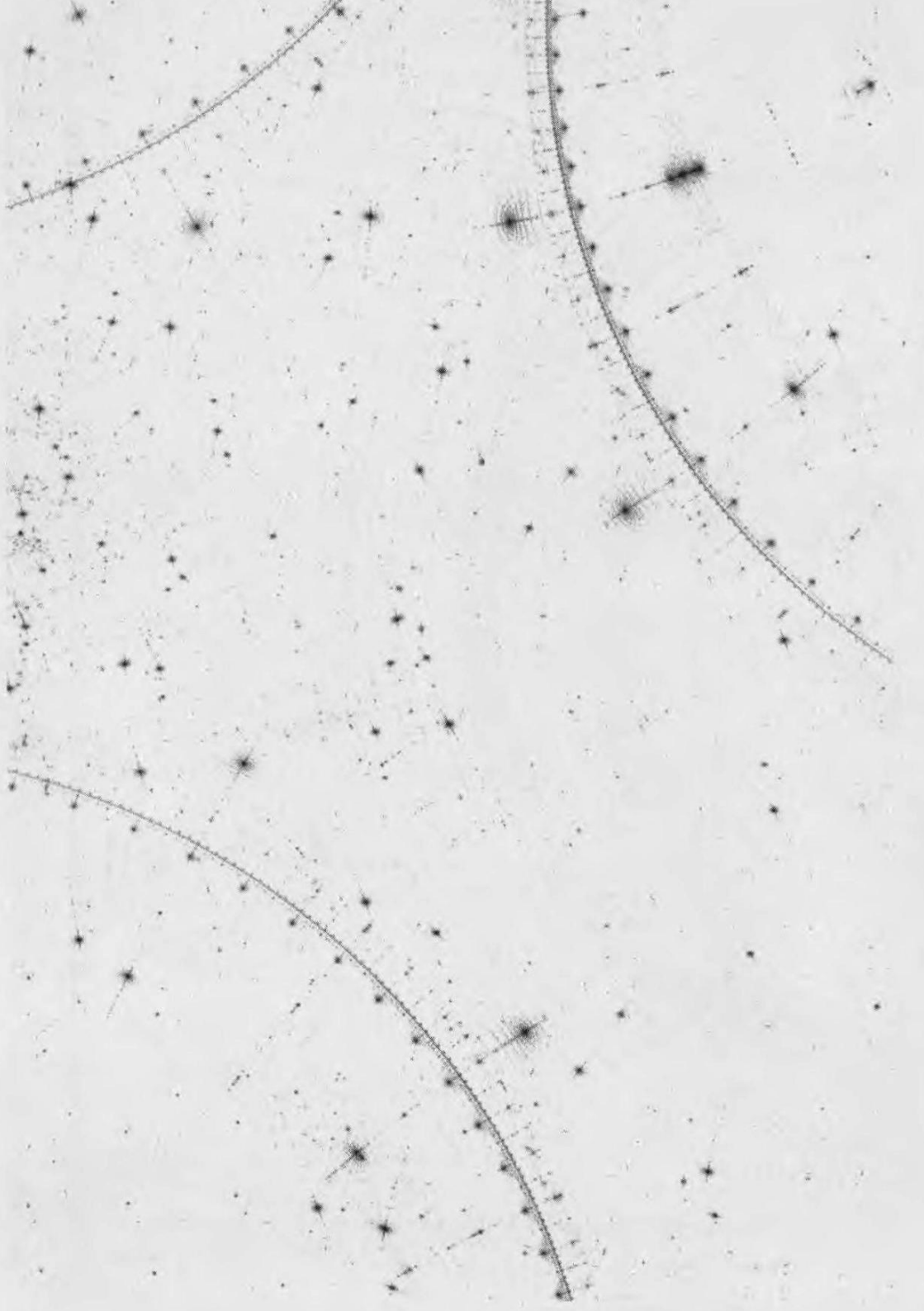

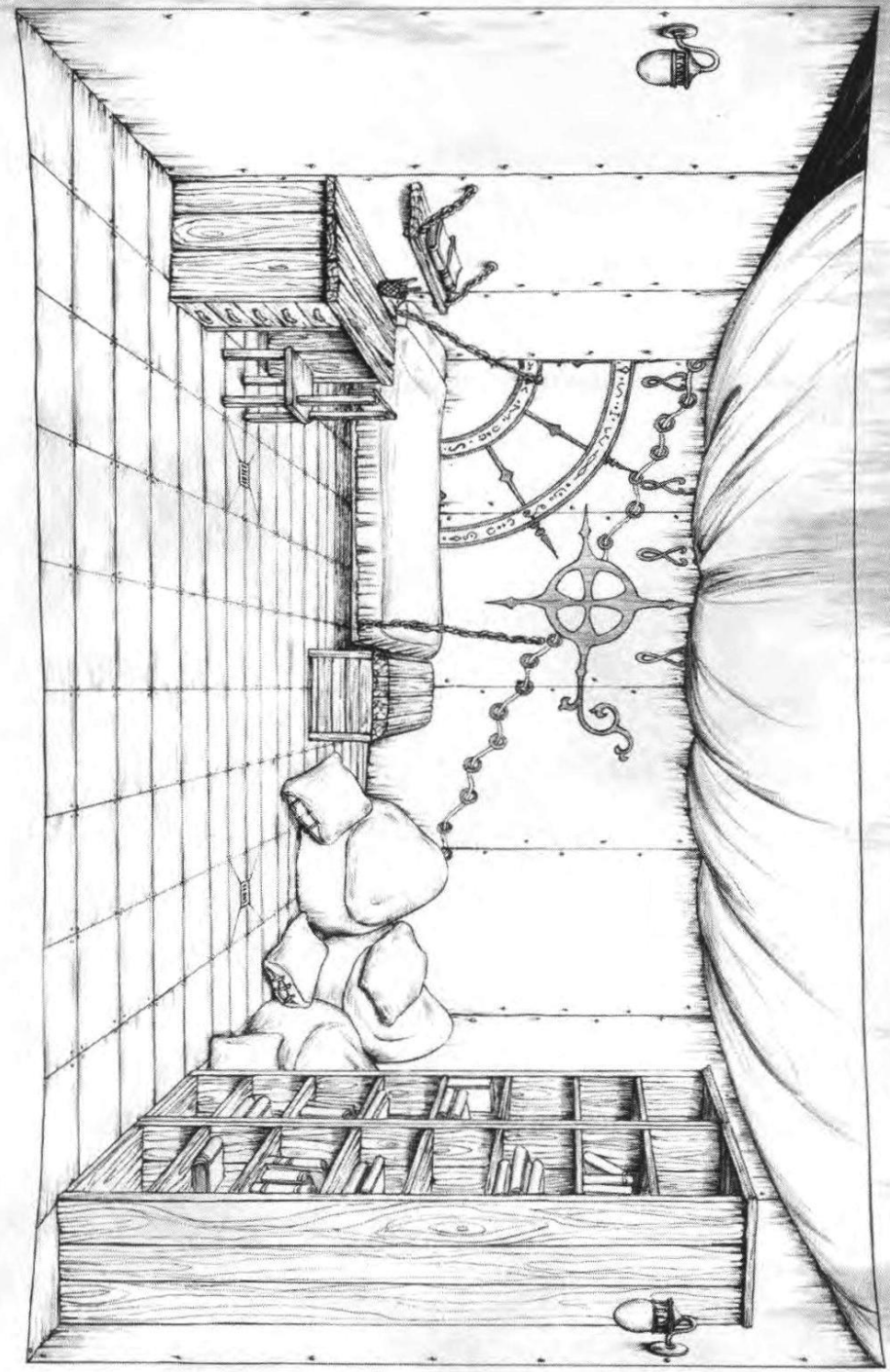

Dormitorul lui Chloe

Lui lim, purtător al luminii într-un loc întunecat

1
DEVORATORUL-DE-SUFLETE

După ce mi-a salvat pentru a doua oară viaţa, am hotărât că Orion trebuia să moară. Înainte, nu prea nutrisem sentimente de vreun fel sau altul faţă de el, dar până şi eu aveam limite. Ar fi fost în regulă dacă mi-ar fi salvat viaţa în repetate rânduri, de zece sau de treisprezece ori, ceva ieşit din comun – treisprezece e un număr cu o anumită prestanţă, totuşi! Orion Lake – bodyguardul meu şi numai al meu; m-aş fi putut obişnui cu gândul ăsta. Dar eram deja de trei ani la Şcoala Solomonarilor şi nu dăduse niciodată semne că ar fi dispus să-mi ofere vreun tratament preferenţial.

E o dovadă de egoism din partea mea, veţi spune, să-l privesc cu intenţii criminale pe eroul care-a fost în permanenţă responsabil de supravieţuirea unui sfert dintre elevii promoţiei noastre. Ei, ce să zic: ghinionul rataţilor care nu reuşesc să se menţină în viaţă fără ajutorul lui! Oricum, nu ne este *sortit* tuturor să supravieţuim. Trebuie să se hrănească şi şcoala cumva.

Ah, dar cum rămâne cu mine, veţi întreba, de vreme ce am avut nevoie să mă salveze? Ba chiar de două ori? Păi, exact din cauza asta trebuia să piară! Anul trecut, *el* a declanşat explozia din laboratorul de alchimie, în timp ce se lupta cu o himeră.

Am fost nevoită să mă târăsc printre dărâmături, în timp ce el se mişca în cerc, pocnind-o peste coada care

scuipa flăcări.

Iar devoratorul-de-suflete nu se aflase în camera mea cu cinci secunde înainte să intre el pe uşă: probabil că venise chiar în urma lui, după ce-l fugărise pe coridor. Şi chestia aia dăduse buzna aici tocmai ca să scape.

Dar cine o să mă lase pe mine să explic toate astea? Himera ar fi putut să nu se ţină scai de mine, în ziua aia fuseseră mai bine de treizeci de copii în laborator, însă o salvare dramatică la mine în dormitor e ceva cu totul deosebit. Cât despre restul şcolii, ajunsesem să fac parte din gloata de nefericiţi năpăstuiţi pe care-i salvase Orion Lake pe parcursul carierei sale strălucite, iar asta era de-a dreptul intolerabil.

Camerele noastre nu sunt foarte mari. El stătea la numai câţiva paşi de scaunul meu, încă aplecat şi gâfâind deasupra bălţii purpurii şi bolborositoare, care rămăsese din devoratorul-de-suflete şi care se tot prelingea printre crăpăturile înguste dintre plăcile de gresie, gata să se întindă prin toată camera. Urmele de incandescenţă din palme îi luminau chipul – nu era un chip grozav sau ceva asemănător: avea un nas mare şi coroiat, care ar fi putut deveni impresionant într-o bună zi, dacă l-ar fi ajutat şi restul feţei, deocamdată fiind doar considerabil, iar părul gri-argintiu, care ar cam fi trebuit tuns acum vreo trei săptămâni, îi atârna peste fruntea brobonită de sudoare. Îşi petrecea mare parte din timp în mijlocul unui cerc impenetrabil de admiratori devotaţi, aşa că nu mai ajunsesem niciodată atât de aproape de el. Şi-a îndreptat spinarea şi şi-a şters sudoarea cu braţul.

— Te simţi bine… Gal, parcă, nu-i aşa? m-a întrebat, cât să pună sare pe rană.

Doar ne petrecuserăm ultimii trei ani împreună, în aceeaşi secţiune a laboratorului!

— Nu datorită ţie şi fascinaţiei tale nemărginite pentru orice chestie întunecată care colcăie pe aici, i-am răspuns, cu răceală. Şi *nu* e corect Gal, n-a fost niciodată, mă cheamă *Galadriel* (numele n-a fost ideea mea, aşa că nu vă mai uitaţi aşa urât la mine!), iar, dacă nu te descurci din prima cu atâtea silabe, poţi să-mi spui El.

A ridicat brusc capul şi m-a privit, clipind nedumerit.

— Oh! Ah… îmi pare rău! a rostit pe un ton tot mai ridicat, de parcă n-ar fi priceput ce se petrece.

— Nu, nu! am zis. *Mie* îmi pare rău. E clar că nu-mi joc rolul la înălţimea aşteptărilor.

Mi-am dus mâna la frunte cu un gest emfatic.

— Orion, am fost atât de îngrozită! am icnit şi m-am azvârlit spre el.

S-a clătinat un pic: eram de aceeaşi înălţime.

— Slavă *cerului* c-ai fost aici să mă salvezi, nu m-aş fi descurcat de una singură c-un devorator-de-suflete! am adăugat, suspinând lamentabil de fals la pieptul lui.

Vă vine să credeţi sau nu, chiar a încercat să-şi petreacă braţul în jurul meu şi să mă bată uşurel pe umăr, atât de automat devenise gestul ăsta pentru el. Mi-am înfipt cotul în stomacul lui ca să-l împing de lângă mine. A scos un sunet ca un lătrat şi s-a dat un pas în spate, nesigur, ca să se zgâiască la mine.

— N-am nevoie de ajutorul tău, iscoadă nesuferită ce

eşti! i-am zis. Stai cât mai departe de mine, altfel o să-ţi pară rău!

L-am mai împins un pas înapoi şi am trântit uşa între noi, ratându-i milimetric vârful nasului ăluia coroiat. Înainte să dispară, am avut mărunta satisfacţie de a-i vedea expresia de absolută stupoare, după care am rămas doar cu priveliştea uşii metalice cu vopseaua scorojită şi cu o gaură acolo unde fuseseră clanţa şi încuietoarea, topite de-cum. Mersi, eroule! M-am uitat chiorâş la uşă şi m-am întors la birou, tocmai când masa amorfă a devoratorului-de-suflete se prăbuşea, şuierând ca o conductă spartă şi umplând încăperea cu un miros greu de putreziciune.

Eram atât de nervoasă, că de-abia dintr-a şasea încercare am găsit vraja cu care să o curăţ. După a patra tentativă, m-am ridicat şi am azvârlit ultimul pergament sfărâmicios în bezna impenetrabilă de la celălalt capăt al biroului meu şi am zbierat furioasă:

— *Nu vreau* să convoc o armată de scuvara! *Nu vreau* să invoc pereţi de flăcări mortale! *Vreau să-mi curăţ* nenorocita asta de cameră!

Drept răspuns, a venit către mine în zbor, din neant, un volum oribil, legat într-un soi de piele decolorată şi scorojită, cu margini ascuţite care scoteau un hârşâit neplăcut în timp ce patinau pe biroul meu de metal. Pielea provenea, probabil, de la un porc, însă era clar că cineva voise să dea impresia că ar fi fost jupuită de pe un om, ceea ce era aproape la fel de rău. Tomul s-a deschis singur la o pagină cu instrucţiuni pentru a supune o mulţime de

oameni care să-ţi îndeplinească dorinţele. Bănuiesc că mi-ar fi făcut curat în cameră dacă le-aş fi cerut-o.

Chiar trebuia să iau unul dintre cristalele idioate ale mamei, să mă aşez pe patul meu îngust, care scârţâie, şi să meditez zece minute, înconjurată de putoarea devoratorului-de-suflete care se impregna în hainele, aşternuturile şi documentele mele. Aţi putea crede că orice miros ar trebui să se ducă repede, de vreme ce un întreg perete al încăperii are deschidere către vederea pitorească a vidului mistic al beznei – e la fel de încântător ca şi cum ai trăi pe o navă spaţială care se îndreaptă direct spre o gaură neagră –, însă v-aţi înşela amarnic. După ce am reuşit, în sfârşit, să mă sustrag incoerentelor niveluri pulsatile ale furiei mele, am împins cartea legată în piele de porc în celălalt capăt al biroului, înapoi în vid – atingând-o cu un stilou, pentru orice eventualitate – şi am spus cu tot calmul de care eram capabilă:

— Vreau o vrajă casnică simplă pentru curăţarea mizeriei nedorite care pute.

A apărut posac – *bum!* – un volum gigantic intitulat *Amunan Hamwerod,* plin ochi cu vrăji scrise în engleza veche – limba moartă la care mă pricep cel mai puţin – şi nici nu s-a deschis la o pagină anume.

Mereu mi se întâmplă genul ăsta de lucruri. Unii vrăjitori au o afinitate pentru magia meteorologică sau pentru farmecele de preschimbare ori pentru trucurile fantastice de luptă, ca Orion, dragul de el. Eu, una, am o afinitate pentru… distrugerea în masă. E numai vina mamei, bineînţeles, cum tot ea e de vină şi pentru numele

stupid pe care-l port. Ea-i genu' ăla care umblă cu flori, perle şi felurite cristale şi care dansează pentru Zeiţă sub clar de lună. Toţi oamenii sunt persoane adorabile şi oricine face vreo greşeală e neînţeles sau nefericit.

Se ocupă chiar şi cu masaj terapeutic pentru oamenii obişnuiţi, fiindcă „e aşa de relaxant să-i faci pe oameni să se simtă mai bine, draga mea!". Majoritatea vrăjitorilor nu se ostenesc cu munci banale – e-o chestie considerată oarecum înjositoare – sau o fac doar ca să uite de slujba lor plictisitoare. Tipul care se pensionează după ce a lucrat patruzeci şi şase de ani în firmă şi despre care nimeni nu-şi prea aminteşte cu ce se ocupa, bibliotecarul năuc pe care îl zăreşti uneori rătăcind printre rafturi, parcă fără vreun scop anume, al treilea vicepreşedinte al departamentului de marketing, care apare numai la întâlnirile cu cei mai înalţi membri ai conducerii; genul ăsta de chestie. Există vrăji pentru a găsi joburile astea sau pentru a le determina să apară, astfel îţi asiguri cele necesare traiului şi dispui şi de timp ca să produci mana şi să-ţi transformi în interior apartamentul modest într-un conac cu douăsprezece camere. Însă Mami nu face de-astea! Percepe un tarif de nimic şi asta doar pentru că, dacă te oferi să faci masaj profesionist pe gratis, oamenii se uită strâmb la tine – şi pe bună dreptate.

Fireşte că am ieşit exact opusul ei, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine deţine o înţelegere elementară a principiului echilibrului, aşa că, atunci când vreau să-mi curăţ camera, primesc instrucţiuni pentru a o nimici prin foc. Nu c-aş avea cum *să folosesc* vreuna dintre aceste

încântătoare vrăji devastatoare pe care şcoala e atât de nerăbdătoare să mi le pună la dispoziţie. În mod destul de curios, nu poţi, pur şi simplu, să produci o întreagă armată de demoni cât ai clipi. Ai nevoie de putere, şi nu de puţină! Or, nimeni n-o să te ajute să produci mana pentru a-ţi convoca armata personală de demoni, hai să fim realişti, e nevoie de malia!

Toată lumea – aproape toată lumea – foloseşte din când în când un pic de malia, pentru lucruri pe care nici nu le consideră abjecte. Să transformi prin magie o felie de pâine într-una de tort, fără să aduni mana necesară în prealabil, genul ăsta de chestie, despre care toată lumea are impresia că nu e decât o înşelătorie inofensivă. Ei bine, puterea trebuie să vină de *undeva* şi, dacă nu ai adunat-o tu, atunci probabil că provine de la o vietate, pentru că e mai uşor să iei putere de la ceva care e deja în viaţă şi mişună. Aşa că tu te alegi cu tortul, în vreme ce o colonie de furnici din fundul curţii tale înţepeneşte, moare şi se dezintegrează.

Mama n-ar folosi malia nici ca să-şi ţină ceaiul fierbinte. Însă, dacă nu eşti chiar aşa de fixist (şi, s-o recunoaştem, cei mai mulţi oameni nu sunt!), poţi să-ţi faci în fiecare zi, pentru tot restul vieţii, tort în trei culori din pământ şi furnici şi tot vei apuca o sută cincizeci de ani şi vei muri liniştit în patul tău, presupunând că nu te omoară colesterolul mai devreme. Însă, dacă te apuci să foloseşti malia la scară mai largă, de pildă, pentru a distruge un oraş sau pentru a măcelări o armată întreagă ori pentru oricare dintre cele o mie de alte chestii inutile

pe care ştiu exact cum să le fac, nu vei obţine suficientă decât dacă aspiri mana – sau forţă vitală, energie tainică, praf de zâne sau cum vrei să-i zici; mana e termenul la modă acum – din lucruri suficient de complexe, încât să simtă şi să îţi opună rezistenţă. Atunci puterea e întinată, eşti fizic sfârtecat în vreme ce încerci să le smulgi mana şi, de multe ori, ele, lucrurile complexe, câştigă.

Cu toate că, pentru mine, asta nu ar fi o problemă. M-aş dovedi grozavă la extras malia, dacă aş fi tâmpită sau suficient de disperată încât să încerc. Aici trebuie să recunosc meritul lui Mami: a aplicat idioţenia aia de educaţie prin ataşament, ceea ce, în cazul meu, a însemnat că dulcea ei aură strălucitor de imaculată a învăluit-o pe a mea îndeajuns încât să mă împiedice să dau prea devreme peste malia. Când veneam acasă cu broscuţe ca să mă joc cu vintrele lor, totul se petrecea cu cea mai mare blândeţe. „Nu, iubita mea, nu rănim făpturile vii”, îmi zicea, apoi mă ducea în sat, la magazinul din colţ şi-mi dădea o îngheţată, ca să se revanşeze pentru faptul că-mi luase broscuţele. Aveam cinci ani şi îngheţata era, oricum, singurul motiv pentru care-mi doream putere, aşa că vă închipuiţi că îi aduceam ei toate micile mele descoperiri. Iar când am ajuns la vârsta la care ea nu m-ar mai fi putut împiedica, eram suficient de mare, încât să înţeleg ce se întâmplă cu vrăjitorii care folosesc malia.

În special cei din anul terminal se apucă să folosească malia, când ştiu că îi paşte absolvirea, însă şi la noi în an sunt câţiva care au început deja. Uneori, când îţi aruncă o privire, ochii lui Yi Liu se fac complet albi pentru o clipă.

Iar unghiile i-au devenit negre şi mate şi mi-e clar că nu şi le dă cu ojă. Jack Westing pare în regulă, un băieţel american blond, tot numai zâmbet – majoritatea oamenilor îl consideră încântător –, însă, dacă treci, prin dreptul camerei lui şi inspiri adânc, simţi un miros slab de osuar. Cel puţin, eu, una, îl simt. Luisa, care stătea la trei camere de el, a dispărut la începutul anului, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea – nu e ceva neobişnuit, dar sunt aproape sigură că tot ce a mai rămas din ea se găseşte la el în cameră. Am nas pentru genul ăsta de lucruri, chiar şi atunci când aş prefera să nu am habar de ele.

Dacă aş fi cedat şi aş fi început să folosesc malia, aş fi navigat pe aici purtată – ce-i drept – de aripile hidoase ca de liliac ale bestiilor demonice, însă tot aripi sunt şi astea. Şcoala Solomonarilor adoră să le dea răuvrăjitorilor drumul în lume; mai niciodată nu-i ucide. Noi, restul, ne trezim cu devoratori-de-suflete, care răsar de pe sub uşi în toiul după-amiezii, şi cu wauria, o făptură care se târăşte afară din canalizare numai şi numai ca să ni se încolăcească pe glezne când încercăm să facem duş sau când citim lecţii care ne dizolvă globii oculari. Nici măcar Orion nu a fost în stare să ne salveze pe toţi. De cele mai multe ori, mai puţin de un sfert de promoţie ajunge să absolve, iar în urmă cu optsprezece ani – sunt convinsă că nu întâmplător e şi perioada în care a fost conceput Orion –, numai o duzină de elevi a terminat şcoala şi cu *toţii* trecuseră la magie neagră. Se înhăitaseră şi îi eliminaseră pe restul elevilor din anul terminal pentru a obţine o doză masivă de putere.

Bineînţeles că familiile celorlalţi elevi şi-au dat seama ce se petrecuse – era la mintea cocoşului, fiindcă idioţii nu-i lăsaseră pe copiii din enclavă să fugă – şi i-au vânat pe cei doisprezece răuvrăjitori. Ultimul dintre ei a murit până să absolve Mami, în anul următor, şi cam atât le-a fost Mâinilor Morţii sau cum şi-or fi zis ei.

Însă, chit că eşti o mică pasăre de noapte vicleană care suge malia, care-şi alege victimele în mod inteligent şi care iese din încăpere neobservată, tot n-ai încotro şi-o iei la vale repede. Dragul de Jack deja fură forţă vitală de la fiinţe umane, aşa c-o să înceapă să putrezească pe dinăuntru în primii cinci ani de la absolvire. Sunt convinsă că are planuri măreţe pentru a-şi preveni dezintegrarea, aşa se întâmplă mereu cu răuvrăjitorii, însă eu, una, nu prea cred că are ce-i trebuie. Dacă nu născoceşte ceva special, în zece-cincisprezece ani petrecuţi în lumea de afară, o să se degradeze cu viteza luminii şi o să aibă parte de un sfârşit grotesc. Apoi o să-i cotrobăie prin beci şi o să găsească o sută de cadavre şi toată lumea o să ţâţâie şi o să spună: „Doamne, părea aşa un tânăr de treabă!”

Totuşi, în timp ce mă luptam, pagină cu pagină, cu farmece casnice speciale, scrise ilizibil, eram convinsă că nici mie nu mi-ar strica o porţie babană de malia. Dacă s-ar întâmpla vreodată ca ovăzul nedecorticat să-mi fie halit de clipitori, aş fi pregătită. În spatele meu, băltoaca rămasă din devoratorul-de-suflete nu înceta să scoată bule molcome şi pâlpâitoare de gaz, fiecare apărând ca un fulger îndepărtat înainte ca oribila duhoare să-mi ajungă

la nas.

Mă spetisem deja toată ziua, învăţând pentru examenele de final de an. Mai erau doar trei săptămâni până la sfârşitul semestrului: când pui mâna pe pereţii din baie, poţi deja să simţi clinchetul slab al angrenajelor de dimensiuni medii care încep să se pună în mişcare, pregătindu-se să ne trântească pe toţi cu un nivel mai jos. Sălile de clasă rămân la locul lor, în mijlocul şcolii, iar dormitoarele noastre încep de la nivelul cantinei şi se rotesc în fiecare an cu un nivel mai jos, ca o piuliţă metalică enormă care se învârte în jurul tijei şurubului, până când parcurgem tot drumul până la absolvire. La anul ne vine nouă rândul să fim la cel mai de jos nivel, şi n-aş putea zice că ard de nerăbdare. Chiar nu-mi doresc să pic vreun examen şi să mai încasez nişte ore suplimentare.

Din cauza vredniciei de după-amiază, mă dureau spatele, fundul şi gâtul, iar lampa de birou începuse să pâlpâie şi să împrăştie o lumină tot mai chioară, în vreme ce mă încovoiam deasupra volumului ăluia, mijind ochii ca să disting literele, iar mâna în care ţineam dicţionarul de engleză veche începea să-mi amorţească. Invocarea unui perete de flăcări ucigaşe ca să incinerez devoratorul-de-suflete, cartea de vrăji, dicţionarul, biroul meu etc. era tot mai tentantă.

Nu e *absolut* imposibil să fii răuvrăjitor pe termen lung. Liu o să se descurce; ea are mult mai multă grijă decât Jack. Pun pariu că şi-a consumat raţia de greutate ca să-şi aducă un sac de hamsteri sau ceva asemănător, pe

care i-a sacrificat respectând un plan strict. Mai bagă şi ea câteva ţigări pe săptămână, dar nu fumează ca o locomotivă, patru pachete pe zi. Însă îşi permite asta pentru că nu e pe cont propriu. Are o familie numeroasă – nu atât de numeroasă, încât să-şi înfiinţeze propria enclavă, dar pe-aproape – şi se spune că au existat destui răuvrăjitori în familia lor: pentru ei e o strategie. Are doi verişori gemeni care se vor înscrie la şcoală la anul şi, fiindcă a folosit malia, va avea puterea să-i protejeze pe parcursul primului lor an. Iar după ce va absolvi, Liu va avea alternative. Dacă vrea să se lase, ar putea să renunţe cu totul la vrăji, să-şi ia un job normal şi plicticos ca să-şi plătească facturile şi să se bizuie pe protecţia oferită de familia sa. În circa zece ani, se va fi vindecat fizic suficient, încât să fie capabilă să înceapă din nou să folosească mana. Sau ar putea să devină răuvrăjitoare profesionistă, genul de persoană care e plătită frumuşel de membrii enclavelor pentru munci grele, fără să i se pună nicio întrebare despre sursa puterii. Câtă vreme nu se dedă la chestii excesive – cum ar fi genul meu de vrăji –, o să fie, probabil, în regulă.

Dar eu nu am alte rude în afară de mama şi, în mod cert, nu am o enclavă gata să mă susţină. Locuim în comuna Minte-Radioasă, lângă Cardigan, în Ţara Galilor, care se laudă şi cu un şaman, doi tămăduitori-de-suflete, un cerc wiccan (altfel spus, confreria vrăjitorească locală are îndeajuns de mulţi membri, wiccani, încât aceştia să poată alcătui oricând un cerc sacru), o trupă de dansatori cu clopoţei, toţi având cam aceeaşi doză de putere reală,

adică o nimica toată; toţi ar cădea pe spate oripilaţi dacă ne-ar vedea pe Mami sau pe mine făcând magie adevărată. Pe mine, de fapt. Mama face magie colectând mana prin dans, alături de un grup de voluntari docili ţi-am tot spus c-ar trebui să le ceară bani, însă ea, nu şi nu), apoi o împrăştie la loc, în voie, în scântei şi fericire, tra la la. Oamenii ne primesc la ei la masă pentru că o iubesc, cine n-ar iubi-o, iar atunci când a venit la ei, direct de la Şcoala Solomonarilor şi însărcinată în luna a treia cu mine, i-au construit o iurtă, însă niciunul dintre ei nu mă poate ajuta să practic magia sau să mă apăr de creaturile malefice hoinare. Şi, chiar dacă ar putea, nu ar face-o. Nu mă plac. Nimeni nu mă place, în afară de Mami.

Tati a murit aici, la absolvire, salvând-o pe Mami. Îi spunem „absolvire” pentru că aşa o numesc americanii şi ei sunt cei care au suportat cea mai mare parte a costurilor de şcolarizare în ultimii aproximativ şaptezeci de ani. Cine dă banul face legea etc. etc. Dar nu e nici pe departe un eveniment festiv sau ceva de tipul ăsta. E doar momentul în care cei din anul terminal sunt părăsiţi în sala de absolvire, jos de tot, fix la baza clădirii, şi încearcă să scape luptându-se şi croindu-şi drum printre toate creaturile malefice flămânde care stau la pândă. Cam jumătate de serie – adică jumătate dintre cei care au supravieţuit până în acel moment – reuşesc. Tati nu a izbutit.

Avea rude; locuiesc aproape de Mumbai. Mama a dat de ele, însă de-abia când eu împlinisem deja cinci ani. Ea şi Tati nu-şi prea oferiseră unul altuia informaţii legate de

lumea reală şi nici nu îşi făcuseră planuri pentru când aveau să termine şcoala şi să fie trimişi înapoi, fiecare la casa lui. Ar fi fost mult prea raţional. Erau împreună de vreo patru luni doar, însă erau suflete-pereche şi iubirea urma să-i călăuzească pe calea cea bună. Bineînţeles, probabil că aşa s-a şi întâmplat, în cazul lui Mami.

Oricum, atunci când i-a găsit, s-a dovedit că erau bogaţi, cu palate, cu nestemate şi cu djinni pe post de servitori, genul ăla de bogaţi, şi, chiar mai important pentru standardele mamei, că proveneau dintr-o străveche enclavă hindusă strict-mana. Enclava a fost distrusă pe vremea rajahului, însă ei păstrau datinile. Nu consumau carne, darămite să extragă malia. Mami a fost bucuroasă să se mute la ei, iar ei au fost încântaţi să ne găzduiască. Nici măcar nu aflaseră ce se întâmplase cu Tati. Ultima oară când primiseră veşti de la el fusese la sfârşitul primului său an de studiu. Cu o săptămână înainte de absolvire, cei din ultimul an strâng bileţele de la noi. Deja mi-am scris bileţelul pentru anul ăsta şi le-am dat câteva exemplare unor copii din enclava londoneză, scurt şi la obiect: „Încă în viaţă, mă descurc bine la învăţătură”. Trebuia să fiu succintă, pentru ca nimeni să nu aibă temei să refuze să-mi pună bileţelul în propriul plic; altminteri, nu s-ar fi dat în lături.

Tati trimisese familiei un astfel de bileţel, ca să ştie că supravieţuise până în acel moment. Dar n-a mai ieşit de acolo. N-a fost decât unul dintre sutele de copii aruncaţi peste maldărul de gunoi al locului ăstuia. Atunci când, în cele din urmă, Mami a reuşit să dea de rudele lui şi le-a

spus de existenţa mea, ele au simţit că primesc înapoi, într-un târziu, o părticică din Tati. Ne-au trimis bilete de avion doar dus, iar Mami şi-a luat la revedere de la toată lumea din comună şi a pus în bagaje toate bunurile noastre.

Însă, când am ajuns acolo, străbunica, după ce mi-a aruncat o privire, a căzut într-o transă vizionară şi a spus că eram un suflet împovărat şi că voi provoca moarte şi distrugere în toate enclavele din lume, dacă nu eram oprită. Bunicul şi fraţii lui au încercat chiar să se ocupe de această „oprire". A fost singura dată când Mami şi-a deschis cu adevărat canalele. Îmi amintesc vag că Mami stătea în picioare la noi în dormitor şi patru bărbaţi încercau cu stângăcie să o convingă să se îndepărteze şi să mă dea pe mâna lor. Nu ştiu ce aveau de gând să-mi facă – niciunul dintre ei nu rănise vreodată nici măcar o muscă în mod intenţionat –, bănuiesc însă că transa fusese una foarte alarmantă.

Au dezbătut puţin, apoi, dintr-odată, o lumină teribilă de mă dureau ochii a invadat camera, iar Mami m-a luat pe sus, cu tot cu pături A ieşit din reşedinţa familiei, desculţă şi în cămaşă de noapte, iar ei au rămas locului, cu nişte mutre plouate, fără a încerca să se atingă de ea. Mami a mers până la cea mai apropiată şosea şi a ridicat degetul mare, iar un şofer care trecea pe acolo ne-a luat şi ne-a dus până la aeroport. Apoi un IT-ist miliardar, pe cale să se îmbarce în propriul avion spre Londra, a văzut-o stând cu mine în aeroport şi s-a oferit să o ducă el. Încă mai vine la noi în comună o dată pe an, pentru o curăţare

spirituală de o săptămână.

Ei bine, aşa-i Mami! Eu, una, însă nu-s deloc aşa. Străbunica a fost doar prima dintr-un lung şir de oameni care au surâs când au făcut cunoştinţă cu mine, dar cărora le-a pierit zâmbetul înainte să apuc să scot un cuvânt. Nimeni nu o să mă ia vreodată cu maşina, nici nu o să danseze în cerc în pădure ca să mă ajute să acumulez putere, nici nu-mi va pune mâncare pe masă, nici – ca să vorbim pe şleau – nu va face front comun cu mine împotriva tuturor chestiilor nasoale care, în căutare de hrană, îi urmăresc, în general, pe vrăjitori. În lipsa lui Mami, n-aş fi bine-venită nici în propria casă. Nici n-ai crede câţi oameni *de treabă* din comună – de genul celor care scriu epistole sincere şi lungi politicienilor şi participă în mod regulat la proteste pentru orice, de la dreptate socială până la protejarea liliecilor – mi-au spus senini, la cei paisprezece ani ai mei, cât de încântată trebuie să fiu că plec de acasă să urmez o şcoală (ha! ha! ha!) şi cât de mult îmi doresc, probabil, să-mi croiesc singură un drum după aceea, să văd lumea etc.

Nu că aş vrea să mă întorc în comună. Nu ştiu dacă cineva care nu a trecut prin asta poate să-şi facă o idee despre cât e de oribil să fii înconjurat în permanenţă de oameni care cred în absolut orice, de la spiriduşi şi saune de purificare la colinde de Crăciun, însă nu şi că tu poţi folosi magie adevărată. Le-am arătat practic oamenilor – sau am încercat s-o fac, fiindcă e nevoie de o groază de extra-mană ca să faci până şi o vrajă neînsemnată, ca aprinderea unui foc, atunci când te priveşte un om de

rând, ferm convins că nu eşti decât un ţânc prostuţ, cu o brichetă ascunsă în mânecă, unul care rasoleşte probabil o scamatorie. Însă, chiar dacă reuşeşti să faci sub ochii lor o vrajă suficient de dramatică, o să spună toţi pe moment „Uau!” şi „Ce uimitor!”, dar, a doua zi, o să comenteze ceva de genul: „Frate, ciupercile alea halucinogene au fost supertari!” Apoi te evită şi mai abitir. Nu mi-oi fi dorind eu să mă aflu *aici*, însă nici *acolo* n-am chef s-ajung.

Oh, e o minciună, bineînţeles! Visez constant cu ochii deschişi că merg acasă. Îmi acord cinci minute pe zi, în care mă postez în faţa gurii de ventilaţie din perete, la o distanţă cât mai sigură, care să-mi permită totuşi să simt aerul mişcându-se, închid ochii şi-mi lipesc mâinile de faţă ca să opresc mirosul de ulei ars şi de transpiraţie veche, prefăcându-mă că inspir miresme de pământ jilav, de rozmarin uscat şi de morcovi prăjiţi în unt şi că simt vântul adiind printre copaci şi că, dacă aş deschide ochii, m-aş trezi întinsă pe spate într-un luminiş şi soarele tocmai ce s-ar fi ascuns după un nor. Aş da fără ezitare camera asta pe o iurtă în pădure, chiar şi după două săptămâni de ploaie, când începe să crească mucegai pe toate lucrurile mele. E un progres faţă de parfumul dulceag al devoratorului-de-suflete. Mi-e dor până şi de oameni, deşi n-aş fi crezut una ca asta, însă, după trei ani petrecuţi aici, i-aş cere o îmbrăţişare până şi Philippei Wax, dacă i-aş vedea mutra acră şi încrâncenată.

Bine, nu aş face asta, sunt destul de sigură că toate sentimentele mi-ar reveni la normal după o săptămână de la întoarcere. În orice caz, mi s-a dat foarte clar de înţeles

că nu sunt deloc bine-venită, doar tolerată. Şi poate că nici măcar asta, dacă aş încerca să mă stabilesc din nou acolo. Consiliul comunei – având-o ca secretară pe Philippa – ar născoci probabil vreun pretext pentru a mă alunga. *Negativitatea spiritului* a fost deja menţionată de câteva ori, doar cât să-mi ajungă la ureche. Şi i-aş distruge viaţa lui Mami, care ar pleca de acolo fără să stea pe gânduri, numai ca să fie alături de mine.

Am ştiut chiar dinainte să vin la Şcoala Solomonarilor că singura mea şansă la o viaţă cât de cât decentă – presupunând că ies de aici şi-apuc să duc o viaţă – e să intru într-o enclavă. Acum sunt eu de-o parte şi restul lumii, de alta, însă chiar şi cei mai independenţi vrăjitori pot măcar să-şi facă prieteni cu care să se asocieze şi să-şi poarte de grijă unul altuia, să producă mana, să colaboreze niţel. Chiar dacă oamenii m-ar simpatiza suficient încât să mă păstreze, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată până acum, nu le-aş fi de niciun folos. Oamenii de rând vor să aibă un mop în debara, nu un lansator de rachete, iar eu mă zbat cu disperare de două ore să dau de o vrajă cu care să curăţ podeaua.

Dar, când eşti într-o enclavă opulentă de câteva sute de vrăjitori, iar un vasilisc letal se târăşte afară din adâncurile celei mai apropiate caverne sau o altă enclavă decide să declare război, chiar ai vrea să ai în preajmă pe cineva în stare să taie gâtul unei vaci şi să dezlănţuie toate flăcările iadului în apărarea ta. Să ai pe cineva care şi-a creat o reputaţie cu astfel de puteri în enclava ta înseamnă, de regulă, că nu vei fi atacat şi nicio vacă nu va

fi sacrificată şi nu voi fi niciodată nevoită să primesc o chelfăneală parapsihică şi să pierd cinci ani din viaţă sau, chiar mai rău, să o fac pe mama să *plângă.*

Însă toate astea depind de reputaţia pe care mi-o voi crea. Nimeni n-o să mă invite într-o enclavă, nici măcar într-o alianţă de absolvire, dacă lumea are impresia că nu sunt decât un soi de domniţă jalnică aflată în primejdie, care are nevoie să fie salvată de eroul local. Şi cu siguranţă nu mă vor invita pentru că mă *plac.* Pe când Orion nu are nevoie să impresioneze pe nimeni. Nici măcar nu e un simplu membru de enclavă. Mama lui este unul dintre principalii candidaţi pentru a deveni următoarea Domina din New York, care probabil încă e cea mai puternică enclavă din lume la ora actuală, iar tatăl lui e maestru de artefacte. Ar putea pur şi simplu să se culce pe-o ureche, să înveţe doar câteva materii, să iasă de aici şi să-şi petreacă restul vieţii în siguranţă şi în lux, înconjurat de cei mai buni vrăjitori şi de cele mai grozave artefacte din lume.

Însă el şi-a petrecut anii de şcoală dându-se în spectacol într-un mare fel. Devoratorul-de-suflete de pe urmele mele fusese probabil a patra lui faptă eroică din săptămâna aceea. Salvează toţi neghiobii şi amărâţii de pe-aici, fără să se gândească deloc la cei care vor plăti pentru asta. Pentru că, în mod cert, va exista un preţ. Cu toate că în fiecare minut al fiecărei zile petrecute în locul ăsta îmi doresc să merg acasă, ştiu foarte bine că, în fond, e un noroc chior faptul că mă aflu aici. Am avut un astfel de noroc din simplul motiv că şcoala a fost în mare parte

construită de enclava din Manchester, în vremurile demult apuse ale erei edwardiene, iar enclavele actuale din Regatul Unit au reuşit să-şi păstreze un număr de locuri la buget disproporţionat de mare. Lucrurile s-ar putea schimba în următorii ani – enclavele din Shanghai şi din Jaipur au tot făcut tevatură, ameninţând că vor construi în Asia o şcoală nouă de la zero, dacă nu se va produce curând o reîmpărţire –, însă, cel puţin pentru moment, orice copil neafiliat din Regatul Unit este trecut automat pe lista de înscriere.

Mami se oferise să mă ia de acolo, dar nu eram aşa de nebună încât s-o las. Enclavele înfiinţaseră şcoala pentru că afară era *mai rău.* Toate creaturile malefice care se strecoară prin gurile de ventilaţie, pe ţevi şi pe sub uşi nu vin de la Şcoala Solomonarilor – vin *la* Şcoala Solomonarilor pentru că aici ne aflăm noi, vrăjitorii tineri şi fragezi, în care de-abia s-a dezlănţuit această mana pe care noi încă ne căznim să învăţăm să o folosim. Datorită manualului meu pentru studiul creaturilor malefice, din anul întâi, ştiu că, între treisprezece şi optsprezece ani, savoarea noastră creşte cu un ordin de mărime la fiecare şase luni, adăpostită într-un strat dulce, subţire şi fragil, spre deosebire de învelişul greu de mestecat al unui vrăjitor adult. Nu e o metaforă născocită de mine – e luată din carte; ni s-a comunicat cu lux de amănunte cât de mult îşi doresc creaturile malefice să ne mănânce: foarte, foarte mult.

Aşadar, în vremurile demult apuse de la sfârşitul anilor 1800, renumitul meşteşugar sir Alfred Cooper

Browning – e greu să nu-i reţii numele când îl vezi pe toţi pereţii – a născocit Şcoala Solomonarilor. Oricât mi-aş da eu ochii peste cap la vederea placardelor care împânzesc locul, designul e foarte eficient. Şcoala nu e decât tangenţial conectată la lumea exterioară, într-un singur loc: prin porţile de absolvire. Care sunt înconjurate de straturi după straturi de fortificaţii magice şi bariere isteţ meşteşugite. Dacă totuşi vreun malefic cu iniţiativă se strecoară printre ele, nu ajunge decât în sala de absolvire, care e conectată la restul clădirii doar printr-un număr absolut indispensabil de ţevi şi de guri de aerisire necesare pentru şcoală, iar toate *acestea* sunt, la rândul lor, pline de fortificaţii şi de bariere.

Aşadar, maleficii se poticnesc şi petrec o groază de timp acolo, străduindu-se să pătrundă mai departe şi să urce, luptându-se între ei şi devorându-se unul pe celălalt în timpul procesului, însă nici cei mai mari şi mai periculoşi nu reuşesc să-şi croiască drum în sus. Nu le rămâne decât să sălăşluiască tot anul în sala aceea şi să aştepte festivitatea de absolvire ca să se îndoape. Suntem mult mai greu de prins aici, decât dacă am trăi în lumea largă, într-o iurtă, să zicem. Până şi copiii din enclave erau în majoritate mâncaţi înainte de înfiinţarea şcolii, iar, în zilele noastre, dacă eşti un copil neafiliat şi nu intri la Şcoala Solomonarilor, şansele să depăşeşti pubertatea sunt de una la douăzeci. Comparativ cu asta, o şansă din patru sună chiar decent.

Însă trebuie să *plătim* pentru protecţie. Plătim prin muncă, plătim cu preţul nefericirii şi al terorii şi toate

astea produc mana care alimentează şcoala. Şi, mai presus de orice, plătim preţul *celor care nu reuşesc să scape,* deci ce mare bine crede Orion că face salvând oameni; are cineva impresia că asta ajută în vreun fel? În cele din urmă, vine şi scadenţa facturii.

Numai că nimeni nu gândeşte aşa. Anul ăsta au murit mai puţin de douăzeci de boboci – rata obişnuită e de peste o sută – şi toată lumea din şcoală îl crede cel mai tare din parcare şi e minunat, iar enclava din New York va avea anul acesta de cinci ori mai mulţi candidaţi decât înainte. Pot să-mi iau gândul de la ea şi nici enclava din Londra nu se arată mai promiţătoare. Cunosc deja de zece ori mai multe vrăji de distrugere şi de dominare decât toţi cei din anul terminal la un loc. Şi voi le-aţi şti dacă v-ar fi sugerate cinci astfel de vrăji, de fiecare dată când vreţi să daţi cu un nenorocit de mop pe podea.

Partea bună e că azi am învăţat nouăzeci şi opt de farmece casnice utile, în engleza veche, dat fiind că a fost nevoie să trec prin nouăzeci şi nouă de vrăji ca să ajung în sfârşit la cea care să elimine duhoarea, iar cartea nu m-ar fi lăsat în pace până n-o scoteam la capăt. Din când în când, şcoala îşi dă cu stângu-n dreptu' în felul ăsta, în general, când e în cele mai groaznice, enervante şi meschine toane. A meritat chinul de a traduce nouăzeci şi nouă de farmece cu un devorator-de-suflete gâlgâind în spatele meu pentru a-mi procura vrăji dintre cele mai utile.

Îi voi fi recunoscătoare peste o săptămână sau două. Ceea ce am de făcut în momentul de faţă e să mă ridic şi să

fac cinci sute de sărituri în foarfecă, executate perfect, menţinându-mi tot timpul concentrarea asupra cristalului meu de stocare a curentului, ca să adun suficientă mana pentru a-mi curăţa podeaua fără să omor din greşeală ceva. Nu îndrăznesc să trişez, nici măcar un pic. Aici nu sunt furnici sau gândaci pe care să-i secătuiesc, iar eu devin mai puternică pe zi ce trece, la fel ca noi toţi. Datorită darului meu deosebit, dacă încerc să trişez la o vrajă de curăţare, e foarte posibil să-mi nimicesc trei vecini din ambele părţi şi tot coridorul s-ar transforma într-o morgă proaspăt dezinfectată, de o curăţenie oribilă şi strălucitoare. Am mana pusă deoparte, bineînţeles: Mami m-a burduşit cu cristale încărcate în cercul ei, ca să pot depozita mana pentru mai încolo şi să o strâng ori de câte ori am ocazia. Dar nu intenţionez să recurg la un astfel de cristal ca să-mi curăţ camera. Cristalele sunt pentru urgenţe, când am într-adevăr nevoie imediată de putere, şi pentru a-mi face provizii în vederea absolvirii.

După ce podeaua a devenit curată, am mai executat şi cincizeci de flotări – am ajuns la o condiţie fizică bunicică în ultimii trei ani – şi am făcut vraja pentru pete preferată de Mami. Mi-a lăsat un miros de salvie arsă în cameră, dar reprezenta totuşi o îmbunătăţire. Se apropia ora cinei. Nu mi-ar fi stricat deloc un duş, doar că nu aveam niciun chef să mă lupt cu ceva ce ar putea ieşi din scurgerile din baie, pentru că, dacă mă duceam la duşuri, ceva tot ar fi ieşit de acolo. Mi-am schimbat însă tricoul, mi-am împletit din nou părul şi m-am spălat pe faţă cu apă din carafă. Mi-am clătit şi tricoul în apa rămasă şi l-am pus la uscat. Nu

aveam decât două bluze, care începuseră să se jerpelească. A trebuit să-mi ard jumătate din haine în primul an, atunci când o umbră nenumită s-a târât de sub patul meu, în cea de-a doua noapte petrecută aici şi nu am avut de unde să iau mana. Sacrificarea hainelor mi-a dat suficientă putere ca să prăjesc umbra, fără să extrag de nicăieri forţă vitală. N-a fost nevoie să mă salveze Orion Lake de *aia,* nu-i aşa?

În pofida eforturilor mele, când am ajuns la locul de întâlnire, în vederea cinei – ne îndreptăm spre cantină în grupuri, fireşte, dacă mergi singur înseamnă că ţi-o cauţi cu lumânarea –, arătam încă atât de grozav, încât Liu mi-a aruncat o privire şi m-a întrebat:

— Ce-ai păţit, El?

— Astăzi, gloriosul nostru salvator Lake a decis să topească un devorator-de-suflete la mine în cameră şi m-a lăsat pe mine să curăţ mizeria, am răspuns.

— Să-l *topească?* O, câh! a spus Liu.

O fi ea o practicantă a magiei negre, însă cel puţin nu îngenunchează în faţa tronului lui Orion. O simpatizez, răuvrăjitoare sau ba: e unul dintre puţinii oameni de aici pe care nu-i deranjează compania mea. Are mai multe opţiuni sociale decât mine, însă e mereu politicoasă.

Era de faţă şi Ibrahim – stând prevăzător cu spatele la noi, în aşteptarea unor prieteni, dându-ne de înţeles că nu eram bine-venite să ne alăturăm grupului lor –, care începuse deja să se răsucească spre noi, în culmea entuziasmului.

— Orion te-a salvat de un devorator-de-suflete! a spus

sau, mai bine zis, a *guiţat,* de fapt.

Orion îi salvase viaţa de trei ori – şi el chiar avusese *nevoie* să fie salvat.

— Orion a fugărit un devorator-de-suflete până în camera mea şi mi l-a întins sub formă de mâzgă peste tot pe podea, am rostit, printre dinţi, dar ce folos?

Până să ni se alăture Aadhya şi Jack şi să formăm un grup de cinci pentru a urca la etaj, Orion mă salvase în mod eroic de un devorator-de-suflete şi, bineînţeles, până la finalul cinei – astăzi au vomitat numai doi oameni din anul nostru, deveneam tot mai buni la farmece de protecţie şi la antidoturi –, toată lumea din şcoală aflase vestea.

Cele mai multe dintre creaturile malefice nici măcar nu au nume; există atâtea soiuri care tot apar şi dispar. Dar devoratorii-de-suflete sunt o treabă serioasă: în alţi ani, un singur devorator-de-suflete a mătrăşit o duzină de elevi şi este extrem de nasol să pieri astfel, fiindcă moartea vine la pachet cu un spectacol impresionant de lumini (de la devoratorul-de-suflete) şi de tânguiri stridente (de la victime). Ce reputaţie mi-aş fi câştigat, dacă aş fi eliminat de una singură un devorator-de-suflete? Că doar aş fi fost în stare. Am douăzeci şi şase de cristale complet încărcate în cutiuţa din lemn de santal sculptată manual, pe care o ţin sub pernă, şi le păstrez tocmai pentru astfel de situaţii. Pe deasupra, în urmă cu şase luni, când încercam să-mi cârpesc puloverul zdrenţuit, fără să apelez la ororile croşetatului, am dat peste o incantaţie de destrămare a sufletelor. Ar fi făcut

bucăţi pe dinăuntru un devorator-de-suflete – *fără* vreun reziduu puturos – şi ar fi lăsat până şi o adiere fosforescentă şi inofensivă în urmă. Apoi aş fi putut face un târg cu Aadhya, care are nas pentru găsirea artefactelor şi o predilecţie aparte pentru folosirea materialelor stranii: am fi putut pune adierea să stea de strajă între uşile noastre în timpul nopţii. Celor mai multe creaturi malefice nu le place lumina. Ăsta e genul de avantaj care te poate ajuta să ajungi la absolvire. În schimb, nu aveam decât neplăcerea de a fi încă un trofeu din colecţia lui Orion.

Aşa-zisa mea experienţă la limita dintre viaţă şi moarte măcar mi-a asigurat un loc bun la cină. De obicei, sunt nevoită să stau singură la un capăt al mesei pe jumătate goale, unde vin toţi cei consideraţi nişte paria în momentul respectiv, altminteri, oamenii pleacă grupuri-grupuri de la masa mea, până mă trezesc complet singură, ceea ce e şi mai rău. Astăzi am ajuns să stau la una dintre mesele centrale, aflate chiar sub lămpile cu raze ultraviolete – nu m-am mai bucurat de atâta vitamina D de luni bune, fără a o pune la socoteală pe cea din pastile – , cu Ibrahim, cu Aadhya şi cu o duzină de alţi copii destul de populari: era până şi o fată din micuţa enclavă Maui cu noi la masă. Dar nu făceam decât să mă enervez şi mai tare, auzindu-i vorbind reverenţios despre lucrurile minunate pe care le făcuse Orion. Câţiva mi-au cerut chiar să le descriu lupta.

— Păi, întâi l-a fugărit până la mine în cameră, apoi a trântit uşa de perete şi i-a dat foc, până să zic eu pâs, şi mi-

a lăsat o mizerie împuţită pe podea.

Am răbufnit, dar puteţi ghici cât de bine mi-a ieşit. Toată lumea vrea să creadă despre el că e un erou măreţ, care o să-i salveze pe toţi. Pfui!

2
IMITAŢII

După cină, trebuia să conving pe cineva să mă însoţească la atelier, ca să fac rost de nişte materiale cu care să-mi repar uşa. E o idee extrem de proastă să laşi uşa descuiată peste noapte, darămite să o laşi cu o gaură cât casa în ea. Am încercat să aduc vorba în treacăt.

— Are cineva nevoie de ceva de la atelier?

Dar nimeni nu muşca momeala. După ce-mi ascultaseră povestea, îşi închipuiau cu toţii că trebuie să merg acolo, iar noi, în acest loc, suntem în viaţă pentru că fiecare îşi vede de propriile interese. Nu scapi de aici dacă nu fructifici fiecare oportunitate şi nimeni nu mă place îndeajuns încât să-mi facă favoruri, fără a primi mai întâi un avans.

— Aş putea să merg eu, a spus Jack, aplecându-se în faţă şi zâmbindu-mi cu toţi dinţişorii lui albi.

Păi, dacă venea el cu mine, nici n-ar mai fi fost nevoie să se târască apoi ceva afară dintr-un cotlon întunecat. L-am privit fix în ochi şi am zis răspicat:

— Da, serios?

A ezitat şi a devenit circumspect pe moment, apoi a ridicat din umeri.

— Stai aşa, scuze, tocmai mi-am amintit că trebuie să-mi termin nuieluşa prezicătoare, a rostit cu voioşie, însă mijise ochii deja.

N-aş prea fi vrut să afle că-i ştiu secretul. Acum ar

trebui să-i cer să-mi răsplătească tăcerea, altfel o să creadă că trebuie să-mi vină de hac ca să-mi ţin gura şi, oricum, s-ar putea ca a doua variantă să i se pară mai profitabilă. Încă o problemă pe care mi-o cauzase Orion.

— Ce eşti dispusă să dai la schimb? a întrebat Aadhya.

Ea e genul tăios şi pragmatic, e unul dintre puţinii oameni de aici dispuşi să facă târguri cu mine. Ba chiar unul dintre puţinii oameni de aici dispuşi să mi se adreseze. Dar era şi extrem de dură în astfel de situaţii. De obicei, apreciam faptul că trecea direct la subiect, însă, ştiind că sunt la ananghie, nu avea de gând să se expună fără să-mi ceară cel puţin de două ori mai mult decât făcea excursia până la atelier şi în mod cert se va asigura că eu voi fi aia care-şi asumă cele mai multe riscuri. M-am încruntat.

— Vin eu cu tine, a intervenit Orion, de la masa alăturată, unde se aflau copiii din New York.

Stătuse în banca lui pe toată durata cinei, chiar şi în timp ce toată lumea de la masa noastră vorbea în gura mare despre cât de nemaipomenit, cât de grozav era el. Îl mai văzusem procedând astfel şi după alte salvări remarcabile şi nu reuşeam să-mi dau seama dacă era vorba de falsă modestie, dacă era modest până la limita patologiei sau dacă se simţea îngrozitor de stânjenit, încât să nu aibă nimic de spus celor care îi făceau complimente. Nici măcar acum nu ridicase capul, vorbise de sub laţele sale revărsate, holbându-se la farfuria golită.

Chiar era drăguţ. Bineînţeles că nu intenţionam să refuz un însoţitor dezinteresat, însă avea să pară iarăşi

cum că Orion mă proteja.

— În cazul ăsta, hai să mergem, am spus ferm şi m-am şi ridicat.

Aici, la noi în şcoală, e întotdeauna în avantajul tău să pleci de îndată ce ai un plan, dacă planul tău presupune să faci ceva ieşit din comun.

Şcoala Solomonarilor nu e chiar un loc real. Există pereţi perfect reali, podele, tavane şi ţevi, toate făcute în lumea reală, din fier, oţel, cupru, sticlă şi aşa mai departe, apoi asamblate în baza unor proiecte elaborate, expuse peste tot prin şcoală, însă, dacă ai încerca să faci o clădire identică în inima Londrei, sunt destul de convinsă că nici n-ai apuca s-o înalţi, că s-ar şi dărâma. Aici este viabilă doar pentru că a fost construită în vid. V-aş explica, fireşte, ce-i ăla „vid”, dar n-am nici cea mai vagă idee. Dacă v-aţi întrebat vreodată cum o fi fost pentru strămoşii noştri, locuitori ai peşterilor, să se holbeze la bolta întunecată, plină de luminiţe scânteietoare, fără să aibă habar ce o fi acolo sus şi ce o fi însemnând, ei bine, îmi închipui că tot aşa te simţi şi într-un dormitor de la Şcoala Solomonarilor, holbându-te la împrejurimile cuprinse de beznă. Mă bucur să vă informez că nu e nici plăcut, nici comod.

Însă, datorită faptului că se află aproape cu totul în vid, şcoala nu trebuie să se lupte cu bătrâna şi plictisitoarea fizică. Astfel, a fost mult mai lesne pentru meşterii care au construit-o să o facă să funcţioneze după bunul lor plac. Schiţele sunt expuse pentru ca, privindu-le, să ne fie întărită convingerea în construcţia originală şi la

fel se întâmplă şi când ne târşâim picioarele pe scările şi pe coridoarele interminabile, aşteptându-ne ca sălile de clasă să fie acolo unde le-am lăsat ultima oară, apa să curgă din robinete şi noi să continuăm să respirăm, cu toate că, dacă i-ai cere unui inginer să verifice ţevăria şi sistemul de ventilaţie, probabil ţi-ar spune că nu pot susţine nevoile câtorva mii de copii.

A fost un lucru foarte bun, minunat şi extrem de isteţ din partea lui sir Alfred şi a celorlalţi, însă, atunci când trăieşti într-un spaţiu *înduplecabil,* problema este că e înduplecabil în fel şi chip. Când se nimereşte să urci scările împreună cu alţi şase oameni care se grăbesc să ajungă în aceeaşi clasă ca şi tine, cumva o să parcurgi distanţa în jumătate din timpul necesar în mod obişnuit. Însă senzaţia sinistră şi alarmantă care te cuprinde când trebuie să cobori într-un beci umed, întunecat şi plin de pânze de păianjen, unde ai convingerea că un monstru oribil o să se năpustească spre tine, acţionează în acelaşi fel şi asupra şcolii. Maleficii sunt mai mult decât încântaţi să contribuie la acest gen de convingere. Ori de câte ori faci ceva ieşit din comun, cum ar fi să mergi singur în atelier după cină, când orice om care are de ales nu mai calcă pe acolo, scările din capătul coridorului ar putea să te ducă într-un loc care nu apare în planul clădirii. Şi chiar nu vrei să te întâlneşti cu cine ştie ce te-o fi aşteptând pe-acolo.

Aşadar, odată ce te-ai hotărât că mergi altundeva decât în mod obişnuit, se impune să o faci cât mai repede cu putinţă, înainte ca tu sau altcineva să apuce să se

gândească prea mult la asta. M-am dus glonţ la primul palier şi am aşteptat să coborâm suficiente trepte ca să nu fim auziţi, apoi m-am răstit la el:

— Ce anume din „lasă-mă-n-pace” n-ai priceput?

Mersese alături de mine, cu mâinile vârâte în buzunare şi cu umerii căzuţi; acum a ridicat capul brusc.

— Dar… tocmai ai spus: „Hai să mergem…”

— Ar fi trebuit să te trimit la plimbare de faţă cu toată lumea, după ce cu toţii hotărâseră că mi-ai salvat viaţa?

S-a oprit acolo, chiar în mijlocul scărilor şi a vrut să continue:

— Ar fi mai bine să…

Ne aflam între etaje, fără să avem vreun palier în raza vizuală şi singura sursă de lumină care nu se stinsese complet provenea de la o lampă cu gaz care pâlpâia undeva în spate, la vreo douăzeci de paşi, astfel încât umbrele noastre întunecau treptele de sub noi.

Orice oprire, chiar şi de o milisecundă, era o invitaţie splendidă pentru necazuri de tot soiul.

Eu am continuat să merg, doar nu eram idioată, coborâsem deja două trepte când mi-am dat seama că el rămăsese locului. A trebuit să mă întind, să-l apuc de încheietura mâinii şi să-l smucesc.

— Nu *acum*. Care-i treaba cu tine, încerci din răsputeri să întâlneşti malefici noi şi fascinanţi?

S-a făcut roşu ca racul şi s-a lăsat din nou condus de mine, zgâindu-se şi mai intens în podea, de parcă i-aş fi atins o coardă sensibilă, oricât de stupid ar părea ideea.

— Cei care-ţi ies în cale în cursul firesc al lucrurilor

nu-ţi ajung?

— Nu-mi ies, mi-a răspuns scurt.

— Ce?

— Nu-mi ies în cale! Niciodată nu mi-au ieşit.

— Ce, tu nu eşti atacat? am întrebat, indignată.

El a ridicat din umeri.

— Şi atunci, de unde a venit acel devorator-de-suflete?

— Hm? Eu tocmai ieşisem din baie. I-am văzut capătul cozii strecurându-se pe sub uşa ta.

Aşadar, chiar îmi sărise în ajutor. Era şi mai nasol. Am rumegat din mers destăinuirea lui. Bineînţeles, avea oarecum sens: dacă ai fi monstru, de ce să-l ataci pe nemaipomenitul erou care te poate face ţăndări fără să-şi dea cine ştie ce osteneală? Nu pricepeam cu ce se alegea el din asta.

— Şi ţi-ai zis că nu ţi-ar strica să-ţi faci un renume, să ne salvezi pe toţi?

A dat iar din umeri, fără să ridice privirea din pământ; deci nu despre asta era vorba.

— Ţie chiar *îţi place* să te lupţi cu maleficii sau ceva de genul ăsta? l-am împuns eu, iar el a săltat din nou capul. Eşti incredibil de ciudat.

— Ţie nu-ţi place să-ţi practici afinitatea? a replicat, cu o atitudine defensivă.

— Afinitatea mea e să fac ravagii prin mulţimi, aşa că n-am prea avut ocazia să fac experimente.

A pufnit de parcă aş fi făcut o glumă. N-am încercat să-l conving. E uşor să pretinzi că eşti o vrăjitoare teribil de puternică în practica magiei negre; nimeni nu te crede

până nu o demonstrezi, preferabil cu dovezi concrete.

— Şi totuşi, de unde obţii toată această putere? l-am iscodit eu, în schimb.

M-am întrebat asta adeseori. O afinitate face ca anumite vrăji să fie mai uşor de folosit, dar nu ţi le dă gratis.

— De la ei. Adică de la malefici. Omor unul, apoi înmagazinez puterea ca să arunc următoarea vrajă. Sau, dacă n-am vlagă, împrumut putere de la Magnus, de la Chloe sau de la David…

Scrâşnesc din dinţi.

— Am prins ideea.

Îi enumera pe toţi elevii din enclava din New York. Bineînţeles că practicau punerea la comun a puterii şi bineînţeles că aveau propriul bazin de putere la care să apeleze – cum aveam eu cristalele –, numai că era vorba despre un bazin enorm, din care se alimentaseră toţi elevii din New York în ultimul secol. Dispunea efectiv de o baterie pentru faptele lui eroice şi, chiar dacă putea extrage mana din uciderea creaturilor malefice – *cum?* –, probabil că nici măcar n-avea nevoie de ea.

În momentul acela, am ajuns pe palierul unde se afla atelierul. Coridorul celor din anul terminal se situa încă şi mai jos, dar totuşi de acolo răzbătea o rază slabă de lumină. Însă arcada care marca intrarea pe culoarul propriu-zis, cel cu sălile de clasă, era cufundată în beznă; luminile fuseseră stinse. M-am zgâit posacă la hăul din faţa mea, în timp ce coboram ultimele trepte: aici ne adusese momentul lui de ezitare. Iar dacă maleficii nu

atentau niciodată la viaţa lui însenina că orice o fi colcăind pe acolo avea să se fixeze asupra mea.

— O iau eu înainte, s-a oferit el.

— Ai face bine să o iei înainte. Şi să faci şi puţină lumină.

N-a protestat câtuşi de puţin, a dat pur şi simplu din cap, a întins mâna stângă în faţă şi a luminat-o, apelând la o variantă mai slabă a aceleiaşi vrăji de incandescenţă pe care o folosise asupra devoratorului-de-suflete. Mă usturau ochii. Era gata să dea buzna pe coridor; a trebuit să-l trag înapoi ca să verific tavanul şi podeaua şi să împung cu degetul pereţii din apropiere. Digestorii care n-au mâncat de ceva vreme sunt translucizi şi, dacă se întind într-un strat suficient de subţire pe o suprafaţă dreaptă, poţi să te uiţi mult şi bine la ei şi să nu-ţi dai seama că sunt acolo decât atunci când se închid brusc în jurul tău. Fiind o zonă foarte circulată, intrarea pe palier e un loc foarte căutat de digestori. Mai pe la începutul anului, un băiat din anul al doilea, care se grăbea să ajungă la timp la lecţii, a fost prins şi şi-a pierdut un picior şi mare parte din braţul stâng. Nu a mai trăit prea mult după aceea, evident.

Însă întreaga zonă de la intrarea pe palier era liberă. Singura chestie peste care am dat a fost un conglo, care se ascundea după una din lămpile cu gaz, mai mic decât degetul meu mic, şi pe care nu merita să-l recoltez nici măcar pentru mine: până acum nu avea prinse de carapace decât două şuruburi, o jumătate de pilulă şi un capac de pix. A luat-o la sănătoasa pe perete cuprins de

panică, înainte să plonjeze într-o gură de ventilaţie. Nu s-a activat nimic în calea lui. Noaptea, pe un coridor întunecat de la nivelul atelierului, ăsta nu e semn bun. Ar fi trebuit să existe *ceva.* Doar dacă nu era mai încolo ceva deosebit de nasol, care îi alungase pe ceilalţi.

Ca să înaintăm spre intrarea principală a atelierului, mi-am pus palma cu degetele răsfirate pe umărul lui Orion şi am stat cu capul întors, privind în urma noastră; e cea mai bună cale de a merge în doi atunci când te paşte un pericol iminent. Majoritatea uşilor de la sălile de clasă erau întredeschise cât să nu fim avertizaţi de apăsarea vreunei clanţe, însă nu suficient de mult ca să aruncăm o privire în încăperile pe lângă care treceam, şi au fost o duzină, asta dacă nu punem la socoteală atelierul şi sala de sport – în cea mai mare parte, etajul de jos e dotat cu săli mici, în care cei din anul terminal fac seminare de specialitate. Acestea se termină însă după prima jumătate de an; din acel moment, elevii îşi petrec timpul făcând curse de antrenament pentru absolvire, dat fiind că maleficii găsesc sălile de seminar ideale pentru moţăit.

Uram faptul că trebuia să am încredere că Orion va fi atent la drum. Păşea foarte calm, chiar şi pe un coridor în beznă şi, când am ajuns la uşa atelierului, a deschis-o pur şi simplu şi a intrat, înainte să-mi dau seama ce face. Apoi a trebuit să-l urmez, n-aveam încotro, altfel aş fi rămas de una singură pe coridorul întunecat.

Imediat ce am trecut pragul, l-am prins de tricou, ca să-l împiedic să înainteze. Ne-am oprit fix la intrare, lumina strălucitoare din palma lui reflectându-se în dinţii

scânteietori ai fierăstraielor, în fierul mohorât al menghinelor, în negrul lucios ca de obsidian al ciocanelor, în banalul oţel inoxidabil al meselor şi al scaunelor aliniate cu grijă pe mai multe rânduri, ce umpleau spaţiul uriaş. Din lămpile cu gaz nu mai rămăseseră decât nişte punctuleţe albăstrui. Din cuptoarele bondoace aflate la fiecare capăt de rând, ieşeau minuscule scântei portocalii şi verzi, care licăreau prin fantele de aerisire, o lumină palidă, atâta tot. În mod ciudat, locul părea aglomerat, cu toate că nu era nici picior de om înăuntru. Mobila ocupa prea mult spaţiu, de parcă scaunele s-ar fi înmulţit. Cu toţii uram atelierul mai presus de orice pe lume. Până şi laboratoarele de alchimie sunt de preferat.

Am stat nemişcaţi o vreme în care nu s-a întâmplat absolut nimic şi, în cele din urmă, l-am călcat intenţionat pe călcâi, doar ca să mă răzbun.

— Au! a exclamat el.

— Ah, scuze, am zis, pe un ton prefăcut.

S-a chiorât la mine. Poate că nu era chiar un papă-lapte.

— Vrei să-ţi iei odată lucrurile şi să mergem? m-a întrebat, de parcă ar fi fost simplu să mă apuc de nebună să scotocesc prin containere şi aşa mai departe, în definitiv ce s-ar putea întâmpla, nu?

S-a întors cu faţa spre perete şi a apăsat pe comutator. Nu s-a aprins nimic, bineînţeles.

— Urmează-mă, am zis, îndreptându-mă spre containerele cu fiare vechi.

Am apucat cleştii lungi care atârnau într-o parte a

containerului şi, precaută, i-am folosit ca să ridic capacul. Apoi m-am aplecat şi am scos de acolo patru plăci netede, scuturându-le temeinic şi apoi izbindu-le violent de marginea celei mai apropiate mese. Nu m-aş fi încumetat să car atâta, însă aveam să-l pun pe Orion să le care şi astfel voi avea ce să dau la schimb pe viitor.

După ce am luat fiarele, nu m-am dus să caut sârma, aşa cum trebuia; în schimb, l-am pus pe Orion să caute într-un alt container vreo doi pumni de şuruburi, piuliţe şi zăvoare – nu că mi-ar fi fost de mare folos la repararea uşii, dar valorau mai mult, aşa că i le puteam da Aadhyei la schimb pentru sârmă, de care ştiu că nu are nevoie. Le-am băgat pe toate în buzunarele cu fermoar ale pantalonilor. Dar la ce bun? Aveam nevoie de un patent.

Lăzile cu scule erau nişte containere enorme şi îndesate, de dimensiunea unui corp uman – şi se întâmplase să găzduiască aşa ceva de cel puţin două ori de când mă aflam eu aici. Nu poţi să iei cu tine la ore uneltele de aici – dacă o faci, se întorc împotriva ta –, aşadar, singurul moment în care poţi să foloseşti o unealtă în scopuri personale este după ore, fiind şi unul dintre cele mai bune moduri de a muri, având în vedere că maleficii care se caţără în lăzile cu scule se numără printre cei mai isteţi. Dacă deschizi o ladă fără prudenţă…

Orion s-a întins şi a ridicat capacul, în vreme ce eu încă îmi examinam strategia. În afară de câteva rânduri ordonate de ciocane, şurubelniţe de toate mărimile, chei franceze, bomfaiere, patente, ba chiar şi o *bormaşină,* înăuntru nu se mai găsea şi altceva. Niciuna din chestiile

astea n-a sărit să-l izbească în cap, nici să-i smulgă vreun deget, nici să-l împungă în ochi.

— Ia un patent şi bormaşina, i-am spus, înghiţindu-mi invidia clocotitoare ca să fructific din plin situaţia.

O bormaşină. La noi pe etaj, nimeni nu mai are bormaşină. În afara vreunui meşteşugar din ultimul an, n-am auzit de nimeni care să fi văzut aşa ceva mai mult de o dată sau de două ori.

Însă Orion a înşfăcat un ciocan şi, cu o mişcare elegantă, l-a învârtit peste umărul meu şi a izbit fix în creştet chestia în care se transformase banalul scaun de metal din spatele meu: o masă amorfă, gri şi fluidă, cu o gură plină de dinţi ascuţiţi şi argintii, căscată la îmbinarea dintre locul pentru şezut şi spătar. M-am lăsat în jos, pitindu-mă în spatele lui, am trântit capacul peste lada cu unelte şi am încuiat-o, înainte să mai apuce să iasă ceva din ea, apoi m-am întors şi am văzut încă patru scaune care îşi ridicaseră picioarele şi porniseră la atac. Chiar *erau* prea multe scaune.

Orion a recitat o incantaţie de forjare a metalului. Prima imitaţie a căpătat o nuanţă de roşu-aprins şi a început să strălucească; el a lovit-o din nou cu ciocanul, făcându-i o gaură enormă în lateral. Aceasta a scos un scrâşnet strident pe gura cu dinţi de fierăstrău şi s-a răsturnat. Între timp însă, celelalte imitaţii de scaune, cărora le crescuseră membre în formă de lame de cuţit, se stârniseră – împotriva mea.

— Ai grijă! mi-a strigat Orion, inutil: problema nu era că nu le văzusem.

Ştiam o vrajă năprasnică de lichefiere a oaselor adversarilor, care şi-ar fi făcut frumuşel treaba în condiţiile date, dacă voiam să dau gata un rezervor de mana şi dacă n-ar fi fost prin preajmă niciun Orion care să fie lichefiat laolaltă cu duşmanii iminenţi. Nu îmi permiteam să arunc decât cu o singură vrajă. Am zbierat din toţi bojocii vraja de curăţare a podelei, cea în engleză veche, şi m-am dat în lături, în timp ce toate cele patru imitaţii de scaune au patinat în cea mai mare viteză pe lângă mine, prin băltoaca de clăbuci, direct spre Orion. Am înşfăcat două dintre plăcile metalice şi am luat-o la goană spre uşă, în vreme ce Orion se lupta cu ele. O să leg sârma cu mâinile goale, dacă va fi nevoie.

Nu era nevoie. Orion m-a prins din urmă pe scări, gâfâind. Avea cu el încă două plăci metalice, patentul *şi* bormaşina.

— Mii de mulţumiri! mi-a spus cu năduf.

În afara unei tăieturi superficiale care-i sângera pe antebraţ, nu mai suferise nicio vătămare.

— Ştiam c-o să le vii de hac, i-am spus, înciudată.

Cincisprezece minute bune de mers anevoios a durat să urcăm scările până la etajul cu dormitoarele noastre. Nu am vorbit şi nici nu ne-a sâcâit nimic. Am bătut la uşa Aadhyei, ca să fac trocul şi să o anunţ că de-acum am bormaşină – sunt o mulţime de oameni care nu ar face schimburi cu mine, însă ar face cu ea şi, dacă eu aveam ceva ce ei îi lipsea, în mod normal, ar accepta schimbul contra unui comision –, apoi l-am pus pe Orion să-mi ţină de şase în timp ce reparam uşa.

N-a fost distractiv. Am muncit din greu să dau găuri într-una dintre plăcile de metal, pe care am legat-o cu sârmă în dreptul golului lăsat de Orion în uşă, fixând-o temeinic. Am stat să împletesc în patru nişte fire de sârmă mai subţire, ca să fac o fâşie mai groasă, pe care am folosit-o ca să prind la loc bucăţile îndoite rămase din clanţă şi din încuietoare. Apoi am închis uşa şi am făcut acelaşi lucru şi pe interior, cu o a doua bucată de metal.

— De ce nu foloseşti o vrajă de reparare? s-a încumetat Orion să întrebe timid pe la mijlocul procesului dureros de plictisitor, după ce s-a uitat să vadă de ce durează atâta.

— Ba *folosesc* o vrajă de reparare, am zis printre dinţi.

Mâinile îmi tremurau, cu toate că aveam patent şi dădeam găurile cu bormaşina. Orion m-a privit cu stupefacţie crescândă până am terminat de răsucit şi ultimul capăt zimţat de fir. Apoi am pus palmele întinse în dreptul celor două găuri îngemănate şi am închis ochii. La ateliere, învăţăm cu toţii o versiune de bază a vrăjii de cârpire. Orele acestea sunt singura cale de a învăţa vrăjile generale de o importanţă crucială. Reparatul se găseşte pe listă, din motive destul de evidente, de vreme ce nu poţi să iei nimic cu tine în şcoală, în afară de puţinul pe care ţi se permite să-l aduci în momentul înscrierii. Iar reparatul e şi una dintre cele mai dificile vrăji, cu o duzină de variante, în funcţie de materialele cu care lucrezi şi de complexitatea obiectului pe care încerci să-l repari. Doar meşteşugarii stăpânesc în totalitate tehnica şi numai în limitele unei game de materiale specializate.

Dar măcar poţi, în general, să o rosteşti în limba ta, fir-ar ea să fie.

— Fac şi desfac, îndoi fier în voie, oţel extind la nevoie, am zis – cu toţii ştiam o grămadă de rime cu a face şi a desface.

Am punctat cuvintele cu şaptesprezece ciocănituri, undeva între cele douăzeci şi trei pe care le foloseşti pentru tablă şi cele nouă pentru sârmă. Apoi am folosit mana strânsă prin muncă manuală excesiv de migăloasă. Îndărătnică, vraja a început să clocotească printre materiale. Bucăţile de tablă se topeau într-un soi de chit metalic, pe care l-am modelat pe gaura căscată în uşă şi, pe măsură ce suprafaţa devenea netedă şi se întărea sub palmele mele, cele două clanţe (atât cea din interior, cât şi cea din exterior) au scos un sunet grosolan, ca un râgâit, şi s-au montat la locurile lor, iar zăvorul s-a tras singur cu un *clac* sec. Gâfâind, am lăsat mâinile în jos şi m-am întors spre Orion.

El stătea şi se holba la mine, din mijlocul dormitorului, ca la un specimen exotic de la zoo.

— Eşti o *strict-mana?*

Zici c-aş fi făcut parte dintr-un cult sau aşa ceva. L-am privit chiorâş.

— Nu toată lumea poate să-şi ia puterea de la malefici.

— Dar… de ce nu o iei din… aer sau din mobilă… toată lumea are găuri în picioarele patului…

Nu se înşela. În locul ăsta, e mult mai greu să trişezi, pentru că n-ai vietăţi mici din care să extragi forţă vitală, nici furnici, nici gândaci şi nici şoareci, dacă nu le aduci

cu tine, ceea ce ar fi ciudat, ţinând cont de faptul că singurele lucruri pe care le poţi aduce sunt cele pe care le ai asupra ta în momentul înscrierii. Însă majoritatea oamenilor pot să extragă mici cantităţi de mana din chestiile inanimate din jur: iei nişte căldură din aer sau dezintegrezi puţin lemn. E mult mai simplu să faci asta decât să iei mana de la o fiinţă umană în viaţă, cu atât mai puţin de la un vrăjitor. Asta, pentru majoritatea oamenilor.

— Dacă o extrag, nu de acolo va veni, i-am spus.

Orion m-a fixat din ce în ce mai încruntat.

— Ăăă, Galadriel… a rostit cu o oarecare blândeţe, de parcă începea să creadă că eram descreierată, că mă număram printre cei care tocmai îşi pierduseră minţile pe aici.

Oricum, mulţumită lui, avusesem o zi cu adevărat oribilă, numai ultima picătură mai lipsea. Fără să-mi folosesc mâinile, i-am apucat mana, forţa lui vitală şi, în mod voit, i-am aplicat o smucitură zdravănă.

Majoritatea vrăjitorilor trebuie să-şi dea silinţa ca să poată fura putere de la o vietate. Există ritualuri, exerciţii de voinţă, păpuşi voodoo, jertfe. O mulţime de jertfe. Eu nici nu trebuie să mă străduiesc prea tare. Forţa vitală a lui Orion s-a desprins de spiritul său ca un peşte prins în undiţă şi tras afară din apă. Tot ce aveam de făcut era să trag în continuare până ajungea în mâinile mele – toată puterea aia suculentă pe care o acumulase. Probabil că aş fi putut să merg pe filierele lui de punere la comun a puterii şi să extrag mana de la toţii prietenii lui din

enclavă. Aş fi putut să-i secătuiesc pe toţi.

Tocmai când şocul şi groaza i se lăţeau pe chip, i-am dat drumul şi mana a revenit brusc înăuntrul lui, ca un elastic. S-a clătinat un pas înapoi, cu mâinile întinse în chip defensiv înainte, ca şi cum ar fi fost gata de luptă. Eu însă l-am ignorat şi m-am trântit cu o bufnitură zdravănă pe pat, încercând să nu izbucnesc în plâns. De fiecare dată după ce îmi pierd cumpătul în felul ăsta, mă simt descompusă. Îmi vine să mă zgârii pe ochi: cât de simplu ar putea fi totul, dacă aş ceda tentaţiei.

Deşi eu nu făceam nimic, el a continuat să stea acolo, cu mâinile ridicate şi o expresie de nătâng.

— Eşti răuvrăjitoare! a exclamat după o vreme, zicându-şi probabil că mă întărâtă.

— Ştiu că n-o să-ţi vină deloc uşor, am spus printre dinţi, încă luptându-mă cu smiorcăiala, dar, măcar cinci minute, încearcă să nu te porţi ca un idiot. Dacă eram răuvrăjitoare, te-aş fi secătuit complet când eram jos şi le-aş fi spus tuturor că ai murit în atelier. Nimeni nu ar fi bănuit nimic.

Nu părea să găsească prea liniştitoare treaba asta. Mi-am trecut dosul plin de funingine al palmei peste faţă.

— În fine, am adăugat, mâhnită, dacă aş fi răuvrăjitoare, v-aş secătui pe toţi şi aş avea toată şcoala la cheremul meu.

— Cine şi-ar dori una ca asta? a întrebat după o clipă.

Am pufnit; ei bine, avea dreptate.

— Un răuvrăjitor!

— Nici măcar un răuvrăjitor, a replicat el, pe un ton

categoric.

A lăsat mâinile în jos, tot precaut, dar s-a mai tras un pas înapoi când m-am ridicat. Mi-am dat ochii peste cap şi am făcut un mic salt spre el, cu degetele răsfirate în chip de gheare, chiţăind „baaau”.

Orion s-a zgâit la mine. M-am dus să iau restul de provizii pe care le lăsase pe podea. Am vârât tabla rămasă sub saltea, să nu poată fi înlocuită cu ceva neplăcut peste noapte, fără ştirea mea. Bormaşina şi patentul au ajuns bine legate de capacul cufărului meu, alături de cuţite şi de nepreţuita-mi şurubelniţă. Dacă-ţi ţii lucrurile legate de partea interioară a capacului, atunci când îl salţi un pic şi vezi cureluşele atârnând, îţi dai seama că s-au desprins. Sunt foarte meticuloasă când vine vorba de verificări, aşa că nu mi s-a mai întâmplat de mult ca vreo unealtă să o ia razna: Şcoala Solomonarilor nu te iartă.

Mi-am clătit mâinile şi faţa în lighean, cum puteam mai bine, fiindcă nu mai rămăsese decât un strop de apă în carafă.

— Dacă aştepţi să auzi un „mulţumesc”, să ştii că o să mai dureze ceva, i-am spus lui Orion, după ce m-am şters.

Încă stătea în colţul încăperii şi nu mă scăpa din ochi.

— Da, am observat, a replicat el, pufnind. Nu glumeai în legătură cu afinitatea ta, aşa-i? Prin urmare, eşti, cum ar veni, un răuvrăjitor care foloseşte numai şi numai mana?

— N-are niciun sens ce zici. Nu sunt nici pe departe răuvrăjitor şi, până nu mă străduiesc să nu mă transform într-unul, poate c-ar fi bine *să te cari*, i-am zis, văzându-

mă nevoită să silabisesc. Oricum, trebuie să fie aproape de ora stingerii.

Se întâmplă lucruri nasoale dacă te găseşti în chilia altcuiva după ora stingerii. Altfel, normal că am întări rândurile şi am ţine de şase unul câte unul, nemaivorbind că elevii din anii terminali i-ar da pe boboci afară din camerele lor de la ultimul etaj, amânând astfel absolvirea cu un an sau doi. Pare-se că a avut loc un val de astfel de incidente mai pe la începuturi, după ce oamenii şi-au dat seama că jos, în sala de absolvire, îi aşteaptă o ditamai hoarda de malefici. Nu prea ştiu ce măsuri au luat constructorii, ştiu însă că devii un magnet straşnic cu doi sau mai mulţi copii în cameră. Şi ia-ţi gândul de la fuga pe coridor, în încercarea de a ajunge înapoi în camera ta, odată ce ai înţeles că ai dat de belea. Două fete care stăteau în capătul culoarului au încercat treaba asta în primul an. Una dintre ele nu mai contenea să zbiere în faţa uşii mele. Cealaltă nu a mai apucat să iasă deloc din cameră.

Niciun om în toate minţile n-ar vrea să-şi asume un astfel de risc.

Orion a continuat să se holbeze la mine.

— Ce s-a întâmplat cu Luisa? a zis apoi, din senin.

M-am încruntat şi a durat ceva până să pricep motivul întrebării.

— Crezi că eu i-am făcut de petrecanie?

— N-a fost vreun malefic. Stătea în camera alăturată şi a dispărut peste noapte. Aş fi ştiut. Am mai oprit doi malefici care-i luaseră urma.

Am cântărit rapid opţiunile. Dacă îi spuneam adevărul, îl stârneam împotriva lui Jack. Pe de o parte, poate că Jack ar fi încetat să mai fie o problemă pentru mine. Pe de altă parte, dacă Jack nega, ceea ce era foarte probabil, puteam ajunge în situaţia în care atât Jack, cât şi Orion să-mi facă necazuri. Nu merita să risc, în condiţiile în care nu aveam nicio dovadă.

— Ei bine, nu am fost eu, am răspuns. Să ştii că pe aici se găsesc şi răuvrăjitori practicanţi. În anul terminal, sunt cel puţin patru.

De fapt, erau şase, dintre care trei practicau în mod deschis magia neagră, aşa că, afirmând c-ar fi patru, aveam şanse să las impresia că deţin niscaiva informaţii din interior, ceva credibil, însă nu suficient ca să merite o examinare mai atentă.

— De ce nu-l sâcâi pe unul dintre ei, atunci când nu mori de grija celor trişti şi a pămpălăilor?

Expresia i s-a înăsprit.

— Ştii, ţinând cont că ţi-am salvat viaţa de două ori… a început el.

— De *trei* ori, am zis, cu răceală.

L-am descumpănit.

— Ăăă…

— Himera, la finalul semestrului trecut, l-am lămurit, cu şi mai multă răceală.

Dacă tot avea să mă ţină minte negreşit, măcar să-şi amintească de mine în mod corect.

— Fie, de trei ori atunci! Ai putea măcar…

— Nu, n-aş putea.

Şi-a înghiţit vorbele, aprinzându-se la faţă. Nu cred că-l mai văzusem vreodată mânios; îl ştiam doar gârbovit sub povara modestiei şi gata să salveze situaţia.

— Nu ţi-am cerut ajutorul şi nici nu-l vreau, am continuat. Au rămas peste o mie de elevi în anul tău şi toţi sunt leşinaţi după tine. Du-te şi găseşte-ţi pe careva dintre ei, dacă vrei să ai parte de adoraţie.

Pe hol s-a auzit clopoţelul: cinci minute până la stingere.

— Şi chiar dacă nu vrei, tot ai face bine să pleci!

Am tras zăvorul nou-nouţ – în fine, nou şi tocit de vreme – şi am deschis uşa.

Era clar că voia să-mi arunce o replică usturătoare, dar nu i-a venit nimic în minte. Bănuiesc că nu i se întâmpla frecvent să fie nevoit să apeleze la astfel de replici. După ce s-a căznit o clipă, s-a mulţumit să se încrunte şi a ieşit.

Vă aduc la cunoştinţă plină de încântare că uşa mea cea reparată s-a trântit superb în urma lui.

3
RĂUVRĂJITOR

Cu toate că eram epuizată, mi-am petrecut următoarea jumătate de oră făcând abdomene ca să strâng mana pentru a arunca o vrajă de barieră protectoare asupra patului. Nu-mi permit să fac asta în fiecare seară, însă astăzi mă simţeam zdrobită şi aveam nevoie de ceva care să mă împiedice să devin o pradă sigură. Odată instalată bariera, m-am târât în pat şi am dormit buştean, dacă nu pun la socoteală cele trei dăţi în care m-au trezit sunetele de avertizare produse de sârmele de la uşă, ceva absolut firesc; de fapt, nimic nu a încercat să pătrundă înăuntru.

A doua zi dimineaţă, Aadhya mi-a bătut la uşă: voia să-i ţin companie la duş şi la micul dejun. Mi s-a părut un gest drăguţ din partea ei şi m-am întrebat de unde vine amabilitatea asta. O fi valoroasă o bormaşină, dar nici chiar aşa. Datorită ei, înainte să ne îndreptăm spre cantină, am reuşit să fac primul duş după o săptămână şi să-mi umplu şi carafa. Nici măcar n-a încercat să-mi ceară ceva la schimb, altceva în afară de a-i ţine, la rândul meu, de şase.

Totul s-a clarificat atunci când am pornit-o înainte pe culoar.

— Aşadar, tu şi Orion v-aţi descurcat aseară în atelier, a rostit pe un ton excesiv de nonşalant, de parcă ar fi vrut să facem conversaţie.

Nu i-am retezat-o, deşi aş fi vrut.

— Nu a fost o întâlnire romantică!

— Ţi-a cerut ceva la schimb? m-a întrebat Aadhya, săgetându-mă cu privirea.

Am scrâşnit din dinţi. Asta era în general regula după care deosebeai o întâlnire romantică de o alianţă, dar, în cazul nostru, nu ţinea vraja.

— Se achita de o datorie.

— Ah, în regulă. Orion, vii la micul dejun? l-a strigat, în vreme ce el tocmai închidea uşa în urma lui – pesemne că-i pusese de dimineaţă o sârmuliţă pe clanţă, ca să afle când se duce el să se spele pe dinţi.

Încerca să se dea bine pe lângă el prin intermediul *meu*, ceea ce ar fi fost amuzant, dacă nu mi-ar fi venit s-o pocnesc în cap. Ultimul lucru care-mi lipsea era ca oamenii să fie şi mai convinşi că Orion trebuia să-mi poarte de grijă.

— Vrei să mergem împreună?

Orion mi-a aruncat o privire, eu m-am zgâit la el, încercând să-i dau de înţeles că nu e cazul, apoi, în mod inexplicabil, a răspuns:

— Sigur.

Nu aveam nevoie de companie, era evident că făcea asta doar ca să mă necăjească. Ni s-a alăturat, mergând de partea Aadhyei, în vreme ce eu contemplam felurite modalităţi de a i-o plăti cu vârf şi îndesat. Nu puteam să mă îndepărtez pur şi simplu: nu mai era nimeni care să-şi aştepte grupul; aş fi devenit vulnerabilă. Micul dejun nu e nici pe departe la fel de periculos precum cina, dar tot nu

e indicat să fii singur. Doar cu speranţă în suflet, nu faci nimic.

— Ceva neobişnuit ieri-seară în atelier? l-a întrebat ea. În dimineaţa asta, am oră de fierărie.

— Ăă… nu mare lucru, zău, i-a răspuns el.

— Ce naiba se petrece cu tine? l-am întrebat.

Nu ai obligaţia să te dai peste cap să avertizezi lumea, cu toţii trebuie să ne păzim propria piele, dar, când te apuci să induci oamenii în eroare şi să le întinzi curse, chiar ţi-o cauţi cu lumânarea. Pentru majoritatea elevilor, asta înseamnă să fii mai prejos decât un răuvrăjitor.

— Erau cinci imitaţii care se dădeau drept scaune, i-am explicat Aadhyei.

— Acum sunt moarte! a exclamat el, pe un ton defensiv.

— Asta nu înseamnă că nu mai sunt şi altele, aşteptând să se hrănească doar cu resturi, am replicat, clătinând dezgustată din cap.

Aadhya nu părea încântată de cele auzite. Nici eu n-aş fi fost, dacă s-ar nimeri să intru prima într-un atelier în care-i posibil să-şi facă veacul o imitaţie sau două. Însă, având această informaţie, putea să se asigure că nu ajungea prima acolo şi chiar putea să-şi pună un scut la spate sau ceva asemănător.

— Mă duc să ocup o masă, dacă iei tu tăvile, a zis ea când am intrat, dovedindu-se mult prea isteaţă pentru binele meu.

Sincer, nu puteam să o învinuiesc. Nu era absurd să vrei să te împrieteneşti cu Orion, dacă ţi se oferea ocazia.

Familia ei locuieşte în New Jersey, dacă ar intra în enclava din New York, probabil că i-ar putea lua şi pe ei. Iar eu nu-mi permiteam să-l îndepărtez pe unul dintre foarte puţinii oameni dispuşi să mă suporte, fie chiar şi în treacăt. M-am aşezat îmbufnată la coadă şi am umplut o tavă pentru mine şi una pentru ea, păstrând o urmă de speranţă că Orion o să întâlnească vreun prieten din enclava lui şi o să ne lase baltă. Însă el a pus două mere pe o altă tavă, apoi s-a băgat în faţa mea şi a zis *C'est temps dissoudre par coup de foudre,* „E timpul să ne topim în dragoste la prima vedere", prăjind un tentacul care începea să se iţească de sub platoul aburind cu ouă prăjite. Tentaculul s-a dizolvat, lăsând în urmă un miros năucitor, iar de jur-împrejurul tăvii s-a ridicat un abur verde, care s-a depus apoi imediat pe ouă.

— E cea mai idioată vrajă pe care am auzit-o vreodată, iar pronunţia ta e groaznică, am comentat afectată.

Am sărit peste tava cu ouă puturoase, trecând direct la porridge.

— „Mulţumesc, Orion, nu văzusem lipitoarea aia care era cât pe ce să mă înşface", a zis el. „N-ai pentru ce, Galadriel, serios, nu-ţi face probleme".

— Ba o văzusem şi, pentru că se iţise numai un centimetru şi jumătate, aş fi avut timp berechet să-mi iau o porţie de ouă, dacă nu-mi tăiai tu calea. Şi, dacă la sfârşitul anului întâi, aş fi atât de proastă încât să mă reped la un platou plin cu ouă prăjite fără să verific perimetrul, nici măcar atenţia ta exclusivă nu m-ar ajuta să scap cu viaţă din această şcoală. Eşti masochist cumva?

De ce îmi tot faci favoruri?

Am apucat castronul cu stafide, l-am acoperit cu o farfurioară şi l-am scuturat până au căzut din el două duzini de stafide deodată. Le-am înţepat una câte una cu furculiţa şi m-am dus la recipientul cu scorţişoară, însă, doar mirosindu-l de la distanţă, mi-am dat seama că azi trebuia să zic pas. Şi frişca era o cauză pierdută: când înclinai tubul în lumină, apărea o pată albăstruie la suprafaţă. Măcar zahărul brun era în regulă.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta după ce am plecat de la coadă şi am dus cele două tăvi la masa pe care o ocupase Aadhya, a treia de la intrare: suficient de aproape încât să apucăm să ieşim în caz că ne închideau înăuntru şi totodată suficient de departe încât să nu fim în prima linie, în caz că ar fi intrat ceva pe uşă. Securizase zona şi făcuse o vrajă de siguranţă asupra tacâmurilor, ba chiar procurase şi o carafă de apă mai sigură, dintre cele transparente.

— N-avem ouă, mulţumită lui Mr. Fantastic, aici, de faţă, i-am zis, lăsând tăvile din mână.

— O lipitoare? Una dintr-astea l-a prins destul de nasol pe un tip din anul terminal, a spus Aadhya.

A făcut semn cu capul spre o masă, unde un băiat mai mare zăcea pe jumătate inconştient între doi prieteni. Urmele sângerânde de ventuze îi înconjurau braţul de două ori, fix ca o brăţară dublă. Colegii săi au încercat să-i dea ceva de băut, dar el avea ochii împăienjeniţi, ca ai unui om care intrase în stare de şoc. Băieţii au început să schimbe priviri neliniştite şi resemnate. Nu cred că cineva

se obişnuieşte vreodată cu aşa ceva, însă, cu absolvirea bătând la uşă, numai cele mai delicate mimoze izbucnesc în lacrimi atunci când pierd pe cineva. Până în momentul respectiv, îşi definitivaseră cu siguranţă alianţele şi strategia şi, oricât de important ar fi fost acest membru în alianţa lor, n-aveau încotro, trebuiau să găsească o modalitate să o cârpească – deşi nu mai erau decât trei săptămâni până la sfârşitul semestrului.

Bineînţeles că primul clopoţel a sunat pentru cei din anul terminal – ne ridicăm de la masă la eşalonat, mai întâi copiii mai mari (dacă sunteţi de părere că e mai nasol să pleci primul, aveţi dreptate) –, iar cei doi care îl flancau l-au întins încetişor pe masă. Ibrahim stătea la capătul mesei vecine, alături de Yaakov – cel mai bun prieten al lui de aici, din micul nostru acvariu, cu toate că amândoi ştiu foarte bine că, dacă apucă ziua în care să iasă din şcoală, nu-şi vor mai vorbi niciodată –, iar unul dintre băieţii din ultimul an s-a întors şi le-a spus ceva. Probabil că-i mituia să rămână alături de prietenul lor până la final. Aveau pesemne oră fixă de mers jos, la sala de sport şi nu-şi permiteau să o rateze: oricum o să le fie destul de greu acum, că au pierdut un membru al echipei, cu aşa puţin timp înainte de absolvire. Ibrahim şi Yaakov au schimbat o privire, au dat din cap aprobator şi s-au mutat la masa alăturată, asumându-şi riscul. Nu e indicat să tragi chiulul chiar înainte de examenele de final de an, însă orele nu sunt la fel de importante ca antrenamentele pentru absolvire.

— Încă îţi pare rău c-am mătrăşit-o? m-a întrebat

Orion.

Îi privea cu o expresie chinuită şi posomorâtă, deşi pun pariu pe orice că nici măcar nu-l cunoştea pe băiatul respectiv. Nimeni altcineva nu se mai uita în direcţia aceea. Aici trebuie să-ţi dozezi suferinţa şi compasiunea, la fel cum îţi dozezi rechizitele, asta dacă nu cumva eşti vreun erou de enclavă şi ai un bazin de mana.

— Încă îmi pare rău că a trebuit să mă lipsesc de ouăle prăjite, am răspuns nepăsătoare şi am început să-mi mănânc porridge-ul.

Ibrahim făcuse o afacere bună: băiatul a murit înainte să se audă primul clopoţel pentru anul nostru. Ibrahim şi Yaakov i-au lăsat trupul acolo, pe spate, cu braţele îndoite pe masă şi cu faţa în jos, de parcă tocmai ar fi aţipit. Când vom veni să luăm prânzul, nu va mai fi acolo. Mi-am întipărit în minte locul mesei cu pricina şi pe al celor din jurul ei.

Parte din chestiile care curăţă astfel de mizerii mai rămân prin preajmă, sperând la un nou ospăţ.

În fiecare dimineaţă, am cursuri de limbi străine. Studiez cinci limbi. Zici c-aş fi vreo împătimită a lingvisticii şi mai multe nu! La Şcoala Solomonarilor, nu avem decât trei specializări: incantaţii, alchimie şi meşteşuguri. Iar, dintre acestea, numai incantaţiile pot fi practicate din propria cameră, fără să fii nevoit să mergi în laborator sau în atelier mai des decât e strict necesar. Are rost să te specializezi în alchimie sau în meşteşuguri numai dacă eşti ca Aadhya, dacă ai afinitatea corespunzătoare, căci astfel ai un dublu avantaj: te

concentrezi asupra punctelor tale forte şi există relativ puţini care studiază aşa ceva. Dacă scapă cu viaţă de aici, un vrăjitor meşteşugar deştept, bine pregătit, cu o afinitate pentru materiale stranii şi cu multe alianţe potrivite, ar putea chiar să intre în enclava din New York. Dacă nu, are şanse să ajungă în Atlanta sau în New Orleans. Cu cât e mai bună enclava în care intri, cu atât ai mai multă putere de care să te foloseşti. Meşteşugarii din New York şi din Londra au avut suficientă, încât să construiască Portalul Transatlantic, ceea ce înseamnă că, dacă aş intra în enclava New York, aş ajunge înapoi în Birmingham New Street (de unde fac foarte puţin cu trenul până acasă) doar trecând un prag.

Bineînţeles că nu-mi era dat să ajung la New York, dacă nu reuşeam ceva cu adevărat uimitor şi probabil că nici atunci, dat fiind că visam cu tot mai multă ardoare la uciderea starului lor adorat; însă există destule enclave de calitate în Europa. Niciuna nu mă va accepta, ce-i drept, dacă nu plec de aici cu o reputaţie considerabilă şi cu o listă de vrăji pe măsură. Când studiezi incantaţii, fie mergi pe filieră lingvistică şi-ţi încropeşti o colecţie bunicică de vrăji, fie te axezi pe scrierea creativă şi-ţi inventezi propriile vrăji. Am încercat scrierea creativă, însă afinitatea mea e prea puternică. Dacă mă apuc să scriu vrăji cât de cât utile, nu vor funcţiona. De fapt, cel mai adesea se întorc împotriva mea în moduri periculoase. Iar singura dată în care m-am abătut de la litera cărţii şi am dat frâu liber fluxului conştiinţei, aşa cum face Mami ca să-şi scrie vrăjile, m-am ales cu o vrajă extrem de

eficientă, care poate stârni un supervulcan. Am ars-o pe loc, însă, odată ce ai inventat o vrajă, ea rămâne acolo şi, cine ştie, ar putea cădea în mâinile altcuiva. Din fericire, nu există nimeni atât de mizerabil încât să-i ceară şcolii o vrajă de stârnire a unui supervulcan, însă, gata, s-a terminat cu inventatul vrăjilor în ceea ce mă priveşte.

Asta înseamnă, aşadar, că principala mea sursă de vrăji unice vine de la ce-mi oferă vidul. Practic, aş putea cere vrăji fără încetare, însă, dacă nici măcar nu le treci în revistă pe cele primite, până te întorci la ele, devin rebuturi, altceva decât ai cerut tu ori pagini goale. Iar dacă citeşti prea multe vrăji, fără să le stăpâneşti suficient, ţi se vor amesteca toate în cap şi atunci cu siguranţă o să te arunci singur în aer. Pot să memorez o sută de trucuri pentru curăţenie, dacă au legătură între ele, însă, la vrăji utile, am o limită de nouă-zece pe zi.

Pentru vrăjile de distrugere în masă, nu am ajuns la o limită. Pot să învăţ o sută de astfel de vrăji doar trecându-mi privirea peste ele şi nu uit niciodată vreuna. Ceea ce presupun că e un mare noroc, pentru că eu trebuie să trec prin o sută de astfel de vrăji înainte să primesc una utilă.

Atunci când colecţionezi vrăji în loc să-ţi scrii unele proprii, limbile sunt absolut cruciale. Şcoala îţi oferă numai vrăji în limbile pe care le cunoşti, cel puţin teoretic, însă, după cum s-a dovedit deja, nu se străduieşte să răspundă nevoilor tale. Când cunoşti o duzină de limbi străine şi laşi alegerea la discreţia şcolii, ai mai multe şanse să primeşti într-adevăr genul de vrajă pe care ţi-o doreai. Şi, cu cât ştii mai multe limbi, cu atât mai uşor îţi

va fi să faci schimb de vrăji cu ceilalţi şi să obţii unele pe care nu le capeţi din vid.

Limbile principale sunt mandarina şi engleza, trebuie să stăpâneşti cel puţin una dintre ele ca să fii admis în şcoală, căci materiile comune sunt predate doar în aceste două limbi. Dacă eşti suficient de norocos încât să le stăpâneşti pe ambele, vei putea probabil să foloseşti cel puţin jumătate din vrăjile de mare circulaţie în şcoală şi să-ţi planifici materiile obligatorii după cum îţi convine. Liu face istorie şi mate în engleză şi astfel bifează cerinţele lingvistice şi foloseşte fereastra din orar ca să participe la seminare de scriere în ambele limbi. Vă puteţi lesne închipui că părinţii de vrăjitori le pun copiilor meditator la una dintre aceste limbi din clipa în care se nasc. Bineînţeles că Mami m-a dat la marathi, din cauza lui Tati. Mersi, Mami. Măcar de n-aş mai fi tratată ca o leproasă de către copiii din Mumbai, căci toţi au auzit zvonuri despre profeţia străbunicii mele.

Dacă e să fiu corectă faţă de Mami, aveam doi ani când m-a dat la marathi şi, pe vremea aia, încă trăgea nădejde că o să locuiască împreună cu familia lui Tati. Şi familia ei se destrămase. Chiar înainte să înceapă să meargă la şcoală – nu prea vorbim despre asta, dar sunt destul de sigură că din cauza asta a fost dată la Şcoala Solomonarilor –, s-a pricopsit cu un tată vitreg malefic, literalmente unul dintre acei răuvrăjitori profesionişti prudenţi, aflaţi în pragul coşcovirii. Mai mult ca sigur i-a otrăvit tatăl – nu există dovezi, însă a picat prea la ţanc pentru a fi o coincidenţă – ca să se agaţe de mama ei (şi ea

un foarte bun vraci), prin intermediul suferinţei. Orice vrajă care nu atacă decât o singură persoană e puţin sub standardele mele, însă cunosc genul. Ea şi-a petrecut tot restul vieţii îngrijindu-l, până când a murit pe neaşteptate din cauza unui atac de cord, când eu aveam în jur de trei ani.

Ultima oară când am auzit despre tatăl vitreg, încă o ducea binişor; nu se poate spune însă că am fi în relaţii prea strânse. Obişnuia să trimită din când în când scrisori pline de tristeţe şi de nostalgie, pe care le ascundea în plicuri inofensive, încercând să o prindă şi pe Mami în plasă. Însă, pe la vârsta de şase ani, am desfăcut din întâmplare unul dintre plicuri, am simţit vraja de extracţie mintală şi i-am aruncat-o în mod instinctiv înapoi. Probabil că a simţit-o ca pe o aşchie înfiptă în ochi. De atunci n-a mai încercat nimic.

Lucrurile nu au ieşit prea bine nici cu familia lui Tati, însă Mami a continuat să se agaţe de ideea că, într-un viitor nedefinit, această limbă îmi va da senzaţia unei legături cu tata. La vremea respectivă, reprezenta doar un lucru în plus, care mă făcea să mă simt altfel şi, chiar copil fiind, puteam să jur că nu de asemenea lucruri aveam nevoie. Nu locuim în Cardiff sau în vreun loc asemănător, iar şcoala mea primară nu era vreun cuib de multiculturalism. O fetiţă mi-a spus odată că am culoarea ceaiului îngrijorător de slab, ceea ce nici măcar nu e adevărat, însă, din acel moment, replica asta s-a instalat într-o firidă a minţii mele, la fel de sâcâitoare ca scaiul-dracului. Nici comunitatea nu e neapărat mai brează. La

locul de joacă, nimeni nu îndrăzneşte să-ţi arunce vreo insultă rasistă, în schimb, la zece ani, mi s-a întâmplat ca adulţi în toată firea să-mi ceară să le dau aprobarea pentru yoga populară pe care o practicau sau să-i ajut să traducă pasaje din hindi, limbă pe care nici măcar nu o cunosc.

Ar trebui să le fiu, bineînţeles, recunoscătoare: atunci mi s-a aprins beculeţul că limba hindi e mult mai populară. Când am crescut suficient pentru a înţelege că limbile pe care le stăpânesc mă vor ţine în viaţă, am încetat să mă mai vait că fac meditaţii şi am pretins că vreau să fac şi hindi, ca să apuc să o vorbesc acceptabil înainte de înscriere. Hindi nu-ţi oferă prea multă flexibilitate, pentru că majoritatea copiilor care o stăpânesc vorbesc şi engleza, aşa că, în general, cer vrăji în cea din urmă, pentru a avea un material de schimb mai eficient. Dar vrei să ai vrăji din tot spectrul. În cazul limbilor moarte sau rare, e mult mai greu să găseşti pe cineva cu care să faci troc, însă totodată ai mai multe şanse să primeşti vrăji unice ori care se potrivesc mai bine cerinţelor tale, ca în cazul vrăjitor ălora tâmpite pentru curăţenie în engleza veche. Limba hindi e suficient de răspândită încât să găseşti o mulţime de oameni cu care să faci schimburi şi, nefiind una dintre cele două limbi principale, oamenii nu *cer* vrăji în hindi, le primesc pur şi simplu aşa, ceea ce le face să fie puţin peste medie. Pe Aadhya am cunoscut-o făcând schimb de vrăji în hindi.

La ora actuală, studiez sanscrita, latina, germana şi engleza veche şi medievală. Ultimele trei se întrepătrund

de minune. Anul trecut am făcut franceză şi spaniolă, dar am prins suficient încât să mă descurc cu vrăjile pe care le primesc acum şi oricum au acelaşi nivel de popularitate ca hindi, aşa că m-am mutat la latină, care are avantajul unui catalog foarte bogat. Mă gândisem să mă apuc şi de nordică veche. Mai bine că n-am făcut-o, cel puţin deocamdată, altfel ieri probabil că mi s-ar fi oferit un vechi volum viking cu incantaţii de curăţenie, chiar şi în condiţiile în care aş fi încercat un singur exerciţiu la materia asta de studiu, şi aş fi rămas blocată până reuşeam să îi dau de cap. Şcoala e foarte relaxată în ceea ce priveşte definiţia termenului de „cunoaştere” a unei limbi. E mai prudent să te apuci să studiezi limbi noi în primul semestru, ca să nu ajungi să te împotmoleşti în apropierea examenelor de final de an.

Orion m-a condus până în clasă. La început, nici n-am băgat de seamă, pentru că eram ocupată să nu scap din ochi grupul cu care mă deplasez de obicei dimineţile: Nkoyo şi prietenele ei bune, Jowani şi Cora. Toate studiază limbi străine dificile, la fel ca mine, aşa că avem cam acelaşi orar. Nu suntem prietene, dar, dacă mă ridic de la masă odată cu ele, îmi îngăduie să le însoţesc, ca să mai aibă pe cineva care să le apere spatele. Mie îmi convine.

Am aruncat o privire spre masa lor şi am văzut că aveau deja farfuriile pe jumătate goale, aşa că trebuia să înfulec restul micului dejun, ca să le prind din urmă.

— În cinci minute, trebuie s-o tai, am prevenit-o pe Aadhya.

Ea le-a făcut cu mâna unor prieteni de-ai ei de la

meşteşuguri, care tocmai se îndreptau cu tăvile spre masă: după povestea mea despre atelier, nu se grăbea câtuşi de puţin să ajungă devreme la oră.

Am reuşit să ies odată cu Cora, care mi-a permis în silă să o prind din urmă înainte să treacă de uşă – câtă generozitate din partea ei –, eram deja afară când Nkoyo s-a întors de două ori să se chiorască la mine şi de-abia atunci mi-am dat seama că Orion se afla *chiar în spatele meu.*

— Mergem la limbi străine! i-am zis printre dinţi.

El e la alchimie. La noi în an, specializarea asta avea de două ori mai mulţi studenţi decât în mod obişnuit, deoarece copiii îşi doreau să fie în preajma lui, indiferent dacă aveau sau nu o afinitate pentru alchimie. Mai făcea şi el uneori limbi străine, la fel cum noi toţi trebuie să facem şi ore de alchimie – avem dreptul să cerem modificări de orar în prima zi a anului, însă, dacă soliciţi prea multe materii uşoare sau insişti pe un singur domeniu, atunci şcoala te va trimite la orele pe care ceilalţi copii le-au evitat. Însă doar cei de la limbi străine merg în amfiteatrul de lingvistică la prima oră într-o zi de luni: e un mare avantaj să înveţi la un etaj de sus, indiferent de anul de studiu.

Orion mi-a aruncat o privire încăpăţânată.

— Merg la depozit.

Materialele de construcţii le luăm din atelier, iar proviziile pentru alchimie, din laboratoare, însă, pentru chestii mai puţin exotice, cum ar fi creioane sau caiete, trebuie să scormoneşti prin magazia enormă de la capătul

departamentului de lingvistică.

— Putem să venim şi noi cu tine? l-a întrebat imediat Nkoyo.

Cora şi Jowani rămăseseră mască, Nkoyo însă e isteaţă. Nu încape îndoială că merită să ajungi în sală la finalul orei, dacă ai ocazia să mergi după rechizite într-un grup numeros, chiar făcând abstracţie de Orion – măcar de-aş putea să fac abstracţie de el –, aşa că m-am dus cu ei, spumegând. Am înşfăcat nişte coli şi cerneală, am luat nişte mercur pe post de monedă de schimb, un perforator, am găsit până şi un biblioraft pentru teancul meu tot mai mare de vrăji. Am văzut trei ochişori care se zgâiau la noi printr-o crăpătură din tavan. Probabil, un azvârlici, dar noi eram prea mulţi ca să încerce vreo mişcare.

Apoi, cu toate că nu avea niciun motiv să o facă, Orion ne-a condus până la cel mai apropiat amfiteatru de lingvistică. Uneori, casa scării aflată în apropierea magaziei dispare brusc – nu figurează în planul clădirii, a fost adăugată mai târziu, atunci când proiectanţii şi-au dat seama că era supărător să mergi patru sute de metri înapoi, până la cea mai apropiată scară –, însă azi nu doar că scara se afla acolo, dar şi uşa era larg deschisă, iar lumina se aprindea.

— Ce faci? l-am luat eu la trei-păzeşte, asumându-mi riscul de a rămâne pe coridor – ceilalţi năvăliseră deja înăuntru ca să prindă cabine decente. Te rog, spune-mi că *nu* încerci să ieşi cu mine.

Puţin probabil, nimeni nu încercase vreodată. Nu c-aş fi urâtă, dimpotrivă. Am devenit tot mai frumoasă, într-un

ritm rapid şi alarmant, aşa cum îi şade bine unei teribile vrăjitoare de magie neagră în devenire – asta mi-e menirea –, cel puţin până se presupune că mă voi prăbuşi, transformându-mă într-o cotoroanţă grotescă. În general, băieţii cumpănesc vreo zece secunde dacă să iasă sau nu cu mine, apoi se uită în ochii mei sau mi se adresează. Presupun că au senzaţia intensă că, foarte probabil, le voi devora sufletele sau ceva de genul acesta. Ca să nu mai pomenesc că, faţă de Orion, mă purtasem agresiv şi grosolan şi nu lipsise mult ca imitaţiile acelea să-l ucidă din cauza mea.

A pufnit.

— Să vreau să ies cu o răuvrăjitoare?

M-a cuprins indignarea, de-mi venea să mă iau din nou de el, fiindcă nu eram aşa ceva, însă apoi mi-a picat fisa.

— Mă ţii sub observaţie? În caz că încep să fac lucruri malefice şi… o să fii nevoit să mă *omori?*

Şi-a încrucişat braţele şi m-a privit cu o expresie rece, de justiţiar: asta îmi răspundea la întrebare. Am simţit o pornire violentă să-i trag una în boaşe. Printre lucrurile în care cred oamenii din comună se numără vreo şaptesprezece forme diferite de arte marţiale occidentalizate şi, în pofida mormanului de rahaturi care planează asupra lor, chestii despre centrul energetic, găsirea propriului echilibru şi canalizarea forţei spirituale, te mai învaţă şi cum să loveşti cu piciorul şi cu pumnul. Nu eram expertă, dar în mod cert aş fi putut să-l fac foarte nefericit pe Orion Lake în momentul acela, dată

fiind poziţia lui vulnerabilă.

Însă, în spatele meu, era o sală plină cu elevi care se uitau fix la mine, iar majoritatea ar fi zis mersi pentru orice scuză decentă ca să mă ostracizeze definitiv. Pe deasupra, urma să sune primul clopoţel pentru întârziaţi, moment în care uşile s-ar fi închis, lăsându-mă blocată pe coridor pe toată durata orei. Nimeni nu m-ar mai fi lăsat să intru. Aşa că am fost nevoită să mă îndepărtez de el, nervoasă la culme, ca să ocup una dintre cabinele rămase libere.

La Şcoala Solomonarilor, nu există profesori. Locul ăsta e plin până la refuz cu copii. Sunt doi candidaţi pe un loc, iar dormitoarele noastre nu au mai mult de doi metri pe doi. Cei admişi nu au nevoie de vreo motivaţie externă. Să ştii să prepari o poţiune care să-ţi vindece mucoasa stomacului, după ce ai băut din greşeală nişte suc de mere dres cu sodă caustică, e în sine o recompensă, pe bune. Până şi matematica devine aproape obligatorie pentru o mulţime de arcane avansate, iar studiul istoriei îţi aduce o grămadă de vrăji utile şi reţete pe care nu le găseşti la alte materii.

Aşadar, la cursul de lingvistică, te duci pur şi simplu într-una dintre cele opt săli de limbi străine dispuse în jurul etajului al treilea şi te strecori într-o cabină. Trebuie să alegi cu cap: dacă te orientezi spre cele situate în apropierea toaletei sau spre cea cu adevărat foarte bună, din apropierea scărilor, ca să ajungi la masa de prânz în mai puţin de zece minute, îţi va fi mai greu să obţii o cabină decentă. Ba chiar ai şansa să rămâi cu buza

umflată. Presupunând că pui mâna pe una, stai înăuntrul acestui cocon izolat fonic, sperând să nu-ţi scape sunetul paşilor unei chestii care te urmăreşte şi citeşti manuale sau faci exerciţii, în vreme ce nişte voci fără legătură cu vreun trup îţi şuşotesc ceva în limba studiată de tine în ziua respectivă. De obicei, îmi spun poveşti oribile şi sângeroase sau îmi zugrăvesc moartea cu lux de amănunte. Intenţionam să-mi exersez engleza veche, să încerc să fructific vrăjile pe care le învăţasem din cartea cu farmece casnice, însă n-am făcut cine ştie ce progrese. Am stat cocoşată deasupra unei singure pagini din caiet, fierbând din cauza resentimentelor, în timp ce şoptitorul meu îmi recita suav un poem epic aliterativ despre felul în care Orion Lake, „eroul coridoarelor umbrite”, urma să mă ucidă în somn.

Astfel, când îl voi omorî eu de fapt, se va putea considera că am fost în autoapărare. Am început să mă gândesc serios la asta: începea să mi se pară că nu prea am încotro. Oamenilor nu le venea deloc greu să creadă că sunt periculoasă şi malefică, nici măcar atunci când nu îmi căutau dinadins nod în papură. Bineînţeles că aş fi putut să-l omor sorbindu-i pur şi simplu mana, însă nu voiam să devin o răuvrăjitoare, pentru ca mai apoi să ţâşnesc de aici precum un fluture monstruos, proaspăt ieşit dintr-o crisalidă gigantică a damnării, să pustiesc pământul şi să răspândesc suferinţa în lume, împlinind profeţia.

Problema era Luisa, mi-am dat brusc seama. Orion nu înghiţise răspunsul meu despre ea. Aşa cum eu îi simt pe

cei care folosesc malia, aşa şi el are, probabil, un simţ dezvoltat pentru... nici nu ştiu pentru ce. Justiţie? Îndurare? Pentru cei jalnici şi vulnerabili? În orice caz, ştia că l-am minţit în privinţa Luisei, fără să ştie exact în ce fel, aşa că decisese probabil că eu o omorâsem. Spre deosebire de el, nu dădusem mare importanţă întrebării lui. Nu o prea cunoşteam pe Luisa, ştiam doar că se număra printre nefericiţii care nu aveau părinţi vrăjitori. Abilitatea de a stăpâni mana se mai iveşte din când în când şi printre oamenii de rând, însă, de regulă, aceştia nu ajung aici, sunt pur şi simplu mâncaţi. Probabil că vreun puşti care locuia pe lângă ea fusese admis şi halit înainte de înscriere, iar ea fusese acceptată în locul lui pentru că, nu-mi dau seama din ce cauză, părinţii copilului respectiv nu se osteniseră să înştiinţeze şcoala. Aşa că, într-un anumit sens, fusese norocoasă, însă, din punctul ei de vedere, într-o dimineaţă se trezise smulsă din viaţa obişnuită şi azvârlită fără niciun avertisment în gaura neagră cu internat a şcolii, înconjurată de necunoscuţi, fără vreo modalitate de a lua legătura cu familia, fără ieşire şi cu o hoardă de malefici gata s-o omoare la orice colţ. Sunt convinsă că necazul ei a fost calculat ca să atingă toate corzile sensibile, perfect acordate, ale lui Orion.

Şi, mulţumită crizei mele de nervi din seara precedentă, Orion tocmai a descoperit că în mine zace o vrăjitoare întunecată, de proporţii apocaliptice. Punând cap la cap toate astea, probabil că instinctele i-o luaseră razna, mânate de dorinţa de a opri o domnie a terorii pe

care eu încă nu o înstăpânisem.

Fireşte că astfel mă făcea să-mi doresc să-mi încep numaidecât domnia cu pricina, însă mai întâi trebuia să particip la două ore de limbi străine şi una de studiul creaturilor malefice, cursul preferat al tuturor, care se ţine într-un amfiteatru uriaş, aflat la acelaşi etaj cu cantina. Ne bagă pe toţi la grămadă în încăpere, indiferent de limbile cunoscute de fiecare, pentru că oricum nu se ţine nicio prelegere. Pereţii sunt acoperiţi de o pictură murală uriaşă, care înfăţişează în detaliu festivitatea de absolvire, în momentul în care palierul destinat celor din anul terminal se roteşte un nivel mai jos. Casa scărilor începe să se întrezărească, iar sala de marmură e înţesată de varii creaturi încântătoare, care aşteaptă nesăţioase să înceapă ospăţul. Ni se dă fiecăruia un manual în limba maternă şi citim din el, în timp ce maleficul pe care tocmai îl studiem prinde viaţă, se desprinde de pe perete şi rătăceşte pe scenă, expunându-şi toate modalităţile în care ne poate ucide. Uneori, varianta animată încearcă să-şi depăşească statutul de construct temporar omorând pe cineva din primele rânduri şi consumându-i mana.

Aproape întotdeauna sunt nevoită să stau în primele rânduri. Aşa îmi păstrez concentrarea la un nivel extrem de înalt.

Totuşi, astăzi am reuşit să prind loc undeva pe la mijlocul sălii şi nimeni nu mi-a spus: „Oh, scuze, locul ăsta e rezervat”. Asta m-a ajutat să mă calmez şi, înainte de prânz, eram doar iritată şi morocănoasă. Răul fusese făcut deja. Oamenii credeau că Orion m-a salvat, aşa că era

timpul să trag adânc aer în piept şi să găsesc o cale de a rezolva situaţia. Şi, odată ce mi-am impus să fac asta, strategia perfectă a devenit vizibilă.

Aşadar, când a venit ora prânzului, m-am aşezat dinadins lângă Aadhya şi i-am şoptit:

— M-a condus până la clasă! Bănuiesc totuşi că nu mă place *cu adevărat,* am adăugat tocmai când Orion părăsea rândul.

M-a zărit şi a venit la noi la masă. S-a aşezat şi m-a privit pe sub gene.

Orion nu avusese niciodată o prietenă sau cel puţin aşa dedusesem eu din faptul că nu auzisem să se fi văzut vreodată cu cineva. În mod deloc surprinzător, vestea că, vezi Doamne, îi picasem cu tronc, s-a răspândit în toată şcoala cu viteza fulgerului, mai repede chiar decât povestea despre cum mă salvase iniţial. Când am ajuns în laboratorul de alchimie, unde aveam ultima oră, am constatat că un băiat pe nume Mika, cu care nu vorbisem niciodată – cred că-i finlandez –, oprise două locuri la o masă pe cinste şi, când am intrat pe uşă, m-a strigat „El, El!” şi mi-a făcut semn să mă aşez lângă el.

Asta da, schimbare! Întotdeauna mă grăbesc să ajung devreme în laborator, în pofida riscului de a mă trezi acolo alături de doar câţiva copii, într-o sală destul de goală, şi asta pentru că, dacă nu ajung la timp să găsesc o masă decentă, toată lumea va fi rezervat locurile bune pentru prieteni. Aş ajunge să stau la o masă proastă, dintre cele aflate sub gurile de ventilaţie sau în apropierea uşii. Nu pot să mă dau bine pe lângă cineva ca să obţin un

loc bun, mă enervează la culme, ameninţările mă fac să mă simt la fel de nasol, doar că din considerente opuse. Aşadar, a fost foarte plăcut să intru într-o sală pe jumătate plină şi să reuşesc să prind loc la o masă excelentă, fără să fie nevoie să mă tocmesc.

Bineînţeles că această stare de lucruri fericită depindea de cum îşi juca Orion rolul, însă el a ajuns fix înainte să se sune, şi-a rotit privirea prin încăpere şi s-a îndreptat direct spre locul liber de lângă mine. Mika şi-a sucit gâtul să se zgâiască la el şi să zâmbească încrezător. Ce păcat că Orion n-a băgat de seamă, fiind prea ocupat să studieze ingredientele pe care le foloseam şi reacţia la care lucram.

La ora de alchimie, majoritatea primesc sarcina de a produce antidoturi şi elixire profilactice sau studiază vechea temă clasică a producerii aurului din elemente mai ieftine. Mie nu mi se alocă niciodată reţete pentru ceva atât de util; eu le obţin numai făcând schimb cu altcineva. Săptămâna asta refuzasem deja mai multe sarcini – să fac din plumb paladiu radioactiv, să creez o otravă letală la atingere şi să transform trupuri în piatră –, până să primesc sarcina actuală de a produce un jet de plasmă supraîncălzită, care s-ar putea dovedi utilă în câteva împrejurări. De exemplu, e ideală pentru carbonizarea oaselor, prefăcându-le în cenuşă, ceea ce n-aţi zice că e primul lucru care-i trece cuiva prin minte, doar că Orion s-a uitat bănuitor la ea şi a exclamat:

— Chestia asta e suficient de fierbinte să dezintegreze oase.

— Oh, ai făcut-o deja? am replicat, jucând teatru. Nu-mi spune cum, vreau să învăţ singură.

A petrecut cea mai mare parte din oră privindu-mă pe mine, în loc să-şi vadă de treaba lui. Şi asta m-a înfuriat, însă furia îmi prinde mereu bine când lucrez la ceva. Ingredientele mele, fier, aur, apă, o bucată de lapislazuli şlefuit şi o jumătate de linguriţă de sare, trebuiau aranjate la distanţe proporţionale cu ponderea fiecăruia. E nasol dacă ratezi, chiar şi milimetric. Dar eu le-am aliniat cum trebuie din prima. Nu prea mai puteam să mă apuc în mijlocul orei de un exerciţiu de rutină, aşa că am fredonat încetişor trei cântece lungi şi complicate de stârnire a manei, două în engleză şi unu în marathi. În palmele făcute căuş, mi-a înflorit o flacără scânteietoare şi am reuşit să împing tăviţa ritualică spre Orion, înainte de a înclina flacăra spre ingrediente şi de a mă da în lături. Flacăra firavă şi albăstruie le-a înfulecat lacomă pe toate şi a ţâşnit bubuind cu putere, atât de fierbinte, încât întreaga sală a fost străbătută de un val dogoritor. S-au auzit chiar câteva ţipete alarmate din ţevile de ventilaţie şi ceva hărmălaie deasupra capetelor noastre.

Instinctiv, toată lumea s-a pitit sub bănci, mai puţin Orion. Aflate prea aproape de sursa de căldură, conurile de hârtie în care îşi ţinea ingredientele se aprinseseră şi acum încerca din răsputeri, cu disperare aproape, să stingă flăcările. Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine.

La fel şi faptul că, la ieşirea din sală, Nkoyo m-a invitat să luăm cina împreună.

— De obicei, ne întâlnim la şase fără treisprezece

minute, în caz că vrei să vii cu noi, mi-a zis.

Nu m-am obosit să mă asigur că auzise şi Orion, avusese ea grijă să audă.

— Doar dacă pot să o aduc şi pe Yi Liu.

Să sperăm că Orion o să se plictisească la un moment dat de lipsa mea de cruzime. Ştiam sigur că noii mei prieteni mă vor lăsa baltă cât ai zice peşte când se va întâmpla aşa ceva. Însă Liu s-ar bucura să-şi lărgească un pic cercul de prieteni – ea nu face impresie la fel de proastă ca mine, dar nici nu-i vreo regină a popularităţii, precum Jack; chiar trebuie să te dai peste cap ca să fii binecuvântată cu malia – şi Liu ar ţine minte că i-am făcut o favoare atunci când s-a ivit ocazia.

Am prins-o pe Liu pe hol, când se întorcea la ea în cameră; fusese şi ea la unul din atelierele de după-amiază. A dat gânditoare din cap şi mi-a furnizat următoarea informaţie:

— La seminarul de scriere creativă din după-amiaza asta, Orion tot punea întrebări despre Luisa.

— Bineînţeles că punea, am replicat, făcând o grimasă.

E clar că Jack ar da vina pe mine, de vreme ce Orion se tot învârtea prin preajma mea.

— Mersi. Ne vedem la şase fără treisprezece minute.

Nu l-am zărit nicăieri pe Jack, însă mi-am verificat clanţa de vrăji maliţioase şi am făcut ochii roată prin cameră înainte să intru, în eventualitatea că el s-ar fi ambiţionat între timp. Nu am depistat nimic, aşa că m-am apucat să-mi fac seria de exerciţii de acumulare de mană

înainte de cină.

Aveam în plan să umplu cristale pe tot parcursul anului, dacă nu se ivea vreo urgenţă ori vreo mină de aur – cum ar fi fost acel devorator-de-suflete! – şi apoi să folosesc câteva în chip judicios pentru a-mi câştiga o reputaţie adecvată, chiar înainte de finalul semestrului, ca să pot intra într-o alianţă puternică de absolvire cât mai devreme, la începutul anului următor. Pe cât posibil, între o experienţă aproape letală şi alta, noi toţi puneam mana deoparte, până şi membrii enclavelor. E cam singurul lucru pe care nu-l poţi aduce cu tine aici, nici chiar dacă e depozitată cu grijă într-un rezervor de putere, ca în cazul cristalelor lui Mami.

Sau n-ai decât să iei oricâte rezervoare de putere vrei, pline ochi chiar; ele vor fi complet secătuite din pricina vrăjii de înscriere care ne trimite aici, o vrajă grozav de însetată după mana. Ba chiar primeşti la schimb dreptul la o raţie de greutate mai semnificativă. Nu e mult peste limita admisă, aşa că nu merită decât dacă eşti membrul unei enclave şi te poţi debarasa lejer de treizeci de rezervoare pline cu putere, în schimbul unui sfert suplimentar la raţia de greutate. Însă, de când mă ştiu, Mami n-a avut niciodată mai mult de zece cristale pline, iar în ultimii ani, am avut şi mai puţine. Aşadar, am venit aici cu rucsăcelul meu şi cu cristalele goale.

Şi sunt fruntaşă la capitolul ăsta. Majoritatea rezervoarelor de putere sunt mult mai voluminoase şi mai grele decât cristalele, aşa că mulţi copii nu-şi permit să-şi ia la ei receptacule; în plus, faţă de cristale, majoritatea nu

funcţionează la fel de bine, mai ales dacă au fost construite în atelier de un puştan de paisprezece ani. Mă aflu într-o situaţie rezonabilă, dar mi-e greu să o scot la capăt când mă trezesc constant cu malefici pe cap. Şi devine din ce în ce mai greu să le umplu făcând exerciţii, pentru că, pe măsură ce cresc şi am o condiţie fizică tot mai bună, exerciţiile sunt tot mai uşor de executat. Mana asta e tare păcătoasă. Nu contează activitatea fizică în sine. În funcţie de efortul depus, capăt mana pe măsură.

La anul, o să am nevoie disperată de oameni care să-mi ţină de şase şi să mă ajute să umplu mai multe cristale. Dacă aş reuşi să ajung să am cincizeci de cristale pline până la absolvire, sunt sigură că aş putea să croiesc de una singură un drum direct până la porţi, pentru mine şi aliaţii mei, şi gata, am ieşit, fără să mai avem nevoie de vreo altă strategie isteaţă. E una dintre puţinele situaţii în care un zid de flăcări mortale ar putea fi chiar bine-venit. De fapt, aşa face şcoala curat în cantină şi tot aşa se face şi purificarea bianuală a coridoarelor. Dar nu voi ajunge acolo dacă nu îmi menţin ritmul. Ceea ce în momentul de faţă înseamnă, doamnelor şi domnilor, două sute de flotări înainte de cină.

Aş vrea să pot spune că nu m-am gândit deloc la Orion, dar adevărul e că mi-am irosit o bună parte din timpul alocat flotărilor calculând fără rost care sunt şansele să vină după mine la cină. Le-am aproximat undeva pe la şaizeci la sută, însă trebuie să recunosc că aş fi fost dezamăgită dacă nu i-aş fi văzut strălucirea gri-argintie a părului când am ajuns la locul de întâlnire. Mă

aştepta. Nkoyo şi Cora mă aşteptau şi ele, cu ochii lipiţi de el. Pe chipul Corei se dădea o luptă straşnică între gelozie şi derută, iar Nkoyo avea o expresie impenetrabilă. Liu ni s-a alăturat la mijlocul coridorului, iar Jowani a ieşit din cameră şi s-a grăbit să ne prindă din urmă, chiar înainte să ne punem în mişcare.

— Mai ştiţi pe cineva care studiază engleza veche? am întrebat când ne-am urnit.

— Parcă e un tip în anul doi, a răspuns Nkoyo. Nu mai ştiu cum îl cheamă. E ceva de materia asta?

— Nouăzeci şi nouă de farmece de curăţenie, am zis şi tot trioul a scos sunete compătimitoare.

Probabil că eram singurul elev care ar fi schimbat bucuros o vrajă de luptă importantă pe una decentă de invocare a apei. Bineînţeles că nimeni altcineva n-ar putea *folosi* vrăjile de luptă care mi se arată mie.

— Geoff Linds, a rostit Orion brusc. E din New York, a adăugat, în timp ce mă uitam la el.

— Ei bine, dacă îşi doreşte să cunoască nouăzeci şi nouă de căi prin care să îşi cureţe chilia în engleza veche, trimite-l la mine, am spus dulce.

Orion s-a încruntat la mine. S-a încruntat şi mai şi pe tot parcursul cinei, în timpul căreia am fost excesiv de drăguţă cu el. I-am oferit până şi desertul pe care reuşisem să pun mâna, o tartă cu melasă – nu era mare pagubă, urăsc tarta cu melasă – şi era clar că ar fi vrut să o refuze, dar e şi el un băiat de şaisprezece ani care trebuie să-şi verifice fiecare calorie care-i parvine, ca nu cumva să fie contaminată. Nici toată puterea eroică din lume nu te

salvează de dizenterie sau de stropul de stricnină din sos şi nu e ca şi cum ar cere ceva util (cum ar fi o porţie în plus sau aşa ceva) în schimbul operaţiunilor lui de salvare. Aşa că, după o clipă, mi-a zis îmbufnat „mersi”, a luat tarta şi a mâncat-o fără să mă privească în ochi.

Apoi s-a ţinut după mine când ne-am dus tăvile la banda rulantă aflată sub semnul enorm pe care scrie DEBARASAŢI-VĂ TĂVILE, o propoziţie ţicnită, care nici după trei ani nu mi se pare că are vreun sens. Adevărul e că procesul de debarasare e îngrijorător, fiindcă presupune îndesarea tăvii murdare într-o fantă întunecată dintr-un stelaj metalic enorm, care se roteşte încet, în timp ce banda rulantă duce tava mai departe. Cel mai ferit de primejdii loc unde poţi face asta este înspre capătul benzii, pentru că tăvile şi farfuriile se curăţă cu ajutorul flăcărilor mortale, care-i alungă pe malefici, dar e aproape imposibil să prinzi loc acolo şi nu merită să te expui niciun minut în plus, pierzând vremea să vânezi un loc bun pe banda rulantă. De obicei, vizez un loc pe la mijloc, avantajul fiind că stau mai puţin la coadă.

Orion a considerat că e locul cel mai nimerit pentru o discuţie privată.

— Bună încercare, mi-a zis, peste umăr, însă e prea târziu. N-am de gând s-o las baltă doar pentru că ai început să faci pe drăguţa cu mine. Vrei să încerci să-mi spui din nou ce i s-a întâmplat Luisei?

Lui încă nu-i picase fisa că reuşise să-i convingă pe toţi din şcoală că eram împreună. Mi-am dat ochii peste cap – metaforic doar; nu eram aşa de fraieră încât să-mi

iau vreo clipă ochii de la stelaj.

— Mda, sunt încântată la culme să-ţi dau mai multe detalii. Judecata sănătoasă şi simţul realităţii de care ai dat dovadă mă umplu de încredere.

— Adică? mi-a cerut el explicaţii, însă tocmai atunci o chestie cu şase braţe, aducând vag cu o corcitură de caracatiţă şi iguană, a ţâşnit din raftul care tocmai se rotise, ţintind direct capul unei boboace cu ochii trişti, iar Orion s-a răsucit şi s-a lansat asupra dihaniei, apucând un cuţit de pe tava fetei, chiar în timp ce lansa o vrajă de revărsare. Am zărit scrisul de pe perete, apoi o fantă liberă, aşa că m-am descotorosit de tavă şi m-am dat la o parte, înainte ca treaba aia să crească precum un cadavru umflat şi să-i împroaşte pe toţi cei aflaţi în apropiere.

Am ajuns înapoi în cameră neatinsă, cu un plan pus la punct pentru micul dejun, urma să stau cu trei copii din enclava londoneză – care până acum mă ignoraseră cu desăvârşire –, şi cu o propunere din partea lui Nkoyo, care se oferea să facă schimb de vrăji latine mâine, la seminarul de limbi străine. Orion s-a furişat la duşuri, duhnind a putreziciune. Simţeam că nu suntem chit încă, dar lucrurile păreau să se aranjeze frumos. Astfel că, zece minute mai târziu, când am auzit bătăi în uşă şi miasma persistentă s-a strecurat înăuntru, m-am simţit îndeajuns de mărinimoasă încât să-i deschid ca să-i spun: „Oh, fie, ce-mi dai în schimbul informaţiei?”

Dar n-am ajuns decât până la „oh”, pentru că nu Orion bătuse la uşă, ci Jack, care se mânjise cu intestinele caracatiţei ca să miroasă – bine gândit – şi care mi-a vârât

un cuţit de masă bine ascuţit direct în vintre. M-a răsturnat pe spate pe podea şi a închis uşa după el, zâmbind cu dinţii lui albi, în vreme ce eu răsuflam greu, cuprinsă de şocul agoniei, strigându-mi în minte: „Proasto, proasto, proasto!” Mă pregătisem deja de culcare; îmi agăţasem cristalul cu mana de piciorul patului, ca să-l am la îndemână în timpul nopţii, iar acum se dovedea zadarnic. A îngenuncheat deasupra mea şi mi-a dat părul la o parte cu ambele mâini, prinzându-mi faţa în căuşul palmelor.

— Galadriel, a murmurat.

Mâinile mi se încleştaseră involuntar pe plăselele cuţitului, în încercarea de a-l ţine nemişcat, dar m-am forţat să iau o mână de pe el şi să bâjbâi în căutarea celuilalt cristal, cel pe jumătate plin pentru care făcusem exerciţiile de după-amiază. Atârna la marginea patului, la câţiva centimetri deasupra podelei, căci îl pusesem unde ţineam capul în timp ce făceam flotările. Dacă aş fi reuşit să ajung la el, m-aş fi putut conecta la toate rezervele mele de mana. N-aş fi regretat câtuşi de puţin dacă i-aş fi lichefiat oasele lui *Jack*.

Doar că nu ajungeam la el. Aveam degetele întinse la maximum. Am încercat să mă apropii puţin deplasându-mă cu tot corpul, dar m-a durut rău de tot, iar Jack continua să mă mângâie cu vârful degetelor pe faţă. Mă enerva la fel de tare precum cuţitul pe care îl înfipsese în mine.

— Încetează, ticălos sinistru ce eşti! am şoptit, cu glas înăbuşit de efort.

— Ce-ar fi să mă faci tu să încetez? mi-a şoptit la rândul lui. Hai, Galadriel, fă-o! Eşti atât de frumoasă. Ai putea fi atât de frumoasă. Te ajut eu, fac orice pentru tine. O să ne *distrăm* pe cinste.

M-am trezit că faţa mi se încreţeşte ca o folie de staniol ieftin. Nu puteam să îndur una ca asta. Nu voiam să ştiu că răspunsul meu era nu. Nu voiam să ştiu că aveam să refuz chiar şi atunci când adunătura asta de putregai îşi trecea degetele peste cutia mea toracică înspre cuţitul pe care mi-l implântase în vintre, ca să continue să mă hăcuiască de parcă aş fi fost un purcel.

Mi-am spus că era o judecată de bun-simţ – să devii răuvrăjitor înseamnă să mori tânăr, într-un mod grotesc. Însă tot ar trebui să fie mai bine decât să mori pe loc. Se pare că nu era aşa. Iar dacă nu luam în calcul asta acum însemna că nu o voi lua niciodată şi, chiar dacă acum scăpam cu viaţă, la un moment dat tot avea să mi se înfunde. Întotdeauna păstrasem într-un cotlon al minţii o supapă de siguranţă, mereu mi-am zis: „În caz că nimic altceva nu funcţionează”. Însă nimic nu funcţionase, iar eu tot nu aveam de gând s-o fac.

„Lua-te-ar naiba, străbunice”, am şoptit, gata să izbucnesc în lacrimi de nervi, apoi m-am pregătit să mă ridic, implântând cuţitul şi mai adânc, ca să pot ajunge la cristalul cu mana. Chiar atunci cineva a bătut la uşă. Cine bate la uşă într-o seară din timpul săptămânii, când orice om întreg la minte e deja la el în cameră sau împreună cu cei din grupul lui de studiu…

Mi-era greu să vorbesc. Am îndreptat un deget spre

uşă şi am rostit în gând: „Sesam, deschide-te!” O vrajă prostească de copii, dar era uşa mea şi nu era nici încuiată, aşa că s-a deschis şi în prag a apărut Orion. Jack s-a răsucit cu tot corpul. Avea mâinile pline de sângele meu. Ba chiar îşi dăduse cu sânge pe la gură, pentru un final de efect.

Am pus capul jos din nou şi l-am lăsat pe marele erou să-şi vadă de treabă.

4
CHESTII CARE BUFNESC NOAPTEA

În vreme ce mirosul bizar de apetisant de carne friptă umplea încăperea, Orion a îngenuncheat lângă mine.

— Eşti… a început şi s-a oprit când a văzut ce se petrece.

— Cutia de scule, am zis. Jos, în partea din stânga, e un pachet.

A scotocit în cutia cu scule – nici măcar nu s-a ostenit să arunce o privire înăuntru după ce a deschis-o – şi a scos plicul alb. L-a rupt şi a extras bandajul de in. Mami îl făcuse special pentru mine de la început până la sfârşit: arase pământul, plantase seminţele, culesese recolta cu mâna ei, torsese şi ţesuse, intonând incantaţii de vindecare în tot acest răstimp.

— Şterge-mi sângele cu el, am şoptit.

Cu o expresie înspăimântată, Orion şi-a plecat neîncrezător privirea în pământ.

— N-are nimic dacă se murdăreşte. Apoi scoate cuţitul şi pune cealaltă parte a bandajului pe rană.

Din fericire, mi s-a cam rupt filmul când a scos cuţitul, următoarele zece minute nu am ştiut de mine, iar când mi-am revenit, bandajul era deja la locul lui. Cuţitul lui Jack nu fusese suficient de lung încât să iasă pe partea cealaltă, astfel încât lăsase o singură rană, pe unde intrase, nu foarte lată. Mă dureau ochii de la micile scântei albe pe care le răspândea bandajul vindecător,

simţeam însă că îşi face efectul asupra măruntaielor mele maltratate. Peste alte zece minute, eram pregătită să mă las transportată în pat.

După ce m-a aşezat în pat, Orion a azvârlit pe hol stârvul carbonizat al lui Jack. Apoi s-a dus să se spele de sânge cu apă din carafă. Când s-a aşezat din nou pe pat, îi tremurau mâinile. Se holba la ele.

— Ci… Cine era?

Arăta chiar mai şocat decât mine.

— Tu chiar nu te-ai obosit să reţii numele *nimănui* de pe-aici? i-am zis. Era Jack Westing. El a mâncat-o pe Luisa, dacă te consolează cu ceva. Şi dacă nu mă crezi, poţi să arunci o privire la el în cameră, probabil o să găseşti nişte rămăşiţe.

Asta l-a făcut să ridice privirea din pământ.

— Poftim? Şi de ce nu mi-ai spus?

— Ar trebui să fie destul de evident în situaţia de faţă. Ca nu cumva să mă înjunghie vreun răuvrăjitor sociopat. Apropo, mersi că te-ai apucat să pui întrebări despre Luisa în gura mare, sunt sigură că nu asta l-a stârnit.

— Ştii ceva, e chiar impresionant, a zis după un moment de gândire, pe un ton ceva mai puţin şovăitor. Eşti aproape moartă, dar nu încetezi să fii cea mai grosolană persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea. Apropo, *încă o dată,* cu plăcere.

— Dat fiind că eşti cel puţin pe jumătate responsabil pentru situaţia asta, refuz să-ţi mulţumesc, am replicat.

Am închis o clipă ochii şi apoi s-a pornit brusc clopoţelul care anunţa că mai sunt cinci minute până la

ora stingerii. Nu simţisem cum a trecut timpul. Am verificat bandajul, atingându-l cu grijă. N-o să-mi ardă să mă ridic din pat o vreme. Sângele intrase la loc înăuntrul meu, aşa că mă simţeam mult mai bine, însă nici cea mai iscusită lucrare a lui Mami nu putea să facă să dispară pe loc o rană adâncă şi zdrenţuită.

M-am întins după cristalul cu mana şi mi l-am atârnat la gât. Puteam să-mi iau adio de la somn în noaptea asta şi trebuia să mă folosesc de nişte putere adevărată. Nu doar că nu cedasem, dar acum, că Jack era mort, răul din lume suferise o pierdere substanţială. Creaturile malefice probabil că urmau să se dezlănţuie.

Orion părea să nu se fi mişcat deloc de pe marginea patului meu şi nu dădea semne că s-ar ridica.

— Ce faci? l-am întrebat, iritată.

— Ce?

— N-ai auzit clopoţelul de avertizare?

— Nu te las singură, a spus, de parcă era la mintea cocoşului.

L-am săgetat cu privirea.

— Tu chiar nu pricepi deloc cum funcţionează principiul echilibrului?

— Întâi de toate, e o teorie şi, chiar dacă ar fi adevărată, nu am de gând să-mi ghidez viaţa după ea!

— Ah, eşti unul dintre ăia, am zis, sincer dezgustată.

— Da, scuze. Te deranjează dacă rămân? Preferi să te las singură cu o rană în vintre, ca să fii atacată cât e noaptea de lungă?

Era clar că întinsesem rău coarda, dacă ajunsese şi el

să apeleze la sarcasm.

— Normal că nu mă deranjează.

Până la urmă, situaţia mea nu s-ar fi înrăutăţit. Există un număr finit de creaturi malefice care pot intra deodată la ţine-n cameră, iar eu eram deja oferta specială pe meniul din această seară. Prezenţa lui Orion nu putea decât să-mi fie de ajutor. E mai mult sau mai puţin acelaşi principiu potrivit căruia e mai bine să-ţi petreci pubertatea înăuntrul şcolii decât în afara ei.

Cum era de aşteptat, câteva minute mai târziu s-a dat stingerea. Indiferent de lucrul care le împiedica pe creaturile malefice să-l atace pe Orion, acesta nu putea birui mirosul de pradă sigură pe care era clar că-l emanam, ca să nu mai vorbim de tentaţia oferită de doi elevi în aceeaşi cameră. În dreptul uşii, s-a dus o adevărată luptă pe cadavrul lui Jack, ce marca începutul festivităţilor. Creaturile s-au îmbrâncit, scoţând sunete oribile. Orion rămăsese în mijlocul camerei, frământându-şi mâinile fără încetare şi ascultând.

— De ce îţi iroseşti energia? Întinde-te până intră, am mormăit.

— Mă simt bine.

Într-un târziu, zgomotele s-au potolit. La scurt timp, uşa a început să se zdruncine. Apoi s-a strecurat pe sub ea o mâzgă neagră şi scânteietoare, groasă ca smoala. Orion a lăsat-o să alunece până la jumătatea încăperii, apoi a încadrat-o cu mâinile ridicate, formând un diamant cu palmele. A incantat o vrajă de canalizare a apei, alcătuită dintr-o singură propoziţie în franceză, apoi, şuierând, a

suflat printre palme. Din partea opusă, a ţâşnit ca din tun un şuvoi de apă şi a dizolvat mâzga într-un strat subţire de lichid, care s-a prelins prin crăpăturile dintre dale şi a început să gâlgâie prin scurgerea rotundă aflată în mijlocul podelei.

— Dacă ai fi îngheţat-o, ai fi putut astupa deschizătura de sub uşă, am spus eu după un timp.

Mi-a aruncat o privire enervată, însă, înainte să apuce să-mi răspundă, am simţit un vâjâit puternic în urechi: ceva masiv tocmai intrase prin gura de aerisire. Orion a sărit în faţa patului meu şi a aruncat un scut vrăjit în jurul nostru, tocmai când o flacără întrupată în toată regula a erupt în capătul cel mai întunecos al camerei, la câţiva centimetri de vid. A măturat biroul din calea ei şi a început să ne bombardeze cu lovituri dintr-un tentacul de foc, arcuit ca un bici, care împroşca scutul cu picuri de foc. L-am apucat de braţ pe Orion, de braţul cu care tocmai ştergea o dâră de praf de pe tăblia patului, gata să invoce un vârtej de praf. Orion a urlat la mine: A

— În ritmul ăsta, o să te omor cu mana mea!

— Taci, chiar e important! Nu poţi s-o înăbuşi, mai întâi trebuie să o aprinzi mai tare, ca să o poţi mistui.

— Ai mai văzut aşa ceva?

— Ştiu o vrajă care invocă o duzină de flăcări din astea, am zis. Biblioteca din Alexandria a ars din cauza unei astfel de vrăji.

— De ce ai cere o asemenea vrajă?

— Cerusem o vrajă de iluminare a camerei, papă-lapte ce eşti, şi am *primit* asta.

Sinceră să fiu, flacăra întrupată se pricepea de minune să lumineze camera. La rearanjarea de la finalul anului al doilea, camera mea a devenit de două ori mai înaltă – la sfârşit de semestru, şcoala se descotoroseşte de camerele nefolosite – şi de atunci nu mai văd colţurile tavanului de deasupra patului. O sumedenie de larve de conglo se învârteau de colo colo orbeşte, încercând să se ascundă de lumină, vaporizându-se apoi cu un pocnet fluorescent albăstrui la contactul cu benzile vermifuge pe care le prinsesem pe pereţi până unde văzusem.

— Vrei să continui să te cerţi cu mine până face scutul ţăndări?

A mormăit ceva şi a lovit întruparea cu o vrajă de incinerare absolut magnifică, de numai patru cuvinte – părea că aşa sunt toate vrăjile lui, ideale pentru luptă –, iar ea a scos un ţipăt şi s-a înălţat sub forma unui pilon falnic de foc, mistuindu-se odată cu vraja. Orion s-a aşezat din nou pe marginea patului, răsuflând greu, însă pielea lui părea să scoată un pârâit electrostatic. Dădea pe-afară de-atâta mana.

A fost floare la ureche pentru el să ucidă următoarele cinci chestii care au pătruns în cameră, inclusiv un spirit care a plutit prin spaţiul neastupat de sub uşă şi o hoardă de creaturi cărnoase şi chiţăitoare, ca nişte şobolani-cârtiţă golaşi. Acestea din urmă au răsărit de sub pat, sperând probabil să ne ronţăie până la ultima suflare.

— Dacă ai atâta mana încât îţi prisoseşte, poţi să pui o parte în cristalele mele, i-am spus, înfrânându-mi pornirea de a-mi smulge părul de invidie.

A luat cristalul pe jumătate gol care atârna la capul patului, s-a uitat bine la el, apoi s-a holbat la cel de la gâtul meu.

— Stai aşa… credeam… din ce enclavă eşti?

— Nu sunt în nicio enclavă.

— Păi, şi atunci cum ai făcut rost de *două* cristale Minte-Radioasă?

Am strâns din buze, regretând că am împins discuţia în direcţia asta. Mami le mai dă uneori şi altor vrăjitori din cristalele ei, dacă i se pare că sunt de încredere, şi, cum judecata lui Mami când vine vorba despre genul ăsta de lucruri nu prea dă greş, cristalele ei şi-au creat un soi de reputaţie aparte, disproporţionată faţă de mana pe care o pot stoca.

— Am cincizeci, am răspuns sec.

În loc să-mi iau mai multe haine, provizii, unelte şi alte lucruri de care mă puteam lipsi, îmi umplusem bagajul cu cristale.

— Sunt ale mamei.

Orion s-a holbat la mine.

— Gwen Higgins e *mama* ta?

— Da, şi chiar nu mă deranjează scepticismul tău evident, de aia ţin cu tot dinadinsul să o spun în gura mare.

Mami e clasicul trandafir englezesc. Micuţă, rozalie şi blondă, puţin mai rotofeie de când se îndreaptă spre vârsta mijlocie. Tati – Mami a primit de la bunica o poză cu el, de dinainte să meargă la şcoală – avea peste un metru optzeci la paisprezece ani, era deşirat, cu părul

negru ca tăciunele, cu ochii întunecaţi şi serioşi şi cu un nas uşor coroiat, cât să-l facă interesant. Mami îmi spune mereu şi cu toată sinceritatea cât e de minunat că semăn leit cu el, pentru că poate să-l regăsească în mine. Din perspectiva mea, asta înseamnă că nimeni nu şi-a dat vreodată seama că sunt fata ei fără să i se fi spus. Odată, cineva care venise în vizită în iurta noastră a petrecut o oră întreagă bătând apropouri cum că aş face bine să mă car şi să nu o mai sâcâi pe marea tămăduitoare-de-suflete, de parcă n-aş fi fost la mine acasă.

Însă nu din cauza asta era Orion sceptic. Vrăjitorii obişnuiesc să se amestece mai mult, de vreme ce suntem cu toţii puşi laolaltă aici în timpul anilor de formare, iar principala diferenţă se stabileşte între membrii enclavelor şi noi, ceilalţi, necăpătuiţii. Orion era, pur simplu, şocat că din marea tămăduitoare-de-suflete ieşise aşa un proto-răuvrăjitor înfiorător ca mine, la fel cum ar fi fost oricine de aici, şi tocmai de aia mă feresc să le vorbesc oamenilor despre originea mea.

— Ah! a rostit Orion cu stângăcie, apoi a sărit şi a spulberat un soi de umbră, care nici n-a avut ocazia să capete o formă aproximativă, ca să pot şi eu să-mi dau seama cărei categorii îi aparţinea.

Apoi chiar a pus nişte mana în cristalul meu, e posibil să fi fost felul lui de a-şi cere scuze sau poate că plesnea de-atâta mana: l-a umplut dintr-o singură descărcare şi apoi a lăsat să-i scape un geamăt timid de uşurare. Mi-am călcat pe inimă, l-am dus la piept, lângă celelalte şi am luat unul gol.

Am reuşit să adorm puţin spre dimineaţă. Ori creaturile malefice se descurajaseră, ori le exterminase Orion pe toate din raza camerei mele, cert e că existau intervale de o jumătate de oră în care nu mai intra niciuna. Mi-a mai umplut două cristale. I-am dăruit unul, cu părere de rău. Începusem să mă simt vinovată şi asta mă irita, cu toate că el nu-mi ceruse nimic în schimb, cum ar fi făcut orice om normal.

M-am trezit de-a binelea când a început să-mi sune alarma. Se făcuse dimineaţă şi niciunul dintre noi nu murise. Orion nu dormise deloc şi era palid. Am strâns din dinţi şi m-am ridicat anevoie în capul oaselor.

— Întinde-te, mă ocup eu de asta, i-am spus.

— De ce anume? a întrebat, căscând cu gura până la urechi.

— De asta.

Nu poţi înlocui somnul, însă mama are o tehnică specială care-i ajută pe suferinzii de insomnie să-şi închidă cel de-al treilea ochi (da, bine, bine, ştiu că nu-i nimic ştiinţific consfinţit aici!) şi care, de obicei, îi face să se simtă mai bine. Majoritatea vrăjilor lui Mami nu-mi ies prea bine, însă asta e destul de simplă încât să o stăpânesc. S-a întins pe pat şi l-am pus să ţină în mână cristalul pe care i-l dădusem. Mi-am aşezat palmele deasupra ochilor lui, cu degetele mari plasate la baza sprâncenelor şi am intonat de şapte ori „cântecelul de leagăn al ochiului interior”, aplecată deasupra lui. A funcţionat, cum de altfel funcţionează toate chestiile ridicole pe care le practică Mami. A adormit instantaneu.

L-am lăsat să doarmă cele douăzeci de minute rămase până să se sune de micul dejun, iar când s-a trezit, părea să fi câştigat cel puţin cinci ore de odihnă.

— Ajută-mă să mă ridic, l-am rugat.

Aici nu poţi să te învoieşti pe motiv că nu te simţi bine. Să rămâi în zona dormitoarelor în timpul zilei înseamnă să devii gustărică diurnă pentru toate grozăviile care îşi croiesc drum din adâncuri, la ora ospăţului nocturn. Nimeni nu rămâne în cameră dacă nu e deja ca şi mort. Suferim şi noi din cauza răcelilor şi a gripelor care nu se mai termină, după cum vă puteţi închipui. Suntem peste patru mii de elevi aici, iar bobocii aduc cu ei o varietate încântătoare de virusuri şi de boli infecţioase de prin toată lumea, la fiecare început de an. Şi, chiar şi după ce toate astea îşi fac numărul, tot mai apar, în mod inexplicabil, chestii noi. E posibil să nu fie decât creaturi malefice mai mici, ce gând minunat, nu?

Cum eram într-adevăr epuizată şi copleşită, nu am luat în calcul efectul pe care-l va produce faptul că eu şi Orion o să ieşim împreună din camera mea, arătând epuizaţi şi copleşiţi. Însă câţiva copii care dormiseră până se sunase de micul dejun au ieşit din camere odată cu noi şi, evident, zvonul s-a răspândit peste tot până să ajungem noi la cantină. Bârfa a căpătat o asemenea amploare, încât una dintre fetele din enclava New Yorkului l-a luat pe Orion deoparte după micul dejun ca să-l întrebe ce se petrece în capul lui.

— Orion, e *răuvrăjitoare,* am auzit-o spunând. Jack Westing a dispărut azi-noapte şi oamenii au găsit bucăţi

din pantofii lui în faţa uşii ei. Probabil că l-a ucis.

— *Eu* l-am ucis, Chloe, i-a zis Orion. El era răuvrăjitorul. El a omorât-o pe Luisa.

Vestea a impresionat-o suficient încât să abandoneze o predică despre alegerile lui îngrozitoare în privinţa fetelor şi aşa se face că, la finalul zilei, Orion rămăsese singura persoană din şcoală care nu ştia că, de-acum, noi doi eram, fără îndoială, un cuplu şi, pe deasupra, genul de cuplu ţăcănit, care doarme împreună. Aproape că mă distram observând efectele acestei veşti. Pe copiii din enclava newyorkeză i-a apucat imediat isteria: i-am văzut pe cei din anul meu ducându-se în timpul prânzului să le spună celor din ultimul an. Între timp, mai mulţi copii din enclava londoneză s-au apucat să-mi spună chestii drăguţe şi mi-era clar că îşi dădeau silinţa.

Ideea era, fireşte, că, dacă Orion chiar mă cucerise, eu tocmai devenisem şansa lor de a pune laba pe el. Le spusesem cândva foarte clar celor din gaşca londoneză că aş fi interesată să primesc o invitaţie din partea lor. Nu le cerusem asta pe faţă, bineînţeles, că doar nu-mi doream să mă aleg cu o respingere plină de dispreţ, le spusesem însă că mama locuieşte în apropierea Londrei şi menţionasem în treacăt că mă bate gândul să îmi depun candidatura pentru enclava lor. Suficient cât să semăn o sămânţă pentru viitor, pentru acel moment când absolvirea va bate la uşă şi eu voi fi demonstrat că am ceva muniţie. Oamenii sunt mult mai dispuşi să facă o ofertă atunci când cred că le va fi acceptată.

Evident că era absolut ridicol să-mi închipui că voi

vedea pe cineva copleşit de panică sau începând să mă curteze doar pentru că aveam o relaţie, care, chipurile, dura de două zile, dar imbecilitatea atingea astfel de cote când venea vorba despre Orion. M-aş fi amuzat şi mai tare dacă toate astea nu mi-ar fi amintit iar şi iar că nimeni nu dădea doi bani pe mine. Şi dacă n-aş fi avut o rană care nici nu apucase să se vindece bine, lucru care mă întrista considerabil.

Nimic nu m-a împiedicat totuşi să profit de locurile bune oferite de toată lumea sau de micile atenţii primite pe tot parcursul zilei. Aveam nevoie de tot ajutorul posibil ca să o scot la capăt. Reuşisem să depăşesc cerinţele semestrului actual şi intenţionam să folosesc timpul câştigat ca să învăţ pentru examenele de la finalul anului, dar s-a dus totul pe apa sâmbetei când am fost nevoită să mă odihnesc în linişte, în vreme ce toţi cei din jurul meu deveneau ţinte apetisante. Nici măcar n-am încercat să lucrez în timpul orelor; mi-am cruţat energia, iar noaptea am folosit putere din cristal ca un scut de categorie grea, înainte să mă trântesc în pat şi să am parte de un somn demn de cei care au pe uşă simbolul Aegis Ward.

A doua zi dimineaţă, mi-a căzut bandajul vindecător, lăsând în urma lui o cicatrice de-abia sesizabilă, o durere persistentă şi ceva gânduri bine puse la punct în legătură cu apropierea termenului de predare a proiectului din cadrul atelierului de lucru manual. Dacă nu predai lucrarea la timp, opera neterminată va prinde viaţă la data cu pricina şi se va întoarce împotriva ta cu toată puterea pe care ai investit-o în ea. Şi, dacă încerci să te

fofilezi şi nu îi dai nicio putere sau o faci prost, fiecare material brut pe care ar fi trebuit să-l foloseşti va prinde viaţă şi te va bântui. E un procedeu didactic destul de solid. O dată la şase săptămâni, primim o sarcină nouă. Ca ultimă temă pe anul acesta, aveam de ales între un glob hipnotic, care ar putea fi folosit pentru a transforma un grup de persoane într-o gloată turbată de oameni care se vor sfâşia unul pe altul, un şurub fără sfârşit, extrem de precis, care s-ar răsuci în imaginaţia cuiva, scoţând unul după altul la iveală cele mai cumplite coşmaruri, noapte de noapte, până când persoana respectivă şi-ar pierde minţile, sau o oglindă magică, menită să-ţi dea sfaturi şi să-ţi permită să întrezăreşti frânturi dintr-un viitor posibil.

Cum puteţi să vă închipuiţi cam ce fel de sfaturi mi-ar oferi mie oglinda, ei bine, şi eu pot. Pe deasupra, oglinda e de cel puţin zece ori mai complicat de realizat decât celelalte două variante. Însă, dacă aş crea una dintre celelalte două, cu siguranţă că ar ajunge să fie folosită. Chit că nu de mine.

Făurisem deja rama simplă de fier şi placa peste care urma să torn argintul fermecat. Însă puteam să pariez că o s-o dau în bară rău de tot de cel puţin o duzină de ori la turnarea argintului. Pe lângă meşteşugul propriu-zis, procesul presupune alchimie şi incantaţii şi, ori de câte ori încerci să combini două sau mai multe discipline, treburile se complică foarte tare, asta, bineînţeles, dacă nu găseşti un specialist din fiecare domeniu care să te ajute. Iar eu nu aveam cum să găsesc.

Însă azi Aadhya m-a însoţit de bunăvoie până în atelier, după micul dejun şi s-a aşezat chiar lângă mine, pe banca lungă.

— Sunt prea obosită să fac ceva azi, dar nu-mi permit să rămân în urmă cu treaba asta, i-am zis şi i-am arătat la ce lucram.

— Uff. Asta ţi-ai ales? m-a întrebat ea. Oglinzile magice sunt pentru cei aflaţi în anul terminal la meşteşuguri.

— Celelalte variante erau mai nasoale, am zis, fără să specific în ce fel.

Aş fi putut încropi globul turbării în timpul unei lecţii, dintr-o mână de cioburi. Ah, probabil c-aş mai fi avut nevoie şi de sângele vital al unui coleg, dar nu sunt genul care face nazuri.

— Tu la ce lucrezi?

Tema ei era să facă un suport de scut pentru uz personal – adică o amuletă pe care ţi-o pui la gât sau ţi-o prinzi la încheietura mâinii. Generezi prin intermediul ei un scut şi astfel poţi lansa vrăji folosindu-te de ambele mâini, fără să mai ai o mână ocupată cu scutul. Extrem de utilă şi destul de uşor de făcut. Uitându-mă la trusa ei de lucru, puteam să-mi dau seama că se apucase să facă vreo jumătate de duzină şi fără îndoială că urma să le dea în schimbul celei mai bune oferte pe cele care-i rămâneau. Ce-i drept, se specializa în meşteşuguri, dar chiar şi aşa…

Aadhya m-a privit pe sub gene şi mi-a zis:

— Turnarea ar fi mult mai simplă dacă ai avea un meşteşugar şi un alchimist.

— Detest să cer ajutor, am replicat.

Era, fără dubiu, adevărat.

— Nu mai sunt nici trei săptămâni până la finalul semestrului, toată lumea e ocupată.

— Poate mi-aş face puţin timp, dacă ai găsi un alchimist, a zis Aadhya, gândindu-se, bineînţeles, că va avea ocazia să lucreze cu Orion. Dacă o să-mi permiţi să o folosesc.

— Oricând pofteşti.

Era un târg nemaipomenit şi probabil aveam să fiu nevoită să găsesc o altă cale de a mă revanşa faţă de ea, dacă nu voiam să fie supărată pe mine, pentru că, în mod sigur, n-o să mai vrea să folosească oglinda după prima încercare, asta dacă nu cumva se dovedea a fi genul de oglindă care te încurajează să crezi că toate planurile tale sunt absolut strălucite şi că tu eşti uimitor de isteţ şi de frumos, doar pentru ca, mai apoi, să te ducă definitiv la pierzanie.

Bineînţeles că mai trebuia să-i cer ajutorul lui Orion, ceea ce am şi făcut la prânz, fără nicio tragere de inimă. Mi-am zis că era mai bine să profit de şansa pe care o aveam înainte să-şi dea şi el seama că am fi, chipurile, un cuplu şi să înceapă să mă evite, ieşindu-şi din rolul de cavaler pe cal alb: ieri, m-a supravegheat la fiecare masă întrebându-mă în şoaptă de sănătate şi le-a permis ba Aadhyei, ba lui Ibrahim să-l târască la masa la care stăteam eu.

M-a enervat atât de rău, încât eram gata să-l las pe Ibrahim să-l sâcâie pe toată durata prânzului – nu mai

contenea cu „tot nu-mi vine să cred că ai ucis un devorator-de-suflete de unul singur” şi „între aur şi argint, ce preferi pe post de agonist? Pun mare preţ pe sfatul tău” şi aşa mai departe… Această adorare nemărginită a eroului m-a iritat şi mai tare, aşa că, până la urmă, am răbufnit şi i-am zis lui Ibrahim să-şi ţină fleanca şi fie să nu se mai comporte ca un hărţuitor de vedete, fie să se ducă să stea la altă masă. A tăcut, jenat, şi a încercat să se uite urât la mine, dar i-am susţinut privirea cu uşurinţă. Sunt destul de sigură că l-am lămurit fără prea multe vorbe ce soartă monstruoasă şi teribilă îi aşteaptă pe cei care-mi stârnesc mânia. A tresărit şi s-a prefăcut că se uita, de fapt, în gol, prin mine.

În fine, la prânz, în timp ce stăteam la coadă, am avut grijă să-mi ating abdomenul şi să mă crispez ostentativ. Evident că Orion s-a băgat în faţă – dacă se mai poate numi astfel gestul lui, dat fiind că, atunci când le-a rugat, fetele din spatele meu i-au făcut imediat loc, radiind: „Orion, nu e nicio problemă!” Iar pe mine m-au întrebat: „Te simţi bine?”

— Ceva mai bine acum, am răspuns.

Cât se poate de adevărat, sinceră să fiu. În plus, cuvintele mele puteau trece drept flirt pentru cine trăgea lacom cu urechea.

— Am rămas totuşi în urmă la atelierul de lucru manual. Aadhya s-a oferit să mă ajute, însă mai avem nevoie şi de un alchimist – e un proiect multidisciplinar.

Dacă vi se pare o invitaţie dureros de îndrăzneaţă, să ştiţi că nu doar pentru voi a sunat aşa, dar de ce să fi

recurs la subtilităţi când nu era nevoie?

— Vă ajut eu, a intervenit imediat Orion.

— Super, am zis. Diseară, după cină?

A încuviinţat din cap şi iarăşi nu a cerut nimic la schimb; cu atât mai bine. M-am simţit totodată exasperată şi mărinimoasă, aşa că am adăugat:

— Orezul cu lapte nu e, ştii…

Şi-a lungit gâtul şi s-a repezit spre viermii gelatinoşi din tavă – când bagi lingura printre ei, se înfierbântă şi-ţi halesc jumătate din degete până la os, dacă nu apuci să-i azvârli cât colo. De cele mai multe ori, vor ateriza pe vreo duzină de copii care stau la rând şi vor începe să consume fiecare bucăţică de carne pe care o nimeresc, divizându-se în noi colonii.

Orion şi-a făcut apariţia la zece minute după ce-mi luasem eu tava, urmat de un fum gri-albăstrui şi cu tava pe jumătate goală. În spatele lui, toţi părăseau coada cu o selecţie aproape neglijabilă de feluri, aşadar, se părea că exterminarea viermilor risipise bună parte din rând. Vitrina nu urma să fie umplută la loc decât după ce trecea şi ultimul copil de la noi din an, când venea rândul celor din anul al doilea. Când a venit să se aşeze lângă mine, mi-am dat ochii peste cap în sinea mea şi i-am pus pe tavă cutiuţa mea de lapte şi una dintre cele două chifle: gălăgia şi învălmăşeala din spatele meu îmi dăduseră şi mie ocazia, în sfârşit, să pun mâna pe câte ceva în plus.

Sarah şi Alfie mă invitaseră să stau cu ei la masa enclavei londoneze. Totuşi, nu eram atât de fraieră încât să le las baltă pe Aadhya şi pe Liu, prin urmare, după un

schimb rapid de replici, au venit ei cu mine – o concesie majoră, ceea ce însemna că mă aflam dintr-odată la o masă surprinzător de puternică. Nkoyo, Cora şi Jowani ţin legătura cu o mulţime de alţi elevi din Africa de Vest şi de Sud, iar Aadhya are o formaţie solidă de aliaţi la modulul de meşteşuguri. Poziţie mai bună decât atât nu au decât copiii din enclave, iar acum cooptasem şi doi dintre ei.

Aşadar, Orion s-a aşezat iarăşi lângă mine – Aadhya ocupase grijulie suficient loc pe bancă încât să se poată da rapid la o parte, adică de îndată ce el se apropia şi intenţiile lui deveneau limpezi –, situaţia noastră căpătând aspecte şi mai interesante. Cea mai evidentă explicaţie pentru oricine ne privea era de departe următoarea: eu îl acaparasem cu totul pe Orion şi mă foloseam de el ca să îmi încropesc o bază de putere printre oamenii care înainte mă toleraseră numai cu chiu, cu vai, având cel mai probabil totodată şi intenţia de a-l folosi ca monedă de schimb pentru a pătrunde într-o enclavă majoră. Iar enclava londoneză se arăta foarte receptivă. *Ar fi fost* o strategie splendidă din partea unei aşa-zise intrigante.

Chloe şi Magnus – din New York – au ieşit un minut mai târziu de la coadă. Erau înconjuraţi de vreo şase din gaşca lor obişnuită de admiratori, iar alţi patru le ţineau rezervată o masă de prima mână. Planurile lor s-au schimbat imediat ce au observat că Orion stă din nou lângă mine. Au şuşotit ceva, apoi au trecut prin dreptul mesei cu pricina şi au ocupat cele patru locuri rămase în capul mesei noastre – doi dintre admiratori au ocupat,

bineînţeles, locurile din exterior –, lăsându-i pe ceilalţi doi din gaşca lor să se trambaleze la cealaltă masă.

— Îmi dai sarea, te rog, Sarah? a spus Chloe pe un ton foarte mieros, care se traducea prin „să arzi în flăcări, nu o să le permitem londonezilor să ni-l fure pe Orion”, apoi s-a întors spre mine. Galadriel, te simţi mai bine? Orion zicea că Jack era cât pe ce să te omoare.

Nici nu puteam să cer mai mult. Doar că, de fapt, eu îmi doream să-i trântesc lui Orion tava în capul ăla nevrednic, să-i trimit la plimbare atât pe Sarah, Alfie, Chloe, cât şi pe Magnus şi eventual să le dau tuturor foc. Niciunul dintre ei nu se afla aici de dragul meu. Chloe probabil că întrebase pe cineva cum mă cheamă. Cât despre Aadhya, Nkoyo şi Liu – eram destul de sigură că mă vor mai primi şi pe viitor cu ele la masă – le demonstrasem că, atunci când mi se acordă o favoare, îmi achit datoriile şi erau suficient de dezgheţate ca să aprecieze mai presus de orice un om care s-a dovedit a fi de încredere. Însă, de îndată ce Orion se va aciua pe păşuni mai verzi şi mai-puţin-înclinate-să-devină-malefico-violente, până şi ele îmi vor arăta din nou doar toleranţă şi nimic mai mult. Iar membrii enclavelor se vor asigura că pricep că nu sunt decât un jeg şi că am fost norocoasă să-mi imaginez preţ de o clipă că lucrurile ar sta pe dos.

— Mă simt nemaipomenit, îţi mulţumesc din suflet, i-am răspuns, pe un ton tăios. Chloe, nu-i aşa? Scuze, nu cred că am făcut cunoştinţă.

Nkoyo m-a săgetat cu privirea din partea cealaltă a

mesei, nevenindu-i să-şi creadă urechilor – nu le dai peste nas copiilor din enclave, mai ales că noi le ştiam numele –, însă Orion a ridicat capul şi a spus:

— Scuze, ei sunt Chloe Rasmussen şi Magnus Tebow din New York, simţindu-se exact cum ar fi trebuit să se simtă fiindcă nu mi-i prezentase pe prietenii lui. Oameni buni, ea este Galadriel.

— Încântată, am spus.

Evident că Alfie a înţeles din asta că aş prefera Londra în locul New Yorkului şi s-a aplecat zâmbind către mine.

— Locuieşti în apropierea Londrei, nu-i aşa, El? Există vreo şansă să-i ştim pe ai tăi?

— Stau undeva departe, am zis, lăsând-o aşa, în coadă de peşte.

Normal că ar fi recunoscut numele lui Mami, dacă l-aş fi rostit. Cu toţii au auzit de ea. Voiam să mă folosesc de numele ei chiar mai puţin decât voiam să profit de poziţia de non-iubită a lui Orion. Oricine şi-ar fi dorit să fie prieten cu fiica lui Gwen Higgins nu şi-ar fi dorit nicidecum să fie prieten cu *mine.*

În schimb, în timpul prânzului, am preferat să fiu impertinentă cu unii dintre cei mai populari şi mai influenţi copii din şcoală, ignorându-i ca să discut cu Aadhya şi cu Orion despre meşteşugirea oglinzii şi să-mi exersez latina cu Nkoyo. Zilele trecute, făcuserăm un schimb bunicel de vrăji. Eu îi dădusem o variantă a vrăjii de flacără mortală. Poate să pară o exagerare, însă nu e neapărat o vrajă de invocare a unei flăcări *mortale,* e o vrajă cu spectru mai larg, de invocare a focului magic.

Majoritatea adoră genul ăsta de vrăji, pentru că oricine le poate stăpâni, fireşte, cu rezultate diferite, în funcţie de afinitate şi de cantitatea de mana investită. Chiar dacă eşti un copilaş nepriceput, tot poţi să foloseşti vraja asta ca să aprinzi un chibrit şi să faci progrese pornind de acolo. Sau, dacă semeni cu mine, poţi absorbi forţa vitală de la o duzină de copii şi apoi poţi incinera jumătate de şcoală, cu tine cu tot înăuntru. Halal vrajă folositoare!

Însă pentru Nkoyo s-ar putea dovedi o vrajă nemaipomenit de utilă pentru producerea unui zid de flăcări, aşa că s-a simţit obligată să-mi dea la schimb ceva la fel de valoros – iar eu nu m-am opus –, lăsându-mă să-mi aleg două vrăji. Mi-am ales de la ea două vrăji mărunte, la care nu foloseai mai deloc mana: una de distilare a apei murdare, pentru a obţine apă curată, ca să nu mai fiu nevoită să merg aşa de des la baie şi alta care adună electroni liberi din atmosfera înconjurătoare, pentru a produce un şoc electric baban. De cum am citit primul rând, mi-am dat seama că se potrivea cu afinitatea mea – îmi închipui că ar fi fost bine-venită pentru tortură – şi că îmi putea oferi perioade de răgaz atunci când mă luptam, permiţându-mi fie să fug, fie să lansez o vrajă de proporţii.

Sunt pesemne singurul copil din şcoală care dă la schimb arcane majore pentru arcane minore. Delimitarea e destul de vagă, nu e ceva ce învăţăm în timpul orelor, se face mai degrabă în funcţie de ce considerăm noi mai mult sau mai puţin puternic. Poţi să dezbaţi la nesfârşit dacă o vrajă relativ modestă e importantă sau nu. Şi

lumea chiar face asta! Însă zidurile de flăcări se încadrează foarte clar la vrăji majore, iar distilarea apei şi vrăjile cu şocuri electrice care consumă foarte puţină mana se încadrează clar la cele minore, aşa că, după ce le-am ales pe astea două, Nkoyo mi-a mai dat şi câteva trucuri de îngrijire corporală pe deasupra – cum să-mi împletesc părul, cum să adaug un pic de şarm şi cum să obţin un deodorant. Cred că era modul ei politicos de a-mi sugera că n-ar strica să mă spăl ceva mai des decât o făceam. Nu-mi trebuia aluzia ei, ştiam deja asta, însă, dacă e să aleg între împuţiciune şi supravieţuire, o să aleg să put. De când sunt aici, n-am făcut mai mult de un duş pe săptămână şi, uneori, s-a întâmplat să treacă şi mai mult.

Dacă vă gândiţi că ăsta-i motivul pentru care nu am prieteni, să ştiţi că e la fel ca în povestea cu oul sau găina: când nu ai destui prieteni care să-ţi ţină de şase, nu-ţi permiţi să te îngrijeşti, lucru care le dă de ştire celorlalţi că nu ai prieteni, ceea ce îi face mai puţin predispuşi să te socotească un aliat valoros. În orice caz, niciunul dintre noi nu stă cu orele la duş; în general, când vrei să faci un duş, rogi pe cineva care are nevoie de acelaşi tip de ajutor şi până la urmă ajungeţi să fiţi chit. Dar mie nu-mi cere nimeni niciodată ajutorul. În orice caz, nu-mi displăcea să am mai multe variante de a mă aranja, cu toate că nu îndrăznesc să încerc trucul cu şarmul, pentru că mă aştept să mă trezesc cu o duzină de reduşi mental care se vor ţine după mine cu priviri deznădăjduite, văitându-se că nu îşi doresc decât să le dau voie să mă servească.

Satisfăcute amândouă de rezultatele negocierii,

căzuserăm de acord să mai facem schimburi şi pe viitor. Însă Nkoyo nu ţinea morţiş să-i calce pe coadă nici pe cei din Londra, nici pe cei din New York; de altfel, nici Aadhya. Când îi ignoram pe ceilalţi ca să stau de vorbă cu ele, nu conteneau să le arunce priviri neliniştite copiilor din enclave. Care, la rândul lor, nu prea ştiau cum să ia faptul că nu mă guduram pe lângă ei. Fireşte că nu le convenea, dar iată că Orion stătea lângă mine, cu părul lui zburlit, băgând în el mâncarea pe care i-o dădusem eu.

Atât Sarah, cât şi Alfie au decis să revină la snobismul britanic, ceea ce însemna să vorbească dezaprobator despre dificultatea materiilor studiate şi despre cât de neputincioşi se simţeau, în condiţiile în care amândoi erau în fruntea clasei! Nici nu te puteai aştepta la altceva de la doi oameni formaţi, încă din leagăn, într-una dintre cele mai puternice enclave din lume. Între timp, Chloe hotărâse să joace defensiv şi încerca să poarte o conversaţie cu Orion despre lucruri distractive pe care pare-se că le făcuseră în New York. El îi răspundea absent, printre îmbucături.

Magnus n-a vorbit deloc. Clar nu era nici pe departe atât de versat în arta politeţurilor rigide când avea în faţa sa pe cineva care se comporta complet anapoda şi sunt convinsă că nu-i făcea plăcere să fie mereu vioara a doua în grupul lui: în lipsa lui Orion, el ar fi avut cele mai mari şanse să se impună la noi în an. L-am văzut că fierbe, însă eram prea absorbită de propria enervare ca să-mi mai pese. Furia mea e un musafir nepoftit, aşa-i place mamei să spună: vine neanunţat şi nu se mai dă dus. Tocmai când

începeam să respir adânc şi să intru într-o stare de bună-cuviinţă raţională, zicându-mi în sinea mea că fără doar şi poate trebuia să-i spun ceva politicos fiecărui membru de enclavă aflat la masă, Magnus a ajuns la capătul răbdării şi s-a aplecat în faţă.

— Galadriel, mi-a spus, *mor* de curiozitate să aflu cum ai ţinut la distanţă maleficii toată noaptea.

Insinua că l-am prins în mreje pe Orion găsind vreo vrajă de protecţie, care mi-a permis să-mi transform camera pe timp de noapte într-un adăpost pentru amorezi. Cum ar veni, un soi de răsplată carnală, pentru atenţia cu care mă înconjurase. Era o presupunere absolut rezonabilă, fireşte. Remarca lui totuşi nu mi-a picat deloc bine, mai ales că fusese rostită suficient de tare încât să poate fi auzită de la mesele alăturate. M-am enervat iar, l-am privit ţină şi am şuierat – când sunt foarte nervoasă scot un şuierat, chiar dacă nu folosesc nicio consoană sibilantă:

— Nu *am făcut-o.*

A avut efect pentru că era perfect adevărat, însă, venind din gura mea, a creat impresia că ne-am făcut de cap *cu* creaturile malefice. Bănuiesc că Orion chiar îşi făcuse de cap, într-un fel, deci şi treaba asta era adevărată. Instinctiv, toată lumea s-a tras mai departe de mine, iar Magnus, care tocmai primise o doză zdravănă din furia mea direct între ochi, a pălit puţin.

A fost o masă foarte reuşită.

5
PĂIANJENII-SIRENĂ

După ce m-am dat în stambă la prânz, puteam să pariez că amicii de enclavă ai lui Orion îl vor trage deoparte cât de curând ca să-i ţină vreo două predici despre motivul pentru care trebuia să înceteze să se mai vadă cu mine şi astfel probabil o să-i pice şi lui fisa că lumea ne crede un cuplu. Chiar aşa iritată cum eram, mi-am dat seama că portiţa mi se va închide în curând, prin urmare, în timp ce ne goleam tăvile, am tras-o deoparte pe Aadhya şi i-am spus:

— Am putea să facem turnarea argintului acum, în timpul orei?

Cred că a fost de acord în mare parte pentru că simţea că trebuie să-i facă hatârul unei ţăcănite. Orion nu a spus decât „da, sigur”, ridicând din umeri, în consecinţă, am coborât direct în atelier, înainte să-l oprească cineva din enclava New York.

În mijlocul programului, drumul până jos e mult mai sigur. Când se apropie finalul semestrului, majoritatea copiilor încearcă să evite mersul în atelier, dar cel puţin acum casa scărilor şi coridoarele sunt luminate. Odată ajunşi, am observat că nu suntem singuri: în spate, aveam un trio de elevi din anul terminal, care săriseră peste masa de prânz pentru a lucra aproape frenetic la un soi de armă. Probabil se bazau pe ea la absolvire.

Ne-am oprit la o bancă aflată ceva mai în faţă, iar

Orion m-a însoţit la dulapul în care-mi ţineam proiectele – i-am dat cheia şi l-am lăsat pe el să-l deschidă; ăsta-i mereu un moment nasol – şi, după ce am văzut că nu sare nimic spre noi, am scos rama pentru oglindă şi am cărat împreună restul materialelor, acolo unde Aadhya aprinsese deja arzătorul cu gaz, procedeu care mie în mod normal îmi ia zece minute.

Nu se sinchisise niciodată să se dea mare în faţa mea, însă prezenţa lui Orion o motiva teribil să facă paradă. Clar se dovedea mai bună decât crezusem eu. Nu intenţiona să folosească farmecul propriu-zis, ceea ce ar fi presupus să contribuie cu mana din rezervele ei personale şi asta nu e o chestie pe care s-o faci doar pentru o simplă favoare, dar s-a oferit să menţină perimetrul constant, o parte a turnatului destul de dificilă. A trasat marginile, iar Orion a amestecat argintul, sigur pe el şi cu lejeritate, deşi lucra cu o gamă largă de ingrediente îngrozitor de greu de procurat şi foarte scumpe. Abia le-am adunat în două săptămâni, cu multă grijă, de prin dulăpioarele cu provizii ale laboratoarelor de alchimie – o treabă la fel de distractivă precum mersul după chestii în atelier –, iar el le mânuia de parcă ar fi putut oricând să găsească pe rafturi un ghiveci cu calapăr crescut la lumina lunii sau un sac de pilitură de platină. Probabil chiar putea.

— Bun, Orion, te rog să-l torni fix în mijloc, de cât de sus poţi, i-a spus Aadhya şi apoi mi s-a adresat pe un ton pedant, care nu mi-a picat deloc bine: Şi ai grijă să nu înclini suprafaţa cu mai mult de douăzeci de grade, El. Ca să menţii direcţia fluxului în centru şi să-i permiţi prin

rotire să se întindă spre exterior. Te anunţ când e gata pentru incantaţie.

Să înglobezi o incantaţie într-un material fizic – care apoi va conserva magia incantaţiei, transformând ceva efemer în ceva de durată – reprezintă, pentru majoritatea oamenilor, cea mai grea parte a unui meşteşug, pentru că realitatea fizică a acelui ceva îţi opune rezistenţă, atunci când încerci să-ţi faci de cap cu ea şi trebuie să investeşti o groază de putere în treaba asta. Pentru mine nu era o problemă, însă detaliile sunt al naibii de păcătoase. De îndată ce vraja mea atingea argintul, acesta urma să înceapă să bolborosească. Iar dacă argintul se întărea cu bule, adio oglindă. Ar trebui să răzuiesc bine de tot rama, să strâng din nou materialele şi să mai încerc o dată, fără tot ajutorul ăsta minunat. Bine ar fi să integrezi uşor şi continuu vraja în material; aşa procedează un bun meşteşugar. Dar, când vine vorba despre reacţia dintre substanţe, îţi trebuie fler, precum şi abilitatea de a le îndupleca să se închege. Treaba cu îndouplecatul nu e punctul meu forte.

Aşa că intenţionam doar să arunc putere asupra problemei – mai precis, o vrajă încântătoare pe care un oarecare răuvrăjitor roman a născocit-o pentru a nimici un amfiteatru plin de victime, făcându-le chiseliţă. E limpede că i-a fost mai greu decât mie să obţină forţă vitală de la oameni. Pe de altă parte, vraja asta a lui era cea mai bună cale pentru a da naştere unei camere de presiune. Era stufoasă, o sută douăzeci de rânduri în latina veche, şi presupunea o cantitate uriaşă de mana,

dar trebuia să fac oglinda asta cumva şi, ca să-i dau satisfacţie Aadhyei, mă hotărâsem să las impresia că n-am depus nici cel mai mic efort.

Când, în cele din urmă, Orion va considera că e cazul să-mi dea papucii, voiam să-mi rămână şi mie ceva, nu doar reputaţia de paraşută. Nu mi-ar strica deloc să o conving pe Aadhya să fie principalul meu aliat. Are o reţea mare de prieteni în toată şcoala, o trupă eclectică de americani vorbitori de hindi şi de bengaleză şi tovarăşi meşteşugari, pe care a integrat-o într-o reţea şi mai amplă de oameni bucuroşi să lucreze cu ea, fie în calitate de negustor, fie de meşteşugar. Anul trecut intermediase o afacere de proporţii între nişte membri de enclavă specializaţi în alchimie, un grup de meşteşugari pe care-i ştia ea şi copiii de la mentenanţă: ăsta-i motivul pentru care tavanul din laboratorul principal de alchimie fusese reparat la niciun an după ce Orion şi himera ni-l prăvăliseră în cap. Dacă-i arătam că aş fi un bilet direct către absolvire şi ar vrea să ne aliem, apoi mi-ar pune o vorbă bună, atunci se vor găsi destui care o cunosc şi ştiu că nu e fraieră, disperată sau mincinoasă. Am primi cu siguranţă invitaţii să ne alăturăm unei echipe mai mari.

Când Orion a pornit jetul, am înclinat oglinda cu o mişcare circulară, lăsând argintul să curgă constant. Aadhya a menţinut perimetrul nemişcat şi curat, niciun strop n-a căzut pe lângă şi, de îndată ce a dispărut şi ultima tentă de roşu – pictasem suprafaţa în roşu ca să ne fie mai uşor să ne dăm seama când e complet acoperită –, a spus:

— E gata!

Am lăsat jos oglinda, am recitat farmecul propriu-zis – şi aşa s-a dus o jumătate de cristal –, apoi mi-am pus mâinile de-o parte şi de alta a oglinzii şi mi-am dres glasul, pregătindu-mă să arunc vraja de nimicire.

Şi bineînţeles că fix atunci s-a auzit un clinchet limpede în spatele meu, ca nişte clopoţei de vânt melancolici: un păianjen-sirenă picase pe una dintre băncile de metal. Copiii din ultimul an, care stăteau în spate, îl văzuseră probabil coborând: deja se îndreptau spre ieşire şi îşi luaseră şi proiectele cu ei. Logic că nu ne-au avertizat şi pe noi. La al doilea ropot metalic de clopoţei de vânt, un clinchet bizar, Aadhya a tras aer în piept şi a zis: „Rahat!” *Doi* păianjeni-sirenă. Ăsta da, ghinion. În general, nu vedeam nici picior de păianjen-sirenă pe toată durata semestrului al doilea, după ce năpârleau a treia sau a patra oară; de obicei, acum erau deja în sala de absolvire, ţesându-şi plasele, mâncând creaturile malefice mici şi pregătindu-se pentru marele festin.

Am dat să mă întorc şi să-mi schimb ţinta – mi-ar plăcea să o iau de la capăt cu oglinda, dacă e să aleg între ea şi a fi înmărmurită într-o teroare paralizantă de un cântec de sirenă, ca apoi să mi se sugă încet şi delicat tot sângele –, însă Orion a apucat un baros lăsat de cineva pe o bancă, l-a învârtit pe deasupra mesei din spatele nostru şi s-a năpustit asupra lor. Aadhya a scos un ţipăt şi s-a pitit sub masă, acoperindu-şi urechile. Eu am scrâşnit din dinţi şi am lansat incantaţia, în vreme ce Orion şi păianjenii-

sirenă zdrăngăneau şi se zvârcoleau de zor în spatele meu, de parcă s-ar fi prăvălit şase orgi. Suprafaţa oglinzii a strălucit ca uleiul încins, dar am biruit-o, netezind-o complet, fără nicio sincopă în incantaţie, nici măcar atunci când un picior de păianjen-sirenă mi-a trecut în zbor pe deasupra capului, a ricoşat şi a aterizat pe masa de lucru alăturată, încă zbătându-se şi intonând frânturi disonante dintr-un cântec de teroare nepământească. Până să termine Orion, să se dea în spate împleticindu-se, răsuflând greu şi să ne întrebe „sunteţi tefere, fetelor?”, totul se încheiase, argintul se solidificase fără nicio bulă, formând o baie de lumină neagră-verzuie şi jinduind să scuipe profeţii întunecate cu duiumul.

Aadhya a ieşit de sub masă tremurând şi, datorită lui Orion, şi-a efectuat ritualul cu toată sinceritatea, în timp ce eu am învelit oglinda aia de doi bani, complet inutilă. Nu s-a agăţat de braţul lui la ieşirea din atelier şi asta nu pentru că n-ar fi vrut să o facă. Recunosc că şi-a revenit totuşi, după ce urcaserăm jumătate din trepte, moment în care m-a întrebat:

— Mai poţi să o predai? Cât de rău s-a unduit?

Am dezvelit oglinda cât să-i arăt suprafaţa şi am ştiut ce urmează chiar înainte să deschidă gura şi să rostească admirativ:

— Nu-mi vine să cred! Orion, ce i-ai făcut argintului ca să-l modelezi atât de neted?

Am dus oglinda în cameră şi am atârnat-o pe perete, într-un loc pârjolit bine de tot de flacăra întrupată. În timp ce o aranjam, i-a căzut învelitoarea şi, înainte să apuc să o

acopăr la loc, un chip orbitor de strălucitor a răsărit parţial din adâncurile clocotitoare, de parcă s-ar fi ivit dintr-o piscină plină cu smoală agitată, şi mi-a spus cu un glas sepulcral:

— Ave, Galadriel, aducătoare de moarte! Sădi-vei urgie şi semăna-vei distrugere, enclave vei aduce la pierzanie şi zidurile împrejmuitoare le vei doborî, copiii îi vei smulge din cămine şi…

— Da, da, spune-mi ceva nou, am întrerupt-o, aruncând învelitoarea la loc.

Acoperită fiind, a mormăit toată noaptea, izbucnind la răstimpuri în tânguieli fantomatice, însoţite de un intens şi strălucitor spectacol de lumini mov şi albastru-neon. Durerea din pântec m-a ţinut trează şi mi-a dat ocazia să nu ratez nimic. Mă holbam la micuţii malefici mişunători care se întrezăreau pe tavan, simţindu-mă îngrozitor de copleşită. M-am trezit într-o asemenea stare de agitaţie, încât spălatul pe dinţi, micul dejun şi ora de limbi străine s-au dus fără să-mi sară ţandăra la nicio replică de-a lui Orion (asta s-a întâmplat la ora de istorie şi de-abia atunci mi-am dat seama că *încă era acolo).* Am lăsat-o mai moale, doar cât să-i arunc o privire piezişă. Nu era cu putinţă ca prietenii lui să nu fi găsit încă ocazia să-l implore cu cerul şi cu pământul să-mi dea papucii. Ce avea de gând omul ăsta?

— În caz că te face să te simţi mai bine, i-am spus pe ton iritat în timp ce mergeam să luăm masa de prânz – a rămas cu mine şi după ore –, dacă e să ajung răuvrăjitoare, îţi promit că vei fi primul care află.

— Dacă aveai de gând să treci la chestii mârşave, ai fi făcut-o deja, numai ca să eviţi ajutorul meu, mi-a replicat pufnind.

Am izbucnit în râs fără să vreau.

Tocmai atunci, din direcţia opusă, au intrat în sala de mese Chloe şi Magnus şi amândoi s-au chiorât la mine, cu mutre întunecate şi pline de resentimente, genul de expresie pe care în mod normal ai păstra-o pentru cel mai crunt examen de la finalul anului.

— Orion, speram să dau de tine, a spus Chloe. Poţiunea pentru concentrare îmi cam dă de furcă. Poţi să te uiţi peste reţetă în timpul prânzului?

— Sigur, a răspuns Orion.

Bine jucat! Nu prea aveam de ales. Fie mă ţineam după ei ca o iubită docilă, fie, ceea ce chiar am făcut, îmi luam tava şi mă aşezam singură la masă. Atâta mă ameţise Orion, încât uitasem să fiu atentă şi ajunsesem devreme, aşa că nu prea aveam cu cine să încerc să stau la masă. Mi-am pus tava în mijlocul mesei goale – măcar era o masă bunicică – şi am verificat scaunele şi partea de dedesubt, am făcut un farmec rapid de curăţare a suprafeţei (erau câteva pete suspecte, probabil de la prânzul vreunui elev mai mare, însă, dacă farmecul nu le venea de hac, puteau să indice ceva mai rău) şi am aprins rămăşiţele unui beţişor parfumat, care ar fi trebuit să izgonească orice stătea la pândă pe tavan. Până să isprăvesc şi să mă aşez, oamenii începuseră să iasă de la coadă şi se uitau acum la Orion, care stătea la masă cu enclava din New York, în timp ce eu eram singură.

Mă aşezasem cu spatele la coadă. Aşa e cel mai sigur atunci când n-ai prieteni, eşti mai aproape de gloata de elevi în mişcare şi vezi mai bine ieşirea. Am început să mănânc cu înverşunare, ţinându-mi manualul de latină deschis în faţă. Nu aveam de gând să mă uit după cei cărora le făcusem semn cu mâna să vină să stea la masă cu mine şi cu Orion în decursul ultimelor zile. Să decidă singuri ce voiau să facă. Era chiar mai bine că nu se afla alături de mine azi: aşa îmi evaluam corect situaţia. Chiar mă bucuram.

Aproape c-am reuşit să mă conving. Aproape. Nu voiam ajutorul lui Orion şi nu voiam să stea cu mine, nici el, nicio serie de paraziţi care se dau după cum bate vântul, dar nu voiam nici să mor. Nu voiam să sară vreo lipitoare pe mine, nici să erupă spori de anoxienta pe podeaua de sub tălpile mele, nici să-mi cadă în cap vreo scârboşenie târâtoare de pe plăcile din tavan şi tocmai asta li se întâmplă celor care stau singuri. În ultimii trei ani, a trebuit să mă chinui să plănuiesc şi să născocesc strategii de supravieţuire pentru fiecare masă luată aici şi chiar m-am săturat, m-am săturat de toţi cei care mă urăsc fără motiv, fără să le fi făcut vreodată ceva. Nu am rănit pe nimeni. M-am dat de ceasul morţii şi m-am epuizat fizic numai ca să evit să fac cuiva vreun rău. E aşa de greu aici şi chiar mă bucuram să am o jumătate de oră, de trei ori pe zi, în care să pot să respir, în care să mă pot preface că sunt şi eu ca restul lumii, nu vreo regină a popularităţii ca fetele din enclave, ci doar cineva care găseşte o masă bună, asigură un perimetru decent şi alături de care

oamenii doresc să se aşeze, în loc să-şi vadă de drum în direcţia opusă.

Astăzi nu-mi planificasem masa de prânz din cauză că Orion mă însoţise, iar eu presupusesem că voi avea ocazia să mă mai prefac încă o dată, dar se dovedise o tâmpenie din partea mea. Mi-o căutasem cu lumânarea. Dacă aş fi pregetat şi aş fi aşteptat, aş fi putut să mă aşez la masă cu Liu sau cu Aadhya ori cu Nkoyo. Poate. Sau poate că ar fi făcut şi ele ce fac de obicei oamenii, atunci când văd că mă îndrept spre mesele lor, şi anume, să invite cea mai apropiată persoană singură să ia loc, ca să ocupe toate locurile libere până să ajung eu acolo. Şi tot s-ar fi chemat că mi-am căutat-o, după ce mă luasem ieri la harţă cu copiii din enclave, de parcă mă consideram pe picior de egalitate cu ei. Nu suntem. Ne aflăm cu toţii în acest loc de rahat, însă ei vor ieşi de aici. Ei sunt blindaţi cu artefacte puternice şi cu cele mai bune vrăji, îşi păzesc spatele unul altuia şi se alimentează reciproc cu putere până la refuz; dacă nu dă *ghinionul* peste ei, vor supravieţui. Şi atunci când ies, se vor întoarce acasă, la frumoasele lor enclave, împresuraţi de vrăji şi de noi recruţi nerăbdători pe post de santinele, într-un loc în care poţi să te duci pur şi simplu la tine în cameră şi să dormi, fără să fii nevoit să petreci în fiecare noapte o oră ajutând-o pe mămica ta să înşire curse de jur-împrejurul iurtei cu o singură încăpere, ca nu cumva să intre ceva şi să vă facă pe amândouă harcea-parcea.

Abia împlinisem nouă ani când am fost atacată pentru prima oară. Maleficii nu obişnuiesc să-i atace pe vrăjitorii

aflaţi la prima tinereţe, ca Mami, şi nici pe prunci nu-i atacă, pentru că nu au încă suficientă mana. Însă Mami fusese bolnavă în săptămâna aceea, avusese febră mare şi, când a început să delireze, cineva din comună a dus-o la spital, lăsându-mă singură. Eu am mâncat resturile reci de la cina din ziua precedentă şi m-am ghemuit în patul nostru, încercând să fredonez cântecele de leagăn pe care mi le cânta Mami seară de seară, prefăcându-mă că e şi ea acolo. Când au început să se audă nişte zgârieturi şi am zărit jeturi mici de scântei la intrare, ca nişte cuţite de oţel, am apucat cristalul pe care-l purtase mama la cercul ei din acea toamnă. Îl ţineam strâns în mâini atunci când jupuitorul a început să-şi croiască drum cu degetele, nişte chestii lungi, unite, cu gheare ca nişte cuţite pentru descojit.

Am ţipat atunci când au pătruns în iurtă. La vremea aia, încă trăiam cu impresia că, dacă ţip, o să vină cineva. Nu eram un copil prea perspicace, astfel încât luam în calcul doar dacă *îmi place mie* cineva sau, de cele mai multe ori, dacă nu-mi place, deci încă nu-mi prea dădusem seama că oamenii *nu mă plăceau* şi nici nu pricepeam că asta însemna că nici măcar nu se vor aşeza la o masă bună alături de mine, în cantina şcolii, că mă vor lăsa singură şi flămândă într-o iurtă când mami nu e acasă şi că nu vor veni când mă vor auzi strigând în toiul nopţii, aşa cum strigă un copil atacat de un monstru plin de cuţite. Nici după ce am ţipat a doua oară, nu a venit nimeni, când cea de-a doua mână a jupuitorului s-a strecurat înăuntru, cu lame de cuţit în loc de degete, ce

zgâriau cursele şi le desfăceau, ca un şoarece care intră într-un sac. Şi ştiu că oamenii mă auzeau, fiindcă zăream un grup de siluete lângă iurtele de pe movila vecină; erau încă treji şi stăteau în jurul focului.

Şi a fost chiar mai bine că i-am văzut că nu se ridică şi că nu vin, pentru că, până să termin de ţipat a doua oară, cu jupuitorul lângă mine, înţelesesem că mă aflam singură şi că doar eu mă puteam salva, întrucât nu-i păsa nimănui de mine. Ce proşti, să nu le pese, dar nu aveau habar. Norocul lor că ţineam în mâini cristalul lui Mami, altfel i-aş fi înhăţat pe ei ca să îmi procur puterea.

Jupuitorii nu sunt greu de ucis, orice boboc cât de cât priceput le poate face faţă cu ajutorul unei vrăji de lovire, de preferat, cu un obiect contondent, o vrajă pe care o învăţăm cu toţii în a doua lună la studiul creaturilor malefice, însă eu aveam nouă ani, iar singura vrajă pe care o cunoşteam era vraja de gătit a lui Mami, pe care o prinsesem din zbor, deoarece o auzeam foarte des. Ar fi putut funcţiona asupra unui malefic din categoria bestiilor, însă jupuitorii nu se pretează la gătit: sunt alcătuiţi aproape în întregime din metal. Soiul ăsta de malefic este opera unui meşteşugar care, în mod deliberat sau din întâmplare, i-a dat creaţiei sale suficientă minte încât să-şi dorească să meargă mai departe; apoi, aceasta se târăşte pe cont propriu, vânând mana şi, pe parcurs, îşi construieşte o platoşă şi îşi strânge arme. Dacă un vrăjitor de nouă ani obişnuit, cuprins de panică, ar fi aruncat o vrajă de gătit într-un jupuitor, n-ar fi reuşit decât să-l încălzească bine şi ar fi murit tăiat de nişte lame înroşite

şi încinse, în loc să piară ucis de unele reci. Am epuizat şi ultima picătură de putere din cristal şi am pulverizat complet chestia aia.

Mama s-a întors la scurt timp. Ei nu-i place să apeleze nici la magie vindecătoare, nici la medicamente în cazul bolilor obişnuite; ea consideră că boala face parte din viaţă şi că normal ar fi să-i oferi organismului odihnă şi mâncare sănătoasă şi să respecţi ciclul firesc, însă, în spital, îi puseseră perfuzii cu antibiotice şi se trezise simţindu-se îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că rămăsesem singură. Întorcându-se în mare grabă la iurtă, m-a găsit stând afară, într-un cerc de flăcări mocnite. Metalul din jupuitor se transformase în lichid aproape instantaneu şi se întinsese la intrare sub forma unui lung dreptunghi metalic amestecat cu dâre de noroi, care curgea la vale ca un pârâu, sau ca nişte firicele lungi ce ardeau ferigile din jur. Eu strigam la mulţimea de oameni care până la urmă veniseră să domolească focul şi le spuneam să plece, că nu-mi pasă dacă ard ca şobolanii, că sper să moară cu toţii, până la ultimul, şi că, dacă se apropie vreunul de mine, îi dau foc cu mâna mea.

Mami şi-a croit loc printre ei şi m-a dus înăuntru. Eram încă de pe atunci aproape la fel de înaltă ca ea, aşa că a fost nevoie să mă târască de acolo. A plâns multă vreme, ţinându-mă strâns în braţele ei fierbinţi şi transpirate, în timp ce eu mă zbăteam şi o loveam, luptându-mă să mă eliberez, până când am renunţat într-un târziu, am izbucnit la rândul meu în lacrimi şi m-am agăţat de ea. După ce m-am prăbuşit epuizată pe pat,

Mami a preparat un ceai ca să se însănătoşească şi m-a adormit cântându-mi o vrajă care a doua zi a făcut ca totul să pară mai degrabă un vis decât ceva real.

Dar, la ieşirea din iurtă, rămăsese o potecă făcută din jupuitorul topit. Era real, totul se întâmplase întocmai şi a continuat să se întâmple, pentru că, la cei nouă anişori ai mei, eram o gustărică delicioasă şi sănătoasă pentru orice malefic înfometat, iar, la finele verii în care am împlinit paisprezece ani, maleficii veneau cu o frecvenţă de cinci pe noapte. Mami nu mai era rotofeie şi rozalie, şi femeile mai cicălitoare din comună o mustrau că nu se odihneşte suficient, iar pe mine mă dojeneau că îi dau prea multe bătăi de cap, cu toate că nu prea ştiau ele care era treaba cu mine. Când mi-a propus să nu mă înscrie la Şcoala Solomonarilor, de fapt se oferea să mă lase să privesc cum e mâncată înainte de a fi şi eu mâncată la rândul meu.

Aşa că mie nu mi se oferă şansa de a fi în siguranţă. Mie nu mi se oferă şansa să trag aer în piept adânc. Nici măcar şansa de a mă minţi singură că, după ce ies de aici, o să-mi fie bine. Nu o să-mi fie bine şi nici lui Mami n-o să-i fie bine dacă rămân cu ea, pentru că maleficii vor continua să mă vâneze, iar oamenii nu mă plac într-atât încât să mă ajute, nici măcar atunci când urlu. Aşa că nu mă mai obosesc să ţip, dar, în clipa aia, în sala de mese, voiam să mă urc în picioare pe masă şi să urlu la toată lumea, aşa cum o făcusem cu nenorociţii din comună, voiam să le spun tuturor că-i urăsc şi că le-aş da bucuroasă foc, dacă aş câştiga cinci minute de pace, şi de ce n-aş face-o în definitiv, de vreme ce ei, la rândul lor, ar

sta să mă vadă cum ard. Purtam în mine urletul ăla de la nouă ani, împletit cu dragostea lui Mami. Iubirea ei era singurul lucru care îl ţinea înăuntrul meu, dar tot nu părea a fi îndeajuns. Mami nu era îndeajuns. Ea nu mă putea salva de una singură, nici măcar ea nu era în stare de aşa ceva. Timp de câteva zile în care mă prefăcusem prosteşte, simţisem cum e să te sprijine alţi oameni, un aspect esenţial pentru oricine care vrea să supravieţuiască, şi atât mi-a trebuit ca să uit că nu era real.

Stăteam aplecată deasupra tăvii şi a cărţii, chinuindu-mă să nu urlu şi îl vedeam cu coada ochiului pe Ibrahim, alături de câţiva prieteni de-ai lui, chiorându-se la mine. S-a luminat la faţă de bucurie, pentru o clipă. Îl încânta ideea că Orion mă lăsase baltă, chiar mi-o căutasem cu lumânarea, nu-i aşa? Căutasem cu lumânarea rânjetul ăla, pentru că îl trimisesem la plimbare, ducă-se dracului! Sarah şi Alfie stăteau la o masă londoneză şi aveau grijă să nu se uite deloc spre mine, de parcă aş fi devenit dintr-odată invizibilă.

Atunci, Aadhya a pus tava pe locul din faţa mea şi s-a aşezat. Iniţial, nu mi-a picat fisa; m-am holbat la ea cu o expresie tâmpă.

— Vrei să facem schimb? Îmi dai din laptele tău? Tava de jos arăta dubios, m-am lipsit, mi-a spus.

Am simţit cum mi se pune un nod sufocant în gât, dur ca o bucată de pâine uscată. Apoi am răspuns:

— Mda, am destul.

I-am întins una dintre cele două cutii de lapte.

— Mersi, mi-a spus şi mi-a dat o chiflă la schimb.

Liu se aşezase de-acum lângă mine, împreună cu o prietenă de-a ei de la scriere creativă. Vreo doi copii de la mentenanţă, vorbitori de engleză şi de hindi din Delhi, s-au aşezat lângă Aadhya şi au zis un „Bună!” care nu încerca să mă excludă cu tot dinadinsul. Am zis, la rândul meu, un „Bună!” pe un ton normal. Nu prea ştiu cum de şi o pereche de rataţi banali, pe care de fapt nici nu-i cunoşteam, dar cu care stătusem la aceeaşi masă cu o săptămână în urmă – o săptămână, se scursese numai o săptămână? –, tocmai treceau pe lângă noi. Au ezitat, apoi s-au apropiat şovăitori, iar unul dintre ei a arătat spre bancă şi a întrebat: „E liber?”

Când am dat din cap că da, s-au aşezat, nu chiar foarte aproape de mine, au lăsat spaţiu între noi, dar tot era ceva. Nkoyo m-a salutat în drum spre o altă masă, când a trecut pe lângă noi, însoţită de Cora şi de alte câteva prietene.

Cu mari eforturi am reuşit să-mi stăpânesc tremurul mâinilor în timp ce mâncam chifla, rupând-o cu grijă în bucăţele şi întinzând un strat subţire de brânză topită pe fiecare. Înţelegeam perfect ce se petrece. Exact asta urmărisem când o invitasem pe Liu să stea cu mine sau când îi propusesem Aadhyei să lucrăm împreună la oglindă. Le arătasem că sunt de nădejde, că, dacă-mi va surâde norocul, aveam să-l împart cu oricine-mi întindea un deget, iar acum îmi arătau că înţeleseră şi că erau dispuse să-mi mai întindă şi alte degete. În definitiv, era şi o chestiune de bun-simţ, chiar dacă nu ştiau că sunt

înarmată până-n dinţi. Nu era vreo minune şi nici nu se putea spune că se hotărâseră brusc să mă placă. Ştiam asta. Dar nu mai voiam nici să ţip şi nici să plâng, ca un boboc căruia-i curg mucii şi lacrimile în mâncare, în timp ce toată lumea de la masă se face că plouă.

Am reuşit să termin de mâncat fără să mă fac de râs. Aadhya m-a întrebat dacă poate să vină să se uite în oglindă şi i-am spus că da, dar şi că oglinda era blestemată cu siguranţă.

— Pe bune? m-a întrebat.

— Da, îmi pare rău, am răspuns. A încercat să-mi spună tot felul de lucruri aseară, când eu n-o întrebasem nimic.

Atunci când un artefact încearcă să facă lucruri pentru tine aşa, de capul lui, e semn clar că nu te are la inimă. Ştia şi Aadhya treaba asta şi părea ofticată, cum era şi firesc, de vreme ce îşi riscase viaţa când mă ajutase şi pentru ce? Pentru nimic.

— Am păstrat piciorul de păianjen-sirenă, am adăugat – îl înhăţasem la ieşirea din atelier, gândindu-mă exact la acest moment. Crezi că ţi-ar fi de folos?

— Da, ar fi grozav, a spus Aadhya, înmuindu-se.

Carapacele de păianjeni-sirenă sunt foarte bune la fabricarea instrumentelor magice, dacă te prinzi cum să le mânuieşti, ceea ce, dată fiind afinitatea ei, cred că ar fi în stare. Am vorbit puţin despre ce ar putea face cu el şi m-am oferit să rostesc eu incantaţia, ca să fim chit. Am discutat cu Liu despre referatul final la istorie, fiindcă eram înscrise amândouă la modulul avansat – nimeni nu

vrea să urmeze cursurile avansate, decât dacă urmăreşte să devină şef de promoţie; însă şcoala te înscrie fără să-ţi ceară acordul. Aveam de scris douăzeci de pagini despre o civilizaţie magică antică, însă, ca un făcut, fiecăreia ne picase o civilizaţie a cărei limbă nu o stăpâneam. Am convenit să facem schimb: eu o să scriu despre cele două enclave ale dinastiei Zhou şi ea, despre enclava din Pratishthana, urmând să ne traducem bibliografia una alteia.

Am mâncat cu toţii în acelaşi ritm şi ne-am golit farfuriile în acelaşi timp, astfel încât nimeni nu a rămas singur la masă. Când m-am dus să-mi las tava, eram încă zdruncinată şi mă simţeam ciudat. M-am bucurat că Ibrahim era chiar în faţa mea: m-am zgâit la ceafa lui, gândindu-mă la rânjetul ăla. Îmi doream cu disperare să fiu din nou furioasă, măcar un pic. Însă, când s-a îndepărtat, doar m-a privit şi rânjetul i-a dispărut de pe buze; pur şi simplu, i-a picat faţa. I-am susţinut privirea, încurcată, după care Orion şi-a îndesat tava pe raftul din spatele meu şi mi s-a adresat, pe un ton iritat:

— Hei, ce-a fost asta? Ai ceva cu Chloe şi cu Magnus sau ce?

De parcă s-ar fi aşteptat să mă duc să stau cu ei la masă!

Şi probabil că la asta se aşteptase. Cine n-ar profita de orice ocazie să stea la masă cu copiii din New York? Cât de nătâng să fii să preferi să stai singur, întrebându-te dacă ţi se va mai alătura cineva?

— Ah, ar fi trebuit să tropăi în urma ta? m-am răţoit,

la rândul meu. Scuze, nu mi-a trecut prin cap că am atins deja rangul de atârnător. Credeam că, mai întâi, trebuie să îngenunchez cum se cuvine. Ar trebui să ai nişte insigne, ceva, pe care să le împarţi oamenilor. Astfel, ai avea ocazia să-i priveşti cum se bat pe ele şi tot tacâmu'.

Am vorbit cu toată răutatea pe care o simţeam. Orion s-a tras puţin în lături ca să se chiorască la mine, cu o expresie furioasă şi totodată surprinsă, îmbujorându-se pe sub petele verzui de pe obraji, pe care le căpătase probabil stropindu-se cu ceva în laborator.

— Oh, du-te dracului, mi-a zis, pe un ton cam răguşit şi s-a îndepărtat în viteză, cu umerii aduşi în faţă.

Între noi şi uşă, se aflau vreo cinci grupuri de copii şi, când a trecut pe lângă ei, toţi au întors capetele spre el cu expresii pline de speranţă şi de planuri ascunse. Fiecare făcea zilnic aceleaşi calcule care mie-mi treceau oră de oră prin cap şi, pentru că nu erau nici imbecili notorii şi nici căpoşi, preferau să se poarte frumos cu Orion Lake, dacă ăsta era preţul pentru a rămâne în viaţă; chiar *s-ar fi luptat* să aibă şansa de a atârna pe lângă el. O ştia şi el şi totuşi chiar se străduise să fie în preajma mea şi, dacă nu se mai aştepta să devin răuvrăjitoare, asta însemna că îşi dorea să aibă în apropiere pe cineva care nu ar îngenunchea în faţa lui.

Detestam ideea; prea făcea din el o persoană cumsecade, şi cu ce drept? Unde mai pui că era şi un nenorocit de erou gigantic! Pe de altă parte, era cam singura chestie care avea sens. E o idee proastă să zăboveşti pur şi simplu de una singură prin cantină, în

timp ce restul lumii se revarsă spre ieşire, iar eu fix asta am făcut, preţ de aproape un minut bun, holbându-mă în urma lui cu pumnii încleştaţi, pentru că încă nu mă simţeam în apele mele: eram supărată pe el, pe Chloe şi pe toţi ceilalţi; eram supărată până şi pe Aadhya şi pe Liu pentru că, binevoind să stea cu mine la masă, aproape că mă făcuseră să plâng.

M-am luat după el. Se îndrepta, la fel ca toată lumea, spre scări, însă, în loc să urce către bibliotecă, aşa cum proceda restul lumii, el cobora de unul singur să studieze în laboratorul de alchimie, ca un nebun. Sau ca o persoană care, decât să se lase linguşită, preferă să fie atacată de malefici. Am scrâşnit din dinţi, dar fără folos. L-am prins din urmă pe la jumătatea distanţei spre primul etaj.

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia că, acum nici patru zile, m-ai acuzat că sunt o criminală în serie, i-am zis. Sunt *îndreptăţită* să nu mă prind că îţi doreşti să mă aşez la aceeaşi masă cu tine.

Nu s-a uitat la mine, doar şi-a săltat rucsacul pe umăr.

— Stai unde vrei.

— Aşa o să fac. Însă, dacă te deranjează atât de rău, data viitoare o să-ţi spun dinainte că nu vreau să stau cu amicii tăi din enclavă.

Mi-a aruncat o căutătură piezişă.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Pentru că ei *vor* să îngenuncheze.

Începea să se îndrepte de spate.

— Se cheamă *a sta împreună,* a spus, rostind cuvintele

exagerat de apăsat. *La o masă. Pe scaune.* Majoritatea oamenilor pot duce la bun sfârşit un prânz fără să-l transforme într-un act de război.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor. În plus, dispunerea locurilor *este* un act de război şi, în caz că n-ai observat, e pur şi simplu penibil. Tu crezi că lumea încearcă mereu să prindă loc lângă tine datorită personalităţii tale uimitoare sau ceva asemănător?

— Presupun că tu eşti pur şi simplu imună, a zis el.

— Ba bine că nu! Sunt cât se poate de imună, am replicat.

De sub părul lui prea lung, s-a ivit în treacăt un surâs timid; evident că minţeam.

6
MANIFESTARE

Mie nu mi-e foarte clar cum se poartă în general oamenii cu prietenii lor, pentru că eu n-am mai avut prieteni până acum, însă partea bună e că nici Orion n-a mai avut, aşa că nici el nu ştie mai multe decât mine. În consecinţă, din lipsă de inspiraţie, am continuat să fim obraznici unul cu celălalt. Mie-mi venea destul de uşor, dar pentru el era o experienţă proaspătă şi nouă în deplinătatea cuvântului: se pare că, de la o vârstă fragedă, îi fusese inculcată ideea că trebuie să fie amabil cu cei mici.

— Ţi-aş zice vreo două, dar mama pune mare preţ pe bunele maniere, a rostit cu emfază a două zi după cină, când l-am smucit ca să nu o ia în jos, pe scări.

Tocmai îi spusesem că e un labagiu tembel dacă încearcă iarăşi să meargă să se ascundă în laboratorul de alchimie.

— Şi a mea, la fel, dar de mine nu s-au prins, am replicat, împingându-l pe scări în sus, spre bibliotecă. Nu-mi pasă dacă ţie-ţi place să stai singur, aplecat deasupra unei mese de laborator ca un vârcolac. Am parte de destule experienţe la limita dintre viaţă şi moarte aici şi fără să creez prilejuri suplimentare.

Dacă nu ai de terminat vreun proiect – şi câţiva prieteni care să-ţi ţină spatele atunci biblioteca e locul în care ai vrea mereu să fii: e cel mai sigur loc din întreaga

şcoală. Rafturile continuă să se ridice tot mai sus, până ce dispar în acelaşi întuneric aflat dincolo de camerele noastre, aşa că maleficii nu au cum să pătrundă pe sus. La nivelul bibliotecii, nu există niciun fel de ţevăraie; dacă ai nevoie la toaletă, trebuie să cobori la etajul cu cantina. Până şi gurile de aerisire de aici sunt mai mici. Aerul e stătut şi miroase a cărţi vechi, dar e genul de compromis pe care suntem cu toţii dispuşi să-l facem. Ne-am petrece aici fiecare minut liber, numai că spaţiul destinat cititului nu e suficient pentru toată lumea. La Şcoala Solomonarilor, nimeni nu se prea ia la harţă – e pur şi simplu o tâmpenie –, însă, ocazional, grupările din enclave se mai ceartă pentru o masă ori pentru una dintre cele mai bune zone destinate lecturii, cu canapele cu câlţi, numai bune ca să tragi un pui de somn.

Mai există nişte săli de lectură mai mici, la mezanin, însă sunt toate revendicate de câte o grupare formată din două-trei enclave mai mărunte, dintre cele care nu au muniţie suficientă ca să pretindă o secţiune însemnată din sala principală de lectură, dar au destulă ca să ţină la distanţă orice oaspete nepoftit. Nkoyo e invitată relativ des într-o astfel de sală de către copiii din Zanzibar şi din Johannesburg. Dacă nu eşti invitat, n-ai ce căuta acolo; în puţinele dăţi în care se întâmplă să nu fie nimeni înăuntru, primul venit (care, cu siguranţă, va fi însoţit de cel puţin trei atârnători) o să te alunge, chit că loc ar fi din plin. Şi de data asta nu mă refeream numai la *mine;* vor alunga pe oricine, din principiu, fiindcă e o resursă prea importantă ca să nu fie supravegheată.

În afară de aceste săli, singurul loc mai acătării în care poţi lucra e una dintre cabinele de studiu înghesuite printre rafturi, dar acestea nu rămân întotdeauna la locul lor. Poţi întrezări o astfel de cabină printre poliţele cu cărţi, cu abajurul ei verde ca o făclie, dar, până să ajungi pe culoarul învecinat, gata, a şi dispărut. Dacă totuşi prinzi una şi te instalezi acolo să lucrezi, pentru ca mai apoi să aţipeşti cu capul pe cărţi, poţi să te trezeşti pe un culoar slab luminat, plin de pergamente vechi şi de cărţi foşnitoare, scrise în limbi pe care nici nu le recunoşti, înconjurat de beznă. Baftă atunci în găsirea unei căi de întoarcere, înainte să te găsească altceva pe tine. Biblioteca e un doar un loc *ceva* mai sigur, atâta tot.

Am reuşit să prind cât de cât un loc, un monstru de birou scrijelit, care e probabil aici de când s-a înfiinţat şcoala. E pitit într-un ungher pe care nu-l poţi vedea decât dacă mergi până în capătul culoarului cu incantaţii în sanscrită, ocolindu-l prin spate, ca să ajungi în aripa cu incantaţiile în engleză veche. Aici nu vine mai nimeni şi pe bună dreptate. Rafturile sunt doldora de pergamente sfărâmicioase şi de tăbliţe de piatră inscripţionate într-o limbă străveche, pe care deja n-o mai ştie nimeni. Dacă, trecând pe acolo, se întâmplă să îţi zăbovească prea mult privirea asupra unui petic de papirus, şcoala ar putea hotărî că de-acum te-ai apucat de studiul limbii respective şi îţi urez noroc în descifrarea vrăjilor care o să-ţi pice atunci. În felul ăsta, poţi ajunge să fii îngropat în vrăji: ţi se dă o duzină de vrăji consecutive, pe care nu reuşeşti să le înveţi suficient de bine încât să le poţi folosi

şi, dintr-odată, nu mai poţi sări peste ele ca să primeşti altele noi, nici dacă te apuci să faci schimburi. Astfel, rămâi tot restul vieţii cu vrăjile pe care le-ai învăţat până atunci. Situaţia nu e tocmai roz, dat fiind că e puţin probabil să duci o viaţă prea lungă, dacă rămâi la nivelul unor vrăji de anul al doilea. În plus, coridorul mai e şi amplasat sub pasarela care uneşte aripile de la mezanin, ceea ce face ca mare parte din el să fie învăluit în întuneric.

Şi acolo mi-am găsit eu biroul. Anul trecut, m-am hazardat să ard nişte etape şi am venit cu un proiect special: analiza aspectelor pe care le au în comun vrăjile de legare şi coerciţie în limbile sanscrită, hindi, marathi, engleză veche şi engleză medievală. Da, ştiu, e un subiect fermecător, însă se potrivea perfect cu afinitatea mea şi m-a scutit de examenul final la limbi străine. Altminteri, m-aş fi ales cu cinci ore petrecute într-o sală plină de elevi fermecători din anul doi, care s-ar fi asigurat că îmi revine cel mai prost loc. Subiectul aproape că-mi garanta că la anul voi fi repartizată la seminarul de limbi proto-indo-europene, seminar pe care-l urmează cel puţin zece elevi, o grupă frumuşică pentru anul terminal, la specializarea de limbi străine. Însă, ca să obţii notă de trecere cu un astfel de proiect, ai nevoie de una-două trimiteri bibliografice, mai precis, de cincizeci. Aveam să-mi petrec o jumătate de oră din intervalul destinat studiului individual numai ca să adun cărţile în fiecare limbă.

Nu puteam să le păstrez – sau, mai bine zis, puteam; fie le doseam într-un cotlon, fie le luam la mine în cameră,

fie le dădeam; nu stă nimeni la uşă să te împiedice sau să-ţi aplice penalizări. Însă, dacă eşti puţin neatent cu o carte de la bibliotecă, aceasta ar putea să dispară până data viitoare când ai nevoie de ea şi baftă dacă vrei s-o mai găseşti vreodată la raft. Aşa că, de fiecare dată, duc cărţile înapoi la raft şi, încă din anul întâi, ţin în buzunar un carneţel în care-mi notez numărul de înregistrare al fiecărei cărţi consultate, culoarul pe care se află, la câte rafturi e de capătul rândului, pe al câtelea raft de jos în sus, câte cărţi are în stânga şi-n dreapta şi titlurile din imediata ei vecinătate. Când vine vorba de o carte foarte valoroasă, fac chiar şi o schiţă a cotorului cu creioane colorate. În consecinţă, pot pune mâna pe aproape orice carte, iar la anul, chiar înainte de absolvire, voi reuşi probabil să-i vând carneţelul unui elev mai mic de la limbi străine, în schimbul unei cantităţi de mana. Asta e valoarea muncii individuale asidue.

Înainte să-mi găsesc acest birou, de fiecare dată când aveam de predat o lucrare, trebuia să dau fuga zilnic aici, după un prânz luat pe apucate, să-mi adun cărţile care-mi trebuiau, să le car un etaj mai jos, într-o sală goală, să lucrez preţ de patruzeci de minute, apoi să le car înapoi şi să le pun pe rafturile lor. Şi repetam toată treaba ca să mai prind două ore de lucru după cină. Nu era chip să găsesc loc în sala de lectură, nici măcar la mesele nasoale din ungherele întunecate, unde eşti nevoit să consumi mana ca să-ţi faci singur lumină.

E greu să faci asta şi pentru o lucrare care tratează o singură disciplină, când ai toate cărţile pe acelaşi rând,

dacă nu chiar pe acelaşi raft. Să mă chinui să ajung până la sanscrită, apoi să fac stânga-mprejur trecând de limbile indiene moderne, până la rândul cu incantaţii şi *apoi* să merg tocmai până la engleza veche de fiecare dată când trebuia să lucrez la referat – era *prea* multă muncă. Aşadar, mi-am încercat norocul şi am luat-o prin spate. Drept răsplată, mi-am descoperit biroul. Da, este sub pasarelă, însă are lumină proprie, n-ai nevoie decât de un strop de mana ca să o aprinzi şi, pe deasupra, e de-a dreptul curăţel: din lemn masiv, lat şi fără denivelări, cu picioare greoaie şi sculptate, fără alte plăci pe lateral, fără sertare, fără ascunzători în care să pândească malefici. Şi e suficient de mare pentru două persoane, mai mult decât suficient. Doar că nu avusesem niciodată pe cine să invit.

Orion se ferise mereu ca de ciumă de bibliotecă, dar dintr-un motiv complet diferit: de cum am intrat în sala de lectură, jumătate din capete s-au ridicat – aparţinând celor care stăteau cu faţa la uşă – şi elevii au început să zâmbească îmbietor. Vedeai de la o poştă cum toată lumea îşi măsura din ochi colegii de masă, desemnându-i deja în minte pe cei mai slabi pentru a elibera două locuri. Orion s-a cocoşat puţin. Nu-i făcea plăcere şi nu-l învinuiam pentru asta, dar l-am îmbrâncit cu putere de la spate, că prea se purta ca un papă-lapte.

— Mai lasă mutra asta, că nu-ţi ia nimeni capul. Îţi promit că te apăr, am adăugat, în chip de glumă.

Însă, atunci când am ajuns printre rafturi, trei elevi au încercat să ne urmeze cu nonşalanţă şi chiar a fost nevoie să mă întorc spre ei şi să-i trimit la plimbare,

dubioşii naibii.

El nu a schiţat nici cel mai mic gest.

— N-am de gând să fiu bodyguardul tău personal, i-am zis.

Abia reuşisem să scăpăm şi de al treilea urmăritor, o fată care nu apucase să-şi ducă la capăt sugestia că Orion s-ar distra mai bine într-un cotlon întunecat cu două fete în loc de una – ăsta fiind clar singurul motiv pentru care el şi-ar dori să piardă vremea cu *mine* prin bibliotecă –, dar numai pentru că eu i-am retezat-o înainte să-şi termine fraza.

— Ai putea să te învredniceşti şi singur să fii nesimţit cu admiratorii tăi.

— Dar tu te pricepi atât de bine, mi-a spus el. Nu, îmi pare rău, eu…

S-a fâstâcit, apoi a continuat:

— Luisa m-a întrebat. Cu trei zile înainte…

S-a oprit.

— Înainte ca Jack să-i facă de petrecanie, am completat eu.

A încuviinţat din cap.

— Şi de atunci ai decis tu că ai datoria morală de a-ţi oferi minunatele servicii oricui ţi le cere? Nu ştiu cum îţi faci timp.

— Nu!

M-a privit furios.

— Doar că m-am enervat şi am trimis-o la plimbare, apoi a murit şi eu nici măcar n-am ştiut ce s-a întâmplat. Şi mi-am zis că, în momentul respectiv, poate s-a gândit că n-

am venit şi am lăsat-o pe mâinile cui o fi fost, doar pentru că eram încă nervos. Ştiu că e o tâmpenie.

Şi *era* o tâmpenie, în principal, fiindcă se învinovăţea fix pentru ce nu trebuia. Mie lucrurile îmi erau foarte clare şi a observat şi el asta.

— Ce e? m-a întrebat, agitat.

Aş fi putut lua în calcul să nu-i explic. Presupun că ar fi fost un act de bunătate. În schimb, am zis:

— A murit pentru că, după ce ai refuzat-o tu, a căutat pe altcineva, iar Jack a profitat.

M-a privit îngrozit.

— Ar fi avut nevoie de un soi de permisiune ca să ia putere de la un alt vrăjitor. Majoritatea practicanţilor de magie neagră au nevoie de asta.

Orion nu părea să se simtă prea bine. Nu a mai scos niciun cuvânt tot drumul până la biroul meu. N-a apărut nimeni să ne deranjeze, iar distanţa mi s-a părut mult mai scurtă decât de obicei. În mod normal, trebuie să mă opresc o dată la trei rafturi să citesc cotoarele cărţilor, doar ca să mă asigur ostentativ că mă deplasez în direcţia bună, apoi trebuie să mai verific şi luminile. Asta e o altă şmecherie pe care şcoala o adoră. Deasupra rafturilor, nu există suporturi pentru lămpi, prin urmare, culoarele sunt luminate de scântei difuze şi plutitoare de mana. Te vor ajuta, fără tragere de inimă, să citeşti cotoarele cărţilor, ba chiar se vor înălţa şi ele cu tine dacă zbori spre un raft de sus – sau dacă te urci pe scară, cum fac cei care nu îşi permit să-şi irosească mana ca să plutească de colo colo ca nişte codoşi uriaşi –, însă, dacă nu le foloseşti constant, se

sting încetişor şi nici nu bagi de seamă că sunt pe cale să dispară şi apoi trebuie să-ţi faci singur lumină. Dacă nu te opreşti din mers, scânteile *se vor stinge,* chit că te întorci. Însă, cu Orion păşind alături, toate scânteile şi-au păstrat strălucirea, permiţându-mi să mai arunc o privire împrejur din când în când, ca să mă asigur că suntem pe drumul cel bun.

Ba chiar îl aştepta un al doilea scaun acolo, la biroul meu. Orion s-a aşezat fără să arunce măcar o privire – darămite o a doua – în jur şi a început imediat să-şi scoată lucrurile din geantă. I-am tras un şut în scaun şi l-am pus să mă ajute să mă uit printre rafturile din spatele nostru, să-mi ţină lumina pe toată lungimea pereţilor, apoi în spaţiul dintre picioarele biroului, să o îndepărteze şi să o apropie iar de perete.

— Bun, serios acum, suntem în bibliotecă, a spus în cele din urmă, exasperat.

— Îmi cer scuze, te plictisesc cumva cu măsurile mele elementare de precauţie? am zis. Nu toţi suntem eroi invulnerabili.

— Mda, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii o ţăcănită paranoică. Pe bune, de câte ori ţi s-a întâmplat să sară ceva pe tine?

— În ultima săptămână? Să-l mai pun la socoteală şi pe răuvrăjitorul pe care l-ai asmuţit împotriva mea? am întrebat, încrucişându-mi braţele.

— Veşnic, evident.

Orion şi-a dat ochii peste cap.

— De câte ori a sărit ceva pe tine înainte de asta? De

cinci? De şase ori?

L-am privit fix.

— *Pe săptămână,* poate.

S-a holbat la rândul lui.

— Poftim?

— De două ori pe săptămână, ceva mă atacă, dacă sunt atentă, am zis. Dacă n-aş fi atentă, m-ar ataca de cinci ori mai des. Sunt cireaşa de pe tort a clasei, deşteptule. O ratată cu o găleată curăţică de mana, care e nevoită să stea mereu singură. Şi, lăsându-mă pe mine la o parte, majoritatea oamenilor sunt atacaţi cel puţin o dată pe lună.

— Ba nu, m-a contrazis el, cu convingere.

— Ba da.

Şi-a suflecat mâneca să-mi arate un artefact pe care-l purta la încheietură, un medalion rotund, prins pe o cureluşă de piele, un obiect care aducea îndeajuns de mult cu un ceas încât să treacă neobservat la prima vedere. Ar fi putut să apară cu el pe orice stradă aglomerată, plină de oameni obişnuiţi, şi nimeni n-ar fi remarcat. Apoi i-a săltat capacul şi chiar era un ceas, numai că, printr-o serie de ferestruici rotunde decupate pe suprafaţa cadranului, puteai arunca o privire înăuntru, acolo unde se învârteau cel puţin şase straturi de mecanisme minuscule, fiecare din alt metal, într-o diversitate de nuanţe de verde, albastru şi violet.

— Sunt anunţat de fiecare dată când un membru al enclavei dă de necaz, iar în acest moment, aici, se află unsprezece copii din enclava din New York.

— Ah, bine, copiii de enclavă nu sunt atacaţi o dată pe lună, am spus. Statutul şi puterea au şi ele privilegiile lor. Sunt şocată. Cu toţii folosiţi aşa ceva ca să puneţi puterea la comun?

Am continuat să mă uit la el, iar el a închis capacul cu gravură elaborată, reprezentând o poartă de fier forjat precum cele de la intrarea în parcuri, cu nişte raze luminoase pe fundal şi literele *NY* răsucite caligrafic de jur-împrejur.

— Crezi că le pasă creaturilor malefice? Crezi că-şi dau seama?

— Cred că vânează veriga cea mai slabă şi aceea nu va fi niciodată printre voi. Amica ta Chloe are prietene care se oferă să-i aducă provizii şi să-i guste mâncarea înainte să se atingă de ea. Când are de făcut un proiect, una-două primeşte ajutor de la cei mai buni elevi de aici şi nu trebuie să le dea nimic la schimb. Probabil că are doi puşti care o conduc seara până la uşa camerei, atunci când îşi părăseşte în cele din urmă locul rezervat în permanenţă pe canapeaua de aici.

Am făcut semn din cap spre sala de lectură.

— Aveţi dispozitive de punere la comun a puterii şi probabil…

L-am apucat de marginea de jos a tricoului şi i l-am ridicat deasupra cataramei, care – după cum aţi ghicit – era un suport de scut absolut ultimul răcnet, în genul celor meşterite de Aadhya, doar că, dacă ar fi să le

comparăm, ale ei erau echivalentul unui proiect de lucru manual *à la Blue Peter1,* realizat de un copil de cinci ani.

Orion a făcut o mişcare bruscă însoţită de un chiţăit, apucându-mă de mână. O fi avut senzaţia că am de gând să-l pipăi, însă eu dădusem deja drumul tricoului. Am pufnit şi am pocnit din degete în dreptul feţei lui, ca să-şi revină.

— Poţi să visezi tu mult şi bine, băieţaş de bani gata. Nu mă număr printre admiratoarele tale.

— Mda, n-aş fi zis, a spus, cu toate că se îmbujorase.

M-am apucat de referatul la istorie şi de traducerile pe care i le promisesem lui Liu. Când lucrez, sunt aproape complet absorbită de ceea ce fac, astfel că, odată ce m-am pus pe treabă, nu i-am prea dat atenţie lui Orion. Mai ales că nu reuşeam să renunţ nici măcar la o parte dintre verificările periodice ale ariei mele de lucru. *El* nu făcea nicio verificare. Am terminat de scris introducerea şi prima traducere şi m-am ridicat să mă întind: e o idee proastă să înţepeneşti pe scaun. Atunci am observat că Orion stătea şi se zgâia la aceeaşi pagină a temei de laborator.

— Ce e?

— Chiar crezi că alţi copii sunt atacaţi mult mai des? m-a întrebat direct, de parcă în tot acest răstimp ar fi rumegat ideea.

— Nu eşti prea isteţ, aşa-i? i-am zis, stând în „postura

---

[1] Emisiune TV pentru copii, care se difuzează în Marea Britanie încă din 1958 (n. red.).

câinelui”, după cum se numeşte în yoga. Tu de ce crezi că-şi doresc oamenii să fie membrii unei enclave?

— Asta se întâmplă afară. Aici suntem cu toţii laolaltă. Toată lumea are aceleaşi şanse…

S-a întors şi s-a uitat la mine în mijlocul frazei, moment în care privirea pe care i-am aruncat-o de jos în sus l-a făcut să-şi piardă şirul şi să-şi audă totodată prostiile care-i ieşeau pe gură. N-am mai scos niciun cuvânt, părând din nou nefericit, după cum şi merita. Am pufnit dispreţuitor şi m-am aşezat în poziţia „planşă”.

— Sigur. Deci Luisa a avut aceleaşi şanse precum Chloe.

— Luisa era praf! Nu ştia nimic, nu era deloc pregătită. De asta mă uitam mereu după ea. Nu e acelaşi lucru.

— Bun. Tu crezi că *eu* am aceleaşi şanse cu Chloe?

Nu putea să se mintă singur şi era clar că asta îl scotea din sărite. Şi-a îndreptat privirea în altă parte şi a răspuns:

— Tu eşti cea care dă cu piciorul şanselor.

M-am ridicat şi i-am zis, cu glas gâtuit:

— Atunci, cară-te de lângă mine!

S-a mulţumit să pufnească fără să-mi arunce vreo privire, de parcă ar fi avut impresia că glumeam.

— Mda, vezi, în felul ăsta. De-abia dacă îmi adresezi două vorbe, iar eu ţi-am salvat viaţa de cinci ori.

— De *şase*, am zis.

— În fine. Ştiai că, în ultimele trei zile, efectiv toţi oamenii pe care-i cunosc au încercat să-mi spună că trebuie să fiu atent cu tine, pentru că eşti răuvrăjitoare?

Aşa te porţi.

— Ba nu! *Jack* se purta ca un răuvrăjitor. Răuvrăjitorii *se poartă frumos cu tine.*

— OK, nimeni nu te poate acuza de asta.

A continuat să se încrunte, vârându-şi iar nasul în cărţi; nici măcar nu îşi dăduse seama că eram gata să-i trag un pumn în cap. Şi chiar voiam să-i trag un pumn în cap şi să-i strig că nu trebuia să fac ceva anume pentru ca oamenii să creadă despre mine că sunt rea, niciodată nu fusese nevoie, numai că… *el* nu crezuse asta. El se gândise c-aş fi răuvrăjitoare numai în momentul în care îi dădusem motive întemeiate şi, mai mult decât atât, acum stătea la biroul meu şi îmi vorbea ca de la om la om, iar eu îmi doream ca treaba asta să nu ia sfârşit. Aşa că, în loc să-i trag un pumn în cap, mi-am încheiat „salutul soarelui”, m-am aşezat la loc şi am continuat să lucrez la referat.

Când a sunat primul clopoţel care anunţa stingerea şi ne-am strâns lucrurile, Orion m-a întrebat timid:

— Vrei să ne întoarcem aici mâine, după micul dejun?

— Unii dintre noi nu-şi permit să angajeze pe cineva atunci când le vine rândul la mentenanţă, am spus, fără pic de furie. Cine îţi preia sarcina?

— Nu am aşa ceva, a răspuns cu toată sinceritatea, părând pur şi simplu derutat de căutătura pe care i-am aruncat-o.

Tuturor ne vine rândul la mentenanţă o dată pe săptămână, nici dacă eşti fiul următoarei Domine a New Yorkului nu scapi de sarcină. Sau scapi numai în sensul în care nu trebuie să o faci tu cu mâna ta. În general,

membrii enclavelor se adună în grupuri de zece şi fac un târg cu un puşti care le preia toate sarcinile de mentenanţă în schimbul promisiunii de a-l primi într-una dintre alianţele lor la momentul absolvirii. Noi îi spunem specializarea mentenanţă, cu toate că e ceva strict neoficial, fiind una dintre cele mai sigure căi de a intra într-o enclavă după absolvire. Privilegiaţii sunt fericiţi să primească pe oricine e dispus să presteze munci literalmente de rahat, iar copiii de la specializarea mentenanţă capătă experienţă practică în repararea tipului de infrastructură pe care o folosesc marile enclave.

În acelaşi timp, este şi una dintre cele mai bune căi de a o mierli. Copiii de la mentenanţă ajung să chiulească de la jumătate din ore, astfel că sunt mereu la un pas de a o da grav în bară şi pierd mare parte din teorie şi din vrăjile avansate. Ba mai mult, ei sunt cei care trebuie să intre în încăperile alea cu găuri dubioase în pereţi, cu conducte sparte şi cu becuri arse; locuri unde paza e îndoielnică şi în care maleficii au mai multe şanse să se furişeze. Şi nu poţi să te înscrii la mentenanţă şi apoi pur şi simplu să nu te prezinţi la datorie. Dacă nu-ţi duci până la capăt sarcina săptămânală în mod adecvat, nu mai ai voie să calci în cantină până nu o termini. Şi dacă i-ai promis cuiva că-i faci partea de mentenanţă şi nu o faci, *acel cineva* nu mai are dreptul să intre în cantină, aşadar, membrii enclavelor nu-şi scapă din ochi micile ajutoare. Cei mai mulţi dintre ei, în orice caz.

— Cineva din New York a aranjat asta şi tu nici măcar n-ai habar, i-am spus. E trist, Lake. Măcar mulţumeşte-i

din când în când bietului copil.

Biet copil, ha! M-aş fi specializat în mentenanţă fără să clipesc: eu am deja o ţintă enormă prinsă de spate. Însă competiţia e destul de acerbă şi m-am văzut nevoită să mă las păgubaşă în primele două săptămâni, pentru că nu am găsit niciun membru de enclavă dispus să mă angajeze. Nici măcar nu vorbeau cu mine, aşa că nu am prea avut ocazia să mă dau bine pe lângă ei. Sinceră să fiu, lipsa oportunităţilor nu era nici pe departe singura dificultate cu care mă confruntam aici.

Orion s-a îmbujorat.

— Ce sarcină ai?

— Curăţarea laboratoarelor.

Curăţarea laboratoarelor de alchimie e oribilă, cum sunt de altfel toate sarcinile de mentenanţă, însă nu e nici pe departe la fel de nasoală ca peticirea unei găuri în perete sau ca refacerea unei vrăji pentru capcane. Odată, am avut de reparat o capcană ce stătea să se destrame. Era amplasată într-o sală de seminar din apropierea atelierului, în dreptul gurii de ventilaţie. Stratul protector se tocise într-atât, încât o ceată de ţopăitori aşteptau literalmente să treacă prin el. Îi împinseseră pe cei din faţă, făcându-i afiş. Cinci sau şase perechi de ochi ca de lemurian mă fixau cu priviri flămânde şi pofticioase, cu bale curgându-le din gurile pline de dinţi zimţaţi. În cele din urmă, m-am săturat şi am irosit puţină mana ca să-i împing înapoi în gura de ventilaţie, suficient de departe încât să nu fiu nevoită să mă uit la ei înainte să termin de ţesut noua vrajă de barieră protectoare.

Curăţenia nu e nici pe departe la fel de periculoasă, nici măcar în laboratoare. S-ar putea să mai rămână acid sau otravă ori vreo substanţă alchimică pe acolo, dar sunt uşor de reperat. Majoritatea copiilor nu-şi bat capul, umplu pur şi simplu o găleată cu apă cu săpun, dau cu o vrajă de animare peste nişte cârpe şi peste un mop, le vâră înăuntru şi supraveghează procesul din uşă. Eu, dacă nu sunt ruptă de oboseală, fac totul manual. În comună, făceam toţii cu rândul munca de întreţinere, iar Mami nu mă lăsa să apelez la magie, aşa că mă descurc cu o găleată şi cu un mop. La vremea respectivă, mă simţeam nedreptăţită. Însă acum iată că-mi iese nişte mana din târgul ăsta, în loc să fie viceversa şi, în plus, mi s-a întâmplat să găsesc şi provizii utile printre resturile din laborator. Cu toate că nu-mi face o plăcere deosebită.

— Vin cu tine, a spus Orion.

— Poftim? am zis, apoi am râs, dându-mi seama că nu glumea – atunci chiar că ar crede toată lumea că e îndrăgostit de mine. Să nu mă laşi să te împiedic.

Cu ajutorul lui, am terminat repede şi apoi ne-am petrecut la bibliotecă, împreună, ce mai rămăsese din weekend. Trebuie să recunosc că felul în care cei din gaşca New Yorkului se holbau cu nelinişte la mine, de fiecare dată când treceam prin dreptul lor, în drum spre sala de lectură, în drum spre şi de la masă, îmi dădea o satisfacţie enormă, meschină şi absolut prostească. Ştiam foarte bine cum stă treaba. Ar fi trebuit să devin prietenă la cataramă cu fiecare dintre ei. Nu eram iubita lui Orion, dar îmi era într-adevăr prieten; asta nu era o iluzie

efemeră. Chiar aveam o portiţă de acces în enclava din New York. Dacă m-ar fi acceptat, n-aş mai fi fost nevoită să mă stresez să-mi găsesc alţi aliaţi. Aş fi putut să dau iama prin rezervoarele comune de putere şi să alunec până la porţi, apoi prin ele, ca pe patine. Bănuiesc că nici n-ar fi trebuit să mă ploconesc, ar fi fost suficient să mă port cât de cât amabil.

Dar n-am făcut-o. Nu l-am încurajat pe niciunul dintre copiii de enclavă care încercau să se pună bine cu mine; le-am întors tuturor spatele şi cu asta, basta. Şi n-am fost nicidecum subtilă. Sâmbătă seara, când mergeam să ne spălăm pe dinţi, Aadhya m-a întrebat, cu timiditate:

— El, ai vreun plan pus la punct?

Mi-am dat imediat seama unde bate. Dar n-am zis nimic; nu voiam să-mi bage cineva minţile-n cap şi să mă convingă să renunţ la comportamentul meu prostesc. După o pauză, a adăugat:

— Asta e, aşa stau lucrurile. Înainte să intru aici, eram foarte populară la mine în şcoală. Fotbal şi gimnastică, o mie de prieteni. Însă, cu un an înainte de înscriere, mama m-a luat deoparte şi mi-a spus că aici urma să fiu o ratată. Nu mi-a zis-o la modul „să fii pregătită, în caz că s-ar întâmpla”. Mi-a spus-o verde-n faţă.

— Nu eşti o ratată, am zis.

— Ba da. Sunt o ratată pentru că trebuie să mă gândesc tot timpul la cum o să ies de aici. Mai avem doar un an, El. Ştii şi tu cum e la absolvire. Copiii din enclave ne vor alege pe sprânceană. Vor împărţi scuturi şi dispozitive de punere la comun a puterii, apoi vor lansa o vrajă de

încremenire a timpului sau vor aprinde o lumină şi vor ţâşni afară, iar maleficii îi vor ataca pe toţi cei rămaşi. În acest scenariu, nu vrem să fim printre *cei rămaşi.* În orice caz, ce ai de gând să faci după aceea? Să mergi să locuieşti într-o colibă din Munţii Stâncoşi?

— Într-o iurtă din Ţara Galilor, am mormăit, cu toate că avea perfectă dreptate.

Se întâmpla chiar tot ce-mi propusesem, însă cu o excepţie crucială.

— Nu mă vor, Aadhya. Îl vor pe Orion.

— Şi ce dacă? Profită până nu e prea târziu. Uite, singurul motiv pentru care-ţi zic toate astea e că mi-ai făcut un serviciu şi cred că eşti suficient de deşteaptă încât să suporţi să auzi următorul lucru, aşa că nu te enerva: ţii oamenii la distanţă.

— Şi pe tine nu te ţin? am replicat, încercând să par cât mai destinsă, deşi nu era deloc cazul.

— Nu eram nici eu imună. Dar mama mi-a spus să fiu politicoasă cu cei marginalizaţi, pentru că e o tâmpenie să-ţi închizi singur uşile, şi bănuitoare cu cei care se poartă prea frumos, pentru că vor să obţină de la tine mai mult decât îţi lasă impresia. Şi a avut dreptate. S-a dovedit că Jacky W era Hannibal Lecter şi tu eşti atât de rigidă, că ai fi în stare să le dai cu flit atât celor din New York, cât şi celor din Londra şi să rămâi alături de mine doar pentru că nu te-am jecmănit *complet* când am făcut troc, a încheiat, ridicând din umeri.

Ajunseserăm deja la baie, aşa că nu mai putea să continue. Am fiert în sinea mea cât m-am spălat pe dinţi şi

pe faţă şi apoi cât i-am ţinut Aadhyei de şase. Însă, la întoarcere, am izbucnit:

— Dar… de ce? Am făcut eu vreodată ceva care să-i ţină pe oameni la distanţă?

Mă aşteptam să enumere lucrurile cu care mă obişnuisem, „eşti nepoliticoasă, rece, rea, furioasă”, toate lucrurile pe care le spun oamenii ca să dea vina pe mine, însă ea m-a privit şi s-a încruntat, ca şi cum ar fi reflectat, apoi mi-a răspuns cu hotărâre:

— Dai impresia că stă să plouă.

— Poftim?

Însă Aadhya începuse deja să gesticuleze, dezvoltând ideea.

— E vorba despre senzaţia pe care o ai când eşti la kilometri buni de orice adăpost şi nu ţi-ai luat umbrela pentru că era însorit când ai plecat de acasă, eşti încălţată cu cizmele bune de piele întoarsă şi dintr-odată se întunecă, iar tu îţi dai seama că o să plouă cu găleata şi-ţi spui: „Oh, da, minunat!”

A încuviinţat din cap ca pentru sine, încântată de analogia ei strălucită.

— Aşa se simte lumea ori de câte ori îţi faci apariţia.

S-a oprit şi s-a uitat în urmă, asigurându-se că nu ne auzea nimeni, apoi mi-a spus brusc:

— Ştii, dacă trişezi un pic, poţi să umbli la energia pe care o transmiţi. Cunosc un puşti de la alchimie care are o reţetă foarte bună de curăţare a dispoziţiei…

— Eu *nu* trişez, am rostit printre dinţi. N-am trişat *niciodată.*

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Pe bune?

Deci mi-a fost de mare ajutor. Bineînţeles, aşa şi trebuia. Aadhya avea sută la sută dreptate, ar fi trebuit s-o ascult şi să fructific săptămâna de non-relaţie cu Orion într-o invitaţie directă de a face parte din cel puţin trei enclave diferite, invitaţie pe care aş fi primit-o dacă aş fi pus chiar atunci întrebarea, deschizând drumul pentru încă vreo jumătate de duzină de noi invitaţii, pe care le-aş fi primit în fiecare săptămână în care continuam să nu am o relaţie cu Orion. Pentru că *dau impresia că stă să plouă.*

În schimb, a doua zi dimineaţă, cu cea mai adâncă răceală, i-am spus un „scuze, sunt ocupată” lui Sarah, atunci când m-a invitat să vin să fac schimb de vrăji cu grupul de studiu galez. Plin de copii din enclava britanică, fiecare dintre ei moştenitor al unei cărţi de vrăji burduşite cu vrăji a-ntâia şi temeinic testate, valoroase mai ales datorită faptului că limba e una complet fonetică: oricine poate să rostească până la capăt numele Llanfairpwllgwyngyll – apropo, ăsta nu e numele complet – poate să prindă majoritatea vrăjilor fără să cunoască vreodată sensul tuturor cuvintelor; aşadar, profiţi de avantajul unei limbi mai rare şi al un grup de lucru mai numeros. Datorită bunei şi vechii şcoli Ysgol Uwchradd Aberteifi, galeza mea e bunicică, deşi n-am prea avut ocazia să o folosesc în afara orelor. De câte ori mergeam la magazin sau într-un pub, toată lumea mi se adresa în engleză una-două şi uneori continuau să-mi vorbească în engleză, chiar şi când le răspundeam în galeză. Mi s-a

părut că Sarah intră la bănuieli.

— Am auzit că ai copilărit în Ţara Galilor, mă gândeam că poate…

Aşa s-a exprimat. Ah, voia să facem asta după micul dejun, la masa lor din bibliotecă şi bineînţeles că eram absolut bine-venită *alături de un prieten.*

— Pe mine nu mă deranjează, mi-a spus Orion când ne aşezam la masă; auzise discuţia.

— Pe mine, *da,* am mârâit.

Dacă ar fi rostit încă un cuvânt condescendent, probabil că i-aş fi vărsat porridge-ul în cap. Dar el s-a înroşit ca para focului şi, uitându-se în farfurie, a înghiţit în sec, cu o expresie care reflecta felul în care m-am simţit eu atunci când Aadhya s-a aşezat lângă mine. De parcă şi pentru el ar fi fost o experienţă la fel de nouă să aibă de-a face cu cineva care nu voia să stoarcă tot ce putea de la el. Oricum, era cât pe ce să-i răstorn porridge-ul în cap, dar am scrâşnit din dinţi şi i-am oferit din cana pe jumătate plină cu smântână pe care o înhăţasem în dimineaţa aceea.

La urma urmelor, eram băgată până-n gât în treaba asta, exact ca acum o săptămână, când venise călare pe un cal alb la mine-n dormitor, dacă nu chiar mai rău. Se pare că nu aveam de gând să mă folosesc de prietenia noastră ca să ajung undeva, iar el nu avea să-şi fie de folos nici lui însuşi: îmi era deja extrem de clar că, în ziua absolvirii, avea să fie ultimul care va ieşi pe poartă. Deocamdată, eu eram pe drumul cel bun în a mă transforma, în ochii fiecărui copil de enclavă de aici, dintr-o persoană moderat

detestabilă, într-una una aprig detestabilă, probabil până la finalul semestrului, dacă o ţineam în ritmul ăsta. Şi, chiar dacă Aadhya, Liu şi Nkoyo nu m-ar evita cu orice preţ, nu aveau să mă aleagă pe mine în detrimentul supravieţuirii. La anul, vor începe să se formeze la modul cel mai serios alianţele, iar ele trei erau sigure că vor fi racolate devreme de copiii dintr-o enclavă sau alta. Indiferent cât ar susţine Aadhya că e o ratată, ea se bucură de o reputaţie bine şlefuită. Ceea ce e valabil şi pentru Liu şi Nkoyo. A mea a fost de la bun început mânjită şi era pe punctul de a fi complet acoperită de lăturile orgoliului meu prostesc.

Bine, fie! Cum nu aveam stăpânirea de sine să-mi calc pe inimă şi să mă fac o vreme preş, cât să-mi scap pielea, singura soluţie era să găsesc o cale de a le aduce tuturor la cunoştinţă ce cantitate de putere deţineam. Şi atunci unii oameni m-ar aprecia pentru ceea ce sunt şi poate că aş înceta să sabotez orice propunere de aliere.

În orice caz, ăsta fusese planul meu de la bun început: să sacrific câteva cristale şi să-mi fac cumva o reputaţie, iar acum, dat fiind că activitatea creaturilor malefice scade puţin după absolvire, era momentul oportun. O grămadă de malefici de jos sunt fie ucişi de elevii din anul terminal care evadează, fie se mănâncă unul pe altul într-un ospăţ frenetic, în timp ce restul sunt bine hrăniţi şi ocupaţi să caute un colţ liniştit în care să facă mulţi pui. Iar aici, sus, combaterea paraziţilor a eradicat cea mai mare parte a maleficilor care trăiau printre noi. Constructorii ştiau că *unii* malefici îşi vor croi drum până

la noi şi astfel se face că, de două ori pe an, are loc o curăţare temeinică a coridoarelor. Se dă un semnal de alarmă foarte puternic şi atunci fugim cu toţii în chiliile noastre, ne închidem înăuntru şi baricadăm uşile cât putem noi de bine. Apoi sunt invocate ziduri de flăcări mortale purificatoare şi sunt trimise să-şi facă de cap prin întreaga clădire, de sus până jos, incinerând hoarde de malefici disperaţi, care fug în toate direcţiile. În plus, treaba asta unge angrenajele pentru momentul absolvirii, chiar înainte ca dormitoarele să se rotească şi să ajungă cu un nivel mai jos.

Dacă vă întrebaţi de ce nu folosesc acest sistem excelent şi jos, în sala de absolvire, ca să stârpească maleficii înainte de a-i arunca acolo pe elevii din ultimul an, răspunsul e următorul: intenţionau să o facă, însă angrenajele de acolo s-au stricat la vreo cinci minute după deschiderea şcolii. Nimeni nu coboară în sala de absolvire ca să se ocupe de mentenanţă.

În orice caz, ăsta e şi motivul pentru care admiterea are literalmente loc în următoarea seară de după absolvire: la Şcoala Solomonarilor, e cea mai sigură zi din an şi apoi, o lună bună, poate chiar două, locul ăsta rămâne destul de liniştit. Aşa că, dacă până atunci nu sunt în stare să scornesc un pretext decent pentru a împrăştia o cantitate mare de putere – cum ar fi un devorator-de-suflete, şi să ne înţelegem că nu le port pică –, nu o să mi se mai ivească o altă ocazie până la finalul primului semestru din anul terminal şi până atunci se vor fi format deja o mulţime de alianţe.

N-am reuşit să lucrez mai deloc toată dimineaţa. Cum mintea îmi era ocupată cu întrebarea foarte arzătoare legată de ce aveam de făcut ca să mă dau mare, nu îmi prea ardea de enclavele Zhou, care se distruseseră unele pe altele în urmă cu vreo trei mii de ani. Într-o dimineaţă, aş putea să fac pur şi simplu circ şi să dezintegrez un rând de mese, dar mă durea sufletul să irosesc mana în felul ăsta, ca să nu mai vorbim că aruncând aşa cu mana în stânga şi-n dreapta, ar fi părut un gest excesiv. Sau, mai rău, oamenii ar putea avea impresia că aveam la dispoziţie cantităţi absurde de putere de-mi permiteam să fac risipă şi asta nu ar fi posibil decât dacă aş fi, aţi ghicit, răuvrăjitoare. Oricum, toată lumea voia să creadă asta despre mine.

Am lăsat baltă referatul meu şi m-am apucat de traducerile pe care i le datoram lui Liu. Singurul dicţionar de sanscrită pe care-l găsisem azi la raft era monstruozitatea aia de şase kilograme, însă măcar gesturile mecanice cu care îl frunzăream îmi lăsau mintea liberă să-şi vadă de ale ei. Am hotărât să-mi impun un termen-limită: trebuia să născocesc ceva până la sfârşitul săptămânii viitoare. Altminteri, o să mă prefac pur şi simplu că m-am speriat de ceva, poate la atelier, ca să fie şi Aadhya de faţă…

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt în momentul în care Orion a privit în spate, iar eu mi-am dat seama că era deja a treia oară când făcea asta. Până acum nu observasem pentru că mi se păruse ceva absolut normal; eu mă uit peste umăr o dată la cinci minute, din

automatism. Însă pentru el nu era normal şi, înainte să apuc să-l întreb ce mirosise, s-a ridicat de la masă, lăsându-şi cărţile şi toate lucrurile acolo şi a luat-o la fugă printre rafturi, în direcţia sălii de lectură.

— Ce dracului, Lake! am strigat în urma lui, dar el dispăruse deja.

Aş fi putut să-l prind din urmă, numai că asta ar fi însemnat să alerg cu toată viteza înspre ce-o fi fost acolo şi fără îndoială era o chestie foarte periculoasă. Dacă avea deja un avans prea mare, culoarele s-ar putea îngusta cât să mă împiedice să-l ajung şi m-aş trezi alergând cu toată viteza de una singură printre rafturi întunecate, o idee deloc grozavă.

Aş fi putut rămâne locului, aşezată la birou, dar n-aş fi aflat despre ce era vorba. Şi, dacă în bibliotecă pătrunsese ceva nasol de tot, putea foarte bine să scape de Orion şi să vină după mine. În fine, tot căutam un pretext să mă dau mare: ce puteam să-mi doresc mai mult? Ăsta da, pretext, să îndepărtez ceva baban din sala de lectură, numai să nu-l omoare Orion până să ajung acolo. Sau, cine ştie, poate l-aş salva eu pe *el*.

Copleşită de gloria puţin probabilă a acelei viziuni, m-am ridicat şi am pornit-o pe urmele lui, nici prea repede, dar nici prea încet. De cum am ajuns înapoi la raftul de sanscrită, am auzit cântecul ademenitor care-l chemase: strigăte slabe venite din sala de lectură. Nu pricepeam ce le-ar fi putut provoca, dar numărul considerabil de voci îmi dădea de înţeles că era vorba despre ceva impresionant. Totuşi, fusese înţelept din partea mea s-o

iau mai încetişor: am ajuns la epoca vedică, exact când Orion cotea spre aripa principală de incantaţii, dispărând iarăşi din câmpul meu vizual. Luminile se diminuau în urma paşilor lui, lăsându-mă în faţa unei lungi porţiuni de coridor cufundate în beznă.

Am continuat să mă concentrez asupra etichetelor de pe tomuri şi mi-am menţinut pasul măsurat, cea mai bună cale de a împiedica biblioteca să-mi joace feste. Culoarul era însă deja nejustificat de lent şi de îndărătnic, apoi situaţia a devenit şi mai rea: căutam cărţi familiare ca reper, când am zărit două pe care mi le notasem în micul meu catalog, ambele scrise în aceeaşi decadă, de acelaşi autor, dar la distanţă de un raft una de cealaltă. Am fost nevoită să încep să citesc înadins ultima etichetă de la capătul fiecărui raft ca să oblig biblioteca să-mi permită să înaintez.

Ceea ce era extrem de curios, pentru că strigătele din sala de lectură se înteţeau. La capătul culoarului, au apărut scântei roşii şi violet: magia de luptă a lui Orion în plină desfăşurare; ajunsesem să o recunosc după ritmul rafalelor de vrăji. Preconizam o luptă de proporţii uriaşe. De regulă, şcoala e în culmea fericirii când te azvârle într-o asemenea debandadă, mai ales dacă eşti atât de prost, încât să te îndrepţi *spre* ea. Doar dacă nu cumva, mi-a picat fisa atunci, creatura malefică în cauză avea într-adevăr şanse să-i facă felul lui Orion. Eu mă îndreptam spre sala de lectură cu intenţia de a-l ajuta, iar, în magie, intenţiile contează. Bineînţeles că şcolii i-ar fi convenit să se descotorosească de el, la cum dezechilibrase el balanţa,

flămânzind locul.

Nu-mi plăcea deloc ideea şi cu atât mai mult nu-mi plăcea că nu-mi place. Aici, să creezi cu cineva o legătură pe alte considerente decât cele de ordin practic e ca şi cum ţi-ai bătători singur calea spre nenorocire. Asta, chiar şi dacă nu-l alegi pe idiotul care îşi petrece tot timpul punându-se în primejdie. Era însă prea târziu. Deja nu-mi convenea deloc că trebuia să depun un efort deosebit ca să nu o iau la goană ca proasta. Mi-am impus să încetinesc ritmul şi mai mult şi să mă uit dinadins la fiecare chestie aflată pe rafturi. E împotriva instinctului, însă e cea mai bună modalitate de a forţa biblioteca să te lase să treci. Dacă un culoar se dovedeşte mai greu de traversat, e clar că are mai multe rafturi cu tomuri pe aceeaşi temă şi, ca atare, şcoala trebuie să extragă mai multe volume din vid ca să le umple. Dacă tu mergi suficient de încet încât să citeşti toate cotoarele, ai toate şansele să găseşti o carte de vrăji foarte veche şi valoroasă printre ele. Aşa că şcoala se va asigura că ai toate şansele să înaintezi.

Numai că au început să apară cu toptanul cărţi şi manuscrise nefamiliare. Unele aveau numere de înregistrare pe care nu le mai văzusem niciodată, şi în ultimii doi ani petrecusem o groază de timp la secţiunea de sanscrită. În mod curios, unele numere erau gigantice, ceea ce însemna că volumele respective fuseseră catalogate foarte devreme şi nu mai fuseseră reetichetate de atunci. Şcoala *chiar* nu-şi dorea să ajung la capătul culoarului. Am mijit ochii şi m-am uitat şi mai atent şi, trei rafturi mai încolo, am zărit o sclipire de aur pe cotorul

unui volum subţirel şi fără nicio etichetă, aproape complet dosit după două teancuri îndesate de manuscrise din frunze de palmier. Era pe unul dintre rafturile de sus, la limita la care ajungeam dacă întindeam mâna.

O carte fără etichetă e o carte proaspăt pescuită din vid, aflată pentru întâia oară pe un raft, adică suficient de valoroasă încât să fie ascunsă cu tot dinadinsul. Iar o carte dosită printre manuscrise din frunze de palmier trebuia să conţină vrăji îndeajuns de valoroase încât să fi fost copiate secole mai târziu de cineva care se obosise să decoreze cu aur coperta. Am observat cartea când mă aflam la doi paşi şi, în vreme ce mă apropiam de ea, nu am slăbit-o nicio secundă din ochi, apoi m-am prins cu o mână de marginea raftului, am sărit şi am înhăţat-o. Coborând, am simţit practic cum întreg raftul se zdruncină înciudat sub greutatea mea. Nu eram atât de fraieră încât să mă uit în ea; ar fi transformat-o într-un material numai bun de cules. Am continuat să privesc drept în faţă şi am vârât cartea în ghiozdan, fără să-mi încetinesc deloc pasul. A fost suficient să-mi plimb degetele pe coperta ei, ca să-mi dau seama de valoarea ei uriaşă. Nu numai că avea cotorul aurit, dar era ştanţată peste tot şi se închidea cu clemă.

Culoarul a înteţit apoi ritmul. Pentru o clipă mi-am îngăduit să mă umflu în pene, de parcă reuşisem să fraieresc biblioteca: o împinsesem să-mi ofere ceva bun şi acum trebuia să-mi dea drumul, că doar nu voia să mai adun şi alte trofee. Şi bineînţeles că nu voia, dar tot mă simţeam prost. Aici, niciodată nu primeşti ceva fără să

plăteşti. În veci.

M-am mişcat într-un ritm alert prin sectorul cu limbi mai moderne, până am ajuns destul de aproape. La ultima rafală cu magie lansată de Orion, biblioteca nu m-a mai putut împiedica să zăresc la ce distanţă mă aflam de principala aripă de incantaţii. Am pornit-o în pas alergător într-acolo şi am ajuns suficient de aproape încât să pot vedea capătul culoarului chiar şi după ce vraja luminoasă se stinsese. Ţipetele deveniseră mai puternice, la fel şi celelalte zgomote: un ţiuit ascuţit ce aducea vag cu trilul unei păsări, urmat de un fel mârâit la o frecvenţă mai joasă, pe care l-am putut distinge când am cotit spre aripa principală. După alţi câţiva paşi precauţi, am auzit un al treilea sunet, care aducea cu şuieratul vântului printre frunzele moarte, într-o zi de iarnă timpurie.

Primele două sunete s-ar fi putut potrivi cât de cât. La categoria bestii sau hibrizi, poţi să dai peste tot soiul de corcituri ridicole, malefici creaţi atunci când vreun alchimist isteţ din cale afară a pus laolaltă două creaturi incompatibile, ca să se distreze şi să obţină un profit – dacă prin profit se înţelege că, la un moment dat, o să ajungă să fie mâncat de propriile creaţii, lucru care se pare că se întâmplă cu aproape toţi răuvrăjitorii care o iau pe această cale. Încrucişarea unui lup cu un cârd de ciori poate suna aiurea, dar nu e ceva improbabil. Al treilea sunet era însă complet neobişnuit. Nu era întocmai precum manifestarea mătrăşită de Mami pe insula Bardsey, în vara în care mă târâse pe jos de la un capăt la altul al Ţării Galilor, pe vechiul drum de pelerinaj. Sunetul

acela aducea mai degrabă cu dangătul unor clopote, suficient de apropiat, încât să fie inconfundabil.

Dacă manifestarea apăruse cumva în interiorul şcolii, biblioteca era fix un loc pe placul său. Mă surprindea totuşi că se ivise în sala de lectură. De ce să nu rămână frumos pe culoarele întunecate, unde se hrănea probabil de veacuri cu elevi rătăcind aiurea? Şi de ce să se formeze în acelaşi timp cu o altă chestie – alte *două* chestii, m-am corectat în sinea mea, pentru că ţiuitul şi mârâitul veneau în mod limpede din două locuri distincte ale sălii de lectură şi erau prea distanţate ca să fie capetele unei singure creaturi? Nu avea niciun sens, mai ales după ce l-am auzit pe Orion strigând: „Magnus! Aruncă scutul alunecos!” Asemenea scuturi sunt eficiente doar împotriva prelingerilor, care nu scot decât un lipăit. Asta însemna că în bibliotecă erau *patru* malefici în acelaşi timp. Ar fi ca un soi de simulare a petrecerii de absolvire.

Iar dacă Magnus era încă acolo, aruncând cu vrăji defensive, în loc să o ia naibii la sănătoasa, însemna că unul dintre malefici le ţinea calea nu numai celor din New York, dar şi altor gloate de copii. Era tot ce mi-aş fi putut dori, ocazia perfectă, legată cu fundă roşie, ca să mă dau mare. Aripa principală era chiar luminată până în capătul dinspre sala de lectură, ca o pistă de aterizare dintr-un aeroport.

Nu m-am repezit să mă arunc în acea încăierare de toată frumuseţea. Fusesem cam lentă când îmi însuşisem cartea, iar eu nu sunt niciodată atât de lentă. Biblioteca dorise să mă ţină la secţiunea de sanscrită, însă acum mă

dorea în sala de lectură. Prin urmare, nu încerca să mă împiedice să-l salvez pe Orion. Doar că nu mă voia pe culoarul *acesta.* Şi dorea atât de mult să mă scoată de aici, încât îmi punea pe tavă toate lucrurile pe care mi le dorisem şi la care visasem în tăcere.

Aşadar, m-am oprit, chiar acolo, în mijlocul coridorului, şi m-am întors, scrutând întunericul din spatele meu.

Gurile de ventilaţie din bibliotecă sunt amplasate pe culoare, nişte grilaje din aramă roase de vreme, încastrate în podea. Cadrul lor captează lumina şi, când treci pe acolo, poţi vedea şi cea mai slabă scânteie reflectându-se în vergelele metalice. Nu zăream gura de ventilaţie care ar fi trebuit să se găsească în spatele meu. Nu auzeam scrâşnetul enervant al ventilatoarelor vechi şi prăfuite, nici foşnetul şi hârşâitul paginilor care se întorceau singure – de parcă, pe rafturi, cărţile ar fi rămas ţintuite locului, aşa cum fac rândunicile când un şoim planează pe deasupra lor. Zgomotul de fundal nu era acoperit doar de hărmălaia luptei încinse în spatele meu. Mi-am ţinut respiraţia, ascultând, şi am desluşit sunetul mai multor răsuflări ascunse, sacadate. Luminile de deasupra se stinseseră complet, însă avea să vină o nouă rafală cu vrăji, următoarea fulgerare a lui Orion. Corpul mi s-a tensionat şi, la următoarea strălucire roşu-intens, am întâlnit vreo şase perechi de ochi care mă priveau, împrăştiaţi prin pliurile unduitoare ale masei translucide şi lucioase care tocmai se profila prin gura de ventilaţie, cu multe guri deschise, trăgând aer cu nesaţ.

Cum la studiul creaturilor malefice sunt mai mereu silită să stau în primele rânduri, am o vedere deosebit de bună spre imaginea centrală a picturii murale cu ziua absolvirii, care înfăţişează două guri-căscate gigantice, amplasate la loc de cinste, de o parte şi de alta a porţilor. Sunt singurii malefici care au nume: cu veacuri în urmă, nişte membri ai enclavei din New York au început să le spună Răbdare şi Tărie şi aşa le-a rămas numele. Totuşi, sunt pur decorative; aici nu se studiază gurile-căscate. Nu are niciun rost. Nu ai cum să împiedici o gură-căscată care vrea să te omoare. Dacă ieşi pe poartă suficient de repede, nu te prind. Sau dacă te omoară altceva înainte. E singura sugestie pe care ţi-o oferă manualul în legătură cu ele: dacă ai de ales, atunci alege altceva. Însă, odată ce te-au prins, chiar şi cu un vârf de tentacul răsucit în jurul gleznei, nu mai scapi. Nu de unul singur.

Lumina arzătoare a vrăjii lui Orion s-a stins în spatele meu, lăsându-mă să scrutez bezna până la următoarea vrajă, un foc viu colorat de artificii verzi şi albastre. Gură-căscată era tot acolo. A clipit cu o parte din ochii săi de împrumut: ochi căprui de felurite nuanţe şi forme, câţiva albaştri şi verzi, alunecând uşor în direcţii opuse sau la unison pe acea suprafaţă care îşi croia drum prin gura de aerisire – unii erau acoperiţi, alţii jucau în lumina strălucitoare, cu pupilele contractate. Unii erau deschişi larg şi ficşi, unii clipeau cu repeziciune, alţii erau sticloşi şi întunecaţi. Jumătatea de pagină dedicată gurilor-căscate în manualul nostru din anul al doilea ne informa într-un limbaj neutru că nimeni nu ştie ce se întâmplă cu cei

ingerați de gurile-căscate; potrivit multor învăţaţi, conştiinţa acestora nu dispare efectiv, sunt doar secătuiţi şi reduşi la tăcere. Pentru o lectură mai aprofundată, vezi studiul revoluţionar publicat de Abernathy, Kordin şi Li în *Jurnal de studiu al creaturilor malefice.* Aceştia au descoperit că e cu putinţă să dirijezi o vrajă de comunicare spre o victimă demult digerată şi să primeşti un răspuns, chit că nu e decât un urlet incoerent.

Când aveam nouă ani, am pus-o pe Mami să-mi spună cum murise Tati. Nu voia să-mi povestească. Până atunci, îmi zisese doar: „Îmi pare rău, scumpa mea, nu pot. Nu pot să vorbesc despre asta”. Însă, în dimineaţa de după episodul cu jupuitorul, stând ghemuită în pat, cu genunchii deja ca două ciocănele strânşi la piept şi holbându-mă la cărarea metalică lăsată de prima dihanie înfometată venită din întuneric să-mi facă de petrecanie, i-am zis: „Nu-mi repeta că nu poţi să vorbeşti despre asta. Vreau să ştiu”. Aşa că mi-a mărturisit tot, iar apoi a plâns tot restul zilei, cu sughiţuri, în timp ce-şi vedea de ritualurile ei, punând lucrurile la locul lor şi gătind, desculţă, cum umbla ea mai mereu. Îi zăream inelul din jurul gleznei, format din mici cicatrice punctiforme, inelul acela atât de familiar care-mi plăcuse, ba chiar mă fascinase de mică.

Mereu încercam să-l ating şi îi puneam întrebări despre el mai des decât îi puneam cu privire la Tati. Altă întrebare pe care o evita mereu, iar eu nu pricepeam că erau de fapt una şi aceeaşi întrebare.

Singura modalitate să opreşti o gură-căscată este să-i

provoci indigestie. Dacă te bagi de capul tău într-o gură-căscată, cu un scut suficient de puternic, atunci ai şanse să ajungi înlăuntrul său, înainte să apuce să te mănânce. În principiu, dacă reuşeşti să ajungi în miezul ei, poţi provoca o explozie. În general însă, oamenii nu ajung atât de departe; există doar trei astfel de cazuri cunoscute şi, de fiecare dată, a fost vorba despre un cerc de vrăjitori. Singurul ţel realist al unui vrăjitor aflat pe cont propriu este să o păcălească. Şi asta a făcut Tati. A apucat tentaculul şi l-a îndepărtat de Mami, trimiţându-l înapoi în masa informă a gurii-căscate. A mai avut timp să se întoarcă să-i spună că o iubeşte şi că mă iubeşte pe mine, copilul despre a cărei existenţă de-abia aflase, apoi gura-căscată i-a străpuns scutul şi l-a înghiţit. Poate că a fost vorba chiar de asta, din faţa mea. Ştiu că n-au fost Răbdare sau Tărie. Acelea sunt atât de mari, că nu se mai mişcă deloc şi mănâncă elevi numai arareori şi atunci din pură întâmplare. În ziua absolvirii, ele mănâncă alte guri-căscate care ajung aiurea în raza tentaculelor şi creaturi malefice dintre cele mai mari. Cea de aici părea clar mai energică. Niciodată o gură-căscată nu mai ajunsese pe coridoarele şcolii. Din câte ştiu eu, bineînţeles, fiindcă ele nu sunt genul de creaturi malefice care să lase supravieţuitori în urma lor. Eşti avertizat de oamenii care urlă şi se zbat când sunt înghiţiţi. Însă cele din şcoală s-au mulţumit mereu să aştepte festinul anual acolo, jos.

Următoarea străfulgerare a venit dinspre sala de lectură, tocmai când gura-căscată terminase să se adune din gura de ventilaţie, păstrându-şi pentru scurtă vreme

forma cubică, pe care fusese nevoită să o ia, înainte să se lăbărţeze la loc, devenind o masă amorfă. Stătea pur şi simplu aşa, cu gurile-i tăcute puse pe treabă, răsuflând din greu, de parcă se refăcea după efortul uriaş de a urca până aici să vâneze. N-am fugit, n-aveam de ce. Nici gurile-căscate de talie mică nu mănâncă o singură victimă odată. Dacă m-ar înfuleca, ar trebui să rămână locului să-şi facă digestia înainte de a se pune din nou în mişcare şi, între timp, restul lumii s-ar căra de acolo. De asta încercase biblioteca să mă ţină la distanţă: ca să nu alarmez lumea. Voia să-i dea o şansă temeinică să-i halească pe toţi cei prezenţi în sala de lectură, nu doar pe Orion. Ca să nu mai vorbim de cele patru creaturi malefice puternice care probabil nimeriseră aici, *fugind din calea gurii-căscate.* Primul pas înapoi, înspre sala de lectură, l-am făcut pe întuneric, încet şi cu grijă. Apoi încă unul, când vraja lui Orion s-a declanşat în spatele meu. Atunci, gura-căscată a emis prin toate gurile sale un suspin adânc şi s-a pus în mişcare – *îndepărtându-se.* Am înlemnit, întrebându-mă dacă vedeam eu bine, însă Orion tocmai lansase o serie de vrăji de încarcerare sub cupolă, a căror strălucire roz-neon stăruia, reflectând pliurile lucioase ale gurii-căscate. Aceasta s-a rostogolit brusc, cu o viteză uluitoare, în timp ce ochii şi gurile şoptitoare apăreau din falduri şi dispăreau la loc sub ele.

Nu se îndrepta spre sala de lectură. Mergea în direcţia opusă, direct spre scara de la capătul coridorului, care cobora din bibliotecă spre dormitoarele bobocilor. Acolo unde, în clipa de faţă, cei mici stăteau pitiţi la ei în camere

– toţi cei care nu aveau o enclavă care să le asigure locul la o masă neprimejdioasă din sala de lectură, ca să-şi facă temele în perechi sau în triouri înghesuite. Gura-căscată intenţiona să se lăbărţeze de-a lungul şi de-a latul coridorului, blocând cât mai multe uşi cu putinţă şi să înceapă să-şi înfigă tentaculele înăuntru, ca să scoată stridiile fragede din cochiliile lor.

Iar eu nu puteam face absolut nimic ca să-i salvez. Cea mai rapidă cale alternativă de acces spre dormitoarele bobocilor presupunea să străbat în fugă sala de lectură şi apoi cealaltă jumătate a culoarului cu incantaţii, ca să ajung la scara de acolo, din capătul celălalt al rândului de dormitoare. Până reuşeam eu să fac ocolul, probabil că nu va mai fi nevoie de niciun semnal de alarmă. Strigătele copiilor aflaţi la capătul celălalt al culoarului vor fi deja destul de puternice.

Era însă singurul lucru pe care puteam să-l fac, singurul lucru pe care putea să-l facă cineva; singurul lucru şi punct, pentru că nu poţi ucide guri-căscate. Atunci când o gură-căscată îşi face apariţia într-o enclavă, până şi obiectivul acesteia este apărarea: enclava se baricadează, astupă intrările, izgoneşte alţi malefici, silind gura-căscată să plece şi să vâneze în altă parte. Nici măcar cei mai mari vrăjitori în viaţă nu pot ucide guri-căscate şi nici n-ar încerca aşa ceva, pentru că, dacă încerci să ucizi una şi nu îţi iese, te va înghiţi şi va continua să te mănânce pe vecie. E mai rău decât să fii omorât de un devorator-de-suflete sau înșfăcat de o harpie și dus la ea în cuib pentru a fi ciugulit de viu de puii ei și e mai rău decât să fii sfâșiat de

kvenlici și niciun om în toate mințile nu ar încerca vreodată așa ceva, nimeni. Asta, doar dacă nu cumva fata cu care te vezi de câteva luni urmează să moară, împreună cu cineva pe care nici n-ai apucat să-l cunoşti. Nu e nici măcar o persoană, ci doar un grup de celule care de-abia dacă au început să se dividă, iar ţie, în mod stupid, ţi-a păsat de ele suficient încât să dai în schimbul vieţii lor un milion de ani de agonie.

Această gură-căscată nu urma să atace vreo persoană dragă mie. Nici măcar nu *cunoşteam* vreun boboc. După ce s-ar ghiftui cu vreo duzină de boboci, s-ar aşeza să-i digere şi să se refacă după eforturile depuse ca să ajungă sus. Probabil că ar rămâne pe holul lor, coborând odată cu el de la un an la altul, până la absolvire. Când i s-ar face iar foame, s-ar târî un pic mai încolo, de-a lungul coridorului şi ar mai mânca nişte boboci care nu au unde să fugă. Dar cel puţin aceştia vor fi fost avertizaţi. Copiii pe care îi va fi mâncat azi vor continua să implore, să plângă şi să şuşotească multă vreme de acum înainte; dacă nu ei, cel puţin gurile lor.

Şi apoi, fără voia mea, m-a izbit o idee: dacă aş *putea* cumva s-o opresc, n-ar afla nimeni, niciodată. În momentul ăsta, nu era nici ţipenie de om printre rafturi, cu toate bubuiturile şi ţipetele din sala de lectură. Iar bobocii nu ar ieşi din camerele lor dacă ar auzi ceva pe coridor. Ajunseseră deja la finalul anului întâi şi învăţaseră de acum să-şi baricadeze uşile, ca orice om normal la cap. În afară de mine, nimeni nu va mai şti că o gură-căscată a fost vreodată aici, la etaj, iar, dacă aş

încerca să le spun oamenilor că-i făcusem felul unei guri-căscate, absolut nimeni nu mă va crede. Şi ar trebui să consum cine ştie câtă mana muncită din greu. Nu voi *putea* să mă dau mare. Dar reputaţia va fi atunci ultima mea grijă. Mi-aş petrece întregul an terminal trudind cu disperare pentru fiece dram de mana pe care l-aş putea aduna în încercarea de a supravieţui absolvirii.

Nu voiam să conştientizez lucrurile astea. Nu voiam să le conştientizez pentru că însemnau prea mult pentru mine. În locul ăsta, nu primeşti niciodată nimic gratis. Însă mie tocmai îmi picase în mâini o carte extrem de valoroasă şi, chiar în spatele meu, în sala de lectură, se găseau toate năzuinţele mele, şansa mea la supravieţuire şi la un viitor. Ştiam deja că şcoala nu mi le punea pe tavă degeaba – iar aici, în faţa mea, se găsea fix contrariul. Mi se oferea o mită dublă. Însă de ce să mituieşti pe cineva fără să fie nevoie să o faci? Şcoala nu s-ar obosi să încerce să mă ţină departe de gura-căscată, dacă nu ar crede că… *am şanse.* Că o vrăjitoare concepută anume pentru măcel şi distrugere ar fi în stare să doboare singurul monstru pe care nimeni altcineva nu-l poate ucide.

Mi-am întors privirea chiar în momentul în care Orion o pornea în zbor pe culoar şi suportul ăla şmecher de scut al lui arunca scântei albe, în timp ce el izbea ce-o fi fost de partea cealaltă a uşii. Un stol de rilke s-a repezit spre el, ţipând ascuţit, cu aripile fâlfâind şi lăsând în urma lor o ploaie de sânge. Aş putea să mă arunc în mijlocul lor şi să le vaporizez, doar cu ajutorul unui singur cristal de mana, întocmai ca în cazul jupuitorului, oprindu-mă într-

o postură eroică, lângă un Orion care îşi trage sufletul şi în faţa unei mulţimi de membri ai enclavelor. Şi nimeni nu ar mai sta atunci pe gânduri când ar auzi de gura-căscată. Nici măcar nu ar mai trebui să mă prefac că nu am văzut-o. Aş putea intra să le spun tuturor că am văzut-o şi nu mi-aş pierde statutul de eroină. Nici măcar eroii nu încearcă să se pună cu gurile-căscate.

Am făcut stânga-mprejur şi m-am luat după gura-căscată. Voiam să fiu furioasă, dar tot ce simţeam era greaţă. Mami nu ar afla niciodată ce s-a întâmplat cu mine. Nimeni nu m-ar vedea murind. Poate că unii mi-ar auzi prin uşă ţipetele înăbuşite, fără să ştie că sunt ale mele. Iar copiii care mă vor auzi ţipând vor ţipa foarte curând la rândul lor. Mami nu ar şti, cu toate că, de fapt, sunt sigură că ar afla; la fel cum ar fi aflat dacă m-aş fi apucat să folosesc malia. Probabil că, în clipa asta, conduce un cerc de meditaţie, o după-amiază plăcută de vară în pădure. Ar închide ochii şi s-ar gândi la mine, aşa cum o face mereu şi ar şti ce mi s-a întâmplat, ce mi se întâmplă. Ar fi nevoită să poarte asta cu ea pentru tot restul vieţii, pe lângă moartea lui Tati.

Plângeam în singurul fel în care-mi permit să plâng aici: cu ochii larg deschişi, clipind cu putere şi lăsând lacrimile să-mi curgă pe faţă, picurându-mi din barbă, ca să nu mi se înceţoşeze privirea. Lumina era mai intensă la intrarea pe palier. Desluşeam reflexiile irizate de pe suprafaţa lucioasă a gurii-căscate, în vreme ce aceasta se revărsa pe palier. Nu lăsa nimic în urma ei, nicio dâră de melc, nici mâzgă. Nici măcar praf. Am luat-o pe un drum

bine măturat, pe scări în jos, până unde începea culoarul bobocilor. Aici lumina era mai bună. Vedeam limpede cum gura-căscată îşi desfăşoară membrele în dreptul uşilor, ca nişte braţe întinse în bătaie de joc. Lăbărţată, se uita la mine cu o duzină de ochi, iar o parte din gurile sale scânceau, în timp ce altele doar respirau zgomotos. Una a spus ceva de genul „nyeg”, de parcă ar fi fost un cuvânt.

Am strâns cristalul în mână şi l-am conectat la celelalte cristale care zăceau în cufărul din camera mea. Apoi m-am apropiat de gura-căscată. Nu eram sigură că m-aş încumeta chiar să o ating, dar nici nu a fost nevoie. Când am ajuns suficient de aproape, a întins până la urmă spre mine un tentacul, mi-a înconjurat talia şi m-a tras înăuntru: o senzaţie oribilă, chiar şi prin scut – parcă era un bărbat solid şi transpirat, cu mâini lipicioase, care mă lipea de corpul lui. Gurile din apropiere au început să-mi spună cuvinte ininteligibile, şoapte umede şi nedesluşite, răsuflarea unui beţiv în urechea mea, apoi în ambele. Nu puteam să scap de chestia asta care *mă dorea,* îşi dorea să intre în mine şi să mă deschidă. Am încercat. Nu aveam cum să nu încerc. Nu aveam încotro. Nu am încetat să mă zvârcolesc, să mă smucesc şi să mă lupt, dar nu a folosit la nimic. Eram neputincioasă în strânsoarea ei.

Şi singurul lucru la care-mi folosea scutul era că gura-căscată nu prea reuşea să pătrundă, nu încă. Era ca o limbă care încerca să mi se vâre printre buze, însă eu le ţineam strânse. Şi nici picioarele nu mi le putea depărta. Dar, până la urmă, voi obosi, va trebui să renunţ. Nu aveam tenacitatea ei. Teroarea şi furia provocate de

gândul că nu mă voi putea împotrivi la nesfârşit au fost acelea care mi-au permis să acţionez. Mi-am făcut loc ceva mai în adâncul său, un fald mi s-a rostogolit pe deasupra capului şi atunci nu a mai fost câtuşi de puţin precum strânsoarea unei persoane, oricât de respingătoare mi s-a părut. Nu mai erau guri, ochi, mâini; erau *intestine,* organe care încercau în continuare să pătrundă în mine, fără oprelişti. Voiau să mă deschidă şi să mă facă parte integrantă din ele, să mă contopesc cu măruntaiele umede, dezgustătoare şi oribile ale unui muribund care nu ajunge niciodată să fie mort de-a binelea, putrezind şi încă mustind de sânge. Când am simţit oroarea aceea în jurul meu, am început să ţip.

Dar ştiam că n-o să vină nimeni niciodată, oricât aş ţipa, aşa că am continuat să înaintez. M-am adâncit, încercând să înot prin carne şi apucând bucăţi din ea una după alta. Croiam o funie care se terciuia de cum o strângeam între degete. Îmi simţeam mana curgând, un torent care se revărsa prin mine ca să-mi menţină scutul vrăjit, împiedicând bestia înfometată să pătrundă înăuntrul meu şi habar nu aveam câtă mana consumam, câtă îmi mai rămăsese sau dacă aveam destulă ca să distrug chestia atunci când ajungeam unde oi fi încercând să ajung. Strigam, hohoteam şi mă îndesam în continuare fără să ajung nicăieri şi nu mai puteam îndura. Era întocmai cum zicea la carte: *alege orice altceva,* orice altă moarte, pentru că aş fi preferat să fiu moartă decât să mai înaintez, chiar şi cu scut.

Aşa că am încetat să mai înaintez. M-am oprit şi am

folosit cea mai bună dintre cele nouăsprezece vrăji pentru a ucide o încăpere plină de oameni, cea mai scurtă – formată din numai trei cuvinte în franceză, *à la mort.* Trebuie însă azvârlită cu nonşalanţă, cu o fluturare a mâinii pe care majoritatea oamenilor o execută greşit şi, dacă o greşeşti chiar şi puţin, vraja te omoară, astfel încât e dificil să fii nonşalant. Dar nu-mi păsa. Oare aici puteam să-mi flutur mâna cum trebuie? Nu ştiam. Nu conta. Făceam pur şi simplu ce-mi venise de la sine să fac, o vrajă care mi-a scăpat de pe buze cu uşurinţa unei răsuflări şi mi-am fluturat mâna sau poate că doar m-am gândit să o flutur. Toată chestia oribilă din jurul meu a devenit şi mai *rea,* supurând putreziciune, însă, în momentul în care am azvârlit vraja, am simţit că e ceea ce trebuie, că e bine şi uşor, aşa că am făcut-o din nou, apoi iar şi iar, ca să mă descarc. Am aruncat şi alte vrăji de moarte, le-am luat la rând pe toate cele douăsprezece pe care le cunoşteam, în eventualitatea că una dintre ele ar reuşi să oprească totul. Dar nu s-a oprit nimic. Putrefacţia şi cangrenarea continuau să se răspândească în jurul meu, organe care pluteau într-o pastă de zoaie, ochi bulbucaţi care se îngrămădeau în scutul meu şi se holbau la mine, dar aceştia barem se împăienjeneau şi se stafideau când îi blestemam, aşa că i-am dat înainte, ucigând în neştire, până când, dintr-odată, gura-căscată s-a risipit deasupra capului meu şi a alunecat, căzând grămadă la picioarele mele, ca un sac gol, dezintegrându-se. Odată cu ultimele bucăţi care se destrămau, s-au retras şi ultimii ochi, de-acum morţi şi goi.

Avusesem impresia că m-am zbătut şi am înaintat kilometri întregi prin gura-căscată, însă de-abia dacă făcusem doi paşi din punctul în care mă înşfăcase. La câţiva metri de mine, rămăsese o singură amintire pe podea, o umflătură grotescă şi care aducea cu un pui dezosat sau, mai degrabă, cu o persoană, un corp uman zdrobit, ghemuit în poziţia fetusului. Apoi şi chestia aia s-a destrămat în cocoloaşe şi mâzgă, înecând coridorul în sânge, fiere şi câteva bucăţele de carne putredă.

Totul începuse deja să se scurgă prin gurile de canalizare fixate în podeaua înclinată, amplasate cu grijă şi chibzuinţă şi proiectate fix pentru astfel de situaţii, pentru a înlătura toate dovezile oricărui eveniment nefericit care ar putea murdări locul. Scurgerile au început să gâlgâie de la un aşa aflux şi am crezut că vor da pe afară, însă apoi, cu scrâşnete şi cu bubuituri, s-au activat automat pulverizatoarele din tavan şi, ce să vezi, s-au dovedit capabile să îndepărteze rămăşiţele crimei soldate cu moartea unei guri-căscate. Nu ştiam câţi oameni ucisesem acolo. Pierdusem şirul vrăjilor de moarte. Eram bineînţeles convinsă că-mi erau cu toţii recunoscători. Cu toţii m-ar fi preferat pe mine.

Trebuia să renunţ la scutul vrăjit, care mă acoperea încă. Nu mai aveam nevoie de el, în schimb, aveam nevoie disperată de fiecare strop de mana pe care-l folosea. Dar nu reuşeam s-o fac. Partea exterioară a scutului era scăldată în putreziciune. Pulverizatoarele se opriseră, iar sângele şi fluidele se scurgeau, formând în jurul pantofilor mei o baltă colorată în roşu şi în galben-puroi. Nu mai

aveam decât învelişul de trei ţoii al scutului. Nu voiam să-mi trec mâinile prin el.

Am rămas pur şi simplu locului, tremurând, cu lacrimile şiroindu-mi în continuare, iar atunci când am simţit un muc cald şi lipicios prelingându-mi-se pe faţă, mi-a venit să vomit şi tot stomacul mi s-a făcut ghem. Atunci am auzit o voce strigându-mă din capul scărilor:

— El! Galadriel! Eşti acolo?

Vocea m-a descătuşat. Mi-am trecut mâinile prin partea cea mai de sus a scutului, l-am despicat şi l-am azvârlit cât colo, irosind astfel alte câteva secunde de mana, iar jegul s-a amestecat cu ultimele urme de murdărie care se scurgeau în canalizare.

Orion a coborât scările şi a păşit pe coridor, pârlit şi răsuflând din greu, cu părul ars într-o parte. Văzându-mă, s-a oprit şi a răsuflat adânc, cum faci la nervi, atunci când te-ai îngrijorat pentru cineva care nu a ajuns acasă la timp, însă constaţi apoi că e teafăr.

— Mă bucur că ai scăpat cu bine de acolo, mi-a spus, apăsat. Apropo, s-a terminat.

Am izbucnit în hohote de plâns şi mi-am îngropat faţa în mâini.

7
JALE

Orion a trebuit să mă ducă, mai mult sau mai puţin, în braţe până în camera mea. Probabil, mai puţin, dat fiind că nu s-a descurcat să mă care tot drumul şi a trebuit să se oprească de câteva ori şi să mă lase jos, ocazie în care mergeam un pic pe picioarele mele, înainte să mă podidească iar plânsul şi să mă opresc, iar el să mă ridice din nou, panicat. La un moment dat, şi-a dat seama că se întâmplase ceva, altceva decât faptul că fugisem de nişte malefici din sala de lectură şi, după ce m-a adus în cameră, a încercat să mă convingă să-i spun ce anume. Presupun că m-ar fi crezut, iar dacă el m-ar fi crezut şi le-ar fi spus şi altora, oare nu m-ar fi crezut şi ei, la rândul lor? Probabil că nu. În definitiv, toată lumea jura că e topit după mine şi l-ar întreba dacă a văzut cu ochii lui, iar el nu văzuse.

Nu am aflat răspunsul. Nu voiam să vorbesc deloc despre asta. Nu i-am răspuns la niciuna dintre întrebări, cu excepţia ultimei, la care am spus „nu”, căci mă întrebase în cele din urmă dacă doream să rămân singură. S-a aşezat cu precauţie pe pat, alături de mine şi, peste câteva minute, cu şi mai multă precauţie, mi-a înconjurat umerii cu braţul. M-a făcut să mă simt mai bine, ceea ce era cam nasol.

La un moment dat, am adormit. A rămas cu mine întreaga după-amiază, chiar şi în timpul prânzului şi m-a

trezit de-abia la ora cinei. Aveam ochii împăienjeniţi şi gâtul uscat şi am tras de mine să merg, dar, la cât de apatică şi de absentă eram, nu mi-am luat niciun fel de măsură de precauţie. Bine că Orion nu m-a scăpat din ochi. Sub masa proastă la care mă aşezasem, deşi ştiam că e proastă, un ocel a ieşit din gura de scurgere. Globul ocular verde şi sticlos s-a rotit, s-a zgâit la gleznele lui Orion şi a alunecat în tăcere înapoi, de unde venise, fără să se arate în toată splendoarea. N-am pomenit nimic despre asta.

— A suferit un recul de lansare a vrăjii sau care-i treaba? a întrebat Aadhya.

— Nu ştiu, a spus Orion, debusolat. N-aş zice.

— Am auzit că ai ucis o manifestare în bibliotecă, a spus Liu. Uneori, astea se pot diviza. Poate că e parţial stoarsă.

Orion a băgat degetul sub lănţişorul pe care-l port la gât şi a scos cristalul ascuns sub tricou: era negru, gol şi crăpat. Asta, din cauză că nu-l protejasem ca lumea atunci când mă descotorosisem în cele din urmă de scutul magic; altfel ar fi arătat dacă m-aş fi protejat de o manifestare şi aceasta ar fi pătruns prin scutul meu. Nu i-am spus însă că presupunerea lui Liu era greşită, n-am zis nici da, nici ba. Parcă întreaga conversaţie avea loc pe ecranul unui televizor, în cadrul unei emisiuni pe care nu obişnuiam s-o urmăresc, cu actori pe care nu-i recunoşteam.

— Bine, a spus posac Orion. Rămâi tu cu ea, bine?

Apoi şi-a scos dispozitivul de punere la comun a puterii şi s-a ridicat. S-a dus şi a luat unul dintre mopurile

care zăceau într-un colţ al cantinei, în aşteptarea următorului schimb la curăţenie, şi a făcut înconjurul încăperii lovind cu putere plăcile plafonului. Oamenii au început să cârtească, în vreme ce ploua cu malefici, majoritatea larve ce stăteau pe acolo aşteptând să le pice resturi. Orion i-a ignorat până când, într-un final, a lovit un cuib de azvârlici aflat într-un colţ. După ce i-a omorât pe toţi nouă, s-a întors la masă, mi-a pus mâna pe piept şi mi-a împins în trupul sleit de puteri ceea ce părea a fi o cantitate de mana strânsă într-un an întreg.

De obicei, am o capacitate de stocare a manei de-a dreptul impresionantă, însă acum era prea multă, chiar şi pentru mine. Nu aveam la mine un cristal de stocare funcţional, aşa că nu puteam să mai scurg din ea. Dacă în momentul acela aş fi funcţionat la parametri optimi, aş fi folosit-o pentru demonstraţia impresionantă pe care o plănuisem. Dacă aş fi fost mai puţin funcţională, aş fi aruncat instinctiv înapoi cea mai firească vrajă a mea, care în clipa asta era vraja de moarte folosită recent. Funcţionam destul de bine cât să-mi dau seama că nu voiam să fac asta, cu toate că mana mai avea puţin şi mă intoxica dacă nu găseam o soluţie. Aşa că am turnat-o în singura vrajă complet necumpănită pe care o ştiu că nu produce moarte de om, adică mica meditaţie pe care mă punea Mami să o fac dimineaţa şi seara, imediat după spălatul pe dinţi. Mă învăţase să fac asta de mică, punându-mă să cânt imnul „Simple Gifts”, care surprinde ideea mai bine decât orice incantaţie, fără a fi propriu-zis o incantaţie, pentru că nu e nevoie de niciun cuvânt. Nu

trebuie decât să alegi să te împaci cu tine, indiferent ce-ar însemna asta pentru tine. În cele câteva ocazii în care o întrebasem dacă eram într-adevăr un monstru şi dacă era ceva în neregulă cu mine, îmi răspunsese că nici pomeneală, apoi mă pusese să fac meditaţia până când ajunsesem să mă simt din nou om. Dacă vi se pare că treaba asta nu are nicio logică, vă invit să vizitaţi comuna şi să discutaţi direct cu Mami.

De regulă, nu ai nevoie *deloc* de mana pentru vraja asta; e de-ajuns să te aşezi cu intenţia de a o invoca. Mi se părea atât de aiurea, încât nu reuşeam nici măcar să formulez intenţia, însă o asemenea cantitate de putere aruncată în vrajă era suficientă ca să mă forţeze să merg mai departe, ca şi cum m-aş fi apucat de guler şi m-aş fi zgâlţâit cu putere, trăgându-mi şi vreo două perechi de palme. Am sărit în picioare cu un urlet, dând sălbatic din mâini preţ de câteva clipe. Asta nu a consumat decât mana pentru o lună; în continuare, dădeam pe afară, îmi rămăsese cantitatea aferentă celorlalte unsprezece luni şi – acţionând în continuare din instinct – i-am dat brânci vrăjii afară din mine, lucru care i-a făcut pe toţi cei de la masă, cu excepţia lui Orion, să sară în sus şi să icnească la rândul lor. Asta a mai rezolvat nouă luni: doi puşti oarecare, aflaţi în trecere, s-au împiedicat şi şi-au răsturnat tăvile atunci când i-a lovit vraja, dar apoi lucrurile s-au mai liniştit.

M-am prăbuşit cu o *bufnitură* la loc pe bancă. În mod cert, îmi venisem din nou în fire, adică mă simţeam iritată la culme. Toată lumea de la masă părea suspect de fericită.

Toţi aveau feţele mai luminoase, cu excepţia lui Liu, care stătea de partea cealaltă a mesei şi tremura sălbatic, holbându-se la unghiile ei care redeveneau normale.

— Ce-*ai făcut?* a întrebat pe un ton şovăielnic, privindu-l fix pe Orion.

— Nu ştiu! i-a răspuns el. Nu am mai obţinut o asemenea reacţie!

— Data viitoare, *întreabă înainte,* m-am răţoit la el, adăugând: *Sunt bine.*

Ceea ce se întâmpla fără voia mea, cu toate că nu îmi prea *doream* să fiu bine, nu încă.

Nu am fost niciodată adepta vrăjelii lui Mami despre cum să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, era însă pentru prima oară când prindeam ideea. Totuşi, Şcoala Solomonarilor nu e tocmai un loc milostiv, care să-ţi dea timp să rumegi emoţiile, şi imediat am început să mă simt mai mult sau mai puţin recunoscătoare pentru asta. Ei bine, mai puţin.

— Nu mă mai cocoloşi, am bombănit, apoi mi-am luat ochii de la Orion.

Mi-am inspectat rapid mâncarea de pe tavă, pentru că nu verificasem dacă e otrăvită înainte de a o pune în farfurie. A trebuit să arunc mai bine de jumate şi crăpam de foame, dat fiind că sărisem peste prânz.

Aadhya mi-a dat jumătate din şarlota ei de ciocolată şi mi-a spus:

— Îmi întorci tu favoarea cândva.

Când a primit un ghiont de la Nkoyo, Cora mi-a dat fără tragere de inimă mărul pe care avea de gând să-l

păstreze pentru mai încolo. Orion se aşezase încet lângă mine şi părea ceva mai puţin îngrozit. Liu se holba în continuare la mâinile ei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Avusesem în mod evident dreptate că-şi porţionase cu grijă cantitatea de malia întrebuinţată; dacă ar fi folosit mai mult de un minimum minimorum, vraja nu ar fi reuşit să o aducă pe calea cea dreaptă. Cu toate că e posibil să fi fost chiar mai nemulţumită decât mine de treaba asta. Acum ştia exact cum avea să sfârşească dacă se reapuca de malia şi oricum va fi nevoită să o facă, dacă nu îşi schimba complet întreaga strategie.

Orion nu a încetat cu cocoloşitul. M-a condus până la mine în cameră şi era clar că voia să intre. Probabil că ar fi petrecut din nou noaptea cu mine, fraierul.

— Şi, din nou, sunt *bine,* i-am spus. Nu te îngrijorează faptul că cineva, pe undeva, are nevoie de un erou? Poţi oricând să patrulezi pe palierul celor din ultimul an, dacă te plictiseşti atât de tare.

Cu asta mi-am câştigat cel puţin o privire piezişă.

— Cu plăcere, mi-a spus el. Chiar nu e mare scofală. Deja de şapte ori…

— Şase, am spus, printre dinţi.

— Azi-dimineaţă? a zis el, apăsat.

„Azi nu m-ai salvat de la nimic”, îmi venea să zic, însă nu eram întru totul convinsă că era adevărat şi, în plus, nu voiam încă să vorbesc despre asta, aşa că am făcut degajată stânga-mprejur, am intrat în cameră şi i-am închis uşa în nas. Apoi, întrucât chiar mă simţeam bine, fără să mai fiu cuprinsă de ceaţa plăcută care mă ţinuse

departe de restul lumii, a venit momentul să fac inventarul pagubelor, un lucru destul de înspăimântător. Cristalul pe care-l folosisem ca să canalizez restul proviziilor era şi el crăpat. Nouăsprezece cristale în cap, golite complet. Îmi mai rămăseseră numai opt pline. Şi eram *în viaţă,* după ce mă luptasem cu o gură-căscată, fapt ce arunca o altă lumină asupra lucrurilor. M-am aşezat pe pat cu cristalele crăpate în mâini, holbându-mă la ele. Una era să trăiesc cu sentimentul că *aş putea* invoca oricâte vrăji de moarte incredibil de puternice şi alta, să fi dovedit asta într-un mod destul de dramatic, chit că nu mi-o dovedisem decât mie.

Bun şi-atât. Cochetam de multă vreme cu fantezii detaliate despre salvări fenomenale în public – în ultimul timp, într-o bună parte din ele apărea un Orion recunoscător şi plin de admiraţie, sinceră să fiu – şi despre reacţia scumpilor mei colegi, impresionaţi şi plini de regret că nu mă văzuseră în toată splendoarea niciodată până atunci. Însă eu, *în toată splendoarea mea,* tocmai ucisesem de una singură o gură-căscată, apelând în voie la una dintre cele mai puternice şi de neoprit vrăji de moarte găsite prin manuale, aşa că, dacă scumpii mei colegi m-ar vedea în toată splendoarea, până la urmă, n-ar hotărî deloc că eram chiar o persoană adorabilă, cu care ar fi trebuit să se poarte mai frumos în ultimii ani. Nu, şi-ar spune că sunt o persoană periculos de violentă, cu care ar fi trebuit să se poarte frumos în ultimii ani. S-ar teme de mine. Fireşte că s-ar teme. Acum vedeam asta extrem de limpede, în ciuda visurilor jalnice de care mă agăţasem în

tot acest timp, pentru că până şi eu mă temeam de mine însămi.

M-am ridicat şi am luat de pe raftul de sus manualul despre creaturile malefice, cel din anul al doilea – am verificat dedesubtul şi deasupra raftului şi mi-am trecut dosul palmei peste toate cărţile înainte de a-l lua – şi am găsit paginile despre gurile-căscate. Era acolo o trimitere la un articol de ziar. Am găsit-o, mi-am aţintit privirea în beznă şi am zis:

— Vreau un exemplar curat, lizibil şi în limba engleză al numărului 716 din *Jurnalul de studiu al creaturilor malefice.*

Eram în stare de formulări foarte precise, ca să nu mi se pună beţe-n roate. *Jurnalul de studiu al creaturilor malefice* poate suna academic şi prăfuit, dar e doar de faţadă. Orice nouă informaţie despre chestiile care vor să ne mănânce are un public foarte înflăcărat. Toate enclavele lumii susţin cercetarea, primind la schimb în fiecare lună o cutie plină cu exemplare din numărul curent; toţi vrăjitorii independenţi care şi-l permit se vor abona, iar majoritatea celor care nu şi-l permit vor găsi alţi vrăjitori, împreună cu care vor pune banii la comun şi vor împărţi costurile abonamentului.

Numărul acesta era destul de recent, nu avea douăzeci de ani. Mama lui Orion făcea încă de pe atunci parte din redacţie: OPHELIA RHYS-LAKE, NEW YORK, al optulea nume după redactorul-şef. Acum sigur e mai sus. Articolul despre gurile-căscate ocupa jumătate din conţinutul revistei, iar secţiunea istorică trata în detaliu

unica relatare modernă atestată despre uciderea unei guri-căscate.

Vreo zece vrăjitori din enclava chineză din Shanghai au fost săltaţi de autorităţi în timpul Revoluţiei Culturale – nu din pricină că erau vrăjitori, ci pentru că păreau suspect de bogaţi –, iar după pierderea subită a atâtor vrăjitori de primă mână, s-a cam ales praful de sistemul local de apărare. O gură-căscată a pătruns prin porţi şi, într-o singură zi, a mâncat jumătate din locuitorii rămaşi; restul au fugit, aşa cum ar fi procedat orice om normal la cap.

Până aici e o poveste cât se poate de obişnuită. Aşa ajung enclavele să fie distruse. Nu întotdeauna de către o gură-căscată, însă o enclavă slăbită e mereu o ţintă apetisantă pentru maleficii cu adevărat înfricoşători. Însă zece ani mai târziu, s-au întors toţi vrăjitorii de primă mână, i-au adunat pe supravieţuitori şi pe copiii acestora şi au hotărât să-şi ia înapoi enclava.

Era o nebunie, căci, la vremea respectivă, singurele cazuri cunoscute de distrugere a unor guri-căscate *nu* fuseseră atestate, însă, pe de altă parte, miza era mare. Nu e puţin lucru să ai o enclavă şi nu e ca şi cum ţi se poate năzări pur şi simplu din senin să capturezi una, cu atât mai puţin una cu o istorie de o mie de ani.

Îmi dădeam seama citind printre rânduri că fusese şi o chestiune de ambiţie la mijloc, care alimentase tot procesul, căci „viitorul Dominus al enclavei, coautorul nostru, Li Feng”, era cel care organizase recuperarea. Întregul grup a petrecut un an colectând mana, o cantitate

probabil echivalentă cu o mie de cristale de-ale mele. Li a adus un cerc format din opt vrăjitori independenţi foarte puternici, cărora le-a promis poziţii importante în cadrul enclavei, şi s-a oferit să intre chiar el în interiorul gurii-căscate. S-a conectat la cercul lor şi a făcut asta la adăpostul unor straturi de bariere protectoare, alimentat de toată mana strânsă. I-a luat trei zile să reuşească să distrugă gura-căscată. Doi dintre vrăjitorii care alcătuiau cercul au murit atunci, iar peste două zile, au mai murit doi.

Îmi doream să găsesc ceva liniştitor, însă articolul nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Eram o fată de şaisprezece ani, cu douăzeci şi nouă de cristale pline cu mana, pe care le umplusem în mare parte făcând gimnastică aerobică. Se vedea de la o poştă că nu era treaba mea să omor o gură-căscată, în timpul unei plimbări matinale de duminică. Poate că Şcoala Solomonarilor ştia că am o şansă, însă *nu ar fi trebuit* să am. Am aruncat revista înapoi în beznă şi m-am ghemuit pe pat, cu genunchii la piept, gândindu-mă la profeţia străstrăbunicii. Dacă *aş deveni* vreodată răuvrăjitoare, dacă *aş începe* să extrag malia din oameni, înfulecând-o ca pe caramele şi să azvârl cu vrăjile mele de moarte în stânga şi-n dreapta, aş fi de neoprit. Cel mai probabil, la propriu. Aş fi împroşcat toate enclavele lumii cu moarte şi cu distrugere ca o gură-căscată, cea mai mare gură-căscată din câte au existat vreodată, nimicindu-i pe toţi ceilalţi, pentru că ei reprezentau *concurenţa.*

Şi toată lumea părea să aştepte să mă pornesc odată,

în afară de Mami, care nici despre Hitler n-ar spune că a fost o persoană rea. Nu că ar crede că e produsul unor forţe istorice irezistibile sau ceva de genul acesta. Ea zice că e prea simplist să afirmi despre oameni că sunt malefici, în loc să spui că au făcut alegeri nefaste, iar asta le permite oamenilor să-şi justifice alegerile nefaste. Astfel, oamenii se conving singuri că este bine ceea ce fac, pentru că, una peste alta, în sinea lor, sunt de fapt nişte persoane cumsecade.

Şi bun, în regulă, dar cred că, după un anumit număr de alegeri nefaste, e o simplificare rezonabilă să consideri pe cineva o persoană malefică, una care nu ar trebui să aibă şansa de a mai lua decizii. Şi, cu cât cineva are mai multă putere, cu atât mai aspru ar trebui judecat. Aşadar, eu câte şanse avusesem? Câte şanse irosisem? Primeam puncte pentru că atacasem azi gura-căscată sau gustasem din acea putere care avea să mă conducă direct către un destin monstruos, un destin atât de inevitabil, încât fusese prevăzut acum mai bine de un deceniu de cineva care îşi dorea să mă *iubească?*

Acea profeţie nu mi-a ieşit din cap toată viaţa. E una dintre primele mele amintiri. Era o zi caniculară. În Ţara Galilor, trebuie să fi fost o iarnă rece şi umedă; eu nu-mi amintesc iarna, îmi amintesc însă soarele. În curticica interioară, era o fântână pătrată din care ţâşnea un firicel de apă traversat de curcubeie, înconjurată de pomişori plantaţi în ghivece care făceau flori mov-rozalii. Întreaga familie se strânsese în jurul nostru, oameni care semănau cu *mine,* cu acel chip din oglindă despre care de-abia

începusem să învăţ de la copiii din şcoală că era cumva în neregulă. Aici, acest aspect mi-era limpede ca lumina zilei. Bunica din partea tatei s-a lăsat pe vine să mă îmbrăţişeze, ţinându-mă apoi la distanţă de un braţ doar ca să mă privească mai bine, cu lacrimi amare şiroindu-i pe obraji:

— Oh, ce mult semănă cu Arjun.

Stră-străbunica stătea la umbră. Tot ce-mi doream era să-mi trec mâinile prin curcubeu şi să le bag în fântână, însă m-au dus la ea. Mi-a zâmbit de la înălţimea ei, luându-mi ambele mâini ude într-ale ei. Eu m-am uitat în sus, la ea, zâmbindu-i, iar expresia i s-a schimbat complet, i-a picat faţa, a dat ochii peste cap şi a început să vorbească în marathi, limbă pe care eu nu o foloseam decât o dată pe săptămână, cu profesorul de limbi străine, aşa că n-am înţeles cuvintele. Am auzit în schimb cum toată lumea din jur a început să geamă, să protesteze şi să plângă, iar Mami a trebuit să mă ducă în celălalt capăt al curţii şi să mă apere cu trupul şi cu vocea ei de frica şuierătoare care pusese capăt primirii călduroase.

Bunica a venit să ne zorească înăuntru, într-o cămăruţă răcoroasă şi liniştită, i-a spus mamei să rămână acolo, apoi mi-a aruncat o privire neliniştită şi a ieşit. A fost pentru ultima oară când am văzut-o. Cineva ne-a adus de mâncare, eu am uitat de propria-mi frică nedesluşită şi am vrut să mă duc înapoi la fântână, dar Mami mi-a cântat până am adormit. Bunicul a fost unul dintre bărbaţii care au venit pe întuneric să mă smulgă din braţele ei în acea noapte. Ştiu ce zice profeţia pentru că el i-a tradus-o mamei, i-a repetat-o de cel puţin şase ori în

încercarea de a o convinge, pentru că nu o cunoştea destul de bine încât să priceapă că Mami n-ar alege niciodată răul mai mic. Aşa că ea a luat răul cel mai mare şi l-a dus înapoi acasă, m-a crescut, m-a iubit şi m-a protejat din toate puterile şi acum iată-mă, gata să-mi încep din clipă în clipă cariera sortită.

Probabil că aş mai fi petrecut câteva ore bune rumegând toate astea, însă aveam de făcut prea multă muncă fizică, îndeajuns de deprimantă. M-am dat jos din pat mai mult târâş şi am început să-mi pregătesc un alt cristal pentru canalizarea energiei, adică să strâng mana fredonând o serie de cântece lungi şi alambicate, cântece despre uşi deschise, ape curgătoare etc., concentrându-mă în acelaşi timp să introduc înăuntrul lui un firicel de mana şi să-l scot apoi pe partea cealaltă. Când gâtul a început să mă doară prea tare ca să mai continui, l-am lăsat deoparte şi am luat unul dintre cristalele golite, ca să-l umplu. Însă, din cauza durerilor persistente din vintre, nu puteam să fac abdomene sau sărituri în foarfecă, aşa că am fost nevoită să croşetez.

Nu există cuvinte care să descrie cât de tare urăsc croşetatul. Aş face oricând o mie de abdomene în loc să croşetez fie şi doar un rând. M-am silit să învăţ să croşetez pentru că e o opţiune clasică de strângere a manei în interiorul şcolii: tot ce trebuie să-ţi aduci cu tine e o croşetă mică şi uşoară. Păturile din dotare sunt din lână, aşa că le poţi desface şi reface, fără să ai nevoie de altceva. Dar eu nu mă pricep deloc. Uit unde am rămas, câte şi ce fel de ochiuri am făcut, ce încerc să obţin, de ce nu mi-am

scos încă ochii cu croşeta. E soluţia ideală dacă vreau, să clocotesc de furie, după ce am desfăcut ultimele o sută de ochiuri pentru a noua oară. Mă aleg în schimb cu o cantitate bunicică de mana.

A fost nevoie să împroşc cristalul cu mana timp de o oră, până să înceapă, recalcitrant, să o stocheze din nou. Deja scrâşneam din dinţi de furie, când m-a copleşit şi un val de anxietate latentă: începeam să mă simt malefică? Da, acum mă întrebam dacă nu cumva prea mult croşetat mă va atrage de partea întunecată. La cât de stupid părea, nu era deloc exclus. Însă trebuia să continui şi să stochez o cantitate cât de cât semnificativă de mana, altfel eram sigură că, până mâine, cristalul se va bloca la loc. Şi la fel ar fi trebuit umplute şi celelalte cristale golite, până la ultimul. Trebuia să mă hotărăsc dacă aveam să depun tot acest efort ca să le salvez sau ca să mă menajez, apucându-mă să umplu restul cristalelor rămase. Nu puteam să le las pe cele complet golite la urmă; dacă aş proceda aşa, s-ar descărca, fără-ndoială, complet şi ar fi imposibil să le mai umplu la loc.

Nu reuşeam să alung gândul că l-aş putea ruga pe Orion să-mi umple câteva. Doar că, dacă ar începe să-şi împartă puterea cu mine în mod curent, mai devreme sau mai târziu ceilalţi copii ai enclavei din New York îl vor bloca. Şi nici măcar n-ar fi aşa de ilogic. El lua energie de la ei atunci când avea nevoie. Asta îi permitea să se învârtă de colo colo salvând oameni după pofta inimii, în loc să-şi facă griji că e posibil să nu aibă suficientă mana pentru azi, aşa cum făceam eu şi restul rataţilor. Trebuia

să plătească pentru acest drept. Bineînţeles că mă puteam şi eu înscrie în enclava din New York. Cu Orion dând ture de cantină şi executând eroisme ostentative de dragul meu, la capătul unui weekend de presupusă giugiuleală serioasă în bibliotecă, Chloe, Magnus şi restul găştii ar fi răsuflat probabil uşuraţi să mă coopteze în acest moment. Iar, din partea mea, chiar era o mişcare mai inspirată decât cea de ieri.

Aşadar, evident că nu aveam de gând să o fac. În schimb, intenţionam să petrec o lună întreagă acoperindu-mi în întregime pătura cu modele de frunzuliţe şi floricele care-mi mâncau sufletul. Dacă nu aveam grijă, s-ar putea să îmi prind furia în croşetă şi asta chiar că mi-ar mânca sufletul, la propriu. Bănuiesc că astfel aş obţine măcar o notă bună la atelierul de lucru manual.

Clopoţelul a anunţat stingerea, dar eu i-am dat înainte. Datorită puiului de somn sănătos pe care îl trăsesem mai devreme, îmi permiteam să stau trează până târziu. După o oră, mi-am îngăduit în fine să mă opresc şi am lăsat jos croşeta – chiar îmi doream să o azvârl cu violenţă prin întuneric, însă, dacă făceam asta, nu o mai puteam recupera niciodată. Aşadar, am strâns din dinţi şi am prins-o cu grijă în chingi de capacul cufărului, acolo unde îi era locul – şi apoi m-am răsplătit aşezându-mă pe pat cu acel unic lucru bun care mi se întâmplase peste zi: cartea luată din bibliotecă, de la raftul de sanscrită.

Când o apucasem, fusesem sigură că e ceva special, însă, când s-o scot din geantă, mi-a stat inima, fiindcă, după felul în care decursese ziua – săptămâna, anul, viaţa

mea –, ar fi fost firesc să constat că paginile îi fuseseră înlocuite cu ale unei banale cărţi de bucate sau că filele se lipiseră între ele după ce intraseră în contact cu apa ori că fuseseră mâncate de viermi. Coperta se afla însă într-o condiţie foarte bună, era lucrată manual din piele verde-închis, gravată frumos cu aur, cu modele elaborate, care se regăseau până şi pe clapa lungă petrecută peste partea exterioară, pentru a proteja paginile. Am aşezat-o în poală şi am deschis-o încet. Prima pagină – ultima, din punctul meu de vedere, căci cartea era legată de la dreapta la stânga – era scrisă într-o limbă care aducea a arabă şi inima a început să-mi bubuie.

Multe dintre cele mai vechi şi mai puternice incantaţii sanscrite aflate în circulaţie, ale căror manuscrise originale s-au pierdut de veacuri bune, ne parvin din copii făcute în urmă cu o mie de ani de enclava din Bagdad. Nu arăta şi nu se simţea ca o carte de o mie de ani, însă asta nu avea nicio importanţă. Dacă nu există un catalog bun sau un bibliotecar puternic care să le ţină evidenţa, cărţile de vrăji se rătăcesc pe rafturi, chiar şi în interiorul enclavelor. Nu ştiu unde se duc atunci când dispar, dacă e ceva precum vidul din capătul camerelor noastre sau vreun alt loc, însă cert este că nu se învechesc câtă vreme sunt plecate. Cu cât sunt mai valoroase, cu atât au mai multe şanse să se ascundă: sunt impregnate de dorinţa de a se proteja. Cartea mea părea atât de nouă, încât e foarte probabil să fi dispărut din biblioteca din Bagdad la numai doi ani după ce fusese scrisă.

Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce dădeam paginile şi

am ajuns să am în faţa ochilor prima pagină copiată din sanscrită – cuprindea o mulţime de adnotări pe margini; probabil că trebuia să mă apuc să învăţ araba şi chiar *merita efortul*, pentru că titlul zicea ceva de genul „iată capodopera Înţeleptului din Gandhara” şi, văzând una ca asta, am lăsat chiar să-mi scape un scâncet oribil, strângând cartea la piept, de parcă s-ar fi pregătit să-şi ia zborul ca o nebună.

Sutrele de la Stânca de Aur sunt faimoase pentru că sunt primele vrăji de întemeiere a enclavelor cunoscute. Înainte, enclave apăreau numai şi numai din întâmplare. Dacă o comunitate de vrăjitori trăieşte şi profesează în acelaşi loc vreme îndelungată, preţ de circa zece generaţii, locul respectiv începe să se sustragă lumii şi să se extindă pe căi stranii. Dacă vrăjitorii aleg în mod sistematic să folosească numai câteva locuri pentru a intra şi a ieşi, acelea se vor transforma în porţi de enclavă, iar tot ce îngrădesc va fi înduplecat să se detaşeze de lume şi să intre în vid, asemeni Şcolii Solomonarilor, care tot în vid pluteşte. Loc în care maleficii nu mai pot ajunge la tine. Poate numai dacă găsesc o cale de acces prin porţi. Altfel, vei duce o viaţă mai ferită de primejdii. Practicarea magiei devine şi ea mult mai uşoară, aşa că vei duce o viaţă mai plăcută.

Să ştiţi că nu au existat prea multe enclave naturale. Trebuie să ai noroc cu carul ca să dai peste zece generaţii care au dovedit suficientă stabilitate în decursul istoriei pentru a putea întemeia una. Simplul fapt că eşti vrăjitor nu te împiedică să mori atunci când oraşul tău arde din

temelii sau când cineva bagă în tine o sabie. De fapt, nici măcar enclava nu-ţi garantează lucrul ăsta. Dacă porţile enclavei în care te ascunzi sunt bombardate, s-a zis cu enclava ta. Nu cred că ştie cineva dacă sari într-adevăr în aer sau dacă întreaga chestie se pierde în vid cu tot cu tine, însă asta e mai curând o întrebare academică.

Pe de altă parte, tot e mai bine să ai o enclavă decât să te înghesui într-un subsol. Enclava din Londra a supravieţuit atacurilor aeriene din timpul războiului pentru că atunci au deschis o mulţime de porţi prin tot oraşul şi le-au înlocuit rapid pe cele distruse. Asta însă le-a creat la ora actuală o altă problemă: există în Londra o ceată de vrăjitori indie punk, care îşi duc zilele luând urma vechilor intrări pierdute. Le întredeschid numai cât să se îngrămădească într-un fel de căptuşeală a enclavei – nu înţeleg detaliile tehnice şi nici ei nu le pricep, însă cert este că funcţionează – şi se instalează acolo, până îi găseşte consiliul enclavei şi îi alungă, zidind la loc intrarea. Cunosc câţiva dintre ei, pentru că toţi vin la Mami ori de câte ori e ceva în neregulă, adică adesea, pentru că împart nişte spaţii doar pe jumătate reale şi aspiră mana enclavelor prin canale vechi şi tulburi, consumând în mare parte alimente şi băuturi produse magic de ei din acea mana.

Mami îi pune pe picioare şi nu le percepe nicio taxă, asta dacă nu pui la socoteală faptul că îi obligă să mediteze mult şi să asculte predici despre cum ar trebui să înceteze să mai rătăcească prin enclave. În schimb, le recomandă să trăiască în pădure, întregiţi sufleteşte, aşa,

ca ea. Uneori chiar o ascultă.

Londra nu este însă o enclavă naturală, bineînţeles, ca de altfel niciuna dintre marile enclave ale lumii. Acestea sunt construite. Şi, din câte se ştie, primele enclave *construite* vreodată, în urmă cu cinci mii de ani, sunt cele de la Stânca de Aur. În decursul unui secol, s-au construit zece astfel de enclave pe teritoriul Pakistanului şi în nordul Indiei; trei dintre ele dăinuie şi acum, după atâta vreme. Toate pretind că au fost construite de autorul sutrelor de la Stânca de Aur, un tip pe nume Purochana, despre care unii vrăjitori, istorici de formaţie, cred că este acelaşi cu personajul omonim din *Mahabharata,* aflat mai mult sau mai puţin în slujba prinţului din Gandhara. În sursele medievale, se fac adesea referiri la el sub apelativul „Înţeleptul din Gandhara”. În *Mahabharata,* e un personaj destul de negativ: construieşte o casă din ceară şi încearcă să-i ardă de vii pe duşmanii prinţului, aşa că nu-mi prea dau seama cum se împacă asta cu faptul că ar fi un constructor de enclave eroic, însă sursele obişnuite nu sunt întotdeauna binevoitoare cu vrăjitorii. Sau poate că, în timp ce-şi construia casa asta inflamabilă, a dat din întâmplare peste o cale de a scoate la iveală o enclavă.

În fine, e aproape sigur că respectivele zece enclave nu au fost toate întemeiate de una şi aceeaşi persoană. Odată ce ţi-ai făcut o enclavă frumuşică în care să locuieşti, nu te mai apuci să faci încă una, nu-i aşa? Exista însă un set aparte de vrăji. Vrăji care s-au pierdut de veacuri bune.

Evident că asta nu a împiedicat construirea de enclave. Dându-şi seama că enclavele se pot *construi,* vrăjitorii au ajuns să arate un interes enorm şi constant în această direcţie, iar meşteşugarii au născocit metode care îţi permiteau să faci enclave mai bune şi mai mari, astfel încât, nefiind întrebuinţate, vrăjile de la Stânca de Aur s-au pierdut în negura timpului. Nu cunosc prea multe despre tehnica modernă de construire a enclavelor, acele vrăji reprezintă un secret foarte bine păstrat, dar ştiu sigur că nu poţi cuprinde procedeul într-o carte mai subţire de doi centimetri şi jumătate, nici măcar dacă are adnotări. E ca şi cum ai compara asamblarea unei cabane din lemn cu construirea zgârie-norului Burj Khalifa.

Însă, în ciuda cizelărilor aduse în aceşti cinci mii de ani, unele vrăji pentru ridicarea fundaţiei enclavelor de la Stânca de Aur *sunt* în continuare foarte răspândite, fiind excelente în special pentru manipularea elementelor, câştigându-şi notorietatea mai ales în ceea ce priveşte stările de agregare a materiei, treabă mult mai importantă decât ar putea părea la prima vedere. Dacă vrei să obţii abur, torni ceva suficient de fierbinte într-o oală cu apă. Dar e destul de ineficient, în ceea ce priveşte consumul de mana. Ca mine la nouă ani, când am irosit un cristal întreg cu mana ca să pulverizez un jupuitor. Însă, dacă ai norocul să pui mâna pe vraja lui Purochana de preschimbare a stărilor de agregare, eşti scutit de pasul intermediar de generare a căldurii şi de încălzire a oalei, a apei şi aerului din jur şi aşa mai departe. Iei pur şi simplu oala cu apă în stare lichidă şi transformi în vapori

cantitatea dorită, folosind întocmai cantitatea de mana necesară. Genul ăsta de reglare a manei e colosal; asta a făcut posibilă construirea de enclave.

Iar acum pusesem mâna pe această vrajă de preschimbare a stărilor de agregare. Se afla în carte, la pagina şaisprezece. Când am dat de ea, în timp ce răsfoiam cu degete tremurânde volumul, a trebuit să mă opresc din citit şi să strâng din nou cartea la piept, încercând să nu izbucnesc în plâns, căci asta însemna că, până la urmă, aveam să scap cu viaţă de aici, lucru de care începusem să mă îndoiesc văzând cât de rău fusese lichidat stocul meu de mana. Pe lângă faptul că voi face uz de vrajă, voi putea şi să cer *mult* în schimbul ei.

În afară, o vrajă de preschimbare a stărilor de agregare de la Stânca de Aur valorează cât mana adunată în vreo cinci ani de un grup de douăzeci de vrăjitori sârguincioşi. Şi e chiar mai greu decât poate părea la prima vedere. Nu poţi pur şi simplu să depui la bancă mana timp de cinci ani şi apoi să te duci să cumperi vraja dintr-o librărie care îţi apare în drum. Singura cale de a obţine vrăji atât de valoroase este trocul: găseşti o enclavă dispusă să facă schimb cu tine, negociezi termenii în jurul unui lucru dorit de enclava respectivă şi care nu poate fi procurat cu uşurinţă de ei – în general, din cauză că e prea neplăcut, dureros sau periculos –, apoi strângi mana timp de cinci ani nenorociţi ca să le-o dai lor. După aceea speri ca ei să nu dea înapoi sau să mai adauge nişte cerinţe suplimentare, lucru nici pe departe nemaiauzit.

Nu am mai continuat să citesc după ce am dat peste

vraja de preschimbare a stărilor de agregare. Am umezit cu grijă cea mai curată cârpă pe care o aveam şi am curăţat atentă fiecare firicel de praf din fiecare adâncitură a fiecărui model ştanţat pe copertă. În tot acest răstimp am vorbit cu cartea, spunându-i cât de fericită sunt că o am, cât e de minunată, cum ardeam de nerăbdare să le-o arăt tuturor şi cum într-o zi din viitorul apropiat o să o duc acasă la Mami şi o să folosesc uleiul special pentru piele, obţinut manual de unul dintre membrii comunei, ca să o curăţ cum se cuvine şi aşa mai departe. Nici măcar nu mă simţeam ridicol, Mami îşi răsfaţă în felul ăsta toate cele şapte cărţi de vrăji şi niciodată nu a pierdut vreuna, chit că e vrăjitor independent şi cărţile ei sunt foarte puternice. Le ţine laolaltă într-un cufăr nu foarte încăpător: dacă găseşte o carte nouă acolo, ceea ce se poate întâmpla uneori în mod spontan (însă numai în cazul lui Mami), spune că e un semn că una dintre cele vechi îşi doreşte să plece, aşa că le aranjează în cerc pe o pătură întinsă pe toată suprafaţa iurtei, le binecuvântează şi le mulţumeşte pentru tot ajutorul oferit, apoi le spune că aceea dintre ele care are de plecat poate pleca şi desigur că, atunci când le strânge, sunt din nou şapte.

— Va trebui să fac un scrin de cărţi, special pentru tine, am adăugat, îţi promit că o să-l fac. Aveam de gând să chiulesc de la atelierul de lucru manual, că mi-am terminat treaba pe semestrul acesta, însă acum o să merg în continuare, doar ca să fac scrinul. Trebuie să iasă perfect, aşa că va dura o vreme.

Apoi am adormit ţinând-o în braţe. Nu voiam să risc.

— La naiba, El! a exclamat Aadhya a doua zi dimineaţă, când i-am bătut la uşă să-i arăt cartea, înainte de primul clopoţel. Cum ai pus mâna pe ea?

Am depus eforturi uriaşe să uit ce făcusem.

— Ieri, biblioteca s-a străduit din răsputeri să mă ţină blocată laolaltă cu maleficii. După ce m-am apucat să citesc etichetele cărţilor de pe culoarul unde mă aflam, biblioteca a strecurat-o pe unul dintre rafturile de sus şi am avut norocul s-o zăresc.

— Incredibil.

S-a chiorât îndelung la ea.

— Nu ştiu sanscrită. Dar te ajut să organizezi o licitaţie pentru vraja de preschimbare a stărilor de agregare, dacă vrei.

— O licitaţie?

Eu intenţionam să-i cer ajutorul ca să pot face schimb de vrăji.

— Mda, a spus ea. E ceva colosal, nu vrei să o dai în schimbul a te miri ce. O să adun oferte în secret, iar cele mai bune cinci oferte câştigă, oricare ar fi ele. Şi trebuie să promită că nu o vor da la schimb, la rândul lor. Poţi să arunci un blestem de copiere asupra cărţii?

— Nu, i-am răspuns, categoric.

Adevărul e că puteam cât ai bate din palme şi unde mai pui că ar fi un blestem bun şi ca lumea, dar nu aveam de gând s-o fac.

— Vrei să o rog pe Liu să o facă?

— Fără blesteme, am zis. Nimeni n-o să copieze nici vraja asta, nici altceva. E vorba de o arcană majoră în

sanscrita vedică. O să-mi ia o săptămână să fac cinci copii fidele, că tot veni vorba.

— Ai şi învăţat-o? m-a întrebat Aadhya, privindu-mă pe sub gene. Când? Ieri erai o cârpă.

— După cină, am rostit bosumflată.

Evident că numai datorită impulsului primit de la Orion.

După o vreme, a continuat:

— OK. Poţi să faci o demonstraţie? Poate miercuri, la atelier? O să am astfel două zile la dispoziţie să împrăştii vestea. Apoi putem ţine licitaţia în weekend. Cei din anul terminal sigur vor vrea să se bage, ca să aibă timp să deprindă vraja înainte de absolvire. Şi, ce să vezi, poate avem noroc şi toţi cei cinci câştigători vor fi din anul terminal, astfel încât vom putea organiza o nouă licitaţie la anul, după ce termină ei.

— Sună grozav, am zis. Mersi, Aadhya. Care-i partea ta în târgul ăsta?

Şi-a muşcat buza o clipă, privindu-mă, apoi mi-a spus din senin:

— Îţi convine să ne socotim după licitaţie? Să vedem ce ne iese şi cum considerăm că ar fi corect. Poate că o să fie destule chestii ce pot fi împărţite şi nu va fi nevoie să cer ceva în exclusivitate.

A trebuit să mă stăpânesc să nu strâng cartea prea tare în braţe.

— Din partea mea, e bine, dacă eşti sigură că asta vrei, am răspuns cu nonşalanţă, ignorând nodul care mi se pusese în gât.

8
TÂRÂTORUL

Am mers la baie să ne facem toaleta împreună, apoi ne-am întâlnit cu Nkoyo şi cu Orion să luăm micul dejun.

— Vai de mine, frăţioare! a zis Nkoyo când i-am arătat cartea.

Aveam de gând să o ţin asupra mea, poate pentru tot restul vieţii; improvizasem o bandulieră, ca să o păstrez separat de restul cărţilor.

— Eşti dispusă să faci schimburi? Cunosc două somaleze care studiază sanscrita.

Eram atât de fericită, încât, atunci când Chloe aproape că a dat buzna afară din baia fetelor, cu părul aranjat pe jumătate, zorind să ne prindă din urmă, şi a strigat „aşteptaţi-mă, vin într-o secundă”, chiar i-am răspuns „sigur”, ca un om normal şi civilizat, plină de mărinimie şi i-am arătat şi ei cartea, din mers. A admirat-o cum se cuvine, cu toate că a pus capăt celor cinci secunde de atitudine prietenoasă, aruncându-i lui Orion o privire foarte uşor de interpretat: credea că el îmi făcuse rost de carte. Nu mai era chip să o alung de la masă acum, la fel cum nici ea nu mă dăduse la o parte ca să meargă alături de Orion, lucrurile astea pur şi simplu nu se fac, deşi mi-ar fi *plăcut*.

Totuşi, încă aşteptam cu nerăbdare micul dejun. Odată ce eu şi Aadhya răspândeam zvonul că deţineam ceva de valoare, oamenii aveau să se oprească la masa

noastră, fie şi doar ca să arunce un ochi. Era o cale bună de a-mi face noi relaţii, în special cu cei de la sanscrită; pe viitor mă puteam bizui şi pe mai multe schimburi. Numai că, atunci când am ajuns la cantină, am ştiut imediat că nu canea mea era vestea cea mare a dimineţii: un băiat din ultimul an stătea singur în mijlocul unei mese de primă mână. *Singur-singurel,* aplecat deasupra tăvii cu mâncare.

Cei din ultimul an nu stau niciodată singuri la masă, indiferent cât de tare i-ar urî semenii lor. Locurile libere vor fi ocupate de boboci sau de elevi din anul al doilea, care vor să fie acoperiţi. Elevii din anul terminal au acces la mult mai multă magie avansată şi, când vine vremea absolvirii, mai şi dau pe afară de putere, dacă e să compari puterea lor cu a unui puştan oarecare de paisprezece ani. Genul de malefici care vor să vâneze boboci şi pe care elevi din anul al doilea îi evită. Însă băiatul ăsta fusese izolat într-un asemenea hal, încât nici la mesele *din jur* nu stătea niciun elev din anul terminal: acestea erau ocupate complet de boboci rataţi, disperaţi şi aduşi de spate.

Eu nu-l ştiam, însă Chloe şi Orion au înlemnit, holbându-se la el.

— Nu cumva e… din New York? a întrebat Aadhya, cu glas scăzut.

— E Todd. Todd Quayle, a răspuns la rândul ei Chloe, absentă.

Asta făcea situaţia şi mai greu de înţeles. Să eviţi un copil de *enclavă?* Şi era clar că Todd nu devenise un răuvrăjitor get-beget sau ceva asemănător: arăta absolut

normal.

Un boboc tocmai dădea fuga înapoi de la linia de autoservire, după ce reuşise fără probleme să-şi ia tava de pe banda rulantă. Orion a întins mâna şi l-a oprit.

— Ce-a făcut? l-a întrebat, arătând cu o mişcare din cap spre băiatul singur.

— A acaparat, a spus puştiul, fără ca măcar să ridice capul din podea.

Le-a aruncat lui Orion şi lui Chloe o privire îngrijorată de sub bretonul neîngrijit şi a grăbit pasul. Orion a lăsat să-i cadă braţul pe lângă corp; părea că-i vine rău. Chloe a clătinat neîncrezătoare din cap.

— Nu se poate, a spus Chloe. La naiba, nu se poate!

Era însă singurul lucru îndeajuns de grav încât să justifice situaţia. Camerele ne sunt atribuite în ziua în care suntem aruncaţi în ele şi nu poţi s-o schimbi, nici dacă moare cineva. Camerele goale sunt eliminate la final de an, atunci când se rotesc palierele pe care sunt amplasate dormitoarele, însă Şcoala Solomonarilor decide cum să remodeleze pereţii şi să redistribuie spaţiul. Singurul mod în care îţi poţi schimba intenţionat camera este *luând-o cu japca,* fără să omori însă pe nimeni. Trebuie să te duci în camera cuiva şi să-l împingi în vid.

Nimeni nu prea ştie ce înseamnă asta. Vidul nu e un aspirator, nu e vorba de moarte instantanee, nimic de genul ăsta. Se mai întâmplă uneori ca vreunul să o ia razna şi să încerce să păşească de bunăvoie în vid – chiar e cu putinţă să *păţeşti* în el. Faptul că se poate întâmpla să scapi chestii dincolo de buza vidului nu pare să aibă vreo

importanţă. Ca mâzga aia pe care o poţi face cocoloaşe aparent solide între degete: ce contează este cum apeşi, cu degetele sau cu voinţa.

În orice caz, oamenii aceştia nu ajung niciodată prea departe. Intră în panică şi fug înapoi şi niciunul dintre ei nu a reuşit vreodată să descrie cum e acolo. Dacă e vorba despre cineva foarte hotărât care porneşte în pas alergător, se poate întâmpla ca inerţia să-l ducă un pic mai departe, înainte să apuce să facă stânga împrejur. Iar când ies, aceşti oameni nu mai pot vorbi deloc sau cel puţin nu într-un fel inteligibil. Scot zgomote ca şi cum ar vorbi, însă într-o limbă pe care nimeni altcineva nu o cunoaşte sau înţelege. Mare parte din ei o mierlesc într-un fel sau altul, însă vreo doi au scăpat cu viaţă din şcoală. Încă pot folosi magia. Însă nimeni nu le înţelege vrăjile, iar dacă sunt meşteşugari sau alchimişti, lucrurile pe care le fac nu funcţionează decât pentru ei. Parcă ar fi fost cumva descentraţi.

Nu poţi pătrunde mai adânc în vid de unul singur. Poţi însă împinge pe altcineva până la capăt – prin magie, ca să-l afunzi suficient încât să dispară complet, împotriva voinţei sale. Dacă faci asta, dacă te duci în camera cuiva după ce s-a dat stingerea şi îl împingi în întuneric ca pe o carte de care nu mai ai nevoie, chit că în tot acest răstimp ţipă, imploră şi încearcă să se întoarcă înapoi, poţi să-ţi petreci noaptea în camera lui după ce a dispărut fără să fii asaltat, pentru că eşti singura persoană din încăpere şi apoi camera e a ta.

Bineînţeles că nu îţi câştigi popularitatea printre, să

zicem, cei care au o cameră a lor. Şi nici n-ai cum să muşamalizezi fapta. De îndată ce vei fi văzut ieşind dintr-o altă cameră a doua zi dimineaţă, lumea va şti ce ai făcut. Era clar că, în clipa aia, Orion voia să se ia de Todd; a trebuit să-l împing să se aşeze la coadă.

— Am ratat şi prânzul de ieri. Dacă vrei să afli mai multe, putem să mergem să ne aşezăm lângă el după ce ne luăm mâncarea, că doar are spaţiu berechet la masă.

— Nu stau lângă un acaparator.

— Atunci, lasă-te ros de curiozitate. Până la ora prânzului, absolut toată lumea va fi în măsură să-ţi furnizeze fiece detaliu macabru.

— E o *greşeală,* a spus din nou Chloe, cu glas piţigăiat şi frânt. Nu e cu putinţă ca Todd să fi acaparat. Nu are nevoie să acapareze! El cu Annabel, River şi Jessamy l-au cooptat pe şeful de promoţie. De ce să acapareze?

— Nu avem mult timp de stat la poveşti cu el, o să se sune la cinci minute după ce ne aşezăm, şi-a dat cu părerea Aadhya, ceva mai pragmatică.

Orion şi-a încleştat pumnii şi a pornit-o ca din puşcă să prindă loc la coadă.

Subestimasem puterea telefonului fără fir: am obţinut mare parte din detaliile macabre înainte să apucăm să ne umplem tăvile. Todd îi făcuse felul unui tip pe nume Mika, unul dintre puţinii codaşi care nu făceau încă parte din nicio alianţă de absolvire. Dacă eşti codaş fără a fi răuvrăjitor, nu prea ai şanse să scapi cu viaţă, iar Mika nu era răuvrăjitor – era doar un ratat mai ciudăţel, care nu deprinsese niciun minimum de talent social şi nu avea

nici vreo abilitate deosebită care să-i determine pe alţi rataţi să-i treacă bucuroşi cu vederea acest neajuns. Dacă vă gândiţi că nu pare genul de crimă care să merite pedeapsa cu moartea, înclin să vă dau dreptate, dat fiind că, la anul, o să întâmpin aceleaşi greutăţi, dacă nu mă pun pe picioare la timp. Dar cam aşa stăteau lucrurile. Şi fireşte că, în situaţia asta, el fusese victima perfectă.

Orion a ieşit primul de la coadă şi s-a dus ţintă la Todd, şi-a trântit tava de partea cealaltă a mesei, dar nu s-a aşezat.

— De ce? l-a întrebat, fără menajamente. Ai o echipă, un suport de scut la centură, un dispozitiv de punere la comun a puterii, o groază de mana – semestrul trecut, ai făcut o spadă eterică! Nu-ţi era de ajuns? Ţi-a trebuit o *cameră mai bună?*

Mi-am pus tava lângă a lui Orion, m-am aşezat şi am început să mănânc, ca nu cumva să pierd ocazia. Aadhya s-a aşezat lângă mine şi a procedat fix la fel. Până la urmă, Chloe n-a mai venit cu noi. După ce auzise zvonurile, se orientase spre altă masă, cu copii din New York – aceştia stăteau departe de Todd atât cât le permitea spaţiul cantinei. Făcuse alegerea corectă; deja îmi dădeam seama că lui Orion nu avea să-i placă răspunsul primit, asta, în cazul în care va primi vreun răspuns. Todd nu a reacţionat. Stătea aplecat deasupra tăvii şi înfuleca îndârjit, însă mâinile îi tremurau şi se vedea că înghite în silă. Nici el nu era răuvrăjitor, nu era nici vreun sociopat căruia să nu-i pese că a omorât pe cineva. Nu ştiu de ce o *făcuse,* însă, în mod cert, nu o făcuse pentru malia. O

făcuse în disperare de cauză.

— Unde se află vechea lui cameră? am întrebat.

— În capătul scărilor, a spus Orion, continuând să-l sfredelească apoi cu privirea pe Todd, de-ai fi zis că voia să-i facă o gaură în craniu şi să scoată răspunsurile prin ea.

Asta da, cameră de rahat! Scările sunt ca să circuli prin şcoală, iar maleficii le folosesc la fel de mult ca noi, în consecinţă, să fii la acel etaj şi să ai o cameră în capul scărilor e ca şi cum ai fi primul fel pe linia de autoservire.

Însă nu e nici pe departe o ameninţare insurmontabilă. Niciunul dintre noi nu va lua din primul fel, dacă acesta e acoperit cu capac, nu câtă vreme există pe tava alăturată o opţiune mai la îndemână. Cum era şi cazul, de altfel, căci Todd e băiat de enclavă şi are mana berechet ca să-şi permită să ridice în fiecare noapte un scut protector de nădejde, iar ceilalţi copii din enclava lui vor fi omis din solidaritate să-i recruteze pe o parte din vecinii lui. Pentru ce să-şi distrugă alianţa, poate chiar întreaga viaţă – enclavele nu primesc *făţiş* în sânul lor criminali şi răuvrăjitori şi absolut toată lumea din şcoală ştia ce făcuse.

— *Răspunde-mi,* a spus Orion şi a întins mâna spre tava lui Todd, probabil cu intenţia să i-o înşface sau să i-o arunce în faţă.

Însă Todd a apucat-o primul şi a ridicat-o cu tot cu tava lui Orion, vărsându-i tot meniul în poală, înainte să se întindă peste masă ca să-l zgâlţâie bine. Aici nu prea ducem lupte fizice, toată lumea crede că e o treabă pentru

simplii muritori, însă n-ai nevoie de cine ştie ce exerciţiu atunci când eşti un tip înalt de unu optzeci, care niciodată, în ultimii patru ani, nu s-a sfiit să primească porţii suplimentare de la ceilalţi, iar adversarul tău e o aşchie de om. Acoperit de lapte şi de scrob, Orion s-a împleticit, cât pe ce să cadă peste masa din spate.

— Du-te dracului, Orion, a mârâit Todd şi glasul i s-a spart într-un soi de ţipăt strident şi isteric, care-i submina postura de bătăuş. Vrei să te iei de mine? Marele erou al campusului, cel care alungă maleficii din calea tuturor. Ghici ce! Nu te-ai atins de niciun fir de păr din capul adevăraţilor monştri. Ei sunt acolo, jos şi, datorită ţie, fac foamea. Nu le mai pică gustărici. Aşa că, anul ăsta, nu mai aşteaptă să le fie servită cina. De o săptămână încoace, îi aud în fiecare noapte cum lucrează la scări, fac un tărăboi de nu pot să dorm. Unii au şi reuşit să pătrundă înăuntru.

Şi-a dus pumnii strânşi la tâmple şi faţa i s-a boţit ca a unui bebeluş care se smiorcăie, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— Ieri a trecut prin dreptul camerei mele o nenorocită de *gură-căscată*. Urca la etaj. Ăsteia nu i-ai venit de hac, nu-i aşa, eroule?

De la mesele din jur s-a ridicat un val de murmure şi exclamaţii pline de groază. Toţi cei prezenţi erau complet surescitaţi şi urmăreau cum se desfăşoară drama, unii chiar se urcaseră în picioare pe mese ca să se zgâiască mai bine. Todd a râs cam isteric.

— Mda, mă întreb unde o să se stabilească. Fiţi cu ochii pe magazie, oameni buni! a strigat, întorcându-se cu

faţa la public, desfăcând larg braţele şi apoi ridicându-le, ca să-i includă şi pe copiii aplecaţi peste balustradele de la mezanin – o parodie de avertizare prietenească. Dar, da, Orion, ce noroc pe capul nostru că eşti aici să ne protejezi. Ce ne-am face fără tine…

Rostise aproape cuvânt cu cuvânt gândurile mele despre campania eroică dusă de Orion şi era cu atât mai just după evenimentele de săptămâna trecută: un devorator-de-suflete pe coridorul unde se află dormitoarele celor din anul al treilea, imitaţii şi păianjeni-sirenă în atelier, manifestări şi guri-căscate în bibliotecă. Todd avea dreptate: pe undeva era o gaură prin care pătrundeau, o gaură pe unde intraseră cu forţa, hămesiţi.

Orion nu i-a răspuns. Stătea pur şi simplu nemişcat, palid şi zăpăcit, cu ouă întinse pe faţă şi cu porridge în păr. Toată lumea îl măsura cu priviri şovăitoare. M-am ridicat şi m-am adresat lui Todd:

— Iar tu ai pleca fluierând de aici, băiat de enclavă ce eşti! I-ai lăsa pe malefici să-l halească pe puştiul din dormitorul alăturat în locul tău. Asta ai face *tu.* Dar, da, iate de Orion. Scuze, îmi scapă mie motivul pentru care viaţa ta valorează mai mult decât a celor pe care i-a salvat Orion? Mai mult decât a lui Mika? La cât timp după ce l-ai îmbrâncit în întuneric s-a oprit din urlat? Ai măcar idee sau ţi-ai astupat urechile şi te-ai uitat în altă direcţie până s-a terminat?

Peste încăpere s-a lăsat o tăcere mormântală, de l-am auzit pe Todd cum înghite în sec, în timp ce mă fixa cu privirea, roşu ca para focului. Probabil că toată lumea îşi

ţinea respiraţia, ca nu cumva să rateze vreo nuanţă din ceea ce părea a deveni bârfa bârfelor. Mi-am luat tava şi m-am întors spre Orion, care mă privea în continuare absent.

— Haide. Ne mutăm la altă masă.

Am făcut o mişcare cu capul şi către Aadhya, care m-a studiat de sus în jos. S-a ridicat brusc în picioare, şi-a luat tava şi m-a urmat, aruncându-mi priviri piezişe. A venit şi Orion după noi, mişcându-se ceva mai lent.

Singurele mese libere erau dintre cele nasoale, aflate ori foarte în exterior, ori fix lângă intrare, ori sub gurile de ventilaţie – evident că, dată fiind toată tevatura, nimeni nu părăsise cantina mai devreme –, însă, când am trecut pe lângă el, Ibrahim a spulberat tăcerea.

— El, e loc la masa noastră!

Le-a făcut semn unor copii să se tragă mai încolo şi să ne facă loc. În clipa aceea, s-a auzit clopoţelul pentru cei din anul terminal şi ne-am aşezat înconjuraţi de forfota şi zarva iscate brusc de toţi cei care s-au pus în mişcare simultan, înfulecând mâncarea rămasă şi strângându-şi lucrurile în grabă. Todd a plecat odată cu ei, izolat în mod bizar de spaţiul gol care-l înconjura.

Orion s-a aşezat în capătul băncii, cu mâinile goale. Yaakov, care stătea de partea cealaltă a mesei, a luat şovăielnic un şerveţel, iar eu m-am întins şi i l-am smuls din mână, îndesându-i-l lui Orion sub nas.

— Arăţi într-un hal fără de hal, Lake, i-am spus.

Orion l-a apucat şi a început să se şteargă.

— Are cineva mâncare de dat?

Eu i-am pus în faţă o chiflă, după care fiecare copil de la masă a început să-i paseze câte ceva, chit că nu era vorba decât despre o jumătate de minibrioşă sau de o feliuţă de portocală; un puşti de la masa din spatele nostru chiar m-a bătut pe umăr şi mi-a dat o cutie cu lapte pentru Orion.

La început, conversaţia nu s-a legat deloc; de faţă cu Orion, nimeni nu voia să deschidă singurul subiect de conversaţie care ne interesa pe toţi. Aadhya a fost cea care a spart gheaţa. A terminat de sorbit laptele rămas pe fundul castronului cu cereale – aici e o chestie standard, nu e proastă-creştere –, s-a şters la gură şi a spus:

— Face vreunul dintre voi sanscrită? Nu o să vă vină să credeţi cu ce s-a pricopsit El. Trebuie să le arăţi, El.

În clipa aia, am fost foarte recunoscătoare că-mi cocoloşisem cartea şi o pusesem într-o bandulieră specială, pentru că uitasem complet de ea preţ de câteva secunde şi, dacă aş fi avut-o în ghiozdan, sunt absolut sigură că s-ar fi făcut nevăzută.

— Enclava Bagdadului! au exclamat imediat Ibrahim şi alţi doi copii, în secunda în care am scos cartea.

Toţii vorbitorii de arabă pot recunoaşte cărţile din enclava Bagdadului de la trei rafturi distanţă şi, cum nu puteau vorbi despre ultimele veşti picante, se mulţumeau şi cu veştile mele.

După micul dejun, eu aveam limbi străine, iar Orion avea alchimie. Şi-a pus pe tava mea resturile mesei frugale şi a debarasat-o el în locul meu, apoi, chiar când să ieşim pe uşă, mi-a spus încet:

— Mersi. Ştiu totuşi că n-ai vorbit serios.

— Ba am vorbit foarte serios, am replicat iritată, pentru că acum trebuia să-mi dau seama de ce o făcusem. Cineva va avea întotdeauna de pierdut, dar de ce să fure Todd Ucigaşul startul? Eşti fraier că ai dat înapoi, tocmai tu, ăla care vrea ca lucrurile să fie *corecte*. Du-te la ore şi nu te mai alinta atâta.

M-a iritat şi mai tare faptul că mi-a aruncat o privire recunoscătoare înainte să ajungă în capul scărilor.

În mod previzibil, de cum m-am aşezat, mi-a apărut pe bancă un caiet de exerciţii în arabă. Nicio boabă de engleză, iar şcoala nu-mi dăduse nici măcar un dicţionar. Şi, judecând după ilustraţiile vesele, ca de desen animat, care însoţeau textul – mi-a sărit în ochi un bărbat la volan, pe punctul de a spulbera doi pietoni nefericiţi –, înclinam foarte tare să cred că mai era şi în araba modernă. Ar fi trebuit să-mi fi luat de la bibliotecă o carte în araba clasică înainte să merg la oră. Când eşti expus la o limbă de care nu prea vrei să te apuci, e mai bine să cedezi şi să trasezi nişte limite. Doar că fusesem un pic ocupată ieri.

Îmi acceptasem deja soarta, însă, în cabina alăturată, se afla o fată din Arabia Saudită care de dimineaţă stătuse la masă cu Ibrahim. În schimbul promisiunii de a-i citi lucrarea de final de an la limba engleză, mi-a împrumutat dicţionarul ei. Mai întâi, mi-am copiat alfabetul pe caiet şi apoi am început să mă lupt cu exerciţiile alea, copiind fiecare cuvânt căutat în dicţionar. Partea bună era că nu înţelegeam niciun cuvinţel din tirada plină de venin pe care mi-o debita vocea din difuzor atunci când nu-mi

spunea recalcitrantă cum se pronunţă şi îmi închipui că era o tiradă plină de orori deosebit de suculente.

Tot restul zilei, au circulat în jurul meu nenumărate şoapte care nu aveau legătură cu magia. Târziu mi-a picat fisa: tocmai evoluasem de la statutul de vacă nesimţită şi patentată la cel de nesuferită care urăşte enclavele. Nu că n-ar şti toată lumea că e nedrept, însă nimeni nu o spune, pentru că, dacă o spui, membrii enclavelor nu te invită să-ţi dai şi tu cu părerea în privinţa nedreptăţii respective. Se pare că pierise şi sclipirea lui Orion, dacă erau atât de mulţi copii care îi luau partea lui Todd. Poate că noi doi vom ajunge să stăm de unii singuri. Ar fi fabulos. O reputaţie atât de nasoală încât să-l tragă în jos până şi pe Orion Lake.

La ora prânzului, când am ajuns la cantină, situaţia nu mi s-a părut deloc roz. Niciunul dintre copiii de enclavă care se dăduseră bine pe lângă mine în ultima vreme nu a vorbit cu mine; astăzi, gata cu invitaţiile din partea lui Sarah de a participa la grupul de lucru. Însă, cum am plecat de la coadă, Aadhya, care tocmai venea de la atelier, însoţită de trei colegi de la meşteşuguri, mi-a făcut cu mâna.

— Ne păstrezi şi nouă locuri, El? mi-a strigat din capătul celălalt al încăperii.

Au auzit-o Nkoyo şi amicii ei, care se aflau la câţiva paşi în spatele meu şi nu ştiu dacă treaba asta a avut sau nu vreo importanţă, cert este că Nkoyo a spus:

— Aduc eu apa, dacă faci tu verificarea perimetrului.

Cu toate că au schimbat nişte priviri uşor neliniştite,

Jowani şi Cora au mers pe mâna ei.

Când să termin de verificat perimetrul şi să ne aşezăm, au ajuns şi Aadhya împreună cu restul găştii; îmi aduseseră o porţie de tort în plus în semn de mulţumire, aşa cum se face în mod normal atunci când rogi pe cineva să-ţi ţină loc la masă. Nu mai trăisem ceva asemănător până atunci. Când le ceream porţia mea, oamenii inventau mereu scuze. A venit şi Liu şi s-a aşezat tăcută lângă mine. Încă avea o expresie leşinată de om aflat în stare de şoc, complet nepotrivită cu actuala culoare a obrajilor, care făcuse un salt de cel puţin zece nuanţe, de la *mort-viu* la banalul palid; până şi părul ei avea reflexii şatene în lumina lămpii cu ultraviolete.

— Ai folosit o poţiune cu ultraviolete, Liu? a întrebat-o unul dintre amicii Aadhyei. Arăţi grozav.

— Mersi, a spus ea domol, apoi s-a aplecat deasupra farfuriei.

Când au ajuns Orion şi Ibrahim de la laborator, aproape că nu mai era loc la masă. Fără niciun cuvânt, doi copii s-au mutat ca să-i facă loc lângă mine. După reprezentaţia mea de dimineaţă, lumea ar presupune că suntem o pereche, chiar dacă i-aş vărsa în cap un castron cu ciorbă. Dacă Orion ar începe să se vadă cu cineva pe bune, ceilalţi ne-ar considera triunghiul amoros al anului.

Apăruse şi Todd la cantină. Deja nu mai era complet izolat: un grup de boboci rataţi se aşezaseră pe locurile din capătul mesei lui. Probabil că o să-şi formeze o nouă alianţă în timp util pentru absolvire, dacă nu cumva cea veche închidea ochii şi-l primea înapoi, lăsându-i pe adulţi

să se spele cu el pe cap când or absolvi. Poate că n-o vor face. Părinţii lui erau puternici şi importanţi, de vreme ce alianţa lui avea dreptul de a garanta accesul în enclavă, un aspect vital fără de care nu l-ar fi putut coopta pe şeful de promoţie. Le va povesti cum a trecut gura-căscată prin dreptul camerei lui şi ei vor înţelege, fireşte că a trebuit să se apere, şi nu e ca şi cum ar fi comis o crimă *pe bune*. Mika ar fi murit oricum în decursul următoarei săptămâni. Lui Todd i se părea firesc să piară altcineva în locul unui membru de enclavă, un copil care avea o şansă şi un viitor înainte. Numai gândul ăsta mă înfuria aşa de rău, că voiam să-l împing cu mâna mea pe Todd în întuneric.

Nu aveam în minte ceva concret pentru intervalul de lucru, am presupus însă, fără să o spun cu voce tare, că o să merg din nou împreună cu Orion la bibliotecă. Însă, în timp ce ne debarasam tăvile, mi-a zis din senin:

— Ia-o înainte, te găsesc eu.

— N-ai decât, i-am replicat tăios.

Nu trebuia să fii vreun geniu ca să ghiceşti ce avea de gând să facă, însă nu i-am spus că nu va găsi nicăieri în şcoală o gură-căscată stând la pândă şi nici că era un cretin dacă încerca aşa ceva. M-am îndreptat pur şi simplu singură, spre bibliotecă.

Voiam să mă duc la biroul meu, însă, când am intrat în sala de lectură, am constatat că era pe jumătate goală. Cele mai multe mese şi scaune tapisate cu burete arseseră şi în aer plutea încă un miros de fum amestecat cu ceva care aducea cu mirosul verzei de Bruxelles de la cantină.

E singurul fel de mâncare care nu e niciodată otrăvit. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, locul era neobişnuit de pustiu. Vedeai boboci stând pe scaune şi nu direct pe podea. După o clipă, mi-am dat seama că mai toţi credeau – în mod corect, dacă ţinem cont de cele petrecute – că, pentru o gură-căscată, biblioteca reprezenta locul de vânătoare ideal. Cu excepţia celor cu adevărat disperaţi, probabil că toată lumea urma să evite magazia, exact cum sugerase şi Todd.

Mi s-a părut o ocazie de neratat.

— Şterge-o, i-am spus unui boboc mai ambiţios, care îndrăznise să pună mâna pe unul din mult râvnitele aranjamente fotoliu-birou din colţ, ocupate în mod normal de copiii din enclava Dubaiului, care în clipa asta erau de negăsit.

Puştiul mi l-a cedat fără să se împotrivească; ştia că întinsese coarda.

— Pot să stau lângă tine? m-a întrebat.

Asta era ceva nou. Probabil miza pe faptul că o să apară şi Orion.

— N-ai decât, i-am zis, iar el s-a mutat jos, lângă scaunul meu.

Tapiseria spătarului era sfâşiată dintr-un colţ în celălalt, însă tocmai de asta îmi dorisem respectivul scaun. Am scos de sub o canapea rămăşiţele unei pături pe jumătate arse, pe care m-am apucat să o dreg cu croşeta. Mi-a ocupat bună parte din intervalul de lucru şi mi-a scos peri albi, dar am reuşit să descâlcesc capătul păturii. Apoi am împăturit-o, am legat-o cu nişte fire deşirate peste

ruptura din tapiserie şi am sacrificat-o, alături de toată mana strânsă, ca să fac o vrajă de reparare asupra scaunului. Am avut grijă să scrijelesc „El” pe partea cârpită. Există o regulă nescrisă care spune că, dacă repari o piesă de mobilier stricată din şcoală, rămâne a ta până la finalul semestrului. Dacă te pui cu cineva mai puternic, se întâmplă destul de des să nu se mai ţină cont de regulă, dar bănuiam că nici copiii de enclavă n-o să se apuce să se certe cu prietena lui Orion Lake, chit că e o ciudată care detestă enclavele, iar el s-a dovedit a fi genul care preferă să salveze rataţi în loc să-i apere pe ei.

Apoi am scos sutrele de la Stânca de Aur, am mângâiat o vreme cu drag cartea şi mi-am petrecut restul intervalului de lucru vânând un dicţionar de arabă clasică, astfel încât să mă pot apuca să traduc primele câteva pagini. S-au dovedit a fi ca orice alt cuvânt-înainte, în care sunt pomeniţi, aducându-li-se mulţumiri, diverşii protectori – în acest caz, vrăjitorilor enclavei – şi în care ni se mai spunea cât de dificilă a fost realizarea unei copii fidele. Nu s-ar putea numi o îndeletnicire nemaipomenit de productivă, dar măcar mi-am exersat araba, ceea ce nu-mi strica deloc, dat fiind că era absolut cert că o pătrime din examenul de final de an la limbi străine avea să fie în arabă.

Orion n-a mai apărut. A chiulit şi de la ora de laborator de după-amiază. Nu l-am revăzut decât când am ajuns la cantină să iau cina. Stătea singur la masă şi înfuleca precum un lup, dintr-o tavă plină ochi: e clar că ajunsese la coadă primul, un mod grozav de a obţine

mâncare din belşug sau de a deveni tu însuţi hrană. Chestie valabilă pentru majoritatea oamenilor.

Nu l-am întrebat pe unde umblase, dar nici n-a fost nevoie. Ibrahim, care nici măcar nu avea aceleaşi ore de laborator ca noi, auzise deja că Orion chiulise şi s-a apucat să-l ia la întrebări chiar înainte să ajungă la masă.

— N-am găsit-o, a zis Orion, cu glas stins, când au încetat cuvenitele exclamaţii de uluire, după ce recunoscuse că plecase să vâneze o gură-căscată.

Fusese cumplit de stupid, chiar şi în cazul eroului nostru. Orion s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Am verificat în magazie, în atelier, prin toată biblioteca…

Eu am continuat să mănânc, ignorând cu îndârjire enumerarea lui, însă Liu, aşezată lângă mine şi înghiţind aproape la fel de mecanic, a început să ridice încet privirea din farfurie şi, în momentul în care Orion a încheiat plin de frustrare, a spus, pe un ton din care reieşea că îşi mai revenise:

— Nu o s-o găseşti.

Orion s-a uitat la ea.

— O gură-căscată nu s-ar ascunde. Dacă ar fi în şcoală, ar înfuleca. Până acum am fi ştiut deja cu toţii unde se află. Aşa că nu e nicio gură-căscată în şcoală. Todd ori a născocit povestea asta, ori a avut halucinaţii.

Bineînţeles că tuturor le-a surâs ideea.

— Parcă zicea că nu a prea dormit în ultima vreme, a intervenit una dintre prietenele lui Nkoyo.

Până la finalul cinei, toată lumea era convinsă că

gura-căscată nu existase, iar Todd avusese un moment de răbdare – o uşurare generală uriaşă!

Chiar şi pentru mine: măcar acum o să înceteze să mai vorbească despre asta. Şi, după ce ne-am descotorosit de gura-căscată, descoperirea mea era în sfârşit de actualitate. Până la finalul cinei, veniseră deja paisprezece copii – dintre care opt erau în ultimul an la sanscrită – să se uite la sutre. Au fost atât de entuziasmaţi, încât i-au făcut şi pe alţi elevi din ultimul an, care nu erau înscrişi la sanscrită, să vină să verifice de curiozitate: în general, copii proveniţi din grupuri de vrăjitori în genul familiei lui Liu, doar că mai mari puţin, care începeau să facă rost de resursele necesare construirii unei enclave. Făceai mare economie dacă obţineai o vrajă de preschimbare a stărilor de agregare la un preţ bunicel.

După cină, m-am întors destul de mulţumită la bibliotecă, în ciuda faptului că mai aveam o groază de muncă la arabă. Ibrahim chiar s-a oferit să mă ajute la traduceri, cerându-mi în schimb, cu toate că nu avea propriu-zis nevoie, ajutorul la engleză – era clar că încerca să-şi ceară scuze pentru că se purtase ca un idiot. I-am acceptat ajutorul fără prea mare tragere de inimă; până la urmă, m-am aşezat la masa lui.

După cină, el şi Nadia, amica lui, cea care îmi împrumutase mai devreme dicţionarul, m-au însoţit la bibliotecă. Sala de lectură se umplea de-acuma la loc, iar copiii din Dubai nu au părut deloc încântaţi atunci când m-am dus la ei.

— E scaunul meu, mersi, am zis, adresându-mă celui

care-l ocupa.

Era clar că-mi mai pierise din buna dispoziţie sau chiar mai rău. Avusesem însă dreptate, nu s-au apucat să se certe şi nici Ibrahim sau Nadia nu au comentat că erau nevoiţi să găsească loc pe jos, lângă scaunul meu. S-au rearanjat astfel încât băiatul care-şi pierduse locul să capete altul, conform noii distribuţii ierarhice, după care ne-au ignorat dinadins. Pe mine nu mă deranja: continuau să vorbească între ei în arabă, şi vorbeau mult. Încă nu desluşeam cuvinte, însă ajută să te familiarizezi cu melodicitatea unei limbi şi e mult mai drăguţ să tragi cu urechea la conversaţia unui grup mare de oameni decât să fii nevoit să asculţi ce-ţi bagă Şcoala Solomonarilor pe gât.

Am reuşit cu chiu, cu vai să trec prin caietul de exerciţii şi mi-am făcut nişte fişe de lectură la gramatică, apoi m-am apucat să traduc notele de subsol de la vraja de preschimbare a stărilor de agregare. Speram să găsesc ceva util în ele, ideale ar fi fost nişte ponturi de lansare a vrăjii: cu cât o vrajă e mai veche, cu atât sunt mai multe şanse ca presupunerile tale legate de postură şi de intonaţie să fie greşite, iar cu cât o vrajă e mai puternică, atunci cu atât cresc şansele ca, în urma ei, să se întâmple lucruri îngrozitoare. Însă conţineau numai aiureli despre cum vraja de preschimbare a stărilor de agregare fusese inclusă doar de dragul rigorii, dat fiind că era vorba despre o vrajă înlocuită, bineînţeles, de o alta, în limba arabă. Sigur. Din câte ştiu eu, nimeni nu născocise vreodată o vrajă care să funcţioneze măcar la jumătate din capacitatea vrăjii lui Purochana; de aceea e încă destul

de populară şi de răspândită, în ciuda formulării într-o sanscrită învechită. Bănuiam că versiunea arabă fusese scrisă de un înalt vrăjitor din Bagdad, pe care traducătorul se străduia să-l măgulească.

Am tradus fiecare cuvinţel de linguşire, sperând că o să dau poate peste o chestie utilă ascunsă acolo, însă nimic. Dar măcar munca mea a ajutat la liniştirea cărţii: continuam să-i mângâi copertele şi şopteam cu voce tare fiecare cuvânt tradus, iar la capătul acestui proces, cartea părea că începe să se simtă în largul ei sub mâinile mele, ca şi cum ar fi fost *a mea,* nu ceva peste care tocmai dădusem din întâmplare.

Cam pe atunci a intrat Orion, după ce-şi pregătise proiectul pentru laborator. Copiii din Dubai i-au aruncat priviri uşor ezitante, pe care ştiam foarte bine să le interpretez. Cu toate că, la scară mare, Orion îţi ştirbea din avantajele pe care ţi le dă apartenenţa la o enclavă, la scară *mică,* tu ca individ îţi doreai să fie de partea ta, pentru orice eventualitate, cum ar fi, să zicem, cea în care ar fi explodat iarăşi în bibliotecă un talmeş-balmeş de malefici.

În clipa următoare, o fată din ultimul an i-a făcut un semn din cap unui băiat din anul doi, care s-a ridicat imediat.

— Mă duc la culcare. Orion, poţi lua scaunul meu. Noapte bună tuturor! a spus el cu nonşalanţă, apoi a plecat.

Cât ai clipi, restul copiilor din grup au dat-o pe engleză şi au început cu poliloghia obişnuită,

mulţumindu-i lui Orion că le salvase vieţile ieri la bibliotecă, până când le-am retezat-o:

— Mai scutiţi-l, că n-are nevoie de dezmierdări. Ai reuşit să faci şi ceva treabă azi, Lake, sau încerci să fii primul elev din Şcoala Solomonarilor care reuşeşte să pice examenele?

Şi-a dat ochii peste cap în timp ce se lăsa pe scaun – nici măcar nu şi-a dat seama că era ceva ieşit din comun, probabil că pentru el aşa arăta viaţa obişnuită – şi a spus:

— Îţi mulţumesc pentru preocupare, mi-a mers bine. De data asta, n-a încercat nimeni să-mi ardă faţa în laborator.

Toţi cei care auziseră dialogul – inclusiv Nadia şi Ibrahim – mi-au aruncat priviri deopotrivă iritate şi bulversate. Două fete din Dubai au comentat ceva în arabă, ceva ce practic nu avea nevoie de traducere. Da, evident că Orion e un soi de masochist ţăcănit, de stătea cu mine. M-am abţinut din răsputeri să mormăi la ei că nu eram împreună, mersi, n-are el norocul ăsta.

Am mai stat o oră în bibliotecă, mai mult aşa, de-a naibii. Am băgat în mine toată araba pe care o puteam digera în ziua aia. Pentru majoritatea celorlalte proiecte, aveam nevoie de chestii care se aflau la mine în cameră, ca să nu mai pomenesc că trebuia să adun şi nişte mana. Dar am rămas acolo să-mi venerez cartea şi să mă ciondănesc cu Orion. Mi-ar plăcea să spun că nu am fost în stare să mă mobilizez, însă dau dovadă de o autodisciplină foarte bine dezvoltată atunci când vine vorba de munci necesare. Dau însă dovadă de foarte puţin autocontrol

atunci când e vorba să mă complac în resentimente meschine: voiam să mai stau până se duceau la culcare suficienţi copii din enclava Dubaiului ca să rămână măcar un scaun liber, pentru ca nu care cumva să le fac pe plac.

Mi-e însă mai jenă să recunosc că nu-mi trecuse nici măcar o clipă prin cap că situaţia mea i-ar putea părea convenabilă cuiva care privea din afară, cum ar fi celor din New York, aflaţi în celălalt colţ al sălii de lectură. Din câte îşi puteau da seama ei, acceptasem în sfârşit una dintre multele invitaţii care pluteau în aer, Orion se ţinuse după mine şi acum ne instalaserăm comod în cotlonul Dubaiului, alături de câţiva rataţi recrutaţi de mine.

Dubaiul nu reprezenta deloc o alegere atât de nebunească. E o enclavă destul de nouă şi răspândită la nivel internaţional. Are o reputaţie redutabilă la capitolul incantaţii în engleză şi în hindi. În plus, recrutează o mulţime de meşteşugari şi alchimişti. Era logic ca Ibrahim să fie puntea noastră de legătură: fratele lui vitreg mai mare se afla în Emiratele Arabe şi lucra deja pentru enclavă şi ar putea fi invitat la rândul lui în străinătate, dacă Ibrahim îi ajuta să pună laba pe Orion. Era aşadar o concluzie evidentă pentru cei din New York şi, dacă m-aş fi gândit la asta, răspunsul lor ar fi fost unul la fel de evident. Însă, cum nu mă gândisem, stăteam pur şi simplu acolo ca o toantă, cu amicii mei, şi nu am băgat de seamă că Magnus a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre culoarul de alchimie învecinat. Nu avea ce căuta printre rafturi, când putea să-l trimită pe oricare dintre cei şase atârnători ai lui să-i aducă orice carte ar fi poftit.

Mă îndoiesc că ar fi făcut-o din proprie iniţiativă. Cu siguranţă, cântăriseră mai întâi opţiunile: *Cum rezolvi o problemă precum Galadriel?* Şi pun pariu că îşi vârâse nasul şi Todd. Una era să fie abandonat de copiii din New York şi alta era să-l facă praf o fată ca mine la cantină, în văzul tuturor. Şi apoi, în aceeaşi zi, aceeaşi fată îl dusese cu forţa pe Orion în enclava din Dubai, după ce primise deja putere de la el – Chloe era convinsă de asta – şi-i făcuse rost de o carte de vrăji incredibil de puternică. Trebuie să-i recunosc meritele lui Magnus, făcuse un târâtor foarte reuşit. Şi în mod cert m-ar fi înhăţat, n-are rost să mint. Se născuse dintr-o bucăţică mototolită de hârtie, răsucită şi mâzgălită cu ceva, care la prima vedere aducea cu nişte ecuaţii, nicidecum cu inscripţii de animare. Biblioteca e plină de ciorne şi în zilele bune, cu atât mai mult după un atac serios care distrusese duzini de cărţi şi aruncase lucrările elevilor care încotro, ca să nu mai vorbim că oricum multe ciorne se plimbă de capul lor. De fapt, chiar am observat-o mişcându-se uşor spre mine, dar nu i-am dat importanţă. Nu aveam asupra mea nici măcar scutul standard, pentru că stăteam în sala de lectură, pe un loc bun şi erau o mulţime de ochi în jur, iar eu aveam nevoie să economisesc fiecare strop de mana. Dacă aş fi fost aşezată pe un scaun obişnuit sau dacă aş fi studiat din greu, cu picioarele înfipte în podea, probabil că târâtorul ar fi ajuns la pielea dezgolită a gleznei mele şi în secunda următoare ar fi trimis un mănunchi de fibre magice care s-ar fi răsucit ca un tirbuşon în carnea mea şi nu aş fi putut face nimic să-l împiedic să-mi sugă toată

viaţa.

Însă, pentru că stăteam ghemuită în mod ostentativ cu picioarele sub mine pe scaunul meu frumos şi comod, trebuia să se caţăre pe piciorul scaunului şi să treacă şi peste braţul acestuia. Întâmplarea a făcut ca Orion să se uite la mine exact la timp ca să mă smucească şi să mă întindă pe podea, în faţa întregii găşti din Dubai, după care a dezintegrat târâtorul şi, cu aceeaşi ocazie, trei sferturi din scumpul meu scaun reparat.

Mi-am dat seama numaidecât ce se petrecuse, mai ales că Magnus tocmai se aşeza la locul lui din colţul rezervat New Yorkului. Toată lumea se uita la mine şi la Orion, aşa cum te uiţi la ceva care ia foc pe neaşteptate. Doar el şi alţi câţiva copii din New York şi-au întors privirile ceva mai *lent*. Şi păreau destul de mâhniţi de evidenta mea supravieţuire. Nu c-aş fi avut vreo dovadă, fireşte. Iar Orion m-a luat peste picior, cu o veselie voit enervantă:

— Cu asta se fac opt, nu-i aşa?

Se milogea pur şi simplu de mine să-i spun că nu se pune, având în vedere că propriii lui prieteni căcăcioşi încercaseră să mă omoare.

— Mii de mulţumiri, am rostit printre dinţi. Acestea fiind zise, mă duc la culcare.

Mi-am strâns sutrele la piept – din fericire le ţinusem în poală – şi mi-am înşfăcat ghiozdanul de singura bretea rămasă, apoi am păşit ţanţoşă afară din sala de lectură.

Nu era felul meu nici de a mulţumi, nici de a fi nepoliticoasă. Pur şi simplu, trebuia să ies din bibliotecă.

Mă înfuriasem pe mine că fusesem proastă şi îmi pusesem viaţa în pericol, eram mânioasă pe copiii din Dubai şi pe tot restul lumii, pentru că aveau impresia că Orion e un descreierat depravat, doar fiindcă îi place o instigatoare ca mine, însă, mai presus de orice, mă mâniasem pe Magnus, pe Todd şi pe toţi copiii din enclava New Yorkului, deoarece îmi oferiseră pe tavă o scuză ca să le fac ceva. Încercaseră să mă omoare intenţionat. Potrivit regulilor Şcolii Solomonarilor, îmi dăduseră *dreptul* să le fac ceva. Şi, dacă nu mă conformam, vor presupune că mă tem de ei. Vor crede că le dau dreptate şi asta i-ar fi îndreptăţit să mă considere un gunoi pe care-l azvârli cât încolo, dându-i un şut. Cineva care nu valorează la fel de mult ca ei.

Până să ajung în capul scărilor, mă podidiseră deja lacrimi de furie. Norocul meu că mai erau câţiva copii care se îndreptau spre dormitoare şi am reuşit să păstrez măcar o persoană în câmpul meu vizual înceţoşat tot drumul, până când am intrat în cele din urmă la mine în cameră şi am trântit uşa. Am început să măsor camera în lung şi-n lat, strângând încă sutrele la piept. Păşeam de cinci ori dintr-un capăt în celălalt, apoi mă întorceam şi porneam înapoi. Nu puteam să meditez şi nici nu avea sens să încerc să lucrez. Dacă puneam acum mâna pe pix, ştiam ce avea să se întâmple: va ieşi o vrajă, una precum cea cu supervulcanul.

Nenorocirea e că, având o aşa mamă, ştii cum să-ţi potoleşti furia. Mami m-a învăţat nenumărate feluri prin care să-mi stăpânesc furia şi chiar funcţionează. Ceea ce

n-a reuşit niciodată să mă înveţe însă este cum să-mi doresc să o stăpânesc. Aşa că eu continui să clocotesc şi să turbez de nervi, conştientă în tot acest răstimp de vina mea, pentru că ştiu foarte bine cum să mă potolesc.

Iar de data asta era şi mai rău, pentru că nu le găseam nicio scuză. În toţi aceşti ani, ori de câte ori cineva a profitat de mine, m-a dat la o parte din drum şi m-a lăsat expusă pentru a-şi vedea de propriile interese, măcar am reuşit să-i găsesc o scuză. Să-mi spun că nu făcea decât ce ar fi făcut oricine în acea situaţie. Cu toţii voiam să trăim şi cu toţii făceam tot ce ne stătea în puteri ca să scăpăm de aici în siguranţă, indiferent cât de răi şi de îngrozitori trebuia să fim pe parcurs. Şi eu făceam fix acelaşi lucru. Dădusem un boboc la o parte de pe un scaun, pe care apoi îl reparasem recurgând la mana, ca să mă pot băga într-un grup de copii care nu mă voiau printre ei şi, pentru că stătusem printre ei şi fusesem impertinentă şi răutăcioasă, îi speriasem pe cei din New York. Aceştia din urmă aveau nevoie de Orion, de bâzâitoarea aia pe care o avea la încheietură, care îl chema să-i salveze dacă dădeau de bucluc, de puterea pe care o deşerta în bazinul lor comun de putere. Cu ce drept le-am răpit eu asta, deja de opt ori până acum? De ce aş fi fost mai îndreptăţită decât ei să supravieţuiesc?

Însă acum aveam un răspuns: nu recursesem la malia nici când avusesem un cuţit înfipt în vintre şi, în loc să fug, vânasem o gură-căscată ca să salvez vieţile a jumătate dintre boboci. Şi toate astea, în vreme ce Magnus încercase să mă omoare pentru că Orion mă plăcea, iar

Todd, de frică, îl distrusese pe Mika. Pentru că deţineam acest răspuns, nu reuşeam să alung gândul că, de fapt, eram mai îndreptăţită decât ei să trăiesc. Şi ştiu că nimeni nu rămâne în viaţă pentru că *merită,* meritul n-are nimic de-a face cu asta, însă ideea e că acum simţeam în adâncul sufletului meu că sunt cu adevărat o persoană mai bună decât Magnus sau Todd şi, uraaa, culeg toţi laurii, dar asta nu-mi era de ajutor, când, în realitate, aveam nevoie de motive ca să nu-i mătur de pe faţa pământului.

Am continuat să măsor camera cu pasul vreo oră. Mă durea abdomenul şi iroseam timpul şi efortul pe care aş fi putut să le investesc în ceva util, cum ar fi temele pentru şcoală sau pentru colectarea de mana. În schimb, am construit o fantezie elaborată în care Magnus cerşea iertare de faţă cu toată lumea, se smiorcăia şi mă implora să nu-l jupoi de viu, mai ales după ce îi smulsesem una-două fâşii de piele, aşa, pentru început, iar Orion stătea pur şi simplu cu braţele încrucişate, cu o expresie de furie şi dezamăgire, fără să mişte un deget, respingându-şi prietenii şi căminul de dragul meu. O dată la câteva minute, mă apuca brusc sila faţă de mine şi-mi spuneam cu voce tare: „OK, mai bat de trei ori camera dintr-un capăt în altul şi mă apuc să meditez”. Încercam să-mi iau un angajament, apoi mai străbăteam camera de două ori şi o luam de la capăt cu reveria şi cu fantezia. Am rostit chiar câteva replici, aproape în şoaptă.

Nu sunt cretină, ştiam că e periculos: mă aflam în pragul lansării unei vrăji. Asta înseamnă magia, până la urmă. Începi cu o intenţie clară, cu o destinaţie la care

vrei să ajungi, apoi trimiţi puterea să străbată drumul până acolo, dându-i indicaţii cât mai precise, prin intermediul fie al cuvintelor, fie al materiei vâscoase, fie al metalului. Cu cât indicaţiile sunt mai bune, cu atât drumul va fi străbătut mai bine şi puterii îi va fi mai uşor să ajungă acolo unde vrei tu să ajungă; de asta cei mai mulţi vrăjitori nu pot pur şi simplu să inventeze propriile vrăji şi reţete. Eu însă pot lansa o cărare de flăcări până la Mordor oricând poftesc; încă aveam la piept nouă cristale pline, ce dacă rămâneam fără ele? Puterea se găseşte pe toate drumurile. În definitiv, dacă Magnus merita să moară, de ce să nu-i valorific viaţa?

Gândul ăsta era fix motivul pentru care trebuia să încetez, ştiam că trebuia să mă potolesc, altminteri aş fi devenit o persoană mult mai rea decât Magnus, Todd şi Jack laolaltă şi gata, s-a zis cu laurii. Ştiam asta aşa cum ştii că nu e bine să mănânci şi al şaselea biscuit după ce ai mâncat deja cinci, pentru că o să regreţi, nici măcar nu sunt atât de gustoşi şi, cu toate astea, continui să mănânci.

De aceea i-am deschis Aadhyei uşa atunci când a bătut. Am verificat cine e înainte să deschid şi m-am dat înapoi, nu aveam de gând să fiu prinsă de două ori pe picior greşit. Am poftit-o înăuntru, deşi nu aveam deloc chef de companie.

Barem cu ea acolo, îmi va fi mai greu să rumeg biscuiţii fanteziei de răzbunare.

— Mda? am zis sec, fără a fi complet nepoliticoasă; asta era ideea mea de autocontrol în clipa aia.

Aadhya a intrat şi mi-a făcut loc să închid uşa, însă nu

mi-a răspuns imediat, ceea ce era curios din partea ei; nu e genul care să ezite.

A măsurat camera din priviri; era pentru prima oară când intra la mine. De fapt, era pentru prima oară – cu excepţia lui Orion şi a lui Jack – când primeam pe cineva în cameră. Veniseră cel mult o mână de oameni pe aici ca să facă schimburi cu mine, dar abia dacă păşiseră peste prag. Camera mea e destul de spartană. Primul an aici îl petrecusem transformându-mi şifonierul în rafturi montate în perete, căci sunt considerabil mai sigure decât orice piesă de mobilier cu spaţii închise şi un cotlon întunecos dedesubt – obţinusem pentru asta credite la atelierul de lucru manual. Din acelaşi motiv, desfiinţasem şi sertarele biroului, dându-le pe nişte plăci de metal cu care apoi îi întărisem picioarele şi poliţa, motiv pentru care supravieţuise vizitei flăcării întrupate.

Am deasupra un raft metalic ruginit şi şubred, făcut de mine, din cel mai nepretenţios metal, pe care ţin hârtii. Nu mai am nimic, în afară de pat şi de cufărul pentru unelte de la piciorul patului, în care ţin orice lucru suficient de important încât să existe probabilitatea să dispară, dacă l-aş lăsa aruncat la întâmplare. Majoritatea copiilor folosesc măcar câteva decoraţiuni pe ici, pe colo, o fotografie sau felicitări; de Anul Nou, oamenii dăruiesc vase din ceramică sau desene. Eu nu am primit niciodată aşa ceva şi nu-mi pierd vremea să confecţionez astfel de lucruri.

Camera nu mi se părea deloc goală, dar eu am crescut într-o iurtă cu o singură încăpere, cu două cutii sub pat şi

cu biroul mamei pus sub fereastra rotundă. Numai că, acolo, mă bucuram de un întreg univers verde când ieşeam pe uşă, pe când aici, vorbeam de camera unei fiinţe solitare nefericite, ca Mika, care nici măcar nu-şi permitea să rişte să ţină un şifonier. Ideea de a-mi privi camera prin ochii altcuiva m-a înfuriat şi mai tare. Magnus avea probabil o pătură şi o pernă de rezervă, confecţionate în ultimii treizeci de ani de vreun elev din New York, care le-a lăsat moştenire în ziua absolvirii. Pereţii camerei lui erau probabil acoperiţi cu felicitări vesele şi cu tablouri pe care oamenii le creaseră anume pentru el sau poate că avea şi tapet adevărat, dacă într-adevăr asta îşi dorise. Mobilierul lui trebuia să fi fost din lemn lustruit, plăcut la atingere, cu sertare şi unghere protejate de încuietori. Poate că îşi adusese şi o ladă frigorifică, iar o veioză ca lumea avea cu siguranţă. Lui nu-i dispăreau niciodată pixurile.

M-aş fi putut duce să aflu. Magnus ar trebui să fie în cameră la ora asta; se apropia stingerea. Aş pătrunde cu forţa înăuntru ca să-i spun că ştiam ce încercase să-mi facă, apoi l-aş îmbrânci în întuneric – nu cum îi făcuse Todd lui Mika, definitiv, ci doar cât să-i fie clar că aş *putea* să o fac, că, oricând aş vrea, aş putea să-l împing şi să-mi însuşesc camera lui comodă, plină de ornamente, de vreme ce el şi camarazii lui de enclavă considerau că e acceptabil să tratezi aşa o altă fiinţă umană.

Încleştasem din nou pumnii şi aproape că uitasem de prezenţa Aadhyei, dar ea m-a întrebat brusc:

— El, *tu* ai căsăpit gura-căscată?

Parcă mi-a turnat cineva în cap o găleată cu gheaţă proaspăt topită. Ochii mi s-au înceţoşat puţin şi privirea mi s-a împăienjenit: pentru o clipă, am ajuns din nou înăuntrul gurii-căscate, i-am simţit pulsând foamea oribilă şi umedă; m-am repezit spre mijlocul camerei şi am vomitat în gura de canalizare, azvârlind înapoi bucăţi cleioase din cina pe jumătate digerată de acidul gastric, care mă ardea. Am vomitat din nou când le-am simţit în gură, plângând între cele două reprize. I-am dat înainte până n-am mai avut ce să scot, ba chiar şi după aceea. Eram vag conştientă că Aadhya îmi ţinea părul la spate, să nu-mi cadă pe obraji, fiindcă mi se desfăcuse coada împletită. Când m-am oprit, mi-a dat o cană cu apă. M-am clătit şi am scuipat de mai multe ori, până când mi-a spus:

— Asta-i toată apa din carafă.

M-am forţat să iau o înghiţitură, încercând să scap de ultimele picături de fiere din gât.

M-am târât câţiva paşi mai departe de gura de scurgere şi m-am rezemat de perete, cu genunchii la piept şi cu gura larg deschisă, încercând să nu simt mirosul propriei respiraţii.

— Scuze, a spus Aadhya, iar eu am ridicat capul şi am privit-o lung.

Stătea pe podea, la mică distanţă de mine, cu picioarele încrucişate şi ţinând carafa în mâini. Se schimbase deja în pijama sau în ceea ce se poate numi pijama pe aici, adică o pereche de pantaloni scurţi jerpeliţi, care-i erau mici, şi o bluză cu mâneci lungi, care stătea să se desfacă pe la cusături. Părea să se fi pregătit

de culcare, dar, în loc să se bage în pat, venise să mă întrebe – să mă întrebe pe mine:

— Ai făcut-o, nu-i aşa? a repetat.

Nu eram nicidecum capabilă să cântăresc care e răspunsul corect sau ce ar însemna să-i spun adevărul. Am încuviinţat pur şi simplu din cap. Am stat aşa o vreme, fără să scoatem un cuvânt. Am avut impresia că a trecut mult timp, dar n-avea cum, clopoţelul nu sunase de stingere. În continuare, aveam gândirea blocată. Stăteam acolo, existând. Într-un târziu, Aadhya a zis:

— Am început să lucrez la o nouă oglindă pentru semestrul următor. L-am întrebat pe Orion cum a procedat ca să o toarne cu atâta măiestrie pe a noastră şi mi-a răspuns că n-a făcut nimic deosebit. Oricum nu e un alchimist prea grozav. El doar face lucrurile şi atât. Apoi mi-am amintit că ai folosit tu un soi de incantaţie, după farmecul propriu-zis. Şi am încercat să dau de ea, însă tot ce-am găsit a fost un capitol din manualul despre metale, care susţinea că e o tâmpenie să foloseşti incantaţii după turnare, că asta înseamnă să încerci să-ţi forţezi propria voinţă asupra materialelor împotriva naturii lor şi, cu excepţia celor foarte puternici, aproape nimeni nu poate face asta, aşa că n-are rost să te oboseşti. În orice caz, n-avea niciun sens. Tu, începătoare în incantaţii, să primeşti ca temă o oglindă magică? Aşa ceva nu se întâmplă.

Am pufnit sau, mai curând, am fornăit; îmi curgea nasul.

Mie mi se întâmplă.

Aadhya i-a dat înainte, vorbind din ce în ce mai

repede; părea aproape furioasă.

— Vraja aia de preschimbare a stărilor de agregare… ai zis c-ai trecut prin ea în două ore, după cină. Asta, în vreme ce elevii din ultimul an care se gândesc să-ţi facă o ofertă se întreabă dacă o să apuce să o înveţe în timp util pentru absolvire. În plus, cu cartea asta ai dat lovitura. Un asemenea noroc nu-ţi pică din cer. Trebuie să fi făcut fie ceva îngrozitor, fie ceva uimitor. Iar duminică erai atât de distrusă… şi Todd nu a avut halucinaţii, în niciun caz. Doar o gură-căscată l-ar fi putut îngrozi într-un asemenea hal. Dacă ar fi fost orice altceva, ar fi putut *scăpa cu viaţă.* De unde ai făcut rost de mana?

Nu voiam să vorbesc. Aveam gâtul foarte inflamat. M-am întins şi am deschis cutiuţa, arătându-i cele două cristale crăpate şi pe cele secate şi lipsite de strălucire, aflate alături de ultimele nouă cristale pline.

— Flotări, am spus sec, închizând apoi cutia şi punând-o la loc.

— Flotări, a repetat Aadhya. Sigur, de ce nu flotări?

A lăsat să-i scape un hohot de râs bizar şi şi-a întors privirea.

— De ce nu spui nimănui? Toate enclavele din lume s-ar bate pentru tine.

Cuvintele ei parţial acuzatoare îmi provocau furie, dar, totodată, îmi venea să plâng. M-am ridicat şi mi-am luat borcanul cu miere pe jumătate plin, de pe raft. Îl iau cu mine la masă în fiecare weekend, doar-doar l-oi umple, dar mierea e greu de obţinut, aşa că mi-o dozez. Acum însă aveam nevoie de ea. Am şoptit unul dintre farmecele

de calmare a gâtului, învăţat de la mama, deasupra unei linguriţe de miere. Am clătit apoi linguriţa cu un strop de apă călâie şi m-am întors spre Aadhya. I-am pus o mână pe umăr şi am rostit cu ironie:

— Salut, eu sunt El şi pot literalmente să mut munţii din loc. Mă crezi?

Aadhya s-a ridicat în picioare.

— Păi, atunci fă o demonstraţie! Trebuia să procedezi aşa în primul an şi după aceea puteai să le ceri enclavelor să-ţi înapoieze mana. S-ar fi luptat să te aibă la ei în echipă…

— Nu *vreau* să fiu la ei în echipă! am zbierat, cu un glas dogit. Nu vreau câtuşi de puţin să fiu la ei în echipă!

9
NECUNOSCUT

Ador crizele existenţiale înainte de culcare, sunt atât de odihnitoare! Stăteam întinsă în pat de cel puţin o oră de la ultimul clopoţel, zgâindu-mă furioasă la licărul albăstrui al lămpii cu gaz de lângă uşă. Îmi spuneam din cinci în cinci minute că e timpul să-mi descleştez pumnii şi să mă culc, însă degeaba. Am încercat să mă ridic şi să beau puţină apă – presupun că Aadhyei i se făcuse milă când mă văzuse aşa, cu mintea rătăcită, şi mă însoţise la baie să-mi umplu carafa –, am încercat chiar să-mi fac temele la mate şi tot n-am reuşit să adorm.

Am insistat ca Mami să se alăture unei enclave de îndată ce am devenit destul de mare pentru a-mi da seama că, de vreme ce la tine vin vrăjitori de enclavă tocmai din Japonia să-ţi ceară un sfat, oamenii s-ar bucura să fii una de-a lor. După atacul jupuitorului, Mami chiar a mers să viziteze o enclavă. Nu a luat în calcul Londra, dar a încercat un loc din Bretania, vechi de când lumea şi specializat în vindecare. Într-o după-amiază, m-a luat de la şcoală şi mi-a zis:

— Îmi pare rău, iubire, pur şi simplu nu pot.

A clătinat din cap când am vrut să ştiu de ce.

I-am spus verde-n faţă că, dacă reuşeam să conving o enclavă să mă primească după absolvire, o să accept, iar ea s-a întristat şi a adăugat:

— O să faci ce-i mai bine pentru tine, draga mea,

bineînţeles.

Odată – în continuare mă simt prost când îmi amintesc –, la vârsta de doisprezece ani, am ţipat la ea cu ochii în lacrimi şi i-am zis că, dacă m-ar iubi, m-ar duce într-o enclavă. Aşa, nu-şi doreşte decât să-mi vină ceva de hac, ca să nu dea nimeni vina pe ea şi să nu-şi păteze reputaţia. În acea după-amiază, mă atacaseră trei malefici.

În prezenţa mea, a păstrat o mină calmă, însă apoi s-a ascuns printre copaci şi a plâns în hohote. Eu n-ar fi trebuit să o văd, dar ce să fac dacă m-am dus după ea ca să mai zbier puţin? Când am văzut-o bocind, m-am întors în iurtă şi m-am trântit plângând pe pat, hotărâtă să mă *las* pradă următorului malefic care ar fi apărut, dacă tot eram o fiică atât de îngrozitoare. Dar nu am făcut asta. Îmi doream să trăiesc.

Încă îmi doresc să trăiesc. Vreau ca Mami să trăiască. Şi nu o să trăiesc dacă încerc să fac asta de una singură. Aşa că trebuie să mă dau mare şi să le dau foarte limpede de înţeles tuturor enclavelor că sunt disponibilă şi pot fi câştigată: marele premiu pus la bătaie pentru cel care licitează cel mai mult, o armă nucleară de care orice enclavă s-ar putea folosi ca să elimine malefici – sau o altă enclavă –, astfel încât membrii săi să devină mai puternici. Să fie în siguranţă.

Asta e tot ce-şi dorea Todd. E tot ce-şi dorea şi Magnus. Voiau să fie în siguranţă. Nu e o cerinţă absurdă, pare-mi-se. Dar nu e un lucru de care beneficiem de la bun început, iar ei, pentru a-l obţine şi a-l păstra, sunt în stare să arunce un copil în braţele întunericului. Pentru

siguranţa proprie, o enclavă e dispusă să se debaraseze de altă enclavă exact în acelaşi fel. Ba ar merge şi mai departe de atât. Şi-ar dori confort, apoi şi-ar dori lux, apoi exces. Şi ar vrea să fie în siguranţă tot timpul, cu toate că ar deveni ţinte din ce în ce mai tentante, iar singura cale să-şi satisfacă dorinţele ar fi să aibă îndeajuns de multă putere încât să-i ţină la distanţă pe toţi cei care ar râvni la ce au ei.

La început, când enclavele tocmai construiseră Şcoala Solomonarilor, vraja de admitere nu lua şi copii din afara enclavelor. Când au schimbat regulile, astfel încât să putem fi admişi la grămadă, membrii enclavelor au prezentat treaba asta ca pe un mare act de generozitate, însă bineînţeles că nu fusese niciodată vorba despre aşa ceva. Noi suntem carne de tun, scuturi umane, bine-venitul sânge proaspăt, suntem slugi, îngrijitori şi femei de serviciu. Graţie muncii depuse de rataţii de aici, care încearcă să intre într-o alianţă şi apoi într-o enclavă, membrii enclavelor dorm mai mult, mănâncă mai mult, primesc mai mult ajutor, totul e mult mai bine cu noi aici. Toţi primim iluzia unei şanse. Însă singura şansă care ni se oferă este aceea de a le fi lor de folos.

Şi de ce ar face mai mult? Nu au niciun motiv să le pese de noi. Nu suntem copiii lor. Noi suntem doar celelalte gazele care încearcă să scape de aceeaşi haită de lei. Şi, dacă se întâmplă să fim mai iuţi de picior, mai puternici decât copiii lor, atunci copiii lor vor fi mâncaţi. Dacă nu când ne aflăm aici, atunci când ieşim şi hotărâm că vrem şi noi la rândul nostru ceva din luxul pe care l-au

dosit în enclavele lor. Dacă suntem prea puternici, e posibil chiar să le punem vieţile în pericol. Aşadar, n-ar trebui să le pese de noi. Nu până nu ne dăm acordul scris. E întru totul rezonabil. Nu poţi învinui omul care vrea ca odraslele lui să supravieţuiască. Înţeleg, înţeleg mult prea bine.

Şi vreau să-mi doresc să mă alătur lor. Vreau să am o fiică într-o bună zi, vreau să supravieţuiască şi să nu se trezească niciodată noaptea ţipând, din cauză că e atacată de monştri. Nici eu nu vreau să fiu singură noaptea. Vreau să fiu în siguranţă şi nu aş refuza un pic de confort, nici nu aş respinge o fărâmă de lux din când în când. După asta am jinduit toată viaţa. Voiam să mă prefac că toate lucrurile astea sunt corecte şi în regulă, voiam să cred ce propovăduia Orion întruna, şi anume că toţi avem aceleaşi şanse.

Eu însă nu pot să mă prefac, pentru că eu nu am crescut cu minciuna asta şi de fapt nici nu îmi doresc. Nu vreau nici siguranţă, nici confort şi nici lux cu preţul vieţii altor copii de aici. Şi da, sigur că nu aşa se pune problema, nu e o ecuaţie simplă potrivit căreia prezenţa mea într-o enclavă ar duce la moartea unor copii; ei vor continua oricum să îşi găsească sfârşitul aici, indiferent dacă eu intru sau nu într-o enclavă. Însă doar pentru că e vorba despre o ecuaţie derivată, de ordinul patruzeci şi şase, nu înseamnă că nu pot să-mi dau seama de care parte a ecuaţiei stau vinovaţii.

Şi probabil că am ştiut dintotdeauna, poate chiar înainte să ajung aici, pentru că altminteri Aadhya are

dreptate, ar fi trebuit pur şi simplu să-i dau pe toţi pe spate încă din primul an, să le arăt eu lor încă de pe atunci. În schimb, am petrecut trei ani amânând momentul şi născocind planuri alambicate despre cum urma să-mi ticluiesc dezvăluirea dramatică şi, între timp, de fiecare dată când s-a ivit ocazia, am început să fiu cât se poate de nesimţită cu oricine îmi ieşea în cale. Am făcut fără îndoială tot posibilul să-l alung pe *Orion*. Dacă n-ar fi fost un ciudat entuziasmat care să aprecieze treaba asta, aş fi reuşit. Iar acum, Aadhya mi-a zis „n-o să spun la nimeni”, de parcă mi-ar fi făcut o promisiune, iar eu i-am răspuns „mersi”, în loc să-i fi zis: „Ba nu, spune-le tuturor!”

Însă, dacă nu mă alătur unei enclave, până la urmă chiar nu vreau să ştie nimeni. Dacă oamenii de aici află că am distrus o gură-căscată, unii dintre ei vor căuta acelaşi articol pe care-l citisem şi eu pe tema asta şi vor înţelege ce sunt şi ce pot face. Atunci, cu siguranţă, n-aş mai fi supărată doar pe Magnus, pentru că jumătate dintre copiii de enclavă ar încerca să mă elimine. Mai ales dacă ajunge cumva la urechile lor profeţia străbunicii. Eu îmi doresc să mai trăiesc totuşi.

Adâncită în astfel de gânduri vesele şi relaxante, am petrecut o noapte liniştită, în care dacă am dormit trei ore, întrerupte de coşmaruri uluitoare. Se făcea fie că mă aflam din nou înăuntrul gurii-căscate, fie că sufeream de atacuri de anxietate chinuitoare, în care îmi contemplam şansele de a scăpa cu viaţă de aici pe cont propriu, cu cele nouă cristale rămase, având în faţă o întreagă sală de

absolvire plină cu creaturi malefice. M-a mai chinuit şi foamea, căci vomitasem aproape tot ce mâncasem mai devreme. A doua zi dimineaţă, aveam gâtul încă inflamat şi dureros şi ochii umflaţi.

De la o vreme, Aadhya îmi bătea la uşă dimineaţa, în drum spre baie. Mă aşteptam să nu treacă pe la mine în dimineaţa asta, dar a venit. Liu a scos şi ea capul pe uşă şi ne-a strigat:

— Mă aşteptaţi un moment?

Ne-am oprit în faţa uşii ei şi am aşteptat să-şi ia periuţa de dinţi, prosopul şi pieptănul, aşa că n-a fost cazul să-mi fac griji că s-ar putea să abordăm un subiect despre care nu voiam să vorbesc. Pe drum, am discutat cu Liu despre referatele la istorie şi, odată ajunse la baie, Aadhya şi cu mine i-am ţinut de şase lui Liu, în timp ce ataca posomorâtă ghemotoacele încâlcite care-i apăreau în mod misterios în părul lung până la brâu. Acum plătea pentru cei trei ani în care părul îi stătuse minunat. Malia e excelentă pentru aspectul fizic, asta până într-o bună zi, când distruge tot.

— Trebuie să mă tund, a zis cu voce tare, scrâşnind din dinţi.

Era o decizie înţeleaptă, şi nu doar ca să nu mai pierzi timpul cu îngrijirea; nu vrei să le oferi maleficilor ocazia să te înşface. Aproape toată lumea de aici are aceeaşi frezăfabuloasă: nişte laţe crescute de-a valma, după ce ţi-ai ciuntit cât mai scurt cu putinţă părul, cât mai rapid cu putinţă, în clipa în care ai pus mâna pe o foarfecă bună sau pe o maşină de tuns. Să-ţi apropii un astfel de

instrument de părţile vitale precum ochii şi gura, fără să ştii dacă e bun sau nu, poate fi o decizie primejdioasă. Dacă vreţi să ştiţi regula de aur după care îţi dai seama dacă un astfel de instrument a luat-o razna, ei bine, şi noi am vrea. Okot, un băiat din Sudan, aflat în ultimul an la mentenanţă, şi-a irosit mare parte din raţia de greutate pe un aparat de ras cu baterii şi un încărcător cu manivelă. A dat lovitura, împrumutându-l în decursul anilor şi, la începutul acestui an, l-a promis unui grup de cinci boboci, care, de atunci încoace, în timpul lor liber, nu fac decât să strângă mana pentru el până în momentul absolvirii. Okot a format o alianţă cu trei copii din enclava Johannesburg.

E la modă să te razi în cap, dacă îţi permiţi. Din nefericire, codiţele nu sunt o idee prea bună, din cauza lipitorilor de codiţe, pe care probabil că vi le puteţi imagina; în caz că aveţi nevoie de ajutor, chestia aceea fusiformă ajunsă la maturitate vine tacticoasă în toiul nopţii, îşi vâră ovipozitorul într-o claie de păr, depune un ou şi se furişează înapoi de unde a venit. Peste o vreme, larva iese din găoacea ei călduţă, ţi se prinde de scalp aproape pe nesimţite şi începe să-ţi sugă delicat sângele şi mana, infiltrându-se tot mai adânc. Dacă nu o scoţi într-o săptămână sau două, de cele mai multe ori, reuşeşte să-şi croiască drum înlăuntrul craniului tău şi apoi, peste numai câteva zile, nu o să mai fii în stare să te mişti. Partea bună e că, de obicei, în punctul ăla, altceva o să-ţi vină mai rapid de hac.

Aşa că, de regulă, nimeni nu-şi lasă părul să crească mai jos de umeri. Doar al meu a mai depăşit cu vreo cinci

centimetri lungimea asta, pentru că nimeni nu se deranjează să mă anunţe când intră în posesia unui foarfeci bune. Majoritatea copiilor de enclavă nu se obosesc să-şi lase părul lung. Părul lui Liu fusese o declaraţie de putere, o proclamare a forţei crescânde a familiei ei. Însă, fără malia, risca enorm.

Aadhya mi-a aruncat o privire rapidă ca să se asigure că sunt încă prezentă, apoi a curmat tăcerea:

— Vorbeşti serios?

— Sunt pe drumul cel bun! a spus Liu, gâfâind şi lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă ea şi să se odihnească.

— Ţi-l cumpăr eu, a zis Aadhya. Aş putea să-ţi meşteresc ceva ce-ţi doreşti în primul semestru din anul viitor.

— Pe bune? a întrebat Liu.

— Mda. E destul de lung încât să pot face din el coarde pentru lăuta contra păianjenilor-sirenă la care lucrez.

— O să mă gândesc, a conchis Liu, continuând să-şi descâlcească părul cu ceva mai mult entuziasm.

Aadhya a continuat să o privească. Nu i se cuvenea un răspuns pe loc: e important să ai companie la baie şi la masă, dar nu e totuna cu a avea o alianţă. Şi, dacă Aadhya îşi dorea părul lui Liu, atunci probabil că mai erau şi alţi copii care şi-l doreau. Copii de enclavă care se specializau în artefacte şi-şi făceau arme ultimul răcnet pentru absolvire. Unii poate aveau de dat la schimb arme care le prisoseau sau chiar un loc într-o alianţă.

M-am gândit bine la asta în timp ce-mi făceam duş. În

momentul ăsta mi-era şi mai clar că Aadhya reprezenta şansa mea de a intra într-o alianţă. Era singura care ştia ce-mi poate pielea şi măcar dorea să se afle în compania mea la baie. Dar încă eram departe de a reprezenta o afacere bună pentru ea. Fără îndoială, eu, în locul ei, nu m-aş alege pe mine: dacă reuşea să facă o lăută contra păianjenilor-sirenă în primul semestru al anului viitor, îşi asigura cel puţin o duzină de oferte de alianţă din partea enclavelor. Nimeni de aici n-ar mai fi avut un instrument contra păianjenilor-sirenă, exceptând poate vreun fluier sau ceva de genul acesta, iar instrumentele de suflat nu sunt mare scofală la absolvire. Ai nevoie de suflu ca să faci incantaţii, să alergi şi, eventual, să ţipi. Cu un asemenea trofeu, ar putea chiar să primească o ofertă pentru unul dintre locurile asigurate, cum făcuseră Todd şi gaşca lui ca să-l înhaţe pe şeful de promoţie. Enclavele dau prioritate candidaturilor venite de la copii care s-au aliat cu copiii lor, dar, în realitate, nu îi acceptă pe toţi.

Eram din ce în ce mai sigură că o să primesc zero oferte de aliere din partea enclavelor şi, din câte se pare, chiar de aş primi, oricum nu le-aş accepta. Nu-i puteam oferi Aadhyei nici măcar o strategie de încropire a unei echipe micuţe şi temeinice, pentru care ar opta vreun copil de enclavă mai fraier. Dacă voiam ca ea să ia măcar în calcul riscul de a merge pe mâna mea, trebuia să dau multe lovituri până la Anul Nou.

Aşa că, după ce am terminat şi aşteptam să mai vină doi copii la punctul de întâlnire ca să mergem împreună la micul dejun, am rostit degajată:

— Liu, ştii la ce mă gândeam? *Ai nevoie* de vraja de preschimbare a stărilor de agregare?

Amândouă şi-au întors privirea spre mine. Liu a spus încet:

— Familiei mele i-ar fi de mare folos, dar…

Dar nu erau suficient de înstăriţi încât să o înscrie la licitaţie. Aici şi ea era pe cont propriu, la fel ca noi; primise o cutie cu lucruri de căpătat de la o verişoară mai mare care absolvise în urmă cu şase ani, dar asta era tot, iar lucrurile îi parveniseră prin intermediul unui copil care absolvise când am intrat noi în anul întâi şi care acceptase să fie mijlocitor, cu condiţia să le poată folosi până la venirea lui Liu.

— Ai putea să-ţi scoţi părul la licitaţie, i-am zis. Aadhya organizează licitaţia, aşa că primeşte o parte din câştig.

Însemna să pierd una dintre cele cinci oferte şi, în plus, făceam din Aadhya o ţintă şi mai atrăgătoare pentru enclavele care voiau să o recruteze în propriile alianţe. O lăută contra păianjenilor-sirenă, cu coarde din păr de vrăjitoare e o chestie foarte puternică. Dar era şi o şansă pe care nu puteam să o ratez: Aadhya mi-ar rămâne datoare şi…

— Sau poţi să mi-l dai mie, i-a trântit din senin Aadhya. Şi El poate să-ţi dea vraja. Şi la absolvire, o să avem lăuta. Tu poţi să scrii nişte vrăji pentru ea şi El poate să cânte.

Am rămas prostită, holbându-mă la ea. Liu mi s-a părut surprinsă de-a binelea şi avea şi de ce. Asta *era* o

alianţă; asta era o ofertă de aliere. Aici nu le dai oamenilor chestii pur şi simplu. Atunci când împrumuţi cuiva un pix în timpul orei, ţi se termină mina şi va trebui să te duci la magazie să o înlocuieşti.

Persoana respectivă va fi nevoită să se revanşeze faţă de tine. Atunci când nu trebuie să întorci favoarea, ştii că eşti într-o relaţie. Dar de partener te poţi despărţi. De colegii de alianţă nu poţi, decât dacă cineva face un lucru absolut îngrozitor, ca Todd, sau dacă toată lumea e de acord ca alianţa să se destrame. Dacă îţi laşi baltă un aliat, chit că e vorba despre o ciudată ratată pe care nimeni n-o suportă, nimeni nu o să-ţi mai ofere loc în vreo alianţă. Nu poţi să ai încredere într-o persoană care nu a fost în stare să-ţi rămână alături în timpul anului, ca să-ţi ţină de şase în sala de absolvire.

Liu m-a privit întrebător: puneam şi eu o ofertă la bătaie? Nici măcar n-am reuşit să încuviinţez din cap. Eram din nou gata să plâng sau poate chiar să vomit şi, în momentul acela, un ţipăt spurcat mi-a bubuit în urechea dreaptă, amuţind o jumătate de lume, iar rămăşiţele carbonizate şi deformate ale unui malefic oarecare (care presupun că fusese pe cale să se înfrupte) au trecut în zbor pe lângă mine, descriind prin aer un superb arc de cerc înainte de a se izbi de podea, formând un morman de cenuşă.

— Acum de ce nu erai atentă, o faci *intenţionat?* m-a luat la rost Orion, apropiindu-se din spate.

Mi-am fluturat nepăsătoare prin aer mâna cu care nu-mi protejam urechea maltratată. Aşadar, oferta a rămas în

aer pe tot parcursul micului dejun; nici nu puteam vorbi despre asta de faţă cu alţii. Era ca şi cum te-ai fi mozolit la masă: unii o fac, dar eu nu mă număr printre ei. Dar nu-mi puteam lua gândul de la asta, mai ales văzând că şi Liu contempla propunerea: acum îi privea altfel pe cei care veneau să arunce un ochi la vraja de preschimbare a stărilor de agregare. În privirea ei, nu era doar pură curiozitate şi nici nu lua pulsul pieţei, ci cântărea valoarea ofertelor şi foloasele pe care le-ar putea trage de pe urma lor. Chiar fusese o mişcare isteaţă din partea Aadhyei să facă propunerea asta acum, înainte de licitaţie: dacă ne băgam toate trei şi le spuneam oamenilor treaba asta, atunci o parte dintre oferte vor fi croite astfel încât să ofere lucruri utile atât mie personal, cât şi alianţei în ansamblul ei.

Dacă tot avea de gând (mie, una, tot nu îmi intra în cap), acum era momentul pentru această mişcare isteaţă. Aadhya nu părea să aibă îndoieli; a mâncat un mic dejun copios, a făcut conversaţie cu copiii interesaţi de licitaţie – mult mai bine decât mine – şi a vorbit despre proiectul ei de suport de scut, ba chiar şi despre suporturile care îi prisoseau, lucru care evident că pe Liu a făcut-o să ciulească urechile şi mai tare.

Totuşi, nu reuşeam să-mi dau seama spre ce înclină Liu, iar oferta fusese formulată clar pentru o alianţă tripartită. Însă, în cazul în care Liu nu se băga, am decis eu subit pe la mijlocul micului dejun, o voi ruga pe Aadhya să găsească pe altcineva care să ni se alăture sau să fie de acord să avem în vedere alianţa în termeni

provizorii, fără să pecetluim lucrurile pe loc. În ceea ce mă priveşte, ar fi fost fix opusul unei mişcări îndrăzneţe, dar Aadhya ştia deja că nu am prea multe alte variante, aşa că, la naiba, fie!

Gândul îmi dădea o senzaţie stranie, ca şi cum n-ar fi avut ce căuta în mintea mea. Întotdeauna a contat foarte mult pentru mine să-mi împrejmuiesc demnitatea cu un zid, deşi demnitatea nu valorează nici cât o ceapă degerată atunci când monştrii de sub patul tău sunt reali. Aveam demnitate în loc de prieteni. Cam la o lună după ce intrasem aici, renunţasem să mai încerc să-mi fac prieteni. În afara celor cu adevărat disperaţi, nimeni nu se dădea în vânt să se găsească în prezenţa mea şi nimeni nu mi-a căutat vreodată dinadins compania. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat în toate şcolile la care am mers – la fiecare club, curs sau activitate de grup.

Înainte de admitere, nutream speranţa că aici lucrurile vor fi altfel; poate că nu se va întâmpla la fel printre vrăjitori. Era o speranţă prostească, dat fiind că nu eram nici pe departe singura vrăjitoare care fusese înscrisă la şcoli destinate oamenilor de rând – când nu eşti într-o enclavă, varianta cea mai cumpătată e să-ţi dai copilul la cea mai mare şcoală obişnuită pe care o poţi găsi, deoarece creaturile malefice evită oamenii de rând. Aceştia din urmă nu sunt chiar invulnerabili în faţa maleficilor – un jupuitor poate să-ţi înfigă în burtă o gheară lungă de treizeci de centimetri, indiferent dacă ai sau nu mana –, însă beneficiază de o protecţie foarte puternică: nu cred în magie.

O să spuneţi că sunt o mulţime de oameni care cred în tot felul de tâmpenii, de la Zeiţa Şarpe, până la îngeri îndoielnici din punct de vedere teologic şi la astrologie, însă, ca o persoană care şi-a petrecut anii de formare printre cei mai creduli şi mai îndârjiţi în credinţa lor oameni din lume, pot să vă spun că nu e deloc acelaşi lucru. Pentru vrăjitori, magia nu e o chestiune de credinţă. Noi ne *încredem* în magie la fel cum oamenii de rând se încred în maşini. Nimeni nu stă în jurul focului să poarte discuţii profunde în care să pună la îndoială dacă o maşină e sau nu reală, asta dacă nu cumva a consumat mai multe droguri decât de obicei şi, deloc întâmplător, majoritatea oamenilor de rând se află în această stare atunci când se *întâlnesc într-adevăr* cu malefici.

E mult mai greu să practici magia în faţa cuiva care nu crede în ea. Mai rău chiar, dacă neîncrederea sa îţi înfrânge încrederea sau mana şi vraja nu se declanşează, probabil că vei avea dificultăţi şi *cu următoarea ocazie* în care vei încerca să o foloseşti, indiferent dacă necredinciosul mai e sau nu de faţă. Repetă experienţa de câteva ori şi nu vei mai fi în stare să practici magia deloc. De fapt, e foarte posibil să existe pe lumea asta o mulţime de vrăjitori nedescoperiţi şi care nu bănuiesc nimic, oameni precum Luisa, care ar putea înmagazina suficientă mana pentru a lansa vrăji, dar care au fost crescuţi printre oameni de rând şi nu pot să o facă, pentru că nu *ştiu* că magia funcţionează, ceea ce chiar o face să nu funcţioneze.

Dacă eşti malefic, aşadar exişti numai şi numai graţie

magiei, şi vrei să mănânci un om de rând, mai întâi va trebui să reuşeşti să-l convingi, în pofida tuturor aşteptărilor sale, că exişti şi funcţionezi în lumea asta. De fapt, odată, în ultimul an de gimnaziu, când un strigoi extrem de ambiţios a încercat să mă atace în timpul orei de sport, profesoara, zărindu-l, a fost absolut convinsă că e un şobolan şi l-a lovit triumfătoare cu o crosă de crichet. Când a încetat să-l mai lovească, chiar arăta ca un şobolan strivit, iar eu n-aş fi putut omorî un strigoi cu o crosă de crichet nici dacă l-aş fi bătut o zi întreagă. Nu merită riscul, ţinând cont de faptul că oamenii de rând n-au practic nici gust, nici valoare nutritivă, aşadar, maleficii nu se apropie de ei. Din acest motiv, o grămadă de copii de vrăjitori sunt trimişi la şcoli pentru oameni de rând.

Însă Mami chiar locuieşte foarte departe, după standardele vrăjitorilor – prea departe de orice enclavă ca să fie rentabil să lucreze pentru membrii enclavei sau să facă schimburi cu ei –, aşa că eu nu mai cunoscusem niciun copil de vrăjitor şi încercam să-mi spun că motivul pentru care oamenii de rând nu mă plăceau era că simţeau mana sau cam aşa ceva. Însă mă înşelasem. Copiii de vrăjitori tot copii sunt şi nici ei nu mă plac.

Bun, de cinci zile încoace îl aveam pe Orion, dar Orion e prea ciudat, nu se pune. Eram destul de sigură că atitudinea mea nepoliticoasă şi agresivă, o metodă testată şi răstestată de a-mi face prieteni, nu funcţiona printre oameni normali. Dar poate că acum le puteam considera pe Aadhya şi pe Liu prietenele mele. Nu eram sigură, şi ce-ar însemna dacă ar fi aşa? Experienţa nu venea câtuşi de

puţin la pachet cu strălucirea caldă pe care-mi imaginasem mereu că ţi-o dă reuşita. Încă mă aşteptam să primesc de la cineva amărâta aia de brăţară a prieteniei, pe care nu o obţinusem niciodată la Cercetaşe. Dar să-mi ofere o *alianţă,* să fie dispus să mă vegheze şi să facă tot posibilul să-mi salveze viaţa, asta era la un cu totul alt nivel. Sărisem nişte etape intermediare uriaşe.

Am început să-mi pun întrebări şi cu privire la Nkoyo, în timp ce mergeam alături de ea şi de prietenii ei spre amfiteatrul de limbi străine. Nu aveam niciun fel de dubiu în privinţa Corei şi a lui Jowani: niciuna dintre ele nu mă plăcea mai mult decât la început. Însă tocmai această diferenţă m-a făcut să mă gândesc că aş putea-o numi pe Nkoyo prietenoasă, dacă nu chiar prietenă în toată regula. Mi-am luat inima-n dinţi şi am întrebat, cu toată nonşalanţa de care eram în stare, ca şi cum răspunsul ei n-ar conta cine ştie ce pentru mine:

— Ştii vreun grup care să recapituleze pentru examenul final la latină?

— Mda, mi-a răspuns ea, complet relaxată – din câte-mi dădeam seama, nu stătuse deloc pe gânduri. Mă întâlnesc în fiecare joi cu unii, în intervalul de lucru, la laborator. Biletul de intrare constă în două exemplare ale unei vrăji decente.

— Crezi că vraja aia de invocare a unui zid de flăcări, cea pe care ţi-am dat-o ţie la schimb, ar merge? am zis, forţându-mă să folosesc un ton la fel de degajat ca al ei, de parcă ar fi fost de la sine înţeles că sunt bine-venită, câtă vreme plătesc preţul de intrare…

— Oh, aia e mult peste cerinţe, mi-a spus. Vino mai degrabă cu o vrajă de ordin practic. Eu vin cu una de restaurare a papirusului.

— Am o vrajă medievală pentru tăbăcirea pielii, am zis.

Era de fapt un segment al unei vrăji mai ample, un blestem de legare a unui grimoar, care apoi aspira puţină mana de fiecare dată când un vrăjitor încearcă să lanseze o vrajă din el: o tehnică foarte isteaţă de creare a unui şterpelitor de mana care să treacă neobservat. Însă vraja de tăbăcire funcţiona foarte bine şi ca vrajă de sine stătătoare.

Nkoyo a ridicat din umeri şi a dat aprobator din cap, *sigur, de ce nu,* şi iată-ne ajunşi în faţa uşii amfiteatrului. Ne-am pus toate patru pe rând temele în aparatul de notare automată, care aduce cu o cutie poştală fixată pe peretele metalic de la uşă. Ne-am încadrat destul de bine în timp: n-ai vrea să-ţi predai tema când toată lumea se îmbulzeşte în faţa cutiei, pentru că rişti ca, în cazul în care sare ceva prin fantă, să fii încolţit. Nu vrei să o predai nici foarte devreme, pentru că atunci chiar sunt şanse să sară ceva prin fantă. Dacă însă predai ceva chiar şi la zece secunde de la începutul orei, e prea târziu, vei fi depunctat.

Depunctarea la limbi străine înseamnă că primeşti teme suplimentare zile în şir, săptămâni la rând, din subiecte pe care le-ai parcurs deja. Poate că nu vi se pare cine ştie ce pedeapsă, însă, întrucât noi toţi studiem limbile străine ca să *învăţăm vrăji,* e absolut barbar.

Următoarea dată când vei solicita o vrajă, o să primeşti nişte materiale pe care teoretic ar trebui să le stăpâneşti, însă pe care nu le cunoşti şi nu vei putea trece mai departe până când nu termini cu idioatele de ore restante şi ajungi în cele din urmă la lecţia la care rămăseseşi.

Am predat caietul de arabă şi apoi m-am aşezat într-o cabină, să deschid dosarul care-mi fusese pregătit şi să văd ce soartă mă aşteaptă. Erau *trei* caiete de lucru la arabă, plus un test feroce la sanscrita clasică, pe care scria că durează douăzeci de minute, însă care de fapt îmi va ocupa toată ora. Nici n-am apucat bine să răspund la suficiente întrebări încât să capăt o notă de trecere, că s-a şi auzit clopoţelul de avertizare. A trebuit să-mi mâzgălesc numele pe foaie, să îngrămădesc toate lucrurile în ghiozdan şi apoi să-l car într-un mod nefiresc cu un braţ petrecut în jurul lui, ca pe un coş, ca să ajung la coadă şi să strecor testul în fantă înainte de ultimul clopoţel. Şi va trebui să rezolv exerciţiile din cele trei caiete diseară, mâncându-mi din puţinul timp rezervat colectării de mana.

Nici măcar asta nu reuşea să-mi strice starea de spirit, care în ultima vreme fusese într-o oscilaţie continuă, de începeam să mă simt ca o jucărie yo-yo. Mă obişnuisem cu firescul unei stări proaste, pline de amărăciune şi de nefericire, mă obişnuisem să-mi ţin capul plecat şi să îndur. Fericirea mă buimăcea la fel de tare ca furia. Dar, când am ajuns la seminarul de scriere creativă, nu am fost câtuşi de puţin tentată să o refuz pe Liu, care-mi *păstrase* un birou învecinat cu al ei şi mă căuta din priviri. M-am

lăsat dusă de val şi mi-am pus ghiozdanul jos, între scaunul ei şi al meu: stând alături de cineva care nu ar fi avut obiecţii, puteam să-mi acord câte un răgaz şi să clarific lucrurile.

M-am aşezat şi am pus pe birou proiectul la care lucram, o vilanelă extrem de nasoală în care evitam cu multă grijă cuvântul *molimă,* care încerca din răsputeri să-şi croiască drum în fiecare strofă, convinsă că, dacă l-aş fi scris, toată lucrarea s-ar fi transformat într-o evocare îngrijită a unei noi plăgi. Sunt, probabil, singura elevă care încearcă să evite transformarea temelor scrise în vrăji noi-nouţe.

În primele cinci minute, am studiat intens, însă apoi mi-a picat fisa că s-ar putea să vreau să vorbesc cu Liu, acum, că eram prietene.

— La ce lucrezi? am întrebat-o, făcând conversaţie în cel mai plictisitor mod cu putinţă, mizând însă pe faptul că măcar exista un răspuns evident la întrebarea mea.

Liu s-a uitat pieziş la mine şi mi-a răspuns:

— Am o vrajă melodică moştenită de la străbunica. Încerc să-i traduc versurile în engleză.

Practic, e imposibil să traduci vrăji. Nu e fiabil nici măcar să iei o vrajă în hindi, să o rescrii în urdu şi să o dai cuiva să o înveţe. Ar funcţiona de trei ori din patru, însă a patra oară, ai încurcat-o. Vrăjile melodice reprezintă singura excepţie. Dar nu e întocmai o traducere, mai curând scrii o nouă vrajă într-o altă limbă, folosind aceeaşi muzică şi aceeaşi tematică. Adeseori e mai greu decât să scrii o vrajă nouă de la zero şi de cele mai multe

ori nu va funcţiona, la fel cum majoritatea temelor scrise nu devin vrăji. Uneori îţi iese o imitaţie palidă a vrăjii originale. Când şi când, dacă vraja are valoare în sine, efectul noii vrăji va fi aproape dublu: îndeplineşte scopul noii vrăji, plus o bună parte din efectul vrăjii originale. Obţii astfel ceva foarte puternic. Însă, în ceea ce mă priveşte pe mine, se potrivea perfect cu ideea alianţei sugerate de Aadhya azi-dimineaţă. Liu a continuat:

— Vrei s-o auzi?

A scos un minidispozitiv audio, fără ecran, la care poţi asculta muzică un milion de ore fără să-l încarci. Chiar şi aşa, singurul mod în care poţi încărca aici ceva este dând la manivelă şi mai bine ţi-ai folosi energia producând mana, ca să nu o iroseşti. Mi-am pus căştile şi am ascultat – fără versuri, cu atât mai bine, că oricum *nu* aveam acum timp să mă apuc de mandarină. Am fredonat cântecelul în surdină, bătând cu degetele ritmul pe picior şi încercând să mi-l bag bine în cap. Chiar şi fără cuvinte, aducea a vrajă, ceva subtil, dar care creştea în intensitate. Nu ştiu să descriu prin ce se deosebeşte o vrajă muzicală de un cântec obişnuit; pot cel mult să spun că se aseamănă cu diferenţa dintre a ţine în mână o cană şi un obiect plin. Simţi că poţi turna putere înăuntru şi poţi aproxima cantitatea. Golul de faţă era adânc, aducând mai degrabă cu o fântână şi nu cu o cană, ceva în care poţi arunca o pietricică sau o monedă, doar ca să-i auzi ecoul venind de departe. Mi-am scos căştile şi i-am spus:

— E un amplificator de mana?

În tot acest răstimp, mă privise fix. A tresărit şi mi-a

zis:

— N-aveai cum să auzi asta.

Ceea ce-mi confirma că e o vrajă de familie pe care încă nu o comercializau; o păstrau probabil pentru a fi dată în schimbul unei piese necesare pentru construirea propriei enclave.

— N-am auzit, a fost doar o senzaţie.

A încuviinţat uşor din cap şi m-a privit căzută pe gânduri.

Am mers apoi împreună la ora de istorie şi am stat una lângă alta în nişte bănci incomode. Sălile unde facem istorie sunt împrăştiate la nivelul cantinei, la o înălţime rezonabilă. Partea proastă la istorie e că manualele sunt incredibil de plictisitoare şi că nu avem cabine, ca la limbi străine, aşa că auzi până şi cele mai uşoare sunete, şuşoteli, tuse, pârţuri şi scârţâitul interminabil scos de bănci şi de scaune. În faţă, se vede mereu licărul unei înregistrări video şi trebuie să te străduieşti să auzi nişte lucruri care sunt în proporţie de nouăzeci la sută absolut inutile şi care, cu excepţia unor bucăţi aleatorii incredibil de bine cotate la teste, nu au nicio importanţă în obţinerea notelor. Şi bucăţile astea sunt fie înainte de prânz, când eşti lihnit şi ţi-e greu să te concentrezi, fie după prânz, când eşti gata-gata să adormi. Eu îmi aleg mereu lecţia de dinainte de prânz, însă e un chin.

Faptul că aveam pe cineva lângă mine, ba chiar *alături* de mine, făcea ora de istorie de o sută de ori mai uşor de îndurat. Am luat notiţe şi ne-am uitat la prezentare cu rândul, câte cincisprezece minute odată şi

am lucrat şi la referatele de final de semestru. Deja făcuserăm schimb de traduceri în materie de bibliografie şi vedeam că folosea materialele de la mine, aşadar, îi erau utile. Liu e la rândul ei foarte bună. Nu trebuia să mă străduiesc să gândesc lucruri drăguţe despre ea doar ca să am şanse să mă tolereze.

Liu face istoria în limba engleză, ca să bifeze cerinţele lingvistice şi să obţină mai multă flexibilitate în alegerea materiilor, aşa că aveam foarte multe opţionale comune. Dar nu stătuserăm niciodată alături. De vreo două ori, când a trebuit să-şi facă provizii de consumabile şi a ajuns puţin mai târziu la oră, având de ales între mine, cineva bolnav care tuşea şi băiatul care îşi ţine toată ora mâna în pantaloni – prima şi ultima oară când a încercat să se aşeze lângă mine, m-am chiorât la el cu tot veninul din sufletul meu şi atunci s-a oprit din drum şi şi-a scos mâna din pantaloni –, m-a ales pe mine. Dar, de cele mai multe ori se ducea la persoana cu care stătuse şi la ora anterioară: sunt o duzină de vorbitori de mandarină care fac istoria în limba engleză şi care n-aveau nicio problemă dacă stătea cu ei, chit că simţeau un uşor damf de malia.

Astăzi nu răspândea niciun damf. Puteam să-mi dau seama că nu se reapucase de malia. Avea în continuare o culoare sănătoasă şi o sclipire în ochi, dar mai era ceva: părea pur şi simplu mai delicată, mai retrasă, un melc cuibărit în cochilia lui. Mă întrebam dacă e un efect secundar sau aşa e *ea:* probabil că aşa e, de vreme ce, în felul acesta, lucrează meditaţia lui Mami. Folosirea maliei nu i se potrivea. S-ar putea ca familia ei să o fi împins să

facă asta: avea logică din punct de vedere strategic şi, după ce venise aici cu un coş plin cu jertfe, care probabil reprezentase toată raţia ei de greutate, i-ar fi fost destul de dificil să se apuce de altceva.

N-am întrebat-o care e noul ei plan, în caz că avea vreunul. Nu era ca şi cum ar fi folosit malia pe faţă şi încă nu eram aliate, aşa că o întrebare de genul ăsta ar fi putut să o alarmeze, mai ales dacă venea din partea presupusei iubite a eroului căsăpitor de malefici. La drept vorbind, s-ar putea ca acum, în apropierea absolvirii, să se găsească într-o situaţie dificilă dacă nu se reapuca de malia. Nu s-ar fi apucat să strângă mana dacă în tot acest răstimp plănuise să obţină o porţie zdravănă de malia jertfindu-şi vietăţile rămase.

Lucru care nu o făcea cel mai bun aliat pe care l-aş fi putut găsi, dar nu-mi păsa. Eu mi le doream pe ea şi pe Aadhya şi asta nu pentru că nu aş fi avut alte opţiuni. Îmi doream ce aveam noi trei: să mergem să luăm prânzul împreună după o dimineaţă în care munciserăm cot la cot, sentimentul călduţ că făceam parte din aceeaşi echipă. Nu îmi doream de la ele doar să mă ajute să rămân în viaţă. Îmi doream şi ca *ele* să rămână în viaţă.

— Eu aş vrea, i-am spus din senin, în drum spre cantină. Dacă vrei şi tu.

Nu era nevoie să-i spun la ce mă refer. Ştiam că şi ea tot la asta se gândea. Nu mi-a răspuns pe moment, dar, după câteva clipe, a rostit încet:

— Eu sunt cam în urmă cu mana.

Deci avusesem dreptate: decisese să nu se întoarcă la

malia şi acum se afla în pom. Dar recunoştea. Nu avea de gând să mă lase să batem palma, ducându-mă de nas.

— Şi eu. Dar, cu vraja aia a ta şi cu vraja de preschimbare a stărilor de agregare, nu vom avea nevoie de foarte multă, i-am spus. Eu nu am nimic împotrivă, dacă vrea şi Aadhya.

— Încă nu pot să lansez singură vraja. Bunica mea… Mama şi tata se spetesc muncind, acceptă multe colaborări cu enclavele. Aşa că pe mine m-a crescut bunica. Mi-a dat vraja s-o am la mine, cu toate că nu ar prea fi trebuit să facă asta. E o vrajă avansată, numai o mână de vrăjitori foarte puternici din familia noastră o stăpânesc. Dar m-am gândit… dacă reuşesc s-o traduc, poate devine mai simplă.

— Dacă nu-ţi iese traducerea până la sfârşitul semestrului următor, renunţ eu la una dintre limbile pe care le învăţ acum şi mă apuc de mandarină, am zis.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Ştiu că poţi să cânţi, dar e o vrajă foarte grea.

— O voi putea lansa, am afirmat încrezătoare.

Amplificarea de mana e, mai mult sau mai puţin, o precondiţie pentru oricare dintre vrăjile monstruoase pe care le deţin, cu toate că, pentru ele, am nevoie din start de o grămadă de putere. Nu mi-a căzut niciodată în mâini ceva la fel de util ca o incantaţie care separă într-atât etapele, încât să pot extrage partea de amplificare din vrajă, fără să o iau la pachet cu porţiunile alea cu strigăte şi cu moarte, e un proces care are loc pe parcurs.

Liu a tras adânc aer în piept şi a încuviinţat din cap.

— Atunci… dacă şi Aadhya e de acord…

Nu a continuat propoziţia. Am încuviinţat şi eu din cap. Apoi ne-am uitat una la alta în timp ce mergeam pe culoar şi Liu mi-a zâmbit, cu un mic tremurat în colţurile gurii. I-am întors zâmbetul. Mă simţeam ciudat surâzând.

— Vrei să lucrăm la referatul la istorie, după prânz? am întrebat-o. Am locul meu la bibliotecă, la departamentul de limbi străine.

— Sigur. Dar Orion nu vine?

Şi întrebarea *nu* era dacă Orion se va afla acolo, ca să stea cu el; voia să ştie doar dacă era suficient spaţiu pentru trei oameni.

— E un ditamai biroul, i-am zis. O să fie bine, înşfăcăm în drum un scaun pliant.

Însă, după prânz, Orion mi-a aruncat grăbit:

— Mă duc jos, mai am de făcut nişte chestii.

— Spui asta pentru că ai de făcut nişte chestii sau pentru că mai degrabă ai sta jos, pitit, decât să suporţi până şi cea mai mică formă de interacţiune umană? l-am întrebat. Liu n-o să se poarte cu tine ca ultima nemernică.

M-am ţinut tare şi nu m-am oferit să renunţ la compania lui Liu de dragul lui: nu eram *efectiv* un cuplu.

— Nu, n-am nimic cu Liu, a răspuns Orion. Îmi place Liu, e în regulă. Nu, am de făcut nişte chestii.

Nu a sunat prea convingător, dar nu aveam de gând să insist. Nu-mi datora niciun fel de explicaţii, aşa că am ridicat din umeri.

— Încearcă să nu te dizolvi în acid.

Eu şi Liu am avut mult spor: am dat gata jumătate din

referatele noastre la istorie.

— Mâine, după cină, am de făcut un proiect de grup în laborator, dar voi fi iarăşi disponibilă în intervalul de lucru, mi-a spus Liu la plecare.

Am încuviinţat din cap, radiind la gândul că poate le propun Aadhyei sau lui Nkoyo să mă însoţească după cină. Aveam *oamenii mei,* la plural, oameni pe care-i puteam ruga să mă însoţească la bibliotecă şi, chiar dacă mă refuzau, nu era un refuz propriu-zis, era un refuz momentan. Am fost şi mai fericită când Aadhya s-a eschivat la prânz, spunându-mi că voia să lucreze la nişte artefacte la ea în cameră, iar eu am crezut-o; nu era un pretext.

— Treceţi însă pe la mine înainte de culcare, mi-a zis. Putem să dăm o fugă la bufet, dacă aveţi sold.

Liu şi cu mine am încuviinţat din cap: avuseserăm timp de gândire, sosise momentul să purtăm acea discuţie şi să hotărâm dacă mergem sau nu mai departe.

Am ţinut bine de sentimentul ăsta în timpul orelor de după-amiază şi nu le-am permis nici măcar lui Chloe sau lui Magnus să-mi strice buna dispoziţie atunci când i-am văzut vorbind cu Orion seara, în faţa cantinei, rugându-l să se alăture găştii newyorkeze după cină.

— Ia-o şi pe El, a îndrăznit Chloe să adauge, cerându-i să mă pună pe tavă pentru următoarea tentativă de omor.

— Nu pot… mă duc în laborator, a spus Orion.

— Laborator zici? a întrebat Magnus. Nu într-o cameră?

Orion părea că născoceşte o scuză, însă Magnus mi-a

aruncat o privire care exprima clar ce credea el că ascundem.

— Hm? Nu, nu într-o cameră, a zis Orion, cam la fel de convingător ca înainte.

— Mda, bine, a rostit Magnus. O să fie şi *Galadriel* cu tine în laborator?

— Mă tem că nu, am zis, pocnind din degete – dacă tot întreba de mine, mă simţeam îndreptăţită să intervin în discuţie. Am de făcut un referat.

— Vrei să vii cu noi la bibliotecă, El? mi-a zis Chloe verde-n faţă. Avem suficient loc la masa noastră.

Un semn clar al intensităţii pe care o căpătase disperarea lor: copiii de enclavă nu te întrebau niciodată dacă vrei să li te alături. Cel mult îţi spuneau că eşti bine-venit, cu toată condescendenţa. Magnus părea foarte enervat că fusese nevoie să se recurgă la asta.

— Nu, am repetat.

Apoi am pornit spre cantină fără să-mi iau la revedere de la ei, iar Orion s-a grăbit să mă prindă din urmă la coadă.

— Chloe tocmai te-a pupat în fund ori am avut vedenii? m-a întrebat el.

— Nu, a fost o ofertă pură şi generoasă, venită din inimă, am zis. Menită să-mi ajungă mie direct la inimă. Târâtorul ăla nu m-a atacat întâmplător aseară.

— Ah, pentru că… da, s-au purtat frumos şi acum încearcă să te omoare aşa, fără motiv, a comentat Orion.

Mai avea şi tupeul să se arate exasperat.

— Îţi baţi joc de mine? Acum vrei să vin să te protejez

de uneltirile malefice ale lui Chloe Rasmussen?

— Vreau să te văd cum îţi vâri capul în piure, i-am zis şi am pescuit plină de năduf ultimii doi cârnaţi din tava cu aburi.

La masă, i-am dat însă şi lui unul. Crescuse într-un cuib de gărgăriţe infatuate şi ucigaşe, iar asta nu era vina lui.

Am fost de-a dreptul uluită când, după toate cele petrecute, Chloe a venit la bibliotecă să-şi încerce norocul pentru a doua oară: m-a acostat în sala de lectură, în timp ce mă îndreptam spre rafturi.

— În continuare nu sunt interesată, i-am spus, cu răceală.

— Nu, ascultă, El.

M-am îndepărtat de ea, intrând pe culoarul cu incantaţii, însă s-a ţinut după mine şi m-a apucat de braţ.

— Uite ce e, vrei să încetezi *cinci secunde* să te mai porţi ca o nenorocită? a şuierat cu neruşinare, apoi a adăugat: Nu e… nu te duce la biroul tău.

Am rămas locului şi m-am holbat la ea. Nu a avut curajul să mă privească în ochi. I-am zărit expresia uşor temătoare şi oarecum vinovată atunci când s-a uitat în spate, spre sala de lectură. Eram într-un loc prost luminat, dar, cu toate astea, probabil cei din gaşca newyorkeză puteau să ne vadă. Eu îl vedeam pe Magnus pe una dintre canapele.

— Vino şi stai cu noi, da? m-a rugat Chloe. Sau du-te la ţine-n cameră.

— Pentru câtă vreme de-acum înainte o să mai fiu în

siguranţă la mine-n cameră? E clar că asta va fi următoarea idee deşteaptă a lui Magnus.

Îmi închipuiam până în cele mai mici detalii cum mă duc la el şi-i turtesc nasul: nu era nevoie decât de un pumn zdravăn, bine plasat, de sus în jos, urmat de un trosnet îmbucurător.

— Sau poate că nu. Presupun că şi-ar face griji dacă nu i-ar veni de hac şi lui Orion. Halal reuşită, să-l eliminaţi chiar voi, după ce aţi depus atâta efort doar ca să mă împiedicaţi să vi-l suflu.

Chloe a tresărit.

— Le-ai spus da celor din Dubai?

— Nici nu m-au invitat! Mi-am aşezat scaunul în colţul lor pentru că vreau să prind câteva boabe de arabă. Şi chiar dacă m-ar fi invitat şi aş fi spus da, tot nu s-ar justifica faptul că gaşca voastră a încercat să mă omoare recurgând la târâtori! am adăugat printre dinţi, căci Chloe avusese tupeul să răsufle uşurată.

— Poftim? Nu! Noi n-am…

Era clar că şi-a dat seama în mijlocul propoziţiei că negarea nu funcţiona, aşa că a schimbat tactica.

— Uite ce e, Magnus credea că eşti răuvrăjitoare. Târâtorul n-avea decât o vrajă de evacuare a maliei. Câtă vreme nu eşti un răuvrăjitor de categorie grea, cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla e să te simţi puţin rău.

O prezenta ca pe o apărare nobilă. M-am chiorât la ea.

— Sunt *strict-mana.*

Chloe a rămas cu gura căscată, şocată, de parcă n-ar fi luat niciodată în calcul varianta asta. Şi sunt sigură că

niciunul dintre ei nu o luase în calcul. Târâtorul fusese pe cale să se transforme într-un malefic nou-nouţ. Atunci când zămisleşti ceva care poate colecta putere pe o cale sau alta, ţi-o cauţi cu lumânarea. Poţi tu să fluturi din deget şi să-i spui să fie cuminte, însă, dacă se întâmplă să nu poată obţine puterea din surse omologate, sunt şanse de cincizeci la sută să înceapă să o obţină de unde poate. Şi, cum Magnus îl crease nutrind în adâncul sufletului speranţa că mă va secătui pe mine, cea malefică, eram destul de convinsă că miza târâtorului era mult mai mare. Şi atunci *m-ar fi* omorât.

Chloe îmi dădea dreptate în privinţa asta; era albă ca varul, din motive întemeiate şi egoiste: când o zămislire se abate de la calea cea dreaptă, se va întoarce împotriva aceluia care a programat-o şi a tuturor celor care ar fi putut contribui la crearea sa. Asta dă naştere unei vulnerabilităţi de toată frumuseţea, care va ajuta zămislirea să le sugă *lor* mana. Nu că mi-ar părea cine ştie ce rău pentru ea.

— Ce mă aşteaptă în clipa asta la mine la birou, o cutie cu căpuşe cu clopoţei? am iscodit-o.

A înghiţit în sec şi mi-a răspuns, cu glas şovăitor:

— Nu, e… e o vrajă de somn imposibil de desfăcut. El şi Jennifer aveau de gând să-ţi facă o vrajă de hipnoză şi să te ia la întrebări…

— Asta, presupunând că nu mă halea ceva înainte să ajungă ei acolo.

Chloe a avut bunul-simţ să se arate ruşinată.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Ne-am contrazis

pe tema asta toată săptămâna... majoritatea nu eram de părere că... toată lumea e foarte îngrijorată... Dar, dacă eşti strict-mana, atunci e... e grozav, e *extraordinar,* m-a înştiinţat ea solemn – da, extraordinar cum amicul ei era cât pe ce să mă omoare din greşeală! – şi a continuat: Sincer, şi fără să ştim treaba asta, cei mai mulţi dintre noi chiar vrem să te recrutăm. Ştiind că eşti strict-mana, pot să-ţi spun ceva: cinci dintre noi vom vota să ni te alături; cu Orion, şase. Formăm o majoritate. Poţi avea locul asigurat şi...

— Îţi mulţumesc călduros! am spus, neîncrezătoare. După ce aţi încercat să-mi faceţi felul de două ori?

S-a blocat şi şi-a muşcat buza.

— Magnus îşi va cere scuze, îţi promit, a spus după o vreme, de parcă avea impresia că era o negociere, de parcă avea impresia...

Ei, de parcă avea impresia că mi-ar plăcea să am locul asigurat în enclava din New York, lucrul pe care mi-l dorisem cu înfrigurare, pe care-l râvnisem şi pe care-l pusesem la cale în ultimii şase ani, şi iată cum ea mi-l oferea pe tavă, fără să aibă nicio pretenţie.

Dar, fiind vorba despre mine, mă simţeam teribil de iritată şi nu din cauza ei, ci a lui Mami, care nici măcar nu era aici să mă privească fericită, cu zâmbetul ei strălucitor şi cald, care-i lumina chipul din an în Paşte, când o făceam foarte fericită. Cum s-a întâmplat atunci, când aveam doisprezece ani şi am avut o ceartă monstruoasă despre trişat, pentru că eu nu vedeam de ce n-aş putea pur şi simplu să iau până şi ultimul strop de viaţă dintr-o pasăre

pe care o găsisem în pădure şi care oricum trăgea să moară şi m-am năpustit afară, pentru ca mai apoi, o oră mai târziu, să mă întorc plină de ranchiună înapoi în iurtă şi să-i spun cu şi mai multă ranchiună că stătusem cu pasărea printre copaci până murise şi apoi o îngropasem. Uram că trebuia să-i spun asta şi uram că mă simţeam atât de fericită văzându-i chipul luminându-se. Simţeam că, de fapt, *cedasem* şi uram mai mult decât orice pe lume să cedez.

Şi uram treaba asta la fel de mult acum, când Mami nu era de faţă şi totuşi îi vedeam încântarea de pe chip fiindcă nu aveam să accept ce-mi oferea Chloe, acel lucru nepreţuit şi de neatins pe care declarasem cu o hotărâre de neştirbit că îl voi obţine. Doar că nu-l puteam accepta. Ar fi fost fără îndoială mizerabil, după ce Liu îmi spusese încetişor: „Eu sunt cam în urmă cu mana”. Şi nu era nici măcar din cauză că Liu şi Aadhya mă voiau pe mine, în timp ce lui Chloe nu-i păsa decât de Orion. Ele erau pur şi simplu un târg mai bun. Când îmi ofereau o alianţă, îşi puneau vieţile la bătaie. Se ofereau să dea tot ce aveau şi îmi cereau să fac acelaşi lucru. Pe lângă asta, Chloe nu avea nimic de oferit.

— Nu vreau scuze, am spus, plină de năduf. Nu vin în ruptul capului în New York.

Chloe a rămas ca trăsnită.

— Dacă… Te duci la Londra? m-a întrebat, cu glas tremurător. E… e din cauza lui Todd? O să fie dat afară, evident, nimeni din New York n-ar…

— Nu e din cauza lui Todd! m-am răstit şi mai iritată,

pentru că nu avea nici cel mai mic drept la un răspuns, doar că vorbea de parcă aş fi înjunghiat-o cu mai multe cuţite. Nu mă duc în nicio enclavă.

Pe faţa lui Chloe s-a întipărit uluirea.

— Dar… tu şi Orion aveţi de gând, pur şi simplu, să…

Nici măcar n-a reuşit să găsească apoi cum să-şi termine fraza.

— *Noi* nu facem nimic. Nici măcar nu înţeleg de ce vă panicaţi cu toţii în halul ăsta. Eu şi Orion *nu* suntem într-o relaţie şi oricum asta nu te priveşte şi, chiar dacă am fi, el acum două săptămâni nici nu ştia cum mă cheamă. Şi voi sunteţi dispuşi să-mi oferiţi un loc asigurat? Dacă el peste o lună se combină cu o fată din Berlin?

Mă gândeam că măcar asta o să-i mai taie din avânt, însă Chloe nu părea deloc împăcată. Avea o expresie cumva stranie, descumpănită şi încurcată, după care a spus pe nepusă masă:

— De fapt, eşti singura persoană cu care Orion a petrecut atâta timp.

— Ah, da, scuze, am uitat. Cei ca voi n-au voie să se asocieze cu plebea.

— Nu la asta mă referream! a zis ea. Nici cu noi nu stă.

Ciudat că menţiona asta, dat fiind că, în ultimii trei ani, îi văzusem împreună aproape non-stop; probabil că se citea pe faţa mea, pentru că ea a clătinat din cap.

— Ne ştie, mama lui i-a spus să aibă grijă de noi, dar nu… nu vorbeşte cu niciunul din noi. Trebuie să stea şi el undeva la ore şi la masă, aşa că stă cu noi, dar nu vorbeşte neîntrebat. Nu vine pur şi simplu să stea cu cineva, cu

nimeni, nici aici, nici în camerele noastre, nici măcar nu studiază alături de cineva! Cu excepţia ta.

M-am holbat la ea.

— Cum rămâne cu Luisa?

— Luisa se milogea constant de el să-i permită să se ţină după el, iar el n-o trimitea la plimbare pentru că-i era milă de ea. Însă o evita de câte ori putea. Eu îl cunosc de când ne-am născut, dar ştie cum mă cheamă din simplul motiv că maică-sa l-a pus să memoreze cartonaşe cu nume când era în clasa a doua. Chiar şi pe vremea când eram mici, tot ce-şi dorea era să vâneze malefici.

— Da, cum ar putea Candy Land să concureze cu vânătoarea de malefici? am rostit, neîncrezătoare.

— Crezi că glumesc? Când eram la grădiniţă, a intrat la noi în clasă un vierme-lipitoare. Educatoarea şi-a dat seama doar când l-a văzut pe Orion râzând într-un colţ. L-a întrebat ce era atât de amuzant, iar el l-a ridicat cu ambele mâini şi ni l-a arătat. Se zvârcolea şi tot deschidea gura, încercând să muşte. Noi am început să ţipăm, iar el s-a repezit şi l-a rupt în două din greşeală. Am fost cu toţii împroşcaţi cu măruntaie.

M-am strâmbat fără să vreau. Ce scârbos! Amintindu-şi, Chloe a făcut o grimasă.

— La zece ani, deja făcea de strajă la poartă. Nu că l-ar fi pus cineva, pentru el era ceva distractiv. E singurul copil al Magistrei Rhys, care, de când mă ştiu, l-a târât mereu în diverse locuri de joacă, să-şi facă prieteni şi, de fiecare dată când se afla într-un astfel de loc, încerca pur şi simplu să se furişeze afară, să dea fuga la porţi ca să le

vină de hac maleficilor care încercau să pătrundă înăuntru. Orion nu e… *normal.*

Am râs; nu mă puteam abţine. Fie râdeam, fie o plesneam.

— Ai zice că suferă de negativitate spirituală, nu? am luat-o peste picior.

— Nu sunt răutăcioasă! a rostit ea, răspicat. Crezi că noi nu voiam să-l simpatizăm? Îi datorez *viaţa.* În vara când am împlinit nouă ani, la noi în oraş a avut loc o invazie de musculiţe-caustice. Nu e mare chestie, aşa-i? a adăugat, cu autoironie, de parcă s-ar fi simţit aproape ruşinată că se plânge de ceva atât de trivial. În vreme ce consiliul încerca să ia măsuri, copiii mai mari nu aveau voie să iasă din casă. Musculiţele-caustice nu sâcâiau copii mai mici de unsprezece ani. Eram la locul de joacă de vizavi de enclavă când am primit un jet de mana.

Citisem despre jeturile de mana când Mami îmi vârâse pe gât pamfletul vesel „Când mana ta ia amploare”, însă nu trăisem niciodată asta pe propria-mi piele. Capacitatea celor mai mulţi dintre noi de a stoca mana sporeşte, ce-i drept, în salturi bruşte, dar nu se întâmplă să fii copleşit de o explozie de mana atunci când nu ai atins capacitatea maximă de stocare. E clar că în cazul lui Chloe a fost altfel.

— Mă jucam cu câţiva prieteni – a descris cu mâinile un spaţiu închis – sub tobogan. Niciun om de rând prin preajmă. Şi întregul roi de musculiţe-caustice s-a năpustit asupra mea. Au început să roadă din scutul protector pe care mă punea mama să-l port. Erau atât de multe…

S-a oprit şi a înghiţit în sec.

— Prietenii mei au ţipat şi au fugit. Simţeam că-mi iese mana pe nas, pe gură, pe urechi. Nu-mi aminteam nicio vrajă. Încă mi se întâmplă să am coşmaruri despre asta, a adăugat şi am crezut-o.

Şi-a strâns braţele la piept fără să-şi dea seama, cu umerii aduşi în faţă.

— Orion se învârtea pe lângă locul de joacă dând cu piciorul în pietricele, fără să se joace cu noi. A alergat înăuntru şi le-a împrăştiat. Mi-am zis că e cel mai grozav om din lume.

Mă străduiam din răsputeri să rămân furioasă, dar nu-mi prea ieşea. Nu *voiam* să-i acord niciun strop de compasiune. Când eram micuţă, comuna noastră a fost invadată de un roi de musculiţe-caustice şi Mami a fost nevoită să mă ţină în poală toată ziua şi toată noaptea, cântând fără încetare un refren protector până ce musculiţele au renunţat şi au zburat mai departe. Dacă şi-ar fi pierdut vocea, am fi murit amândouă. Chloe avea o enclavă în care se putea ascunde şi un scut protector alimentat de puterea enclavei – cu siguranţă că, dacă Orion nu i-ar fi sărit în ajutor, s-ar fi găsit un supraveghetor să dea fuga să o salveze. Era singurul lucru care i se întâmplase vreodată, singurul lucru nasol şi nu primul dintr-un şir de o mie de astfel de lucruri. Însă nu puteam să nu-i iau partea: să ai nouă ani şi să erupă mana din tine, să fii asaltat de un nor de musculiţe-caustice pe care le simţi cum îşi croiesc drum cu dinţii spre carnea ta – mă chirceam la rândul meu, auzind un jupuitor care

zgâria cu ghearele cursele din dreptul pragului. Dar am fost cruţată, căci Chloe a trecut repede mai departe.

— Am petrecut apoi luni întregi ţinându-mă după el, încercând să mă împrietenesc cu el, rugându-l să petreacă timp cu mine. Răspunsul lui era întotdeauna nu, mai puţin atunci când îl obliga mama lui. Şi nu c-ar fi avut ceva cu mine. Cu *toţii* am încercat. Pe unii dintre noi ne puneau părinţii, însă n-o făceam ca să ne dăm bine pe lângă următoarea Domina, nimic de genul acesta. O făceam pentru *el.* Cu toţii ştiam că e special, cu toţii îi eram recunoscători. Dar el nici nu observa. Nu c-ar fi fost snob sau cine ştie cum, el nu e niciodată răutăcios sau nepoliticos, eu doar… nu contam pentru el. Nimeni n-a contat niciodată pentru el.

Şi-a fluturat mâna prin dreptul meu şi a adăugat complet nedumerită:

— Apoi stă de vorbă cu tine dintr-odată şi inventează din senin scuze ca să se ţină după tine. Azi vine să te ajute să-ţi repari uşa, mâine crede că eşti vrăjitoare, pentru ca mai apoi să-ţi vină în ajutor când eşti rănită. Stă alături de tine la masa de prânz, ba te urmează şi la bibliotecă atunci când îl rogi. Ştii de câte ori am încercat eu să-l conving să vină la bibliotecă? A venit de două ori cu noi, în prima săptămână din anul întâi, şi de-atunci nu cred că a mai trecut pe acolo. Am auzit chiar că te-a ajutat când ţi-a venit rândul la *mentenanţă!* Aşa că da, am intrat în panică *toţi.* Nu dezbăteam dacă merită să-ţi oferim un loc asigurat. Dacă lui Orion îi place într-adevăr cineva, niciunul dintre noi n-o să stea pe gânduri, nimeni din

întreaga enclavă. Dezbăteam doar dacă eşti sau nu o răuvrăjitoare care-i *face* ceva.

Şi-a încheiat poliloghia şi s-a oprit sfidătoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să zbier la ea, însă eu doar am rămas nemişcată, dezamăgind oamenii, ca de obicei. Eram prea *dubioasă* ca să vorbesc. Nu eram chiar furioasă. Fusesem furioasă pe Magnus când credeam că încercase să mă omoare ca să profite din plin de întreaga valoare strategică a lui Orion, într-un mod jegos de egoist şi de crud. Oh, câtă satisfacţie îmi dăduse acea furie îndreptăţită, dulce şi crocantă, era drogul meu preferat: cât pe ce să las euforia să mă aducă în pragul crimei. Prin comparaţie, senzaţia de acum părea tulbure ca mocirla, mă epuiza din cale afară.

Îmi dădusem seama deja că Orion căuta pe cineva care să nu-l trateze ca pe un cavaler pe un cal alb, însă nu înţelesesem de ce. Acum înţelegeam atât de bine, încât mă apucaseră crampele la stomac. Chloe, Magnus, toţi, probabil toată lumea din enclava lor născociseră povestea asta cum că Orion ar fi un soi de ucigaş inuman de eroic, căruia nimic nu-i plăcea mai mult pe lume decât să-şi petreacă zi şi noapte salvându-le lor vieţile şi care nu dădea doi bani pe propria fericire. Inventaseră o asemenea minciună pentru că, bineînţeles, asta îşi *doreau* cu disperare de la el. Oh, ce fericiţi erau să-l cocoloşească şi să-l flateze şi să-i dea ce-i mai bun din orice – de ce nu, doar aveau de unde, nu-i costa nimic. Mi-ar da bucuroşi mie acel nepreţuit loc rezervat în enclavă, i l-ar da oricărei fătuci pe care Orion a învrednicit-o cu un zâmbet;

probabil că ar fi acceptat-o şi pe Luisa, doar pentru că lui Orion îi era milă de ea. Erau uşor de cumpărat.

Pe cât de disperaţi erau ei să-l păstreze, pe atât de disperaţi erau cei din comuna mea să scape de mine. Trăia şi el aceeaşi poveste mizerabilă, doar că în oglindă. Încercând din răsputeri să le dea ce-şi doreau, încercând să se adapteze la minciuna frumoasă pe care o născociseră la adresa lui, chiorându-se docil la cartonaşele făcute de mama lui ca să-l înveţe să fie politicos. Dar normal că nu putea să fie prieten cu ei. Îşi dădea cu siguranţă seama că ei nu voiau să-i fie prieteni decât atâta vreme cât lua parte la minciuna lor. Iar Chloe, cu ochii ei mari, îmi spunea mie ce *minunat* e Orion şi cât de mult *se străduiau cu toţii.*

Dar nu puteam să fiu furioasă pe ea. Normal că voiam să ţip la ea şi să-i dau foc la enclavă, dar asta, doar din obişnuinţă. Ce voiam însă cu adevărat, ce voiam eu cu frenezie şi cu ardoare era *să-i schimb părerea,* la fel cum voiam să schimb tuturor părerea despre mine. Voiam s-o apuc bine de umeri, să o scutur şi să o fac pentru cinci secunde să se uite la Orion – sau la mine – ca la un om. Însă ştiam că nu voi obţine ce-mi doream, pentru că asta ar costa-o scump. Dacă Orion ar fi doar un om, nu ar fi de datoria lui să poarte în continuare bâzâitoarea aia mică şi convenabilă la încheietură, în caz că ea sau prietenii ei ar avea nevoie de ajutor şi asta fără să primească nimic în schimb. Dacă ar fi un om ca oricare altul, ar avea la rândul lui dreptul să fie speriat şi egoist, iar ea ar trebui să-i întoarcă toate favorurile pe care i le făcuse el

vreodată. Nu o tenta un astfel de aranjament, nu-i aşa? Ea nu avea să vină în pas alergător dacă *el* ar fi avut nevoie de ajutor. Ea ar fugi în direcţia opusă.

Cum eu continuam să stau acolo fără să scot un cuvânt, pe faţa ei a început să se citească nesiguranţa: probabil că auzea bubuitul îndepărtat al norilor de furtună.

— Aşa, am zis, cu glas gâtuit. Normal că trebuie să fiu răuvrăjitoare. Cu siguranţă că nu există nici un alt motiv pentru care ar prefera compania mea în schimbul unor cârpe ca voi.

Chloe a tresărit şi s-a dat un pas în spate.

— Păstraţi-vă locul în enclavă pentru cineva care şi-l doreşte. Dar mersi mult că m-ai privat de plăcerea de a-mi vedea capul sfredelit de amicul tău. O să-ţi împărtăşesc, în semn de mulţumire, secretul tehnicii mele de manipulare. Îl tratez pe Orion ca pe un om obişnuit. Aţi putea să încercaţi cu toţii şi să vedeţi cum merge, înainte să vă daţi iar de ceasul morţii din pricina mea.

10
GROGLERUL

N-am încercat să găsesc un alt loc în care să lucrez. Ştiam că nu voi putea face nimic. M-am strecurat pur şi simplu pe lângă Chloe şi m-am îndreptat spre scări, am gonit de-a lungul coridorului cu dormitoare, chiar dacă ştiam că nu e recomandabil. În timpul weekendului, totul începuse să se pună în mişcare pentru absolvire, uleiul era pompat pentru a lubrifia masivele angrenaje centrale; acestea începeau să se dezbine, ajutate de o uşoară basculare preliminară. Odată cu ele, se repoziţionau şi treptele, ca nişte scări rulante teribil de lente, care-şi puteau schimba direcţia dintr-o clipă într-alta. Şi am plătit pentru nebăgarea mea de seamă: când mai aveam doar două trepte până la palier, am dat peste un început de baltă opalescentă şi puturoasă, o rămăşiţă din ceva care fusese ucis foarte recent şi, în viteză, am călcat în ea. Am alunecat şi, ca să nu cad în cap pe scări, a trebuit să mă arunc pe palier cu o bufnitură de toată frumuseţea. Şchiopătând, în drum spre camera mea, mi-am dat seama că mă aflam în dreptul uşii Aadhyei. M-am oprit pentru o clipă şi apoi am bătut încet.

— Sunt El, am zis, iar ea a crăpat uşa, s-a asigurat că eu eram, apoi a văzut sângele.

— Ce s-a întâmplat? Vrei un pansament?

Aveam gâtul inflamat. Aproape mă bucuram că mă prăvălisem pe scări. Cui îi pasă de ce crede Chloe?

— Nu, n-are rost, e doar o zgârietură, am zis. Am fost tâmpită şi m-am împiedicat pe scări. Vii cu mine la baie?

— Da, sigur, a spus Aadhya, apoi m-a însoţit şi mi-a ţinut de şase în timp ce-mi curăţam sângele din cot şi din genunchi.

Iarăşi mă durea abdomenul. Nu-mi păsa. La scurt timp după ce am terminat, a apărut şi Liu şi am urcat toate trei scările – cu mai multă grijă – până la cantină. Banda de servire şi mesele erau dosite în spatele peretelui mobil şi am simţit miros de fum de la flăcările purificatoare care-şi făceau treaba acolo – cuptoarele cu sistem de autocurăţare nici nu se compară cu flăcările mortale. Cu toate astea, vreo douăzeci şi patru de copii îşi aşteptau rândul la bufet. Ăsta e un titlu onorific, fiindcă, în realitate, vorbim de un grup de tonomate care funcţionează pe bază de jetoane. Fiecare dintre noi primeşte câte trei jetoane pe săptămână. Eu strânsesem chiar douăzeci: dacă n-ai ditamai ghinionul la masă câteva zile la rând şi nu te simţi ameţit sau leşinat, nu merită riscul să vii aici neînsoţit, doar pentru nişte calorii în plus.

Nu poţi să-ţi alegi ce-ţi iei, bineînţeles. Rareori se întâmplă ca produsele să fie contaminate, dat fiind că totul e ambalat, însă, de obicei, sunt vechi, uneori chiar incredibil de vechi. Odată, am primit o raţie militară din Primul Război Mondial. Atunci venisem la cantină pentru că mă simţeam ameţită şi-mi era suficient de foame încât să desfac ambalajul. Totuşi, n-am reuşit să-mi fac curaj să mănânc altceva în afara biscuitului şi prin biscuit înţeleg genul ăla de chestie uscată pe care o iei cu tine când pleci

un an pe mare. Astăzi mi-au picat o pungă cu chipsuri fără etichetă, un pachet de biscuiţei cu unt de arahide, în mare parte fărâmiţaţi şi, cireaşa de pe tort, un Mars expirat de numai trei ani. Lui Liu i-au picat o pungă cu jeleuri sărate cu lemn-dulce, o chestie inexprimabil de dezgustătoare, pe care poţi însă să o dai la schimb unor copii din Scandinavia, dispuşi să-ţi dea orice pe ea, o pungă de chipsuri şi o conservă de carne îndoielnică. Aadhyei i-au picat un pacheţel cu halva, un onigiri proaspăt de somon ambalat în dimineaţa asta – uluitor – şi un borcan întreg de pastă de castane. Era aşa de mare, că a zdruncinat toată maşinăria când a căzut.

— Stai să încerc să fac rost de ceva pe care să o putem întinde, am zis şi am mai băgat un jeton.

Atunci când foloseşti un jeton pe care-l păstrai de ceva vreme, în general, o să primeşti fie ceva deosebit de bun, fie ceva deosebit de rău. De data asta, am avut noroc: din maşinărie a căzut un ambalaj portocaliu de biscuiţi Hobnobs.

Ne-am luat la pachet cafea şi ceai din recipientele călâi şi am mers la Aadhya în cameră să împărţim prada. Făcuse un racord la conducta de gaz din camera ei ca să meşterească un arzător Bunsen, la care am fiert carnea într-un pocal alchimic în timp ce înfulecam onigiri. Apoi am mâncat biscuiţii Hobnobs unşi cu cremă de castane, peste care am pus halva. Când s-a făcut carnea, am mâncat-o cu chipsuri, un festin încununat cu câte o bucăţică de Mars. Aadhya s-a aşezat la birou să lucreze la cutia lăutei, iar eu şi Liu ne-am aşezat pe pat să lucrăm la

referatele noastre.

Nu prea am vorbit: nu aveam niciuna timp de pierdut. Dar ne-am spus suficiente şi am bătut palma. În timp ce se făcea carnea, m-am dus la mine în cameră şi le-am adus şi lor câte un cristal. Se făcuse târzior când am terminat de mâncat. Eu m-am apucat de croşetat, Liu s-a aşezat pe podea să facă yoga, iar Aadhya s-a pus pe rezolvat sudoku. Când s-a auzit primul clopoţel, ne-am dus împreună la baie şi, după ce ne-am spălat, am găsit o porţiune de perete între baia fetelor şi baia băieţilor şi ne-am scris numele pe ea: Liu a scris cele trei nume cu caractere chinezeşti, iar eu le-am scris în hindi şi în engleză. Nu alcătuiam noi chiar primul grup, dar nu mai erau decât trei alianţe trecute acolo; niciun cunoscut. La întoarcere, Liu a aşteptat în faţa uşii ei până am ajuns şi eu în dreptul camerei mele, după care am aşteptat-o amândouă pe Aadhya să ajungă la ea, apoi ne-am făcut cu mâna înainte să ne ducem la culcare.

Am dormit foarte bine. De obicei, nu-mi amintesc visele, tot răul spre bine, aş putea zice, însă de dimineaţă m-am trezit chiar înainte de primul clopoţel şi, cum stăteam întinsă în pat, am văzut-o într-o reverie nedesluşită pe Mami, care stătea în pădure şi mă privea îngrijorată. Am rostit cu glas tare: „E-n ordine. Sunt bine, Mami, nu mă alătur unei enclave. Ai avut dreptate”. Nu mi-a fost greu să i-o spun, pentru că nu voiam să-şi facă griji. Însă era în continuare îngrijorată: se întinsese spre mine şi îşi mişca buzele, încercând să-mi spună ceva. „Mami, am prieteni. Aadhya, Liu şi Orion”. În vis, aveam

ochii împăienjeniţi şi zâmbeam şi chiar m-am trezit cu un surâs pe faţă. Se presupune că e imposibil să comunici cu cineva din Şcoala Solomonarilor, pentru că, dacă mesajele vrăjite ar putea pătrunde înăuntru, atunci s-ar întâmpla acelaşi lucru şi cu anumite tipuri de malefici, aşa că nu eram sigură dacă o văzusem într-adevăr pe Mami, speram însă că da. Îmi doream să ştie.

Nu c-aş fi fost în armonie cu lumea sau ceva de genul acesta. Când m-am întors de la baie, am văzut-o pe Chloe ieşind din camera ei şi am reuşit să mă enervez iar. Orion nu era la locul de întâlnire, iar Ibrahim a zis că nu-l văzuse de dimineaţă la baie. Cu toate că eram foarte hotărâtă să nu-l mai aştept niciodată, le-am spus Aadhyei şi lui Liu, clocotind de indignare:

— Păstraţi-ne două locuri, bine?

După care m-am dus şi i-am bătut tare în uşă. După ce am bătut şi a doua oară, am auzit un zgomot înăbuşit, apoi Orion mi-a deschis fără să-şi ia nici cea mai mică măsură de precauţie, la bustul gol şi cu părul zburlit, pentru ca mai apoi să clipească somnoros şi buimac.

— Haide, Lake, micul dejun nu se mănâncă singur, i-am spus.

El a mormăit ceva incoerent, a intrat înapoi, şi-a tras nişte adidaşi în picioare, a cules un tricou de pe jos, pe care apoi l-a trântit la loc – avea o pată albastră enormă în partea din faţă –, a luat un alt tricou de pe jos, s-a îmbrăcat şi s-a dus la baie împleticindu-se.

— Te-ai drogat azi-noapte sau ce-ai făcut? l-am întrebat din pură curiozitate într-un târziu, când am ajuns

în dreptul scărilor.

A trebuit să-l sprijin şi să-i dau un brânci ca să-l aduc pe coridorul cu cantina, asta după ce mai înainte încercase să cotească ba pe culoarul cu laboratorul de alchimie, ba pe cel cu dormitoarele elevilor din anul al doilea.

E o distracţie la modă printre copiii de la alchimie să prepare substanţe recreative, însă Orion mi-a aruncat jignit un „Nu!”, de parcă l-aş fi insultat.

— N-am prea dormit.

Şi-a întărit spusele căscând cu gura până la urechi, mai-mai să-şi disloce maxilarul.

— Sigur, am rostit, sceptică.

La finalul primului an, putem cu toţii să facem faţă unei banale lipse de somn, până atunci se vor fi cernut deja cei care nu erau în stare.

— Ai avut de salvat lumea şi asta ţi-a ocupat tot timpul? Du-te şi aşază-te lângă Liu şi Aadhya, îţi aduc eu o tavă.

Mie una nu-mi prea era foame, după orgia culinară din seara precedentă, aşa că mi-am oprit doar porridge-ul şi i-am dat lui sandviciul cu şuncă şi cu ou pe care reuşisem să-l înhaţ. A fost nevoie să-l înghiontesc ca să-l mănânce, cu ochii pe jumătate închişi. Nici măcar nu i-a răspuns lui Ibrahim atunci când acesta i-a adresat o întrebare directă. Imediat ce a terminat de înfulecat sandviciul, a pus capul la loc pe masă.

Eu şi Aadhya am discutat despre demonstraţia pe care urma s-o fac în cursul zilei, la atelier. Ea s-a întrerupt, l-a

privit lung pe Orion şi a întrebat:

— E drogat cumva?

Orion nu a mai protestat de astă dată. Eu am ridicat din umeri.

— Zice că nu. Cică ar fi doar nedormit.

Din fericire, prima oră o avea în amfiteatrul de limbi străine, aşa că am putut să-l escortez şi să-l instalez în cabina de lângă mine. A pus imediat capul pe birou şi a adormit pe fundalul susurului dulce şi domol al vocilor care intonau un cântecel despre moarte violentă în franceză. Nu avea decât o fişă de lucru în dosar, simplu ca bună ziua, aşa că i-am completat-o eu. La finalul orei, când l-am zgâlţâit să-l trezesc, părea ceva mai funcţional.

— Mersi? a zis nedumerit când a văzut fişa, apoi a luat-o şi pe a mea şi le-a băgat prin fantă, reuşind să nu-şi taie degetele.

— Cu plăcere. Crezi că te reuşeşti totuşi să ajungi la ora următoare?

— Mda? a zis, pe un ton şi mai nesigur.

— Vrei să te însoţească cineva? l-am întrebat, privindu-l ţintă.

— Nu, n-am nevoie… Ce faci? a izbucnit apoi.

— Ce?

— De ce eşti aşa de drăguţă? Eşti supărată cumva pe mine?

— Nu! am zis, cât pe ce să-i aduc la cunoştinţă că eram, dacă nu adesea, măcar uneori, o persoană decentă şi drăguţă, dar apoi mi-am dat seama că avea într-adevăr dreptate, doar că eram supărată pe prietenii lui de

enclavă cei inutili; de el îmi era *milă.*

Ceea ce îmi displăcea profund.

— N-am şi eu voie să fiu binedispusă din când în când sau e o nebunie pe care mai întâi trebuie să o raportez autorităţilor? i-am trântit. N-ai decât să cazi într-un tomberon, dacă-ţi face plăcere. Eu am plecat la atelier.

Părea uşurat să mă vadă îndepărtându-mă în timp ce bombăneam.

Niciodată atelierul nu e distractiv în apropierea absolvirii şi ziua de azi nu făcea excepţie: podeaua se cutremura cam din cincisprezece în cincisprezece minute, iar în încăpere era atât de cald, încât unii băieţi îşi scoseseră tricourile. În mod normal, ar fi fost destul de pustiu, căci toţi cei care-şi terminaseră referatele finale chiuleau, însă de data asta venise destul de multă lume, ca să asiste la demonstraţia mea. Aadhya le rezervase celor din ultimul an cele mai bune locuri; voia să selecteze din rândul lor cele mai grozave cinci oferte şi să organizeze o nouă licitaţie la final de an, când aceştia vor fi părăsit şcoala.

Între timp, eu am făcut cu multă atenţie nişte exerciţii dureroase de stretching, ca să strâng nişte mana – nu-mi strica puţină durere – şi apoi am luat beţişorul cu care urma să lucrez. Nu voiam să irosesc niciun strop de energie, aşa că mă foloseam de demonstraţie ca să mă apuc să fac scrinul pe care-l promisesem sutrelor. Urma să fie făcut pe măsura cărţii: pe lângă faptul că asta le transmitea sutrelor cât de mult le preţuiam, trebuia să fie şi îndeajuns de uşor încât să-l pot lua cu mine la anul, în

sala de absolvire. Eu şi Aadhya concepuserăm un model de forma cărţii, doar că mai mare şi sculptat în lemn. Iar pentru cotor, Aadhya îmi dăduse o bucată de amaram de toată frumuseţea.

— Voi folosi vraja ca să lichefiez lignina, astfel încât să pot curba lemnul, le-am spus şi apoi l-am dat să treacă din mână în mână, ca toată lumea să fie convinsă că e real şi nu doar pare o placă de lemn perfect netedă şi solidă, cu o grosime de un centimetru şi jumătate.

Când a ajuns din nou la mine, l-am luat în mâini, după care am vizualizat şi am recitat incantaţia. Aadhya îmi spusese că lignina e acea părticică din celulele lemnului care dă duritatea, aşa că am presupus că nu putea fi vorba despre o cantitate prea mare care trebuia preschimbată. Totuşi, am fost surprinsă să constat ce puţină mana am folosit pentru vrajă. N-am consumat nici măcar jumătate din cantitatea strânsă şi lemnul a devenit efectiv maleabil în mâinile mele. L-am pliat pe ţeava de oţel pe care o foloseam ca să-l modelăm, apoi, împreună cu Aadhya, l-am fixat la capete. După aceea, am folosit din nou vraja ca să fac lignina iar solidă. I-am desfăcut capetele şi uite-aşa, scândura s-a curbat frumos; cotorul sutrelor s-a cuibărit de minune înăuntru. Demonstraţia n-a durat mai mult de câteva minute.

Când am dat din mână în mână scândura încovoiată, toată lumea a murmurat entuziasmată. Pentru cea de-a doua demonstraţie, Aadhya a folosit o unealtă de gravură şi a cioplit o mică matriţă pe partea de sus a scândurii, apoi a montat o pâlnie de mici dimensiuni, în care a pus

un fir de argint din rezervele proprii. Eu am transformat argintul în lichid, iar ea l-a turnat în matriţă. Ba am şi improvizat puţin: am încercat să-l aduc la loc în stare solidă printr-un proces continuu. De cum atingea gravura, argintul se revărsa peste margini. Totul a mers ca uns.

Copiii au început să mă întrebe dacă nu voiam să le mai arăt şi altceva şi nu vedeam de ce n-aş face-o: tot îmi mai rămăsese nişte mana. Aadhya şi cu mine încercam să ne hotărâm ce anume să facem, când unei fete înscrise în ultimul an la alchimie i-a venit dintr-odată ideea să luăm nişte *nitrogen* din aer ca să-l facem lichid. E clar că putea fi ceva incredibil de util, cu toate că nu prea ştiam ce se va întâmpla apoi cu nitrogenul: oare s-o evapora imediat? Însă toţi au părut încântaţi de idee; doi băieţi s-au oferit chiar să se urce pe o bancă şi să ia una dintre canistrele metalice aflate pe ultimul raft de sus, cu condiţia să le dăm voie să păstreze ce vom obţine înăuntrul ei. Eu am fost de acord; aşa era corect, având în vedere că erau dispuşi să-şi vâre nasurile atât de aproape de tavan, fără să fie siguri că le iese ceva din asta.

După ce s-a suit primul dintre ei, s-a declanşat o nouă rundă de trepidaţii zgomotoase, doar că, acum, în loc să înceteze, trepidaţiile au devenit mai puternice, mult mai puternice, aproape la fel de rele precum cele din ziua absolvirii şi lucrurile au început să cadă de pe rafturi. Până şi scăunelele rabatabile au început să se răstoarne. Băiatul care se urcase pe bancă, acum ghemuit ca să-şi păstreze echilibrul, a trebuit să facă un salt ca să apuce la timp mâna întinsă de prietenul său – trei canistre tocmai

se prăvăliseră pe masa unde se afla. Una dintre ele s-a deschis şi din ea s-a revărsat pe podea o mare de pui de rozători-de-cupru, care se zvârcoleau. A fost ca atunci când alegi greşit la alba-neagra.

Ne-am îmbulzit cu toţii spre ieşire. Din fericire, nu-mi dădusem jos banduliera. Am înşfăcat cotorul proaspăt încrustat al noului meu scrin şi, împreună cu Aadhya, am ieşit în mijlocul unei gloate de copii care fugeau în toate direcţiile. Am dat buzna spre scări. E normal să vrei să urci un etaj atunci când jos e tevatură, dar bineînţeles că l-am văzut pe Orion zbughind pe scări, în jos. Acolo nu se găsea decât coridorul cu dormitoarele celor din ultimul an, iar şi mai jos urmau să se deschidă cât de curând scările ce duceau spre sala de absolvire.

— Lake, prostul pământului, ia-o în *sus!* i-am strigat.

Însă era deja dus, nici măcar n-a încetinit. Am strâns din dinţi şi am privit-o pe Aadhya, care m-a fixat la rândul ei, apoi mi-am scos banduliera peste cap şi am întrebat-o posomorâtă:

— Poţi să ţii tu asta?

— N-are ce să i se întâmple! mi-a zis Aadhya, luându-mi banduliera din mână.

A luat până şi bucăţica de amarant.

— Ba are, o să-i crăp eu capul cu o cărămidă, am spus în clipa în care am ajuns pe scări.

A trebuit să lupt împotriva curentului ca să o iau pe urmele lui. Imediat ce am ieşit din mulţime, scrâşnetul a devenit mult mai puternic; pereţii care mărgineau scările zbârnâiau din pricina vibraţiilor.

— Orion! l-am strigat din nou, dar nici urmă de el.

Probabil că nici nu avea cum să mă audă în hărmălaia asta. Pentru că eu nu eram eroul nobil cu rezerve nelimitate de mana şi cu mintea unui şezlong nelustruit, am coborât încet şi cu grijă. N-a trecut nimeni pe lângă mine: era miezul zilei şi, când absolvirea bate la uşă, cei din ultimul an nu se mai duc la ei în dormitoare decât după ce se dă stingerea. După ce am trecut de palierul lor, scrâşnetele s-au înteţit: clar veneau dinspre capătul de jos al scărilor şi puteam să jur că fix acolo îl voi găsi pe Orion.

Când să cotesc din nou pe scări, Orion a zburat la propriu prin dreptul meu: fusese azvârlit prin aer. S-a izbit de perete şi a căzut chiar la picioarele mele, gâfâind. S-a holbat încurcat la mine. Exact atunci, a apărut de după un colţ un tentacul transparent, ca de meduză, căutându-l pe bâjbâite. Orion s-a ridicat şi l-a spintecat cu tija metalică pe care o strângea în mână. Dacă vreţi să vă faceţi o imagine mai bună asupra consecinţelor dramatice ale acestui gest, luaţi un castron foarte mare, umpleţi-l cu jeleu, apoi luaţi o scobitoare, presaţi-o încetişor pe suprafaţa jeleului şi pe urmă îndepărtaţi-o. Dacă adâncitura imprimată ţine mai mult de o secundă, atunci efectul obţinut de voi e chiar impresionant.

Orion a privit tija cu o expresie derutată şi dezamăgită: probabil că vreun artefact se stricase. Iar acum tentaculul dădea să-l prindă de braţ. A trebuit să mă întind şi să-l ating – doar cu vârful degetului mic –, imprimându-i vraja de şoc electric primită de la Nkoyo. Asta l-a îndepărtat suficient ca să apuc să-l iau pe Orion de

braţ şi să-l salt pe verticală, ba chiar şi să-l târăsc câteva trepte mai sus. Apoi am întâmpinat rezistenţă.

— Nu, trebuie să… mi-a spus.

— Să-ţi zdrobeşti creierii pe scări? am mârâit la el şi i-am aplecat capul, căci tentaculul se năpustise pe deasupra noastră.

— *Allumez!* a exclamat el, iar tija aflată între noi a fost cuprinsă de flăcări incandescente şi fierbinţi – cât pe ce să mă lase fără gene.

Am căzut în fund şi am luat-o la vale pe scări, ajungând la rândul meu până la următoarea cotitură, de unde s-a deschis o privelişte superbă a mării de tentacule gelatinoase şi zvârcolitoare aflate în capătul de jos al scărilor. Se încolăciseră în jurul oricărui obiect de care se puteau prinde, acoperind fiecare centimetru al balustradei şi al grilajele gurilor de ventilaţie. Se străduiau din răsputeri să strecoare şi restul trupului unui malefic printr-o găurică de dimensiunea unui gândac, aflată în cel mai de jos ungher al scării. Ceea ce însemna de fapt că bestia încerca să spintece casa scării. Nu reţinusem niciodată din planul clădirii ce anume se afla de partea cealaltă a peretelui, însă, în clipa de faţă, de partea cealaltă, cu siguranţă se afla un *malefic de absolvire*. Însemna că exista cumva o cale de acces, care le permitea maleficilor să ajungă din sala de absolvire până aici, în ciuda tuturor capcanelor şi barierelor presărate pe drum, iar acum casa scării era ultima noastră linie de apărare. Dacă monstrul reuşea să pătrundă, toţi prietenii săi îl vor urma. Absolvirea ar începe efectiv mai devreme.

Numai că, întrucât holul cu dormitoarele celor din anul terminal nu fusese încă delimitat de restul clădirii, maleficii care acum aşteptau cuminţi se vor revărsa instantaneu pe scări în sus, vânându-ne pe *toţi.*

După un prim moment de văicăreală, am observat nişte bule sparte care mânjeau cele mai de jos trepte şi am strigat:

— Nu, aşteaptă!

Însă era prea târziu. Orion tocmai retezase tentaculul care tot încerca să-i tragă una peste cap. O bucată enormă de tentacul s-a desprins sfârâind, iar ciotul rămas s-a retras spre corpul gelatinos, s-a turtit în punctul de îmbinare, transformându-se într-un arc de cerc de toată frumuseţea, apoi s-a despicat cu graţie în *patru* tentacule, care începeau la rândul lor să capete dimensiunea tentaculului-mamă, bâjbâind după lucruri de care să se agaţe.

Orion a coborât împleticindu-se şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Pleacă de aici! mi-a zis, gata să treacă din nou la treabă.

A trebuit să-l apuc de păr şi să-l *smucesc.*

— Au! a ţipat, cât pe ce să-mi taie braţul cu sabia lui cuprinsă de flăcări. Ce fa…

— E un grogler, om fără minte ce eşti! am strigat la el.

— Nu, e o hâd… Rahat, e un grogler, a spus, încremenind de uimire o clipă.

Şi nu ne permiteam una ca asta, căci acum groglerul ne ignora, continuându-şi eforturile susţinute de a desface

un ambalaj gigantic cu snackuri delicioase pentru el şi toţi maleficii din sala de absolvire.

— Cum de mai eşti încă în viaţă? l-am întrebat, înciudată.

Deşi nu-mi venea deloc s-o recunosc, avea şi Orion dreptatea lui: groglerul era atât de mare, că nu i se vedeau vinişoarele roz din miezul tentaculelor şi nici marele nod roşu care ar fi trebuit să se afle undeva în centrul corpului de gelatină. Probabil că-şi mai rupsese un milion de tentacule izbindu-le de diverse lucruri, cu mult înainte să ajungă Orion jos, la el. Se ştie că groglerii nici nu sunt înzestraţi cu răbdare, nici nu se pricep să planifice, dar se pare că foamea putea fi o motivaţie destul de bună.

— Ce-i de făcut?

— Ăăă… mă gândesc.

— La ce? am întrebat. Îngheaţă-l, de ce nu-l îngheţi?

— Nu am nicio vrajă de îngheţ bună!

— Cum adică n-ai nicio vrajă de îngheţ bună? am zis, chiorându-mă la el. Doar eşti din *New York*.

A făcut o mutră vinovată şi a mormăit:

— Dacă-i îngheţ, nu mai pot obţine mana din malefici.

Întreaga casă a scării se zguduia sub noi.

— Cui îi pasă? O să iei mana din următorul!

— Aşa că n-am *învăţat* nicio vrajă de îngheţ! a ţipat Orion.

— Oh, în numele Marii Zeiţe Mamă! am zis, cu cel mai profund dezgust de care eram capabilă, dezgust pe care fraza în sine mi-l stârnea oricum, mi-am luat cristalul şi am început să-mi încropesc o imagine în minte în timp ce-

mi accesam rezervele de mana şi aşa sărăcite. La atelier, fata îmi spusese că mai mult de jumătate din compoziţia aerului era nitrogen, aşa că mi-am imaginat cum nitrogenul e închis într-o carapace solidă, nu mai groasă de câţiva milimetri, care să acopere pielea groglerului.

— Ce faci? m-a întrebat Orion.

L-am ignorat cu desăvârşire; abdomenul mă durea ca naiba de la căzătura pe scări, aşa de rău, că mi s-au umplut ochii de lacrimi. Cotul julit şi genunchiul zdrelit mă usturau şi am depus un efort imens ca să-mi păstrez concentrarea. Orion m-a considerat o cauză pierdută şi m-a lăsat în legea mea. A coborât scările şi a început să apuce tentaculele unul după altul, să le smulgă din articulaţii şi să le pună vrăji limitative, în încercarea de a turti chestia aia care se tot umfla, când într-o direcţie, când în alta, ca o amibă uriaşă şi înfuriată.

— Sunt gata, am bombănit.

— Ce? a zis Orion printre dinţi, înainte să se ia la trântă cu un nou tentacul.

— Îndepărtează-te de el! i-am zis ceva mai tare, tot printre dinţi.

Orion şi-a întors privirea spre mine, iar tentaculul a reuşit să se elibereze parţial din strânsoare şi să-l îmbrâncească în sus câteva trepte. Un brânci binemeritat, suficient cât să-l pună la adăpost. Am intonat vraja de preschimbare a stărilor de agregare şi am încercat să-i dau formă lichidă nitrogenului din viziunea mea.

Sunt destul de sigură că mi-a ieşit, că mana undeva tot s-a dus: jumătate din cristalul meu umplut în mod

laborios s-a golit dintr-un foc. Presupun că nitrogenul s-a evaporat instantaneu, pentru că nu am perceput niciun efect vizual; poate doar un vâjâit slab, ca un curent rece de aer, dar atâta tot. Cu excepţia unui detaliu minor: pielea groglerului a îngheţat pe loc şi apoi s-a crăpat, ca suprafaţa unui iaz la venirea primăverii. Creatura s-a dezumflat, maţele-i lichide s-au prelins într-o băltoacă enormă, care apoi s-a scurs prin grilajul aflat în capătul scărilor, formând un mic vârtej, încununat de un bolborosit dramatic. N-a mai rămas decât micuţul tentacul central, acela care se strecurase iniţial într-un cotlon al casei scărilor, ca un nou lăstar al unei plante-păianjen. *Chestia* aia arăta exact ca ilustraţia clasică întâlnită în al treilea capitol al manualului din anul întâi: jeleu irizat, strâns în jurul unei vene roz-neon. S-a strecurat înapoi în gaură, ca o macaroană trasă din capătul celălalt. Orion s-a săltat în capul oaselor.

— Ha! a exclamat, de parcă ar fi fost meritul *lui,* apoi a ridicat triumfător privirea spre mine.

— Lake, n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult te urăsc, i-am zis cu fervoare, după care m-am aşezat în fund şi m-am sprijinit de perete, ţinându-mă de pântec.

Orion s-a ridicat în picioare cu sfială şi a umplut crăpătura din zid cu nişte chit pe care-l avea în buzunar, a făcut rapid o vrajă de reparare, apoi a venit la mine, intenţionând să mă ducă în braţe. I-am aruncat o privire ucigătoare care l-a convins să-şi limiteze dorinţele şi să-mi dea doar o mână de ajutor ca să mă ridic.

După toate astea, l-a luat iar căscatul, chiar înainte să

apucăm să ajungem pe palierul cu dormitoarele celor din anul terminal, de parcă n-ar fi avut în el niciun dram de adrenalină. Eu, în ciuda durerilor intense, păream mult mai pe față decât el... L-am fixat cu privirea în timp ce înaintam șchiopătând.

— De ce *ești* așa de extenuat? Ai avut coșmaruri cu adevărat nemaivăzute sau...

Însă m-am prins care era răspunsul chiar în momentul în care m-a săgetat cu o privire încărcată de vină.

— Cretinule, ai stat treaz și ai patrulat? Din cauza unui idiot jalnic și ucigaș care a venit să ți se văicărească?

Orion nu m-a privit în ochi.

— Nu se înșela, a rostit încet.

— Adică?

— Maleficii din sala de absolvire. Nu a fost numai groglerul. Probabil că au făcut o gaură în zid, acolo jos, și acum încearcă să pătrundă cu toții în școală. Noaptea e mai rău. Am reparat același perete de șapte ori până acum...

— Și n-ai mai dormit de cincizeci și cinci de ore și așa se explică faptul că ai petrecut zece minute bune ciopârțind tentaculele unui grogler.

— Era de două ori mai mare decât orice grogler obișnuit! a zis Orion, în apărarea sa. Am crezut că-i un malefic din ordinul hidrelor!

— O greșeală scuzabilă, însă numai până în momentul în care i-ai retezat primul tentacul, am zis. Câte i-ai tăiat, șapte? Și când am ajuns eu, tu încă îi dădeai înainte. Dacă

spărgea casa scării, îi ofereai fără doar şi poate nişte ajutoare.

Şi-a ţuguiat buzele şi corpul i s-a tensionat, dornic să fugă de lângă mine mâncând pământul şi probabil că ar fi făcut-o, dacă asta n-ar fi însemnat să mă târască şi pe mine după el.

— Mai precis, care-i ideea acestui exerciţiu? Văd că eşti chitit să-ţi faci ieşirea din scenă aprinzând torţa gloriei, dar n-o să reuşeşti dacă te îneci chiar de la începutul inundaţiei.

— Vrei să încetezi? Nu-mi pasă de *glorie!* Eu doar… e vina mea! Mi-ai zis-o chiar tu. M-am jucat cu principiul echilibrului şi…

— Oh, acum eşti pregătit să accepţi legile elementare ale realităţii! Gura, Lake. Ştim cu toţii că nimic nu e pe gratis. Nu s-a plâns nimeni atunci când i-ai salvat viaţa, nu-i aşa?

— În afară de tine, a rostit el, sec.

— Îmi voi aminti să mă mândresc cu asta când voi fi mâncată de hoarda care mă aşteaptă la absolvire. Trei ani ai jucat rolul cavalerului pe cal alb ori de câte ori ţi s-a ivit ocazia. Acum n-o să remediezi situaţia făcând cu şi mai mare sârg treaba asta în decursul unei singure săptămâni. Şi aici tot despre principiul echilibrului e vorba.

— Ei bine, m-ai convins. În cazul ăsta, cred c-o să mă duc pur şi simplu să trag un pui de somn. Îmi va fi de mare ajutor, a adăugat sarcastic.

M-am chiorât la el.

— Tot ar fi mai bine decât să ajuţi un grogler să

străpungă zidurile şcolii.

Orion s-a încruntat. Apoi a căscat.

11
ELEVII DIN ULTIMUL AN

Prânzul era pe sfârşite când am ajuns noi. În ciuda panicii stârnite mai devreme în atelier, toată lumea era la cantină, ca de obicei: foarte puţine lucruri pot sta în calea obţinerii hranei şi oricum trepidaţiile şi scrâşnetul încetaseră. Aadhya şi Liu ne ţinuseră loc la masă, ba ne păstraseră şi nişte mâncare pe tăvile lor, chiar dacă au fost nevoite să stea la o masă aproape goală până să ajungem noi. Să ţii două locuri pentru copii care nici măcar n-au mai apucat coada la mâncare nu e puţin lucru, mai ales când dedesubt pare că se desfăşoară o nenorocire. A trebuit chiar să-i fiu recunoscătoare lui Ibrahim, fără prea mare tragere de inimă, că rămăsese alături de ele, după ce majoritatea prietenilor lui găsiseră diverse scuze ca să se care la alte mese. Dar a avut el grijă să mă lecuiască repede de sentimentul ăsta.

— Imposibil să fi fost un grogler obişnuit, a spus el cu convingere, după ce le-am povestit cele petrecute. Probabil că e vorba de un specimen nou.

Pentru că, altminteri, dragul de Orion ar fi făcut o greşeală stupidă, ceea ce era, în mod evident, de neconceput. Dacă mi-ar fi prisosit mâncarea sau energia, aş fi aruncat cu ceva în el. Dar eram prea suferindă. Din fericire, la masă, se mai găseau câţiva oameni cu capul pe umeri, care se concentrau pe aspectele cu adevărat importante.

— Cum anume ai cârpit stricăciunile? l-a întrebat Aadhya pe Orion. Cu o simplă vrajă de reparare?

— Cam aşa ceva, a răspuns el, obosit. Cu reţeta de umplutură a tatei.

S-a oprit din înfulecat resturi şi i-a arătat cocoloşul de chit. Aadhya a luat o bucăţică şi i-a dat o formă pătrăţoasă, a ridicat-o şi a privit-o în lumină, apoi a presat-o de suprafaţa mesei, împăturind-o în felurite moduri şi frământând-o, rulând-o şi răsucind-o înainte să i-o dea înapoi.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, chestia asta e grozavă, dar e ceva universal. Şi ai făcut multe astfel de reparaţii în acelaşi loc? a întrebat, clătinând din cap. N-are cum să ţină la rotaţia de final de an. Sincer, mă tem că o să se desfacă chiar duminica asta, de cum se pun în mişcare primele angrenaje.

— N-o să prindem ziua de duminică, dacă maleficii de acolo, de jos, continuă să lovească în zidul ăla, am mormăit eu, abia atingându-mă de piure.

Mă gândeam serios să-l ling ca pe îngheţată, să nu mai fiu nevoită să stau în capul oaselor, să iau un tacâm şi să-mi folosesc muşchii pentru a-l duce de la farfurie la gură.

— Va trebui să găsim o modalitate să-i ţinem pe loc până reuşim să reparăm ca lumea stricăciunea. Şi o să avem nevoie de un număr de oameni ridicol de mare ca să strângem suficientă mana.

— Mai ţii minte când laboratorul a suferit pagube? i-a zis cu seriozitate Ibrahim lui Orion, pe deasupra mea. Trebuie să facem un anunţ şi să recrutăm suficienţi

oameni ca să reparăm stricăciunile.

— Ibrahim, o să-ţi recoltez organele interne în somn, i-am spus pe un ton neutru şi fără să mă mişc.

Am văzut cum i-au zvâcnit mâinile sprijinite pe masă.

— Dar nu putem face asta, a spus Liu.

Mi-am săltat capul la intervenţia ei.

— Nu ne permitem ca elevii din ultimul an să afle.

— Poftim? a întrebat Orion, iar eu mi-am proptit coatele de masă şi mi-am îngropat faţa în palme.

Liu avea dreptate, bineînţeles. Elevii din ultimul nu ne vor ajuta. Dacă ar apărea o spărtură în peretele sălii de absolvire, înainte ca dormitoarele elevilor din ultimul an să fie izolate, aceştia s-ar transforma din felul principal în cele mai aţoase şi mai râncede aperitive din meniu. Dacă ar şti că există această posibilitate, dacă ar şti că zidurile s-au deteriorat într-atât, probabil că s-ar duce chiar ei acolo să bocăne în casa scărilor. Ce dacă ne-ar băga pe noi în gura lupului? Cu toţii ar găsi aceeaşi scuză ca Todd: era de înţeles, nu aveau încotro, era vina lui Orion. Nici măcar nu trebuiau să participe toţi, ci doar o parte din ei. O ştiam cu toţii. Deşi oboseala aproape că-l doborâse, Orion s-a prins şi el după o vreme şi s-a oprit din mâncat, aplecat peste masă. În următoarele zece minute, până să se audă clopoţelul destinat elevilor din ultimul an, nimeni n-a mai scos un cuvânt. După ce aceştia au părăsit încăperea, am spus:

— Aşadar, cum vom proceda? Câte persoane trebuie să ştie, ca să putem repara spărtura?

Am ajuns la concluzia că soluţia cea mai bună era să

înlocuim zidul de fier de pe casa scării cu unul de oţel.

— Recunosc că e o idee nebunească, dar e doar un punct de plecare, a sugerat Aadhya pe un ton încurajator. Ce-ar fi să mergem la baza scărilor cu un creuzet portabil şi cu nişte cărbune? Aprindem cărbunele şi El foloseşte vraja de preschimbare a stărilor de agregare ca să topească puţin fier din peretele avariat, o bucăţică de dimensiunea unei monede, prin care să nu poată pătrunde nimic cu adevărat periculos. Cunosc eu un procedeu vrăjitoresc de turnare a cărbunelui în fier, pentru a-l transforma în oţel. Eu voi face asta cu fierul topit, apoi ea poate să-l solidifice la loc. Am putea folosi şi cercurile concentrice, aşa cum ai procedat cu argintul în timpul demonstraţiei, a adăugat, întorcându-se spre mine. Şi, în caz că se strecoară ceva în timp ce facem găurile în zid, Orion poate să-i vină de hac.

Părea un plan incredibil de ambiţios, numai că, din câte ne dădeam seama, singura alternativă era să construim în atelier, bucată cu bucată, nişte pereţi complet noi, apoi să ne trambalăm cu ei pe scări şi să-i rugăm frumos pe malefici să stea cuminţi, în timp ce noi îi înlocuiam pe cei vechi. Bineînţeles, după ce-i vom fi rugat frumos pe elevii din anul terminal să nu apară trei zile prin atelier şi după ce vom fi recrutat totodată vreo zece elevi specializaţi în meşteşuguri, ca să construim pereţii cu pricina.

— De câtă mana ar fi nevoie? a întrebat Ibrahim.

— De o cantitate enormă, am răspuns. Având în vedere ce face, vraja asta de preschimbare a stărilor de

agregare e incredibil de ieftină, dar *gratis* nu e. A topi un perete întreg de fier nu e totuna cu a crea o bucăţică de argint sau cu a extrage o substanţă chimică dintr-o bucată de lemn. Din fericire, avem o soluţie.

M-am întors spre Orion şi l-am privit cu subînţeles, iar el n-a făcut decât să clipească.

— Nu ştiu dacă mă vor ataca destui malefici încât să vă pot alimenta în permanenţă cu mana…

— Ia-o pur şi simplu din dispozitivul de punere la comun a puterii, i-am zis. Ai contribuit destul, sunt sigură că membrii enclavei nu se vor plânge.

— Păi… aş putea să-i cer voie lui Magnus…

— Poftim, cum adică? am zis. De ce e nevoie să ceri voie cuiva?

S-a blocat, încurcat, a înghiţit în sec şi mi-a explicat:

— Eu nu… mi-e greu să fiu atent la… dacă aş avea acces nelimitat la depozitul de putere, l-aş goli. Aşa că dispozitivul meu are un opritor.

Cu toate că încercase să vorbească degajat, şi-a ferit privirea. Nimeni nu a comentat. Ibrahim părea absolut îngrozit. Presupun că îl şocase dezvăluirea de tipul călcâiul lui Ahile: Orion Lake avea acces restricţionat la rezervele propriei enclave, pentru că nu se putea înfrâna câtuşi de puţin când venea vorba despre mana. E ca şi cum ai recunoaşte că porţi scutece pentru că uneori te mai scapi pe tine.

Numai că, în cazul de faţă, el era obligat să poarte scutece şi să se mai scape din când în când pe el, pentru ca *amicii lui de enclavă* să continue să se bucure în voie de

mana pe care el le-o turna în recipientul comun, de şuvoaiele de mana de care nenorociţii ăia egoişti şi lacomi profitau de fiecare dată când el mai elimina un malefic. Voiam să-i smulg de la încheietură dispozitivul de punere la comun a puterii şi să merg să-i dau cu el în cap lui Chloe, spunându-i că Orion avea tot dreptul să nu-i pese de niciunul dintre ei şi că o să ne descurcăm singuri, îl voi lua cu mine şi *vom locui* într-o iurtă din Ţara Galilor după ce plecăm de aici, iar vrăjitorii din New York n-au decât să-şi dea foc şi să-şi smulgă părul din cap.

Eram prea furioasă ca să vorbesc. Şi, în mod enervant, iarăşi îl subestimasem pe Ibrahim; el a fost cel care a spart tăcerea:

— Dar… nu eşti *tu* acela care… am auzit că obţii mana de la malefici…

Orion a ridicat puţin din umeri, fără să se uite la noi.

— Toată lumea depozitează mana acolo. Nu e mare scofală. Pot să fac rost de nişte mana ori de câte ori am nevoie.

— Dar… a continuat Ibrahim.

— Mai încolo, i-am zis şi cred că expresia mea spunea: „Mda, sunt numai vrăjeli şi, dacă nu ne-ar paşte pe toţi, peste câteva zile, o moarte bruscă şi mai neplăcută decât în mod obişnuit, nu le-aş mai tolera nici cinci secunde în plus”.

Ibrahim s-a potolit, iar eu i-am spus lui Orion:

— Nu lui Magnus. O să-i cerem voie lui Chloe.

Contribuţia sclipitoare a lui Chloe la conceperea

planului nostru a fost:

— Stai puţin, de ce nu trimitem, pur şi simplu, o cerere echipei de mentenanţă?

A prezentat-o ca pe o sugestie absolut rezonabilă şi evidentă, iar Orion chiar s-a scărpinat în cap şi s-a uitat încurcat la mine, de parcă, la naiba, nu luase în calcul varianta asta, era clar că nu dormise suficient. Ne-am angajat într-o repriză de holbat unul la altul, cu expresii de tipul „cât de idiot poţi să fii”, după care am intervenit:

— Ţi s-a întâmplat să funcţioneze vreodată treaba asta?

— Ce vrei să spui? a întrebat Chloe. Normal că funcţionează. Eu le trimit mereu cereri.

N-ar fi trebuit să mă surprindă. Formularul de mentenanţă, pe care nu m-am obosit să-l mai completez din a doua jumătate a primului an, are o căsuţă în care îţi scrii numele. Presupusesem că toate cererile ajung direct la coşul de gunoi şi că eram repartizaţi să reparăm chestii la întâmplare, de regulă o întâmplare rău intenţionată. Acum însă înţelegeam că, fireşte, formularele ajungeau într-o cutie aflată undeva într-una dintre debaralele secrete pe care le ştiau doar copiii de la mentenanţă, iar aceştia recuperau din ea cererile făcute de copiii din enclava New Yorkului, de exemplu, şi aveau grijă să se ocupe de ele. De fapt, după un prim moment de surpriză, m-am scuturat şi am continuat:

— Bun, ai adresat vreodată o cerere înainte de absolvire?

— Nu! a spus Chloe, de parcă aş fi insultat-o. Ştiu că

nu trebuie să trimitem cereri de mentenanţă inutile în timpul examenelor semestriale şi de final de an. Cred însă că asta se încadrează la pagube care-ţi pun viaţa în pericol!

— În mod cert se încadrează, am zis eu. Şi le pun viaţa în pericol mai ales celor care coboară acolo să le repare şi de aia nu vei convinge niciun copil de la mentenanţă să facă o asemenea treabă pentru tine. O să-ţi acorde o jumătate de oră din viaţa lor ca să-ţi dreagă veioza, Rasmussen, dar n-o să înfrunte hoarda de absolvire în interesul tău, doar pentru că îi rogi frumos. Unde mai pui că probabil elevii din ultimul an sunt cei care împart sarcinile de mentenanţă. În concluzie, ai de gând să ne ajuţi ori ba?

Chloe şi-a revizuit poziţia, mai ales în urma remarcilor mele foarte tăioase despre contribuţia lui Orion la rezervele de mana ale enclavei din New York, remarci care cred că exprimau exact cât de tare mi-aş fi dorit să-i iau lui Orion dispozitivul de punere la comun a puterii şi să-l azvârl cu toată puterea spre ţeasta ei. A avut şi ea o sugestie utilă, şi anume:

— N-ar trebui să facem mai întâi o probă?

Astfel, punea la îndoială, într-un mod deloc măgulitor, priceperea noastră şi capacitatea de a duce planul la capăt.

Ce-şi dorea de fapt Chloe era să invite vreo şase copii din enclava New Yorkului, inclusiv pe Magnus, însă toţi aveau prieteni buni printre elevii din ultimul an. A fost de acord să mai aştepte un pic, doar după ce i-am promis că

vom face mai întâi o simulare. Bănuiesc că se aştepta să nu meargă şi să fim nevoiţi să-i acceptăm condiţiile. Indiferent de motivele ei, eram şi eu încântată de această încercare, câtă vreme ea era cea care ne furniza mana.

A doua zi, în timpul pauzei de studiu, ne-am strâns cu toţii în atelier, iar Chloe ne-a dat mie şi Aadhyei câte un dispozitiv de punere la comun a puterii. Când mi l-am fixat la mână, am tras uşor, de probă, şi am simţit un flux de mana puternic, de parcă aş fi avut un furtun care se alimenta din Atlantic. Ştiam că membrii de enclavă aveau acces la tone de mana, dispuneau de ea în cantităţi mult mai mari decât oricare dintre noi, însă până acum nu înţelesesem *cât de mari* erau cantităţile respective. Aş fi putut rade unu-două oraşe şi nici nu s-ar fi cunoscut. A trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu mă înfig în ea cu sălbăticie, ca şi cum nici eu n-aş fi fost capabilă să mă înfrânez atunci când venea vorba despre mana. Era imposibil să nu-mi treacă prin cap că mi-aş fi putut umple toate cristalele, ba chiar de două ori, din numai câteva înghiţituri.

Orion se fâţâia de la un container la altul ca să adune materialele necesare şi o făcea cu precauţia lui caracteristică. În dimineaţa asta, nu mai părea la fel de sleit; aseară îl obligasem să se ducă devreme la culcare, pe motiv că, dacă nu era în stare să ţină maleficii la distanţă în timp ce noi ne făceam treaba, cine nu avea să fie devorat în timpul nopţii va fi, oricum, înfulecat duminică, împreună cu întreaga şcoală.

— Tot cred c-ar fi o idee bună să mai implicăm şi alţi

oameni în treaba asta, a zis Chloe, privind neliniştită în jur.

Atelierul era complet pustiu: după agitaţia de ieri, nimeni nu risca să coboare aici în afara orelor absolut obligatorii. Şi, oricum, mă îndoiesc că ea mai călcase vreodată în atelier fără să fie însoţită de cel puţin zece copii. Ibrahim şi Liu veniseră cu noi ca să ne ţină de şase – bine, Liu ne ţinea de şase, iar Ibrahim se ţinea după Orion şi încerca să intre în vorbă cu el – şi cam ăştia eram.

— Gata? am întrebat-o pe Aadhya, ignorând-o pe Chloe.

Apoi am rostit incantaţia de modificare a stării de agregare şi am adus în stare lichidă primii câţiva centimetri ai barei de fier forjat pe care făceam testul – bara fusese probabil abandonată în urma unui proiect eşuat. Aadhya încinsese creuzetul şi aştepta fix sub el. De îndată ce metalul a curs înăuntru, s-a folosit de mâna liberă ca să împrăştie funinginea cât mai uniform, încruntându-se concentrată în timp ce amesteca materialele. Apoi mi-a făcut un semn rapid din cap, a înclinat creuzetul peste marginea tijei, acolo unde mai înainte fusese fier, iar eu i-am imprimat din nou formă solidă materialului.

S-a solidificat. Cu toate că *nu perfect*. Cocoloşul metalic s-a izbit de masa de lucru, a sfârâit cu putere, a topit suprafaţa acesteia, a căzut pe raftul aflat mai jos, a străpuns o stivă de panouri de sticlă, dând foc prelatei care le acoperea, a topit cel de-al doilea raft, a căzut pe podea, a topit-o şi pe *aceasta* şi dus a fost.

Au urmat nişte ţipete şi eschive – s-ar putea să fi luat şi eu parte la ele – înainte ca Aadhya să apuce cele patru prafuri pe care i le ceruse lui Orion, să le pună laolaltă şi să le arunce peste focul care se răspândea cu vioiciune. Odată stins focul, ne-am adunat cu toţii şi am privit cu nelinişte prin gaura din podea. Cocoloşul trecuse ca prin brânză prin podeaua care se dovedise a fi îngrijorător de subţire. Tot ce puteam distinge de la o distanţă decentă, în bezna aia, era o conductă foarte ruginită, cu şase flacoane antice dispuse în cerc, genul de artefact pe care-l mai vezi doar ca exponat prin muzee. Flacoanele dispuse pe rotativă distribuiau constant picături din diverse substanţe alchimice, printr-o deschizătură aflată în partea de sus a conductei.

— Crezi c-o să încerce vreun malefic să pătrundă pe *acolo?* a întrebat Ibrahim.

— Hai s-o reparăm şi să nu aflăm, a zis Aadhya. Orion, poţi să mai aduci nişte…

Cu ceva întârziere, am constatat că Orion nu putea să aducă nimic, pentru că nu se afla lângă noi: era în pragul uşii, ocupat să ucidă un schimbăluş venit cu speranţă în suflet sau în stomac să investigheze sursa strigătelor.

— Mda? a zis el, gâfâind uşor.

S-a apropiat de noi, după ce aruncase înapoi pe coridor ce mai rămăsese din respectivul schimbăluş: când acesta încercase să se desprindă din strâmtoare, descotorosindu-se de învelişul protector, Orion apucase pielea pe jumătate năpârlită, i-o trăsese înapoi peste cap, îi făcuse nod şi o ţinuse aşa până sugrumase dihania.

Nu aşa *ar fi trebuit* să omori un schimbăluş, dar părea-se că funcţionase de minune. A fost numai bine că am făcut o simulare. Am avut nevoie de câteva încercări ca să învăţ să conving metalul să revină la o stare *într-adevăr* solidă, ca să nu mai vorbim de forma specială iniţială, însă, chiar şi după ce am reuşit, tot nu a ieşit ca lumea. Nu am mai făcut alte găuri în podea, însă tot ce rămânea erau nişte bucăţi deformate de metal, care nu prea aduceau a oţel bine fixat în suprafaţa mesei.

Chloe a întrebat brusc:

— Dar oţelul n-ar trebui pliat?

Se pare că şi tatăl ei era meşteşugar; aşa se şi cunoscuse cu tatăl lui Orion. Aadhya a căutat în manualul de metalurgie pe care-l adusese cu ea şi a descoperit că, într-adevăr, Chloe avea dreptate.

— Bun, prin urmare, trebuie să vizualizezi forma finală ca fiind compusă dintr-un strat subţire împăturit de mai multe ori, ca un foitaj sau ceva asemănător, şi nu ca un bloc solid.

Folosind această imagine mintală, am obţinut o substanţă care aducea cu ceea ce ne trebuia. Ne-a fost însă mai greu să ne dăm seama în ce ritm trebuie să preschimbăm fierul, astfel încât procesul să fie unul continuu. Cam jumătate din bara de fier a sfârşit sub forma unor segmente disparate de doi-trei centimetri, împrăştiate de jur-împrejurul mesei.

Mai târziu, ne-am intrat în ritm, am preschimbat cincisprezece centimetri fără întreruperi şi, dintr-odată, am înţeles cât de simplu era procesul. La fel de simplu ca

preschimbarea lemnului sau a argintului. Pe Aadhya chiar a umflat-o râsul.

— Ah, Doamne, e incredibil! a exclamat, ridicând bara, acum pe jumătate din oţel nou-nouţ, deschis la culoare şi strălucitor, cu striaţii şerpuite până la muchia dură, unde întâlnea fierul vechi şi înnegrit. Priviţi cât e de *grozav*.

Nici eu nu mi-am putut reţine un surâs, iar când am trecut bara din mână în mână, până şi Chloe a părut impresionată, fără prea mare tragere de inimă, ce-i drept.

— În ordine, reparăm zidul mâine, în timpul pauzei de studiu, am zis.

Am umplut cu funingine un sac uriaş şi am pornit înapoi. Însă, de cum am intrat în casa scării, am auzit voci venind de jos. N-avea niciun sens să fie cineva acolo în miezul zilei, mai ales după festivităţile de ieri. Orion s-a oprit şi apoi a luat-o în jos pe scări, în tăcere. M-am dus după el şi ceilalţi m-au imitat, inclusiv Chloe, care, mai întâi, a aruncat o privire aproape disperată spre trepte. Nu intenţiona deloc să le urce singură.

Când am ajuns la nivelul unde se află dormitoarele celor din anul terminal, am auzit paşi. L-am înşfăcat pe Orion şi l-am tras de pe palier, apoi toată la lumea s-a dat într-o parte. Ne-am înghesuit cu toţii pe coridorul întunecos şi am văzut trei copii pe care nu-i cunoşteam, elevi în anul terminal, urcând scările şi şuşotind:

— … o lovitură bună dată reparaţiilor.

Asta ne-a ajuns la urechi când au trecut prin dreptul nostru. Nici nu era nevoie să auzim mai mult.

— Hei, tocmai mi-a venit o idee: am putea să reparăm zidul chiar acum, a spus Aadhya în momentul în care sunetul de paşi s-a stins.

— Da. Ar fi bine s-o facem acum, a aprobat în şoaptă Ibrahim, în vreme ce noi toţi am încuviinţat din cap. E un moment excelent.

— Puteţi să luaţi nişte mana din rezervor, ca să vă faceţi temele pentru lecţiile pe care le pierdeţi, ne-a propus Chloe.

Am coborât până la capătul scărilor şi ne-am pus pe treabă. Se vedea unde râcâiseră peticele lui Orion, testându-le. Însă, pe lângă contribuţia lor, am observat şi câteva linii proeminente şi umflături, ca şi cum ceva ar fi presat pereţii de pe partea cealaltă.

Aadhya a aprins creuzetul, a luat o mână de funingine, iar eu m-am apucat să lucrez la peretele exterior: în creuzet intra fier şi din el ieşea oţel. N-am pierdut ritmul, preschimbarea şi-a urmat cursul cu la fel de multă uşurinţă ca în atelier. I-am dat înainte şi ajunsesem deja la jumătatea peretelui, când Aadhya a spus:

— Îmi pare rău, am nevoie de o pauză.

Am întors privirea şi am constatat că Aadhya ajunsese la capătul puterilor. A lăsat jos creuzetul, şi-a scuturat de funingine mâinile deasupra sacului, apoi s-a trântit suspinând pe penultima treaptă.

— N-ar fi rău, am zis, aşezându-mă lângă ea, cu toate că mă simţeam bine, îmi era doar sete.

Liu ne-a oferit o gură de apă din sticla ei. Simţeam că

aş putea continua de una singură. Nici pântecul nu mă mai durea aşa de tare. Poate că sforţarea de ieri contribuise la vindecare; vrăjile lui Mami au tendinţa să lucreze astfel. Dacă faci ceva care-ţi sileşte organismul să producă mai multe globule albe sau fibre musculare, magia preia din eforturile tale. Trecuse doar o săptămână şi un pic, deci era clar că bandajul de in încă mai lucra.

Noile plăci de zid erau strălucitoare şi brăzdate pretutindeni de striaţii şerpuite şi, puse alături de cele vechi, diferenţa mi s-a părut frapantă – erau chiar drăguţe. Chloe însă, aşezată pe scări lângă Ibrahim, se uita la ele încruntată. Orion era într-un du-te-vino continuu, urca şi cobora scările, trecându-şi palma peste plăcile vechi şi denivelate şi examinând punctele de îmbinare. Chloe şi-a îndreptat privirea spre el, apoi s-a uitat la mine şi la Aadhya cu o expresie din ce în ce mai perplexă. Am crezut că voia să ne spună ceva, însă ea s-a răsucit, a privit în sus, spre trepte şi a zis agitată:

— Cred că se întorc.

Ne-am ridicat toţi în picioare. Paşii care se auzeau venind de deasupra au încetinit în momentul în care musafirii nepoftiţi şi-au dat seama la rândul lor că e cineva jos. Când au apărut în sfârşit de după un colţ, formau un grup compact, gata de luptă: în spate, doi băieţi înalţi, cu palmele la vedere şi cu degetele răsfirate, gata să lanseze o incantaţie, în faţă, un băiat şi o fată aduşi de spate uşor, fiecare cu câte un suport de scut prins la încheietură şi încă o fată adăpostită în mijlocul lor, ţinând în mână un bici de foc. E o armă formidabilă,

multifuncţională, care nu doar aruncă flăcări, ci are şi puteri cinetice. Dacă te pricepi, poţi să-l înfăşori în jurul obiectelor, dându-le foc sau poţi să loveşti în stânga şi-n dreapta malefici – sau oameni – pentru a-ţi croi drum. O alianţă de absolvire abilă şi bine structurată, care cel mai probabil se antrena de luni bune. Atunci când stăm toţi în cantină la grămadă şi băgăm în noi, de multe ori nu se cunoaşte diferenţa dintre elevii din ultimul an şi restul, însă aici, când stăteam faţă în faţă cu ei, diferenţa de un an era dureros de evidentă.

Numai că Orion s-a poziţionat imediat în faţa noastră – părea o neghiobie ca o aşchie de om să se apuce să-i înfrunte – şi i-a întrebat, cu pumnii încleştaţi:

— Căutaţi ceva anume?

Au ezitat toţi cinci şi, neprimind niciun răspuns, Orion a dat aprobator din cap.

— Poate c-ar trebui să urcaţi înapoi. Acum.

— Ăla-i oţel nou-nouţ, a zis dintr-odată prima fată, cu privirea aţintită la peretele din spatele lui Orion. Înlocuiesc plăcile de zid.

— Tu eşti Victoria din Seattle, aşa-i? Eu sunt Chloe din New York, i s-a adresat pe nepusă masă Chloe fetei din mijloc, încercând să pară prietenoasă, deşi tremurul vocii trăda o mare nelinişte. S-a deteriorat casa scării şi pe acolo pătrund maleficii din sala de absolvire. Din cauza asta a suferit Todd Quayle căderea aia psihică. Noi doar reparam peretele. Orion nu voia să intre şi alţi malefici pe aici, ca nu cumva să păţească cineva ceva.

Victoria din Seattle nu s-a lăsat dusă de nas.

— Da, sigur, vrea să-i ţină acolo, ca să ne aştepte pe *noi*. Aşadar, Orion, ai de gând să vii şi tu anul ăsta la absolvire, să ne ajuţi cu hoarda asta pe care ai reuşit s-o scoţi din minţi? Se zvoneşte că ieri ai răpus un grogler mare cât un camion. Cine ştie, poate nici n-o să avem loc să ne *mişcăm* acolo jos.

— Tot aţi avea mai multe şanse decât un boboc, dat fiind că planul vostru pare să fie să spargeţi zidurile şi să lăsaţi toţi maleficii să dea buzna înăuntru, am intervenit. Apoi gata, s-a zis cu locul ăsta. Maleficii şi-ar face cuib pe coridoare şi ar distrage şi sus toată aparatura de curăţare, aşa cum au făcut-o jos. Rata mortalităţii s-ar dubla, ba chiar mai rău. Voi nu vă doriţi niciunul să aveţi copii?

— Mai întâi o să am grijă să trăiesc până atunci, mersi, a replicat Victoria. Puteţi să urcaţi cu toţii şi să vă alegeţi unde vreţi să fiţi în momentul în care spargem zidul.

— Ba n-o să-l spargeţi, a zis Orion.

— Credeţi c-o să ne împiedicaţi? a întrebat ea, lovind aerul cu biciul de foc.

Arma s-a aprins pe loc, izbindu-l cu forţă pe Orion de perete, apoi, cât ai clipi, vârful biciului a început să i se răsucească în jurul gleznelor, urcându-i repede până la gât.

— Mă ocup eu de el. Loviţi zidurile, izbiţi-le cu ce găsiţi, a poruncit Victoria pe un ton cam înţepat.

Orion s-a zbătut cu disperare să se smulgă din strânsoare. Însă fata îl ţinea bine cu ambele mâini, aşa că eliberarea se lăsa aşteptată.

— Lev, asigură-te că ai smucitorul la îndemână, a adăugat ea.

Mi-am dat seama că purtau centuri cu un mic cârlig desenat pe ele: folosiseră o vrajă care îi ducea direct într-un alt loc din şcoală, aflat la câteva etaje mai sus. În clipa în care reuşeau să spargă zidul, activau vraja şi ajungeau imediat într-un loc sigur, înainte ca maleficii să se năpustească înăuntru.

— Da, îl am, a confirmat Lev, băiatul din prima linie.

În momentul acela, Chloe a ţipat şi s-a ferit, căci băieţii din spate începuseră să arunce în panourile deteriorate cu clasicele rafale de foc; flăcările împroşcau suprafaţa peretelui, iar deasupra noastră ploua cu scântei.

— Orion! a strigat Ibrahim şi s-a repezit spre el.

Şi-a înfăşurat mâinile cu o vrajă de protecţie şi a început să tragă de spirale, încercând să le slăbească, însă biciul de foc era prea puternic, trecea prin scutul lui mult prea repede, anulându-i efectul.

Liu a rostit ceva în mandarină şi ne-a acoperit cu un scut de calitate, care s-a încovoiat ca o cupolă, şi focul a alunecat pe suprafaţa sa sub forma unor mici şuvoaie. Nu era îndeajuns de mare ca să acopere întregul zid. Ne acoperea doar pe noi trei.

— Zidul! a spus ea. Puteţi repara părţile pe care încearcă ei să le străpungă?

Aadhya s-a uitat la mine. Îmi stăteau pe limbă o mie vrăji: aş fi putut să-i omor pe toţi cinci cu un singur cuvânt sau, de dragul variaţiei, le-aş fi putut întemniţa minţile, făcând din ei sclavii mei neajutoraţi. N-aş fi avut nevoie de

malia. Chloe se ghemuise sub un scut propriu, însă dispozitivul de punere la comun a puterii era încă larg deschis şi mana curgea râuri-râuri. I-aş fi putut face să repare zidul în locul nostru şi apoi să spele podeaua. De-aş fi putut să-mi spăl conştiinţa cu la fel de multă uşurinţă…

— Va trebui să refacem restul de zid dintr-o bucată, i-am răspuns posacă Aadhyei. Poţi deschide mai mult creuzetul?

Aadhya a făcut ochii cât cepele.

— Dacă dărâmi tot peretele, sigur o să intre *ceva!*

— Dacă intră, prietenii noştri din anul terminal o să-şi ia zborul şi apoi ne rezolvă Orion, am zis. Partea cu amestecatul cărbunelui o să ne iasă oare din prima?

Aadhya a înghiţit în sec, dând totuşi aprobator din cap.

— Mda, procesul nu va avea acelaşi… mda, a zis, curmându-şi explicaţiile pe care avea tendinţa să le ofere automat.

A apucat creuzetul şi i-a dat un ghiont puternic şi rapid în capăt, deschizându-l la maximum.

— Gata.

M-am ridicat în picioare, am îndreptat un deget spre perete şi am dărâmat toate cele patru panouri rămase, transformându-le într-o băltoacă de fier.

În tot acest răstimp, nimic nu încercase să ne atace. Când am dărâmat panourile, motivul a devenit înfiorător de limpede. O rafală de foc trasă de unul dintre elevii din anul terminal a trecut prin spaţiul ce s-a deschis dintr-odată, împroşcând platoşa netedă din creştetul unui

argonet care umplea tot spaţiul din canalul de scurgere aflat de partea cealaltă. Avea ochii închişi, pare-se că îşi propusese să tragă un pui de somn înainte să se reapuce să forţeze intrarea. Cam la treizeci de centimetri mai încolo, pe o scară, se odihnea o gheruţă. Probabil că se înghesuise ca să ajungă până sus. Părţile laterale ale capului îi erau brăzdate de bine cunoscuta gelatină cu irizaţii: era clar că se folosise de grogler pentru lubrifiere.

— Doamne, Dumnezeule! a rostit Chloe cu glas pierit.

Argonetul a întredeschis un ochi, apoi şase, apoi pe toţi nouă şi, dându-şi seama că cina urma să fie servită mai devreme, a început să se opintească pentru a intra peste noi.

— Lev! a strigat unul dintre băieţi.

Cu un şuierat, acesta a activat smucitorul şi au zburat toţi pe scări, în sus – toţi cinci, inclusiv Victoria, cu biciul ei de foc cu tot.

Se pare că Victoria se concentra în continuare asupra vrăjii, căci biciul, cu toate că mai cedase, în loc să se rupă, i-a smucit atât pe Orion, care încă era înfăşurat, cât şi pe Ibrahim, care încerca să-l deznoade. Câteva clipe mai târziu, l-am auzit pe Ibrahim ţipând înăbuşit de undeva de sus: probabil că dăduse drumul coardei şi fusese azvârlit.

Chloe a ţipat:

— Pune peretele la loc! Pune peretele la loc!

Apoi s-a întors şi a luat-o la goană pe scări. Aadhya turnase deja în creuzet toată funinginea din sac şi acum amesteca disperată, însă oţelul nu era gata încă. Până să-şi retragă cotul din raza lui de acţiune, argonetul şi-a

strecurat mâna uriaşă cu gheare prin deschizătură, gata s-o înşface.

Chloe nu ne tăiase accesul la rezervele de mana, aveam noroc. Am întins degetul spre argonet şi am recitat un blestem de patruzeci şi nouă de silabe, blestem folosit de un grup de răuvrăjitori în urmă cu câteva mii de ani, pentru a dezintegra dragonul păzitor dintr-un templu din Kangra. Aceştia urmăreau să-şi însuşească proviziile de praf obscur ale templului. S-a dovedit că praful era, de fapt, o pudră obţinută din solzii lepădaţi de dragon. Te gândeşti că preoţii ar fi trebuit să împărtăşească astfel de informaţii, tocmai ca să evite genul ăsta de tentative nesocotite. Argonetul a rămas năucit când ghearele au început să i se sfărâme. Nu cred că-şi dădea seama că se dezintegra şi tot încerca să intre. Din fericire, vraja mea a prins avânt şi s-a dovedit mai iute decât viteza cu care se putea deplasa argonetul, astfel încât, atunci când a dat să-şi vâre creştetul prin spărtura prin care-i pătrunsese braţul acum dizolvat, procesul de dezintegrare îi ajunsese la gât. Chiar înainte ca vraja să-i spulbere întregul maxilar, am reuşit să-i scot un canin care începea să i se mişte.

Liu şi Aadhya, care ţinea strâns mânerul lung al ustensilei de amestecat, s-au apropiat de buza gropii şi ne-am zgâit toate trei în jos, cu gurile căscate. Procesul de dezintegrare continua să coboare de-a lungul corpului înghesuit în canal, scoţând la iveală mult prea multe detalii despre organele interne ale unui argonet. Apoi Liu a icnit şi a spus:

— Repede! Repede!

Şi, da, de cum s-a dezintegrat dopul care obstrucţiona accesul, mi-am dat seama…

Aadhya s-a răsucit şi s-a reapucat să lucreze la carbonizare. Liu a rămas încordată în dreptul spărturii, punând un scut vrăjit deasupra gropii. Peste câteva clipe, a scheunat îngrozită: fără să aştepte ca argonetul să se dizolve complet, un cârd mic de sfrâncioci îşi croiseră drum *prin* corpul acestuia. Au ieşit din canal în zbor, s-au izbit de scutul lui Liu ca nişte ciori care nimeresc cu capul într-un geam prea curat şi au început imediat să lovească în el cu ciocurile lor irizate şi scânteietoare. Nu aveam încotro, trebuia să ne continuăm treaba. Aadhya a strigat:

— Gata!

A făcut să leviteze creuzetul în partea de sus a spărturii, l-a înclinat şi, în timp ce din el curgea metalul lichid, eu am rostit din nou vraja de preschimbare a stărilor de agregare, transformându-l iarăşi într-o placă zdravănă care se întindea fără asperităţi dintr-un capăt în celălalt al peretelui.

Un sfrâncioc tocmai reuşise să facă în scutul lui Liu o gaură îndeajuns de mare încât să se poată strecura prin ea. A ţâşnit prin ultima deschizătură din zid şi o pană din coadă i-a rămas prinsă la îmbinarea dintre plăci. Deşi gâfâia, Aadhya a rostit propria vrajă de scut protector, scut care probabil ar fi venit prea târziu şi una dintre noi ar fi pierdut cel puţin o jumătate de kilogram de carne, dacă sfrâncioculn-ar fi zburat extrem de repede. Nu s-a obosit să frâneze ca să ne atace pe noi. A luat-o în schimb

în sus, pe scări, către bufet, ciripind încântat.

Proastă decizie: la câteva secunde după ce se făcuse nevăzut, în vreme ce ne uitam în urma lui cu gurile căscate, încă tremurând din cauza adrenalinei, ciripitul său îndepărtat a devenit brusc un urlet puternic şi strident, apoi a încetat. A fost înlocuit de nişte scrâşnete şi hârşâituri înfiorătoare, din ce în ce mai puternice. Până să ne revenim din şoc, Orion a ţâşnit de după colţ, lunecând pe scări, în jos, pe o tavă din inox şi ne-a spulberat ca pe nişte popice.

Partea bună e că noul perete din oţel ţinea foarte bine. Lăsa impresia vag măgulitoare de artefact de împrejmuire: reparaţia se integrase în ansamblul vrăjilor de protecţie ale şcolii, iar stricăciunile fuseseră reparate. De asta puteam fi absolut sigură, pentru că obrazul meu era atât de presat de zidul metalic, încât auzeam efectiv ţipetele şi vaietele îndepărtate ale maleficilor alungaţi înapoi de unde veniseră, alături de tic-tacul scos de un soi de mecanism de protecţie activat acolo, jos.

— Au, a spus Liu, lângă mine.

— Mda, a gemut Aadhya, căzând grămadă în spatele nostru.

Fusese nevoită să se arunce spre noi ca să nu fie izbită de propriul creuzet fierbinte şi apoi făcută scrum. S-a ridicat şi l-a privit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: obiectul se făcuse acordeon după ce se izbise de perete.

— Vai de mine…

— Ăă, scuze, a spus Orion, proptit în faţa noastră.

Într-o mână ţinea strâns sfrânciocul mort şi, în

cealaltă, tava de inox îndoită în ultimul hal.

— Am venit cât de repede am putut.

— Orion, o să te omor într-o bună zi, am rostit cu jumătatea de gură care nu era lipită de perete.

— Aşadar… a început Liu cam ezitant, în vreme ce şchiopătam pe scări.

Orion venea în urma noastră, târând după el creuzetul desfăcut – nu mai putuse fi pliat la loc – şi cerându-i scuze încontinuu Aadhyei, care ştia să profite de o astfel de situaţie şi avea să se aleagă cu provizii arhisuficiente ca să-şi repare creuzetul. Primise şi un bonus de la Orion: cadavrul sfrânciocului. Ciocul lui urma să fie folosit pentru lăuta ei împotriva păianjenilor-sirenă; dintele de argonet i-l dădusem deja, pentru cheile de acordare. Lăuta asta avea să fie grozav de puternică.

— Afinitatea ta…

— Gândeşte-te pur şi simplu la versiunea „mă vor adora şi vor dispera”, am zis.

— Poftim? m-a întrebat Liu.

— Toţi mă vor adora şi vor dispera, am repetat.

Liu m-a privit nedumerită.

— Galadriel? Din *Stăpânul inelelor?* Nu-ţi spune nimic?

— E filmul ăla cu hobbiţi? Nu l-am văzut. De acolo vine numele tău?

— Liu, ce mă bucur că suntem prietene, am spus, în parte pentru că părea o ocazie bună să o rostesc cu voce tare.

Dacă nu voia să fie adevărat, atunci putea să o ia doar

ca pe o glumă. Însă vorbeam cât se poate de serios, cu toată sinceritatea. Nici eu nu văzusem filmele. Încă de când m-am născut, Mami îmi citea o dată pe an toate volumele cap-coadă, însă, fiind dezamăgită de violenţa din filme, nu m-a lăsat să le văd. Deşi toată lumea din comuna noastră le văzuse. Mi-a fost dat să aud o grămadă de remarci isteţe pe marginea contrastului dintre nume şi personalitatea mea. Însă Liu mi-a zâmbit scurt şi timid.

— Am prins ideea, a spus. Însă… fără malia.

Nu era propriu-zis o întrebare.

— Nu, am spus, cu un suspin adânc. Fără malia. Deloc. Nu pot… s-o fac doar puţin.

M-am uitat cu subînţeles la ea.

A căscat ochii o clipă, apoi a lăsat privirea în jos şi şi-a strâns braţele la piept, frecându-le uşor.

— Nimeni nu poate, a zis cu glas scăzut. Nu prea.

Chloe ne-a venit în întâmpinare. Dăduse fuga la etajul unde se afla laboratorul de alchimie, îi scosese pe Magnus şi pe doi alţi copii din New York de la oră şi recrutaseră practic toată clasa ca să ne vină în ajutor. Fie aşa stăteau lucrurile, fie contaseră pe o mulţime de gură-cască pentru a încerca să ajungă la porţi şi să evadeze. Totala uluire care i s-a citit pe chip când ne-a zărit şi i-a scăpat acel „Doamne, trăiţi!” ar fi fost jignitoare, dacă din glasul ei nu ar fi răzbătut şi ceva bucurie.

Toţi erau disperaţi să afle ce se întâmplase, însă grupul era foarte mare, aşa că o vreme nimeni nu a aflat nimic, pentru că zumzetul vocilor care puneau aceeaşi întrebare în cor acoperea explicaţiile noastre. Până la

urmă, a trebuit să-mi duc mâinile pâlnie la gură şi să strig:

— Casa scării a fost *sigilată.* N-o să mai vină nimic de-acolo!

Răspunsul a rezolvat întrebarea cea mai presantă şi spiritele s-au mai liniştit.

— Ce s-a întâmplat cu argonetul? m-a întrebat Chloe, în timp ce urcam scările.

Nimeni nu se mai întorcea la ore în acest moment şi oricum se apropia momentul cinei. Chloe a înghiţit în sec şi a adăugat grăbită, fără să mă privească în ochi:

— Scuze că… mi-am zis că ar trebui să aduc întăriri…

— Liu a ridicat un scut, iar Aadhya şi cu mine am reparat zidul în timp util, am zis, fără să-i spun ce voia să audă, şi anume că era în regulă ce făcuse.

Avusesem dreptate în legătură cu Chloe: nu-şi dorea târgul ăsta. Ar lua-o la sănătoasa ca orice alt copil de enclavă atunci când s-ar întâmpla o nenorocire, lăsându-şi anturajul s-o încaseze. De asta şi aveau anturaje, iar copiii care le formau o făceau pentru că erau disperaţi să găsească o cale de ieşire la absolvire, nu aveau nimic altceva să-i ofere unui membru de enclavă în schimbul recrutării. Aşa că-şi transformau trupurile în scuturi şi, dacă supravieţuiau până la absolvire, măcar cei mai devotaţi dintre ei aveau să primească nişte poziţii de umplutură în cadrul unei alianţe formate din copii de enclavă. Şi nu era în regulă, îşi dădea şi singură seama că nu e în regulă. Nu a mai încercat să scoată de la mine minciuna liniştitoare. A spus pur şi simplu cu glas moale:

— Chiar mă bucur că sunteţi teferi.

Apoi şi-a reluat discuţia cu Magnus.

12
HOARDA DE ABSOLVIRE

Încă nu sunase clopoţelul pentru cină; nici coadă nu se formase. Alcătuiam însă un grup atât de numeros, încât n-aveam de ce să ne facem griji, aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal, dacă ai fi încercat să mergi singur la cantină în timpul orelor. Am ocupat şase mese şi am verificat perimetrele, apoi ne-am aşezat şi, aşteptând să înceapă servirea, ne-am pus pe bârfit.

— Ce s-a întâmplat cu prietenii noştri din ultimul an? l-am întrebat pe Orion.

— Presupun că se ascund undeva prin bibliotecă, mi-a răspuns. Am reuşit să mă desprind din vraja de smucire pe casa scării aici, la etajul ăsta, dar ei au continuat să urce scările.

— La zece minute după ce se termină cina, o să fie iarăşi jos, încercând să dărâme opera *ta,* a zis Magnus, care se aşezase lângă Chloe, la masa noastră.

I se adresase totuşi numai lui Orion, accentuând adjectivul pronominal posesiv.

— Ar trebui să le cerem socoteală în faţa unui complet de judecată.

Indiferent la câte ore de literatură au încercat să-ţi bage pe gât *împăratul muştelor,* povestea e cam la fel de realistă precum originea numelui meu. Aici, copiii nu se sălbăticesc în masă. Ştim cu toţii că nu ne permitem să ne certăm prosteşte. Oamenii o iau mereu razna, însă, dacă

se întâmplă să nu-ţi revii în timp util, o creatură flămândă îşi va da seama şi te va găsi. Dacă nişte copii află că cineva încearcă să organizeze ceva deosebit de alarmant, cum ar fi o şleahtă de răuvrăjitori, şi nu deţin muniţia necesară ca să-i oprească, pot convoca un complet de judecată, o exprimare pompoasă pentru a spune că te urci pe o masă în cantina plină şi strigi în gura mare că Tom, Dick sau Kylo au trecut de partea întunecată, cerându-le tuturor să te ajute să le vii de hac.

Dar asta nu e *dreptate.* Nicio mână a legii nu va veni să-ţi dea în mod ceremonios palme la fund, dacă ai fost neascultător. Todd era în continuare printre noi, mergea la ore, mânca, presupun că şi dormea, cu toate că sper că nu prea bine. Dacă cineva te necăjeşte e problema ta; dacă tu necăjeşti pe cineva e problema lui. Şi toată lumea va ignora orice situaţie care poate fi pe cât posibil ignorată, pentru că fiecare are propriile probleme. Nu merită să convoci un complet de judecată decât dacă ai temei să crezi că toţi cei din şcoală cred că viaţa le este pusă în pericol în mod foarte clar şi iminent de către persoana pe care o acuzi. Iar, în situaţia de faţă, nu era cazul.

— Copiii din anul terminal *le vor lua partea,* a spus Aadhya, căci se părea că Magnus avea nevoie să audă asta.

Nu i-a căzut deloc bine. Îmi închipui că pornise mereu cu seninătate de la premisa că poate convoca un complet de judecată oricând simţea că *propria* viaţă îi este ameninţată şi fireşte că toată lumea îi va da dreptate – ca în cazul lui Chloe cu trimiterea unei cereri către mentenanţă.

— Cei din ultimul an nu pot ieşi învingători dacă se pun cu tot restul elevilor din şcoală, a replicat Magnus, defensiv. Şi nu-şi permit să intre într-un conflict, cu o săptămână înainte de absolvire.

— Nici noi nu ne permitem, am zis eu. Ce-o să ne iasă din asta? Ăia cinci au absolvirea într-o săptămână. Vrei să-i pedepseşti că au încercat să-şi crească şansele pe socoteala altcuiva? Ştiu câţiva oameni din anul nostru care ar face fix la fel.

Magnus s-a chiorât la mine, şocat că insinuasem aşa ceva.

Orion nu şi-a exprimat nicio părere; deja se ridicase de la masă. Tocmai se deschisese linia de autoservire şi ne-am dus cu toţii să primim recompensa binemeritată, dat fiind că ajunseserăm primii la bufetul plin cu mâncare proaspătă şi fierbinte. Orion a verificat tejgheaua, eliminând în treacăt câţiva malefici şi apoi ne-am întors toţii la masă cu tăvile pline ochi. Pe tot parcursul cinei, n-a mai vorbit nimeni: era probabil cea mai bună masă pe care o luaserăm, nu doar noi, ci şi copiii de enclavă, anul ăsta, dacă nu chiar în ultimii trei ani.

În jurul nostru, s-a adunat şi restul copiilor din şcoală. Cam pe la mijlocul cinei, s-au întors precauţi de la bibliotecă până şi cei cinci din ambiţiosul nostru grup de elevi din ultimul an: bănuiesc că se plictisiseră să mai aştepte să înceapă zbieretele şi măcelul. S-au holbat la noi din prag, apoi, după un scurt schimb de replici, s-au aşezat la coadă. Era de aşteptat că vor fi întâmpinaţi de o mulţime de priviri ostile, pentru că deja toată lumea aflase

ce încercaseră să facă. Însă Aadhya avusese perfectă dreptate: niciuna dintre privirile ostile nu venea din partea celorlalţi elevi din ultimul an. De fapt, până să iasă de la coadă, li se făcuse loc la mese de primă mână şi, cât au mâncat, colegii lor i-au vegheat, genul de lucru pe care îl faci atunci când cineva a avut măcar o tentativă să te ajute.

— *Vor* încerca să facă altceva, a spus Magnus, aruncându-mi o privire aspră. În caz că zidul cel nou rezistă, o să se apuce să dărâme alţi pereţi. Iar dacă nu-i lovim unde-i doare, toţi cei din ultimul an o să le sară în ajutor.

— Ba nu, a rostit încet Orion.

S-a sprijinit cu mâinile de masă, gata să se ridice în picioare, însă eram pe poziţii: i-am tras una fix în spatele genunchiului. A scos un icnet ascuţit şi puternic şi s-a prăbuşit la loc pe scaun, agăţându-se de el şi gâfâind.

— El, m-a *durut* ca naiba! a răcnit.

— Mda? Dar oare a durut la fel ca atunci când eşti lipit de perete de o tavă de inox? am întrebat printre dinţi. Ai putea, măcar de data asta, să nu mai joci teatru, Lake? Nu absolvi cu un an mai devreme.

Jumătatea de masă care începuse să se zgâiască la mine s-a întors să se holbeze la Orion, pe care-l trăda roşeaţa din obraji. Oricine poate să termine bine-mersi mai devreme: tot ce ai de făcut e să te asiguri că te afli în dreptul dormitoarelor celor din ultimul an atunci când se trage cortina. E o idee cam la fel de strălucită ca trasul chiulului pe toată durata şcolii, dar, dacă pofteşti, n-ai

decât s-o faci. Orion a strâns îndărătnic din buze.

— Eu sunt cel care i-a atras în capcană…

— Şi tot tu vei fi cel care ne atrage pe noi în capcană, dacă le iei maleficilor de la gură jumătate din promoţia acestui an, am replicat. De ce ţi pare mai bine aşa? Chiar presupunând că n-o să fii ucis la rândul tău.

— Uite, chiar dacă elevii din ultimul an nu sparg zidurile, *maleficii* tot le vor sparge. Dacă nu acum, atunci, la anul, probabil chiar semestrul următor. Dacă au ajuns suficient de înfometaţi şi de disperaţi încât să lovească pereţii, o vor ţine tot aşa. N-am de gând să-i scot afară doar pe cei din ultimul an. Vreau să stârpesc maleficii de absolvire.

— Porţile nu stau deschise mai mult de o jumătate de oră. Chiar dacă Răbdare şi Tărie nu-ţi fac felul, într-un timp atât de scurt, poţi omorî malefici doar cât să le oferi ălora mici un spaţiu în care să crească, i-am zis. Sau ai de gând să-ţi stabileşti domiciliul permanent acolo? O să-ţi fie cam foame în sala de absolvire, evident, dacă nu cumva te apuci să *mănânci* malefici în loc să le sugi puterea. Ştiu că nu vrei decât să-ţi ridicăm statuie, dar chiar n-are rost să continui să te comporţi ca un bloc de piatră.

— Dacă ai tu o idee mai bună, sunt numai urechi, mi-a întors-o el.

— N-am nevoie de o idee mai bună ca să-mi dau seama că a ta e o porcărie!

— Am *eu* o idee mai bună.

Cuvintele nu fuseseră rostite de cineva de la masa noastră. Clarita Acevedo-Cruz traversase sala şi stătea în

capul mesei noastre. Eu nu mai vorbisem niciodată cu ea, însă de cunoscut o cunoşteam cu toţii: era şefa de promoţie din anul terminal.

În primii ani, şcoala obişnuia să afişeze realizările academice. Pe peretele cantinei, sunt patru plăci enorme, cu rame aurite, câte una pentru fiecare promoţie. Deasupra, au trecut anul absolvirii cu caractere strălucitoare, iar la finalul fiecărui semestru, numele defilează tacticos şi în ordine pe fiecare placă în parte. În tot cazul, această practică a încurajat comportamente nelalocul lor, cum ar fi asasinarea elevilor cu note mai bune decât ale tale. De aceea, acum se afişează de Anul Nou numai clasamentul final al celor din anul terminal, iar restul plăcilor rămân goale. Toţi copiii care aspiră la titlul de şef de promoţie – şi nimeni nu ajunge să-l obţină fără să-l fi urmărit cu bună ştiinţă în prealabil – fac tot posibilul să-şi ascundă notele. Poţi să-ţi dai seama că cineva se străduieşte după cât de mult se implică în activitatea şcolară, dar e greu de spus cât de bine se descurcă fiecare. Copiii care sunt la un pas de titlu aproape că trebuie să aibă şi egouri uriaşe, pe lângă setea de victorie a unui campion pursânge şi, dacă nu sunt şi genii nebune pe deasupra, muncesc de le sar ochii ca să compenseze lipsa sclipirii de geniu.

Clarita nu doar că devenise şefă de promoţie, dar o făcuse pe şest şi atât de bine, că nimeni nu-şi închipuise că urmărea titlul. Ba chiar mai preluase ocazional sarcinile copiilor de la mentenanţă, aşa că majoritatea oamenilor presupuseseră că fusese înscrisă din start în acest modul.

Inclusiv cei douăzeci de copii care se clasaseră sub ea şi care-şi construiseră propriile cariere academice în mijlocul unor rivalităţi sălbatice şi uneori violente, trăgând cu ochiul unul la lucrarea celuilalt şi sabotându-şi reciproc proiectele. Când, în cele din urmă, se afişase lista pe care numele ei figura pe primul rând, vestea produsese vâlvă în şcoală zile în şir. Tot ce auzeai era o variaţiune pe aceeaşi temă „fata aia ştearsă din…”, inserând numele unei oarecare ţări de limbă spaniolă. Clarita era, de fapt, din Argentina, ţară în care mama ei făcea din când în când lucrări de mentenanţă pentru enclava din Salta, însă durase două săptămâni pentru ca informaţia corectă să iasă la lumină. Nimeni nu ştia mai nimic despre ea. Până atunci fusese uşor de trecut cu vederea: mică de statură, slabă şi cu trăsături aspre, îmbrăcată mereu – în mod intenţionat, dacă priveai retrospectiv – cu haine de un bej tern sau cenuşii.

Era o strategie strălucită. Chiar dacă s-ar fi clasat undeva în top zece, surpriza apariţiei ei de nicăieri ar fi pus-o într-o lumină mai bună decât pe cei care ţintiseră clar din start locul întâi. Să-ţi ascunzi calităţile trei ani şi jumătate, să faci ocazional tura de mentenanţă pe lângă temele zilnice, fără să te lauzi măcar o dată cu notele obţinute pentru vreun proiect sau la vreun examen denotă un nivel de disciplină mult mai ridicat decât întâlneşti la majoritatea adolescenţilor, pentru care singurul lucru important în şcoală sunt notele. Bine, nepunând la socoteală supravieţuirea.

Disciplina îi fusese răsplătită cu un loc asigurat în

New York. Nu-i păsa nimănui că eşti şters, atâta vreme cât erai capabil să execuţi cinci manevre arcanice la rând, lucru pe care Clarita îl făcuse pentru proiectul final de la seminarul din anul terminal. Aflaserăm cu toţii treaba asta pentru că, după ce clasamentul fusese afişat, Clarita expusese pe peretele de lângă uşa ei un clasor cu absolut fiecare notă primită în ultimii trei ani şi jumătate, pentru ca toată lumea să poată veni să-l răsfoiască şi să-i vadă rezultatele în cele mai mici detalii; o făcuse probabil ca să compenseze lipsa totală de fanfaronadă de până atunci.

Păcat că acum era nevoită să facă echipă cu Todd. Orion nu voia să vorbească prea mult despre asta, însă m-am prins că tatăl lui Todd avea un rang important în cadrul consiliului enclavei şi, în ciuda promisiunii pe care mi-o făcuse Chloe la bibliotecă, se pare că toţi ceilalţi copii din New York aflaţi în ultimul an se codeau să se descotorosească de băieţelul tatei. Era foarte probabil ca el să controleze cel puţin unu sau două dintre cele mai bune artefacte defensive pe care plănuiau să le folosească. Iar Clarita nu avea drept de vot, decât dacă voia să renunţe la rândul ei la întreaga alianţă şi la poziţia asigurată, pe care, cu atât de puţin timp înainte de absolvire, nu mai avea cu ce s-o înlocuiască.

Dar nu era vina ei că se alesese cu Todd şi niciunul dintre noi nu avea nevoie de vreun imbold pentru a o lua în serios. La mesele din jur, nimeni nu mai şuşotea, toată lumea ciulise urechile ca să o asculte.

— Am făcut un calcul, i s-a adresat ea lui Orion. În bibliotecă, există registre cu elevii admişi şi cu absolvenţii

şcolii. Ai salvat şase sute de vieţi de când ai intrat în şcoală.

Liniştea s-a răspândit pe o arie mai mare, urmată de un murmur care ducea informaţia mai departe. Ştiam că ne salvase în număr ridicol de mare, dar nu ştiam *cât* de mare.

— Mai bine de trei sute, doar anul acesta. De aceea suntem cu toţii înfometaţi, nu doar creaturile malefice. Tăvile cu mâncare n-ar trebui să fie goale dacă ajungi la cantină înainte să se audă clopoţelul.

Orion s-a ridicat să-i ţină piept, strângând din dinţi.

— Nu îmi pare rău.

— Nici mie *nu-mi pare rău,* a spus ea. Numai unui nenorocit i-ar părea rău. Dar asta e cantitatea de mana pe care trebuie să o dăm înapoi. Au mai rămas nouă sute de elevi în ultimul an. Într-un an obişnuit, ne-am aştepta ca jumătate dintre noi să scape cu viaţă. Însă, dacă noi trebuie să plătim pentru toate vieţile pe care le-ai salvat, atunci vorbim despre mai puţin de o sută de supravieţuitori. Nu e corect ca promoţia noastră să ducă această povară.

— Şi atunci, ar trebui să lăsăm malefici în şcoală? a întrebat Chloe. Şi aşa, voi scăpaţi cu toţii, bobocii mor cu toţii şi apoi *continuă* să moară până când închid complet şcoala ca să stârpească maleficii, dacă au cum. Asta ţi se pare corect?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns tăios Clarita. Dacă plecăm de aici în felul ăsta, trecând peste cadavrele voastre, tot malia e, chit că ne asumăm sau nu vina. *Cei*

mai mulţi dintre noi nu vrem asta.

Nu s-a întors să se holbeze la Todd, însă am înţeles cu toţii unde bate. Eu una aş fi fost neagră de supărare în locul ei: să te speteşti trei ani şi jumătate ca să ajungi în vârf şi în schimb să primeşti asta. Nu doar că trebuia să ia în calcul în ce măsură Todd o considera carne de tun, dar reputaţia ei avea să fie oricum legată de a lui. Toată lumea o va considera drept şefa de promoţie care a ales să se alieze cu un acaparator, chit că nu prea avusese încotro.

— *Eu* nu vreau asta, a adăugat. Dar nici nu vrem să ne dăm vieţile pentru voi. Asta i-am auzit spunând pe colegii mei de an. Nu, hai să spargem zidul şcolii. Însă ce-ar fi să absolviţi şi voi alături de noi? Cei mai mulţi oameni salvaţi de Orion sunt de la voi din an.

Chloe a tresărit vizibil şi mulţi dintre copiii de la masa noastră s-au crispat.

— Ce ziceţi? Sunteţi cu toţii dispuşi să faceţi asta, să absolviţi mai devreme, ca să-i salvaţi pe bieţii boboci? Dacă nu, aţi face bine să încetaţi – a descris o spirală în aer cu un gest teatral – cu vai, cât de răi suntem noi pentru că nu vrem să murim. Asta nu ajută pe nimeni. Ştim ce avem de făcut dacă nu vrem să plătim cu propriul sânge. Trebuie să plătim prin *muncă.*

Clarita s-a întors din nou spre Orion.

— Suntem mai bine de patru mii adunaţi în acest moment aici. Un număr de vrăjitori de zece ori mai mare decât al celor care au înfiinţat Şcoala Solomonarilor. Avem la dispoziţie ceva mai mult de o săptămână. Punem umărul cu toţii, strângem cât de multă mana se poate, iar

tu cobori în sala de absolvire şi repari aparatura de curăţare de acolo. Asta va elibera sala înainte de absolvire, astfel încât nu va mai fi nevoie să moară întreaga promoţie. Pentru că vom fi plătit datoria împreună.

A trebuit să ridice tonul pe final pentru că întreaga încăpere fusese cuprinsă de un murmur frenetic de voci. Planul ei nu suna chiar rău, dacă nu luam în calcul dificultăţile de a *ajunge* la aparatura de curăţare. Greutăţile reparaţiei propriu-zise nu sunt câtuşi de puţin insurmontabile. Nu trebuia să inventăm ceva nou. Planurile amănunţite ale şcolii, expuse pe toţi pereţii, conţin şi motoarele care generează zidurile de flăcări mortale folosite pentru purificare. Cei mai buni dintre meşteşugari vor fi capabili să confecţioneze piese de schimb, iar celor mai buni copii de la mentenanţă le va fi destul de uşor să le instaleze.

Ne dădeam seama, din schimbarea tonalităţilor, că toată lumea începea să fie *entuziasmată* de idee. Dacă reuşeam într-adevăr să punem în funcţiune focul purificator din sala de absolvire, promoţia de anul acesta nu va fi singura care va câştiga. Ani la rând, vor fi tot mai puţini malefici în şcoală, iar purificarea s-ar putea să funcţioneze atât la absolvirea noastră, cât şi la absolvirea celor care acum sunt în anul doi.

Din păcate însă, nu puteai să nu iei în calcul dificultatea de a ajunge la echipament. Acesta se defectase pentru prima oară în anul 1886. Iniţial, enclavele avuseseră ideea ca mentenanţa şcolii să fie executată de

echipe plătite, formate din vrăjitori adulţi, care să intre din când în când pe porţile de absolvire, ha, ha. În orice caz, prima echipă trimisă nu mai ieşise niciodată şi nici nu reparase nimic. A doua echipă, mult mai numeroasă, reuşise să repare aparatura, însă doar doi membri ieşiseră şi povestea lor se dovedise destul de alarmantă. Sala de absolvire devenise încă de pe atunci lăcaş pentru vechii noştri colocatari, gurile-căscate, şi pentru alte câteva sute de orori nemaiîntâlnite – genul de orori îndeajuns de isteţe încât să-şi dea seama că, odată ce s-au strecurat pe poartă, se pot lăfăi în sală, aşteptând festinul anual, alcătuit din pui fragezi de vrăjitor. Purificarea dăduse greş din nou în 1888. Existau fortificaţii care protejau mecanismele, însă, într-un fel sau în altul, maleficii continuau să treacă de ele. Presupun că n-aveau altceva mai bun de făcut tot anul, decât să-şi piardă vremea cu lovitul obiectelor.

Deja circulau destule acuzaţii la adresa membrilor de enclavă, astfel că sir Alfred condusese el însuşi o echipă de voluntari neînfricaţi pentru a instala ce susţinea el că avea să fie o reparaţie permanentă. Era Dominusul Manchesterului – titlu pe care îl câştigase în urma construirii şcolii – şi toată lumea îl considera, la momentul respectiv, cel mai puternic vrăjitor în viaţă. A fost zărit pentru ultima oară când s-a repezit urlând spre Răbdare, dacă nu cumva o fi fost Tărie – declaraţiile martorilor în privinţa poziţiei gurii-căscate diferă –, împreună cu jumătate din echipa lui. Reparaţia sa „permanentă” fusese demontată trei ani mai târziu.

Mai existaseră câteva tentative întreprinse de grupuri de părinţi disperaţi ai căror copii erau în anul terminal, însă toate se soldaseră cu moartea părinţilor şi fără nicio reparaţie. Fusese o debandadă totală în Manchester după moartea Dominusului şi a mai multor membri de consiliu, iar membrii de enclavă din lumea întreagă înnebuniseră de furie. Se vorbea despre abandonarea şcolii, dar asta ar fi însemnat să o ia de la capăt şi mai bine de jumătate din copiii lor să piară. În toiul acestor evenimente, enclava din Londra organizase oarecum o lovitură şi preluase conducerea Şcolii Solomonarilor, după care dublase numărul de locuri – dormitoarele deveniseră semnificativ mai mici – şi permisese accesul elevilor independenţi în şcoală. Cam în acelaşi spirit în care elevii din anul terminal voiau ca promoţia noastră să participe la absolvirea lor.

Şi funcţionează de minune. Copiii de enclavă scapă mai mereu cu viaţă – circa optzeci la sută dintre ei supravieţuiesc, o îmbunătăţire substanţială faţă de şansele de patruzeci la sută pe care le au dacă rămân acasă. În jurul lor, sunt mulţi vrăjitori mai slabi şi mai puţin protejaţi şi, până şi în sala de absolvire, maleficii n-au cum să prindă *toţi* somonii care înoată împotriva curentului. Iar asta reprezintă cea mai bună soluţie la care au reuşit să ajungă cei mai puternici şi mai sclipitori vrăjitori din ultimul secol şi ceva. Niciunul dintre ei nu a mai încercat de atunci să repare aparatura de purificare.

Dar nicio faţă încântată şi fericită din încăpere, nimeni dintre cei care o priveau admirativ pe Clarita,

geniul care ticluise acest plan, nu a pus nici măcar o clipă la îndoială ideea potrivit căreia Orion se afla la cheremul lor în acest scenariu. Nici măcar Orion, pe care-l vedeam gata să încuviinţeze, de îndată ce şi-a mai revenit din uimire.

Mi-am împins scaunul în spate, târşâindu-l intenţionat, m-am ridicat în picioare şi i-am luat-o înainte.

— Ai avut vreun moment de gând să îl rogi frumos? am întrebat, ridicând tonul.

Clarita şi Orion s-au întors brusc spre mine.

— Scuze, mă întrebam doar dacă ideea asta strălucită a ta ar putea cuprinde şi un „te rog”, dat fiind că e o idee care presupune ca Lake să ni se ofere complet pe tavă? A salvat şase sute de vieţi şi acum, ca să se revanşeze, ar trebui să mai salveze altele? Poate să-mi dea cineva măcar un exemplu în care Orion să fi primit o recompensă pentru că ne-a salvat?

Am aruncat o privire destul de furioasă prin încăpere, astfel încât cei câţiva copii care făcuseră greşeala de a mă privi au tresărit şi şi-au lăsat ochii în jos.

— Mie nu mi-a cerut niciodată nimic şi am numărat deja unsprezece ocazii. În schimb, el trebuie să coboare în sala de absolvire, de unul singur, şi să repare maşinăria de purificare. Cu o mână să meşterească şi cu cealaltă să se lupte cu maleficii, presupun, nu? Pare puţin ciudat. Şi cum anume ar trebui să facă reparaţiile? Nu e înscris la specializarea de meşteşuguri, n-a făcut în viaţa lui vreo sarcină de mentenanţă.

— O să-i făurim un golem… a început Clarita.

— Cum să nu, un golem, am rostit cu dispreţ. Pentru că autorităţilor nu le-a trecut nicicând prin cap să încerce asta, sunt sigură. Să nu îndrăzneşti să deschizi gura, leming caraghios ce eşti, m-am răţoit la Orion, care se holba la mine, gata să deschidă gura. Nimeni nu o să supravieţuiască de unul singur acolo, iar un golem n-o să-ţi rezolve problema înainte să fii depăşit de situaţie. Ăsta nu e eroism, e sinucidere curată. Şi, cu tine mort, noi tot aici vom fi, numai că, după ce tu nu vei mai fi, cei din anul terminal se vor afla într-o poziţie şi mai bună din care să ia hotărâri în numele nostru.

Un val de şoapte a străbătut încăperea. Aşa, strânse, buzele subţiri ale Claritei păreau şi mai subţiri. Da, era clar că luase în calcul acest aspect şi nu-i convenea că eu scoteam lucrurile la lumină.

— Poate că ai dreptate, a zis. Dacă are nevoie de ajutor, am putea trage la sorţi dintre oamenii pe care i-a salvat, să vedem cine îl va însoţi. Poate c-ar trebui să mergi, dacă tot zici că în cazul tău au fost unsprezece ocazii.

— Mă descurc şi singur, a comentat Orion, inutil. Pot ţine maleficii la distanţă de golem.

— O să se destrame înainte să ajungi la jumătatea sălii. Şi da, *o să merg*, i-am spus Claritei, care s-a încruntat – era clar că intenţionase să mă determine să dau înapoi. Dar n-o să mergem acolo singuri, n-o să ne deranjăm doar ca să fim mâncaţi şi nici nu vom trage la sorţi. Dacă e să *reuşim*, trebuie să meargă elevi din ultimul an, ba chiar dintre cei mai buni. Şi astfel chiar avem şanse să reparăm

mecanismul, dacă Orion îi va ţine la distanţă pe malefici şi ne bazăm pe mana întregii şcoli.

Nu prea ştiu dacă propunerea Claritei fusese serioasă sau doar o tentativă disperată şi abilă prin care, în cel mai rău caz, să se descotorosească de Orion. Dar speranţa e îmbătătoare, mai ales când nu eşti tu acela care o livrează. Un grup de elevi din enclava Berlinului, aflaţi în ultimul an, şuşoteau de zor şi, când am încheiat, unul dintre ei s-a ridicat în picioare şi a rostit răspicat în engleză:

— Berlinul va asigura un loc oricui merge cu Orion!

S-a uitat apoi la mesele alăturate, unde stăteau cei din Edinburgh şi din Lisabona.

— Mai face vreo altă enclavă această promisiune?

Întrebarea a străbătut încăperea cu o viteză fulgerătoare, fiind tradusă într-o duzină de limbi, membrii de enclavă din anul terminal s-au grupat să dezbată, apoi, unul după altul, reprezentanţi din aproape fiecare enclavă s-au ridicat în picioare şi şi-au luat acest angajament. Lucru care a schimbat destul de semnificativ datele problemei. Elevii cei mai buni îşi tociseră cu toţii coatele pe băncile Şcolii Solomonarilor încercând să facă exact acest târg cu membrii de enclavă: să-şi ofere sprijinul în lupta finală cu maleficii, în schimbul unui cămin de partea cealaltă a porţilor. Cei mai mulţi nu obţineau un loc asigurat pentru eforturile lor. Sigur, primii trei, da, însă toată prostimea care se clasa mai jos trebuia să se mulţumească doar cu alianţe şi cu speranţa, asta dacă nu încercau să obţină unul dintre locurile asigurate de enclavele mici, însă chiar şi acestea erau disponibile

numai pentru elevii din top zece. De aceea era atât de acerbă competiţia pentru şefia de promoţie.

Între timp, copiii de la mentenanţă îşi luaseră cu toţii un alt angajament: cei mai buni dintre ei aveau toate şansele să primească un cămin, însă făcuseră deja destule munci umilitoare şi urmau să le tot facă pentru tot restul vieţii. În realitate, nu ei, ci copiii lor aveau să fie membri de enclavă. O astfel de ofertă însemna că au o şansă, o şansă la care renunţaseră încă din primul an.

Dacă te uitai încotro se întorc capetele, puteai să-ţi dai seama cu uşurinţă cine lua în calcul oferta şi în ce enclavă voia fiecare să locuiască. Erau mulţi. Până şi Clarita privea atent pe sub gene; nu spre masa New Yorkului, unde o fată tocmai se ridicase în picioare să anunţe că se bagă şi ei, ci spre masa mai retrasă la care stătea Todd, înconjurat de alaiul lui jalnic de boboci.

Intrăm cu toţii în ultima săptămână de şcoală – *săptămâna de iad* are un sens cu totul aparte aici –, cu planuri foarte detaliate, chit că nu urmează să absolvim. Pe lângă faptul că examenele de final de an, lucrările, proiectele sunt în toi, iar nerăbdarea creaturilor malefice creşte, este şi cea mai prolifică perioadă pentru negoţ. Cei din ultimul an îşi lichidează până şi ultimul lucruşor pe care-l deţin şi pe care nu-l folosesc pentru absolvire; ceilalţi îşi vând lucrurile inutile sau pe care le pot înlocui cu ceva mai bun, obţinute de la elevi care părăsesc şcoala. Oricine şi-a permis să strângă bunuri sau mana pentru schimburile de final de an aleargă într-o vrie încheind târguri substanţiale, iar cine nu şi-a permis să facă acelaşi

lucru, se străduieşte cu disperare să-şi creeze ocazii de a încheia târguri mai mărunte.

Pentru prima dată, aşteptam cu înfrigurare să am şi eu sorţi de izbândă. Pe lângă licitaţia pe care urma să o organizeze Aadhya în numele meu, deja îi dădusem unui elev din anul al doilea de la alchimie nişte mercur, în schimbul unei pături pe jumătate arse, pe care o înlocuise cu una care fusese a unui elev din ultimul an, dându-i la schimb o mică fiolă cu trei stropi de poţiune de vitalitate. O voi deşira ca să-mi croşetez un tricou nou, de care aveam nevoie disperată, strângând între timp şi mana.

Chiar şi în condiţii mai puţin ieşite din comun, ar putea părea destul de ridicol să-ţi faci astfel de griji în această perioadă a anului, când fiecare oră îţi rezervă o nouă dezlănţuire a creaturilor malefice, uneori chiar ad litteram. Vezi invaziile de năpârci, care ies vinerea dimineaţă din toate chiuvetele în băile fetelor. Însă, în orice altă zi din an, un tricou nou m-ar costa şase jetoane, presupunând că aş putea obţine unul fără să fiu nevoită să-mi sacrific o jumătate de pătură, să dorm pe jumătate dezvelită şi să mă aleg, în cel mai bun caz, cu leziuni provocate de muşcăturile de ekkini, cum a avut şi bietul sau mai degrabă norocosul băiat din anul doi, pe picior, chiar deasupra şosetelor lui înalte, uzate şi pătate, şi, în cel mai rău caz, să fiu muşcată de un scorpion otrăvitor şi mâncată de vie. Dacă nu te descurci îndeajuns de bine la schimburile de final de an, s-ar putea să te trezeşti cu un picior în groapă.

Bineînţeles că acum mă aflam în toiul unor pregătiri

care m-ar putea băga într-o groapă cu un potenţial fatal *mult mai mare,* şi anume: sala de absolvire. Partea bună – nu, scuze, partea în care strălucea un firicel de lumină – era că nu mai trebuia să dau niciun examen. Terminasem cu atelierul, iar Liu se oferise să-mi finalizeze ea referatul la istorie, Chloe convocase şase copii de la alchimie să se ocupe de lucrarea mea finală de laborator şi a lui Orion. Trombonistul ăla de Magnus, altfel complet inutil, le impusese unora să dea în locul nostru examenele la mate şi la limbi străine. Şcoala o să te vâneze dacă n-ai temele făcute, însă nu-i pasă câtuşi de puţin dacă trişezi. Cu excepţia orei de studiul creaturilor malefice, la care probabil m-am dus dintr-o pornire morbidă, ca să mă holbez la uriaşa pictură murală cu sala de absolvire, vineri nici n-am mai dat pe la ore. Am simţit o uşurare la gândul că, de astă dată, nu voi avea de ce să mă apropii de gurile-căscate. Mecanismul se afla tocmai în capătul opus al sălii.

Mi-am petrecut restul zilei cu pregătirile.

— O să vă fac acel cufăr, vă promit, de îndată ce terminăm cu balamucul ăsta, care nu e nicidecum la fel de important ca voi, le-am spus sutrelor, mângâind coperta cărţii ca să-mi cer scuze.

După aceea, i-am dat-o Aadhyei; ea urma să fie păzitorul cărţii.

— Trebuie doar să salvez vieţile tuturor, atâta tot.

E posibil să fi exagerat puţin, dar prudenţa e mama siguranţei. Cartea se ferise de lumina rafturilor mai bine de două mii de ani şi se prea poate ca duzini întregi de

bibliotecari de enclavă şi sute de vrăjitori independenţi să fi căutat cu înfrigurare măcar o parte dintre vrăjile sale în acest răstimp. Încă mi se părea aproape de necrezut că mi se arătase mie, iar acum, că folosisem vraja de preschimbare a stărilor de agregare, eram şi mai disperată să traduc şi restul.

— Aadhya o să aibă mare grijă de tine, îţi promit.

— Aşa voi face, a spus Aadhya, primind cartea cu grijă, cu ambele mâini. Nu i se va întâmpla absolut nimic în absenţa ta. O să mai lucrez la cotorul scrinului, să mă asigur că e şlefuit cum trebuie şi se potriveşte la fix.

Aadhya s-a dat în spectacol şi a pliat pe spatele cărţii o panglică de mătase, a strecurat amarantul gravat pe dedesubt şi a băgat apoi cartea la loc, în geanta din care tocmai o scosesem, strecurând-o apoi sub pernă. A pus o mână pe pernă şi mi-a spus, fără să mă privească:

— El, să ştii că sunt o grămadă de elevi din ultimul an care vor să-şi încerce norocul acum, că enclavele pun la bătaie locuri asigurate.

Era ceva între o ofertă şi o solicitare. Nu mai eram pe cont propriu. Acum eram El cea aflată într-o alianţă cu Aadhya şi cu Liu, numele noastre erau trecute pe peretele de lângă cea mai apropiată baie, chiar sub bec. Nu era puţin lucru. Însemna totul, şi nu doar pentru mine. Iar dacă mergeam în sala de absolvire şi nu mai ieşeam de acolo, nu doar eu dispăream, ci întreaga noastră alianţă. Aşa că Aadhya avea tot dreptul să mă preseze, să-mi spună că poate n-ar trebui să risc, căci riscam soarta alianţei noastre.

Doar că eu nu mă duceam acolo jos într-o plimbărică de amuzament. Mă băgasem în asta punându-mi pielea-n joc pentru vieţile tuturor şi, într-un anumit sens, să fii într-o alianţă cu mine însemna că ar trebui să-mi ţii spatele, poate chiar până în punctul în care să vii cu mine. În ziua absolvirii, ai la dispoziţie cel mult cincisprezece minute din clipa în care păşeşti în sală şi până ieşi pe poartă. Nu te aliezi cu cineva dacă nu eşti dispus să virezi când respectiva persoană îţi strigă: „Ia-o la stânga!” Aducând vorba despre asta, Aadhya practic îmi sugera să le invit să mi se alăture.

Mi-am strâns genunchii la piept, pe pat. Cât îmi doream să inventez o scuză şi să mă sustrag! Exista în mine şi o parte smiorcăită, care îşi dorea cu disperare să-i facă Aadhyei contraoferta implicită. Normal că le voiam alături pe Aadhya şi pe Liu, şi nu o gaşcă de elevi mai mari pe care nu-i cunoşteam şi care, din punct de vedere strategic, ar fi avut toate motivele să mă lase baltă dacă lucrurile mergeau prost. Eram destul de sigură că nu voi ieşi de acolo; nimeni nu va ieşi. Zece, poate cincisprezece copii aruncându-se cu capul înainte în sala de absolvire, ca să repare mecanismele? Şansele noastre erau de cel mult unu la sută. Până la urmă, poate ar fi fost mai bine să fi rămas în Ţara Galilor. Aşa că i-am spus Aadhyei:

— Nu-l pot lăsa pe Orion să-şi încerce şansele singur, printre cei mai feroce piranha din anul terminal. Cineva trebuie să aibă grijă de el. O să se uite cum le salvează pielea şi apoi o să-l deconecteze de la smucitor. O să-l abandoneze acolo, obligându-l să termine şcoala alături

de ei. Orion n-o să fie atent decât la malefici.

Bănuiesc că e posibil ca elevii din anul terminal să încerce o chestie de acest gen. Dar nu de aceea îmi făceam eu griji. Dacă reuşeam într-adevăr să reparăm mecanismul, copiii mai mari îi vor pune probabil pe cap o cunună cu lauri: vor fi absolvit cu toţii într-o sală purificată, având asigurat locul într-o enclavă. Dar se putea prea bine ca treaba asta să folosească drept pretext, un pretext ca eu să plec şi ele două să rămână în urmă.

Iar eu trebuia să merg. Pentru că Orion mergea şi nu aveam ce să fac. Ar fi coborât acolo şi fără golem, tolomacul. Singurul lucru cu care-l puteam ajuta, lucru pe care Clarita mă făcuse să-l pricep limpede, era să merg cu el, ca măcar să aibă o şansă. Şansă pe care acum o avea, pentru că ne duceam acolo însoţiţi de o duzină dintre cei mai buni elevi din ultimul an, care chiar puteau repara mecanismul. Şi-i obţinusem şansa asta aruncându-mă în gura lupului.

Eu nu eram măreţul erou al şcolii. Şi da, toată lumea jura că am o relaţie cu Orion, însă nimeni nu credea că aş fi îndrăgostită de el. Credeau că *mă folosesc de el* şi bravo mie! Oamenii se aşteptau de la mine la ce-i mai rău, niciodată la ce-i mai bun: când mă oferisem să-l însoţesc, o făcusem astfel încât să nu pară că mi-am ieşit complet din minţi. După capul lor, dacă mergeam, o făceam pentru că luasem la rece o decizie grea, cum că asta era alegerea mai bună, cel puţin pentru o ratată care, dacă l-ar pierde pe Orion, n-ar mai avea nicio perspectivă să intre într-o enclavă.

Aici suntem cu toţii nevoiţi să ne putem vieţile la bătaie, n-avem încotro; şpilul e să-ţi dai seama când anume merită riscul. Mereu ne căutăm privirile pentru a primi semne şi informaţii. Crezi că e cea mai bună masă unde să stăm? Crezi că e bine să mă înscriu la materia asta? Toată lumea vrea să profite de orice pont. Dacă am spus că merg, asta însemna că măcar o persoană cât-de-cât-cu-capul-pe-umeri considera că am o fărâmă de şansă să scap cu viaţă, aşadar, copiii de enclavă au făcut o ofertă mai atrăgătoare. Prin urmare, acum era bătaie pe locuri, pentru că eu îi furasem la cântar. Dacă reduceam miza, cine ştie câţi ar începe să aibă îndoieli? Ar putea hotărî că, de fapt, joc la două capete: poate că doar încercam să rad o duzină de elevi din ultimul an ca să tărăgănez lucrurile, împiedicându-i să spargă zidul sau să târască şi promoţia noastră la absolvirea lor. Ar fi fost o idee isteaţă, dacă stau să mă gândesc, şi probabil că le trecuse prin cap şi geniilor care veneau cu noi, iar acum stăteau cu ochii pe mine, nu care cumva să dau înapoi pe ultima sută de metri.

Clarita mergea, la fel şi David Pires, „viceşeful” de promoţie, încă plin de resentimente, sau cum s-o fi numind cel clasat pe locul al doilea, însă în niciun caz „şef de promoţie” –, iar mie fix aşa îmi venea să-i spun. Era şi el specializat în incantaţii, însă nu-şi petrecuse cariera academică ascunzându-şi talentele; dimpotrivă, el şi-o petrecuse aducându-i la cunoştinţă oricui stătea de vorbă cu el mai mult de treizeci de secunde că urma să fie şef de promoţie, arborându-şi fiecare notă ca un trofeu. *Mie* mi-o spusese în sala de lectură, în primul an, când îi

răsturnasem din greşeală teancurile de cărţi aflate într-un echilibru fragil. Ţipase la mine şi mă întrebase dacă ştiam cine e el şi adevărul e că nu ştiusem până în acel moment şi nu mi-a păsat prea tare nici după aceea. Şi, din câte-mi dădeam seama, făcea treaba asta pentru că nu era mulţumit cu locul garantat de enclava din Sydney; voia să se afle în poziţia de a-şi putea alege enclava. Apropierea de şefia de promoţie necesita un ego cu muşchi puternici, însă egoul lui era de-a dreptul dopat.

După primul val de voluntari, băiatul din Berlin a mai adunat câţiva copii de enclavă din ultimul an, copii bine plasaţi, pe care cu toţii îi consideram cei mai puternici, după care ne-am bulucit în bibliotecă – inclusiv Orion, din motive evidente, prezenţa mea fiind doar tolerată –, ca să discutăm datele problemei cu Clarita, David şi presupusul candidat pentru locul al treilea, Wu Wen. Acesta s-a situat de fapt doar pe locul cincisprezece şi prezenţa lui a presupus mai multe eforturi de traducere, căci era singurul care nu ştia boabă de engleză. Se fofilase pretinzând că mandarina ar fi limba lui maternă, ca să studieze dialectul din Shanghai pe post de a doua limbă. Şi pentru asta era cât pe ce să rămână corigent. De fapt, luase cu chiu, cu vai note de trecere la toate materiile, în afară de mate şi de atelier. Cum toţi cei situaţi pe primele douăzeci de locuri aveau efectiv note aproape perfecte la toate materiile, pe care şi le umflau cu credite suplimentare datorită opţionalelor, vă daţi seama ce note a avut el la proiectele de meşteşugit. Avea deja un loc asigurat în enclava din Bangkok, însă, în clipa în care

enclava din Shanghai a scos la bătaie un loc, s-a oferit să vină şi el cu Orion.

În afară de faptul c-am reuşit să-i enervez pe membrii de enclavă din ultimul an, insistând să mergem doar în dimineaţa zilei absolvirii, n-am avut vreun alt rol în planificare.

— Nu fi absurdă, mi-a retezat-o băiatul din enclava Jaipur. Nu puteţi ieşi din camere înainte de primul clopoţel al dimineţii, iar absolvirea are loc două ore mai târziu. Avem nevoie de mai mult timp. Dacă merge ceva prost?

— Atunci suntem morţi, iar cei rămaşi în şcoală vor avea parte de o experienţă şi mai nasoală în următorii câţiva ani, până se ajunge iar la un echilibru. Lake, tu să taci, i-am spus lui Orion, care deschisese gura să spună că el unul era gata să meargă şi în după-amiaza asta sau ceva cam tot la fel de stupid. Scuze, dar veţi avea ocazia să puneţi în aplicare frumoasele intenţii criminale pe care le ţineţi de rezervă, în caz că nu reuşim.

S-ar fi putut transforma într-o ceartă urâtă, numai că David, Clarita şi Wen nu mai erau de partea copiilor de enclavă – în caz că nu ne mai întorceam, ei nu aveau să se bucure de beneficiile niciunui plan de rezervă. Ba Wen chiar a sugerat că, de fapt, cu cât aveam mai mult timp la dispoziţie să construim componentele şi să exersăm montajul, cu atât mai bine.

În rest, planul era oricum destul de evident. Aveam nevoie de un grup format din meşteşugari şi copii de la mentenanţă, care să construiască toate componentele şi să

facă reparaţiile, plus un grup de specialişti în incantaţii care să-i protejeze în timp ce lucrează. Orion urma să joace în ofensivă, neratând nicio ocazie să ţâşnească de după scut, în speranţa că va elimina suficienţi malefici, ca să ne permită să menţinem scutul de protecţie până la sfârşitul lucrărilor. Alchimiştii n-aveau noroc, dacă se poate spune astfel. Cu ocazia asta, maşinăria nu necesita decât un litru de lubrifiant de duzină, iar copiii de la mentenanţă îl puteau prepara şi singuri, în nişte cuve uriaşe.

— Am o vrajă de protecţie pe care o putem folosi, s-a oferit Clarita cu acreală.

Am înţeles de ce în clipa în care ne-a arătat-o mie şi lui David: era scrisă chiar de ea, iar eu nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Există o mulţime de vrăji de protecţie care devin mai puternice atunci când sunt lansate într-un cerc, însă tot trebuie să dirijezi puterea printr-un lansator principal, iar dacă acea persoană e răpusă, s-a zis cu scutul. Vraja de protecţie a Claritei era în esenţă concepută să fie lansată de mai mulţi oameni şi să acopere un grup. Folosea cuvinte în engleză şi în spaniolă şi se recita aproape ca un cântec sau ca o piesă în care fiecare lansator are propriul rol: avea replici şi versuri pe care le puteam rosti împreună sau separat, intonându-le în ordine, astfel încât fiecare putea să beneficieze de un moment de respiro. În plus, nici replicile nu erau bătute în cuie: puteai improviza atâta vreme cât păstrai ritmul de bază şi semnificaţia, un avantaj enorm atunci când te afli în mijlocul unei lupte şi nu-ţi mai aminteşti ce adjectiv

trebuia să foloseşti.

Fără îndoială că, dând o vrajă atât de valoroasă pe degeaba, simţeai o strângere de inimă. Probabil că ar fi intrat într-o alianţă doar în baza acestei vrăji. Am şi eu o vrajă de protecţie a-ntâia, însă e pentru un scut strict personal. Şi deja o ştie toată lumea, pentru că e inventată de Mami şi ea îşi dă vrăjile gratis oricui i le cere. Există un vrăjitor care vine o dată pe an în comună şi culege noile ei vrăji, trimiţând apoi câte o copie fiecărui abonat. Şi are destui. El le ia bani. Am ţipat la Mami că i le dă pur şi simplu, dar ea zice că el oferă un serviciu şi dacă vrea să ceară bani e treaba lui.

— Patru specialişti în incantaţii, ce ziceţi? a întrebat David, ridicând ochii din josul paginii, înainte ca eu să fi apucat să citesc primul sfert.

— Cinci, a spus Clarita, privindu-mă într-un fel deloc măgulitor, cu toate că un om în plus însemna că şansele de întoarcere scădeau: dacă suprafaţa pe care o aveam de protejat era mai mare, aveam nevoie de şi mai multă mana, iar lui Orion îi va fi şi mai greu să-i împiedice pe malefici să lovească în scut.

Dar mi-am ţinut gura; nu convingeam pe nimeni să aibă încredere în mine dacă le spuneam pur şi simplu că sunt genială.

Următorul specialist în incantaţii de pe listă, cel de-al cincilea, avea deja un loc asigurat în enclava din Sacramento şi nu era la fel de ţăcănit ca Pires, aşa că nu s-a oferit să participe. Pe locul şapte era Maya Wulandari, o fată din Canada înscrisă la limbi străine, vorbitoare atât

de engleză, cât şi de spaniolă, care însă nu obţinuse mult râvnitul loc în enclava din Toronto. E una dintre puţinele enclave care are obiceiul deosebit de civilizat de a le permite noilor recruţi să-şi ia cu ei toată familia, ceea ce în cazul ei ar fi însemnat că frăţiorul şi surioara ei ar urma să vină aici ca membri de enclavă.

Totuşi, membrii acestei enclave sunt deosebit de pretenţioşi. Dacă s-ar fi clasat printre primii trei, poate că enclava Toronto i-ar fi garantat un loc; dacă însă te clasezi în primii zece, obţii doar o alianţă şi promisiunea de a fi luat în considerare cu toată seriozitatea. Ea şi-ar fi putut asigura un loc oriunde; în schimb, mergea la risc, sperând că, ieşind de aici, va fi în stare să convingă consiliul enclavei că ea şi familia ei erau alegerea potrivită. Acum îşi asuma un alt risc: discutase cu copiii din Toronto despre locul asigurat şi aceştia fuseseră de acord să i-l rezerve, chiar dacă nu scăpa cu viaţă din ceea ce acum numeam într-un mod exagerat de dramatic „misiunea”, astfel încât familia ei să fie admisă în enclavă.

Următorul din clasament care se oferise să meargă şi care vorbea atât spaniola, cât şi engleza era Angel Torres, norocosul câştigător al locului treisprezece: de asemenea, nedemn de o poziţie asigurată de vreo enclavă, după trei ani şi jumătate în care muncise pe brânci pentru fiecare notă. Era genul de cal de povară care trage la jug din greu, dormind cinci ore pe noapte şi făcând referate suplimentare la fiecare materie pentru nişte credite în plus.

Şi aşa ne-am strâns cinci. Wen a trecut prin lista de

voluntari şi a ales cinci meşteşugari şi zece copii de la mentenanţă, ignorând complet clasamentul. Membrii de enclavă s-au zgâit cu toţii peste umărul lui, prefăcându-se complet dezinteresaţi, însă observând cu atenţie ce nume din listă alegea şi ce dădea deoparte. Pentru orice enclavă care vrea să recruteze, informaţiile avizate despre valoarea meşteşugarilor şi a copiilor de la mentenanţă sunt pe cât de greu de obţinut, pe atât de valoroase. El optase pentru vorbitori de mandarină, evident, aşa că n-am recunoscut decât un singur nume, Zhen Yang, un puşti de la mentenanţă care era bilingv încă de când intrase în şcoală şi care făcuse aceeaşi chestie ca Liu: studiase mate, scriere şi istorie în engleză, ca să scape de ora de limbi străine şi să poată face mai multe ture de mentenanţă.

Tot restul lumii îşi petrecea săptămâna de iad ca de obicei, într-un amalgam de panică şi de frenezie, asezonat cu producerea de mana colectivă pentru misiune, de trei ori pe zi, după fiecare masă. Toate enclavele mari au în dotare provizii însemnate de mana, strânse pe parcursul mai multor generaţii, iar membrii de enclavă pot apela la ele: le ţin dosite în sălile de curs de la etajele superioare sau în bibliotecă şi numai elevii din ultimul an ştiu unde se găsesc. Zece dintre cele mai mari enclave au sponsorizat mica noastră echipă cu dispozitive de punere la comun a puterii – Chloe mi l-a dat pe cel de data trecută, din partea New Yorkului – şi, în schimb, toată lumea le umplea lor bateriile cu mana. La cantină, şiruri-şiruri de copii făceau flotări, de parcă ar fi fost un exerciţiu de antrenament militar, iar ei toţi erau pedepsiţi.

Grupul nostru s-a adunat în atelier, cuprins la rândul său de panică şi de frenezie. Meşteşugarii duceau tot greul, evident, deoarece cea mai mare parte din muncă trebuia făcută în avans, iar noi le aduceam mâncare şi materie primă, apărându-i de cele cinci atacuri zilnice ale maleficilor, un antrenament care nu ne strica deloc. Clarita n-a mai fost aşa de ostilă faţă de mine după ce, miercuri, la repetiţie, am reuşit pentru prima dată să facem vraja ei cu toţii. Poate părea cam târziu, dat fiind că absolvirea avea loc duminică şi era, într-adevăr, târziu, însă probabil că la mai mult nici nu puteam spera. Să faci o vrajă într-un cerc de oameni nu e totuna cu o şedinţă de yoga, cu un instructor care te încurajează să lucrezi în ritmul tău. E mai degrabă ca atunci când trebuie să înveţi o coregrafie, alături de patru oameni pe care de-abia i-ai cunoscut şi un regizor agasat zbiară la tine că ai depăşit linia cu degetul mare de la picior.

În vreme ce priveam cu toţii încântaţi scutul, deasupra noastră a bubuit o gură de ventilaţie uriaşă şi prin ea a pătruns o hâşâitoare cât un pom de mare: ne-a înfăşurat efectiv complet cu braţele sale şerpuitoare şi pulsânde, încercând să ne facă harcea-parcea, însă fără prea mare succes. Mărturisesc că am scheunat, simţind că intru în pământ de ruşine, pentru că nimeni dintre elevii mai mari nu a ezitat. Cu toţii îşi petrecuseră ultimele şase luni parcurgând curse cu obstacole în sala de sport; probabil că dacă te strecurai la căpătâiul oricăruia dintre ei şi-l trezeai din somn spărgând un balon, te-ar fi ucis cu ochii închişi. David Pires a spus doar:

— Am prins mişcarea.

Apoi a ieşit de sub vrajă, lăsându-ne pe noi să-i menţinem scutul, a tras adânc aer în piept pentru ceea ce sunt convinsă că trebuie să fi fost o incantaţie impresionantă, numai că, înainte să apuce să deschidă gura, Orion a sfârtecat hâşâitoarea de parcă ar fi dat în lături o cortină şi apoi a înlăturat maldărul de membre de pe scutul nostru.

Scutul pe care l-am ridicat vineri părea de-acuma la fel de solid ca zidul masiv pe care-l reparaserăm în capul scărilor. Şi tocmai când să ne felicităm unii pe alţii, cei din echipa de reparaţii au început să strige, să ţopăie ca apucaţii şi să se îmbrăţişeze. După vreo cinci minute în care am ţipat la ei să ne spună ce se petrece, Yang şi Ellen Chang, din Texas, singurii vorbitori de engleză, ne-au explicat cum Wen tocmai găsise o modalitate de separare a părţilor în trei piese pliabile. Le vor putea ridica şi instala în mai puţin de cinci minute.

În clipa aceea, toţi elevii din ultimul an şi-au dat brusc seama că aveam şanse *bunicele* să scăpăm cu viaţă şi, dacă se întâmpla asta, ei vor ieşi din Şcoala Solomonarilor ca nişte mari eroi, cu locuri asigurate în orice enclavă râvnită. Până în ziua absolvirii, copiii de la mentenanţă s-au aflat într-o competiţie acerbă ca să vadă cine e mai iute: pentru ca scutul să fie cât mai compact, vor merge numai primit patru dintre ei – doi care vor repara şi doi de rezervă, pentru eventualitatea în care noi nu reuşeam să ţinem toţi maleficii la distanţă. În plus, Wen, Ellen şi Kaito Nakamura veneau şi ei, ca să nu ne trezim

descoperiţi.

Bine că aveam şi un motiv de optimism, fiindcă altfel mă jur că jumătate din membrii grupului nostru ar fi dat bir cu fugiţii, de îndată ce lucrurile ar fi luat-o razna, mai precis, după ce începeam să coborâm.

Ideea din spatele proiectării şcolii a fost să păstreze complet separate porţiunea în care ne aflam noi şi porţiunea unde se găseau porţile. Dacă se ajungea jos cu uşurinţă, atunci se ajungea cu uşurinţă şi sus. Canalul de scurgere pe care-l văzuserăm de partea cealaltă a zidului, cel umplut până la refuz de argonet, nu fusese inclus în planurile clădirii. Nici măcar cei aflaţi în ultimul an la mentenanţă nu ştiau unde duce sau, că tot veni vorba, dacă am putea trece în siguranţă de te miri ce fortificaţii or fi pe acolo ca să ţină maleficii la distanţă. În *opinia* lor, totul era în regulă, fiindcă probabil fusese construit pentru echipele de mentenanţă formate din profesionişti, care ar fi trebuit să vină să repare chestii pe aici, însă nu găsiseră niciun cuvânt despre asta în manuale, nici chiar în cele vechi.

Logic, de altfel: dacă toată lumea uita de existenţa lui, atunci nici nu mai trebuia să se afle acolo şi un punct vulnerabil inutil ar fi fost eliminat. Probabil că, flămânzind în masă, maleficii din sala de absolvire l-au re-înfiinţat, disperaţi să găsească o modalitate de a ajunge la noi. Iar acum reprezenta singura noastră cale de acces spre ei: cufundându-ne în întuneric, fără să avem vreo idee despre ce ne-ar putea aştepta acolo jos.

După primul clopoţel din ziua absolvirii, Orion a venit

să mă ia şi apoi am coborât împreună până la etajul cu dormitoarele celor din ultimul an, să ne întâlnim cu restul grupului pe casa scării. Wen ne-a dat fiecăruia câte un suport de prins pe curea pentru vraja de smucire, despre care nădăjduiam să ne scoată vii de acolo; celălalt capăt era deja fixat în gura de scurgere din fosta cameră a lui Todd, amplasată chiar în faţa casei scărilor. Am pornit-o toţi treisprezece spre capătul scărilor, unde liderul echipei de mentenanţă, Vinh Tran, a desfăşurat cu grijă o trapă de serviciu peste peretele meu nou-nouţ de oţel, folosind un ştergător de geamuri ca s-o niveleze. La început, a arătat ca un afiş mare şi lat cu un chepeng metalic, însă, după ce a netezit-o pe toate părţile, murmurând în barbă un soi de incantaţie, a început să capete aspectul unei părţi integrante din perete. Apoi a scos din buzunar un mâner de alamă, l-a introdus în orificiul mic şi rotund din perete şi a deschis trapa cu o mişcare rapidă, sărind în spate cu mâna pregătită să lanseze un scut.

Dar n-a fost nevoie; n-a ieşit nimic pe acolo. Orion s-a dus şi a vârât capul înăuntru, ţinând lumina într-o mână – moment în care ne-am crispat efectiv cu toţii –, apoi a spus:

— Pare liber.

Şi-a tras capul înapoi, s-a cocoţat şi a trecut prin deschizătură, cu picioarele înainte. Chiar şi avându-l deschizător de drumuri pe eroul nostru neînfricat, nimeni nu se înghesuia să fie *al doilea* care trece prin deschizătură. Ceilalţi au schimbat câteva priviri, care însă imediat au început să se îndrepte, în mod previzibil, spre

mine. Nu trebuia să mă împingă nimeni de la spate.

— Ei bine, hai să-i dăm drumul, am spus simplu, înainte ca Lake să înainteze prea mult, chipurile debordând de dorinţa de a-mi da drumul într-o temniţă cât se poate de nasoală.

Ştiam cu toţii că şcoala este enormă, suntem nevoiţi să ne târâm cu chiu, cu vai pe aici, de dimineaţă până seara. Dar una e să ştii asta, când îţi târşâi picioarele urcând treptele care duc la cantină, şi alta, când cobori o scară interminabilă printr-un canal atât de îngust, că stai cu spatele lipit de o margine şi te tot loveşti cu coatele de perete. Un om nu e nici pe departe la fel de masiv ca un argonet, dar se părea că, de atunci şi până acum, canalul se micşorase; speram să dispară din nou. Era o căldură înăbuşitoare şi, din cauza repoziţionării angrenajelor, pereţii vibrau în jurul nostru. Gâlgâitul lichidului care trecea prin ţevile aflate de partea cealaltă ba se amplifica, ba scădea în intensitate, fără să devină totuşi un zgomot de fond. Singura lumină era strălucirea plăpândă care radia din palma lui Orion.

Ronţăiala zgomotoasă pe care o auziserăm după repararea zidului încetase. După ce am coborât kilometri de scară, m-am oprit, rezemându-mă de perete să-mi trag sufletul şi să-mi odihnesc mâinile. Am gâfâit puţin, nu mai mult de câteva secunde, apoi am auzit primele sunete, nu foarte puternice. Chiar în dreptul gâtului meu, a început să gliseze un panou care nu avea mai mult de un centimetru înălţime.

Nu sunt cretină; n-am rămas locului. M-am grăbit să

continui coborârea şi peretele s-a astupat la loc, aşa că n-am apucat să văd ce a ieşit pe acolo, dar sunt destul de sigură că era dispozitivul de apărare a canalului. N-avea cum să fie ceva simplu, cum ar fi o lamă rotitoare: era ceva suficient de isteţ, încât să ţintească punctul cel mai vulnerabil al celui care încerca să treacă pe acolo, ceea ce nu e puţin lucru. Pe deasupra, putea deosebi oamenii de malefici, cel puţin îndeajuns de bine încât să ne lase să trecem. Am încercat să nu pun la suflet faptul că în privinţa mea a părut să aibă îndoieli.

Nu m-am mai oprit. După ce-am mai coborât timp de un secol, la picioarele mele a apărut brusc o lumină şi atunci am lăsat să-mi scape un suspin tăcut, dar exploziv, de uşurare: Orion ajunsese la capătul canalului, iar lipsa de răcnete şi de scrâşnete subite însemna că eram cât de cât la adăpost. Am mai auzit câteva suspine similare deasupra mea.

Am nimerit într-o cămăruţă îngustă, care avea pereţii şi podeaua acoperite cu aproape un centimetru de cenuşă şi duhnea a fum proaspăt. Bănuiam că ne aflam pe rămăşiţele a cine ştie ce malefici optimişti, care se înghesuiseră în canal în urma argonetului şi care dăduseră de mecanismul reparat. Nu există loc pe lume pe care să-l urăsc mai mult decât şcoala asta, unul dintre motive fiind că, din când în când, ţi se aminteşte cu forţa că locul ăsta a fost construit de genii care voiau să salveze vieţile propriilor copii şi tu eşti nespus de norocos să te afli aici, protejat de munca lor. Chit că n-ai fost admis decât pe post de trepăduş, la fel ca atâţia alţii.

Asta eram noi: a patra echipă de reparaţii trimisă de membrii de enclavă în sala de absolvire, în încercarea de a-şi salva copiii. Bine, cu excepţia unicului nostru erou, care deja o pornise la vânătoare plin de zel, sărind zidurile, cu ochi scânteietori şi sfredelitori, luminiţa lampadarului vrăjit pe care-l avea într-o mână răsfrângându-i-se în părul argintiu şi pe tenul palid, presărat deja cu picături negre, după ce scormonise prin cenuşă, cel mai probabil în căutarea unei trape. Cu toate că n-am idee de ce credea el că ar trebui să fie o trapă: probabil că oricine fusese trimis aici îşi adusese o trapă de serviciu; să laşi o trapă permanentă aici ar însemna să te expui aiurea. Avea mai multe şanse să facă zgomot şi să le dea de ştire maleficilor că suntem aici. Nu că şi-ar fi făcut griji: era atât de chitit să găsească o cale de acces, încât, atunci când l-am împuns în umăr, mi-a dat absent mâna la o parte. Aşa că i-am tras un bobârnac peste ureche, lucru care i-a captat atenţia şi, când s-a chiorât la mine, m-am chiorât şi eu la el şi i-am arătat canalul din care restul lumii încă mai cobora. Mi-a aruncat o privire oarecum ruşinată şi s-a oprit, ca să-i aşteptăm şi pe ceilalţi.

Încăperea avea o formă ciudată: lungă şi îngustă, uşor curbată în jos. Mi-am dat repede seama că ne aflam înăuntrul zidului exterior al clădirii. Multe dintre punctele de acces pentru mentenanţă pe care le zărisem de-a lungul anilor se aflau în genul ăsta de spaţii intermediare şi nu se regăseau pe schiţe. Cei de la mentenanţă le ţin evidenţa, sper, la fel cum ţin eu evidenţa cărţilor din bibliotecă.

Vinh a fost următorul care a ieşit din canal. S-a dus glonţ la peretele interior şi a lipit cu grijă de metal o cască mică din argint. A mutat-o în mai multe locuri aflate cam pe la mijlocul peretelui, ascultând. Până să coboare toată lumea, găsise un loc care-i convenea. A şters cenuşa, apoi a scos o cârpă şi o sticluţă cu pipetă, a pus trei picături de lichid pe cârpă şi, după ce a frecat peretele în sens circular, iar metalul a căpătat licărul translucid de geam-oglindă, ne-am ghemuit cu rândul să vedem în ce ne băgăm.

Toată copilăria am fost târâtă în mod regulat la meciuri de rugbi. Majoritatea oamenilor nu te consideră galez adevărat dacă nu eşti un împătimit al sportului cu pricina, aşa că bineînţeles că am refuzat să dau doi bani pe el. Însă, uneori, se întâmpla ca Mami să primească o invitaţie la meci şi atunci insista să vin şi eu, de dragul experienţei. Odată, chiar am fost la un meci pe Stadionul Naţional din Cardiff, unul dintre cele mai mari stadioane din lume: imaginaţi-vă şaptezeci de mii de oameni strigând la unison: *„Gwlad! Gwlad!”*[2] Locul ăsta avea cam aceeaşi mărime, doar că noi eram cei din teren, iar gloata intenţiona să ne halească.

În locul unde străpungea sala, enorma coloană centrală a axului rotativ al şcolii părea chiar firavă. Se vedeau petice de metal unsuros şi înnegrit în locurile în care tot felul de malefici şi de vrăji râcâiseră parţial învelişul cândva somptuos, din marmură. Coloane

[2] „Țară, națiune", în limba galeză (n. tr.).

subţirele de bronz se ridicau de-a lungul pereţilor exteriori şi apoi se uneau deasupra noastră precum spiţele, alcătuind un tavan ca o roată de bicicletă. Marmura se fărâmiţase de pe multe dintre ele, dezvelind metalul de dedesubt, iar în tavan se vedea un mare gol; asta da, avarie structurală. Majoritatea bârnelor metalice erau legate între ele, dar şi de coloana centrală cu benzi lipicioase şi scânteietoare din pânză de păianjen, ţesute la toate nivelurile, ca şi cum, cândva, ar fi fost înălţate acolo nişte steaguri elaborate care acum căzuseră – păianjenii-sirenă se ascundeau cu siguranţă pe undeva pe sus, aşteptând să se repeadă.

Aveam noroc totuşi: era clar că maleficii renunţaseră să mai pătrundă prin canal. Acum se băteau să prindă un loc cât mai bun, strânşi ciorchine de-a lungul uriaşelor ziduri glisante care împrejmuiesc sala, ziduri care se vor da în lături în momentul în care coboară dormitoarele elevilor din anul terminal. Dincolo de coridorul nostru îngust, aveam cale liberă. Vinh ne-a arătat în tăcere două siluete cilindrice masive, blindate şi fixate în perete, cu ţevi şi cabluri ieşind din ele, prevăzute la mijloc cu două porţiuni de sticlă: destinaţia noastră. Drumul părea lipsit de obstacole până la mecanism.

Mecanismul fusese construit – cu cap! – în cea mai pustie zonă din încăpere, tocmai în capătul opus porţilor. Ghidul oficial de absolvire îţi recomandă impetuos să nu te retragi în zona respectivă, nici măcar pe termen scurt sau ca să lansezi o vrajă tehnică alambicată. Pare un loc tentant şi sigur, însă există un motiv pentru care maleficii

nu-şi fac veacul pe aici: e o idee proastă, la fel ca orice te scoate din rândul marii hoarde de elevi care fug mâncând pământul. Dacă poţi să invoci lumina arctică, să-i îngheţi pe toţi cei care-ţi ies în cale şi să o zbugheşti afară înainte să apuce să se dezgheţe, n-ai decât. Însă dacă poţi face treaba asta, atunci eşti în stare şi de ceva care să nu necesite şapte minute extrem de vulnerabile la întreruperi. În principiu, cine nu stă cu turma, în momentul în care decide totuşi să o ia la sănătoasa, va fi înşfăcat şi mâncat pe post de desert pentru că, într-un fel sau în altul, restul lumii s-a cărat, iar acum a rămas în centrul atenţiei.

Ca în cazul nostru, ce bucurie! Maleficii nu ne stăteau propriu-zis în cale, cu toate că erau atât de *mulţi,* zgâriindu-se şi îngrămădindu-se unii peste alţii ca să ajungă în vârful grămezii, lihniţi până dincolo de limitele precauţiei… Ce lucru oribil să priveşti marea spumegândă de malefici! La fel de oribil ca atunci când mergi noaptea prin pădure şi dai peste un puhoi de furnici, gândaci, şobolani şi păsări, care devorează împreună un bursuc mort. Victoria din Seattle avea dreptate când se îngrijorase cu privire la lipsa spaţiului de mişcare. Când elevii din ultimul an vor fi aruncaţi în marea agitată cu malefici, vor fi împresuraţi şi făcuţi pe loc harcea-parcea. Când s-au dat la o parte, după ce le venise rândul să se uite prin vizor, toţi aveau o mutră plouată.

Măcar acum ne era clar că trebuia să urmăm planul. N-au existat discuţii. Ne-am aliniat cu toţii în spatele lui Orion şi Vinh a mai făcut o trapă, montată cu grijă la unul

dintre capetele vrăjii de smucire, astfel încât să se desprindă în urma noastră, de îndată ce o zbugheam afară din sala de absolvire.

Nu prea ştiu ce să spun în legătură cu intratul în sala de absolvire… Că n-a fost *la fel de* nasol ca intratul într-o gură-căscată? Că tot ce făceam noi era atât de nebunesc încât maleficii n-au reacţionat imediat? Cei de lângă ziduri erau prea ocupaţi să se lupte între ei, iar restul, oportunişti mai slabi, stăteau ghemuiţi în colţuri întunecoase, aşteptând în poziţie de apărare să le pice o masă. Adevăraţii monştri stăteau liniştiţi la locurile lor: Răbdare şi Tărie, fiecare în dreptul câte unei porţi, îngânând dulce frânturi de cântece dezlânate şi scâncete de sugari picotind, cu aproape toţi ochii închişi şi cu lujerii pipăind absent spaţiul gol din jurul lor.

Planul nostru iniţial era să dăm fuga direct la mecanisme, în vreme ce Orion ţinea maleficii la distanţă şi, odată ajunşi acolo, să ridicăm scutul. Însă, cum n-a sărit nimic spre noi, Clarita a început pur şi simplu să înainteze încet şi metodic, ţinându-şi spatele drept. Am urmat-o şi noi. Maleficii lipiţi de pereţi începuseră să-şi ridice capetele şi să se zgâiască la noi, însă, întrucât până acum nimeni nu mai fusese vreodată atât de nesocotit, n-au înţeles imediat cum stă treaba. Din păcate, există malefici proşti făcuţi grămadă, care nu au suficient creier ca să înţeleagă ceva, au doar echivalentul unor nasuri care îi anunţă că prin preajmă se găsesc nişte recipiente cu mana delicioasă. Un şir de mici chestii viermuitoare au pornit spre noi, păcănind şi foşnind la contactul cu podeaua.

Atât le-a trebuit ghepienelor mai subţirele în talie ca să-şi lase culcuşul şi să vină să ne cerceteze, cu bale violet scurgându-li-se pe la colţurile gurii, în timp ce ne dădeau târcoale. Am grăbit pasul, însă gaura enormă din cupolă s-a dovedit a nu fi o gaură enormă, ci un zburător-de-noapte, care s-a desprins de pe tavan şi a planat în direcţia noastră. Orion ne-a zis: „Bine, mergeţi”. Obiectul acela ca o săbiuţă ne-a luminat calea în clipa în care am pornit-o ca din puşcă. Ghepienele ne-au luat imediat urma. Se numără printre cele mai cretine corcituri, obţinute din ghepard şi hienă, având ceva şi din bivolul-de-apă, din rinocer şi încă din câteva specii care nu se disting cu ochiul liber. Animalele au fost alipite, în zilele de glorie colonialistă, de nişte idioţi care se apucaseră să fondeze o enclavă în Kenya şi pe care nu îi mulţumea orice provocare cinegetică. Unei tipe care era alchimist independent şi care locuia printre muritorii de rând nu i-a picat deloc bine treaba asta. S-a apucat să facă o serie de comisioane pentru membrii enclavei, pentru ca aceştia să o lase să intre şi să iasă în voie, şi a îmbunătăţit pe şest ghepienele cu fermecătoarea trăsătură a unei muşcături paralizante, după care le-a eliberat. Şi ăsta a fost sfârşitul neplăcut şi sângeros al enclavei cu pricina, însă ghepienele au supravieţuit, ba unii chiar le ţin pe post de câini de pază. Chipurile n-ar fi malefici; dacă-ţi iei una şi o creşti ca lumea, nici când e flămândă n-o să te omoare ca să-ţi ia mana. În general, nu sunt crescute ca lumea, ideea fiind să omoare intruşii ca să le sugă mana. Mami mereu se ambalează şi zice că sunt maltratate.

În momentul de faţă, nu îmi prea ardea de compasiune. Am o condiţie fizică bunicică, nu am nicio plagă recentă în abdomen, dar nici nu mi-am petrecut ultimele şase luni făcând sprint. Rămăsesem ultima. Cu dispozitivul de punere la comun a puterii la mână, dispuneam de suficientă mana ca să ucid un întreg continent de ghepiene, darămite trei exemplare amărâte şi lihnite, însă, dacă mă întorceam să lansez o vrajă asupra lor, mă separam de grup. Înconjurată de ele, chiar dacă aş reuşi să mă zbat şi să ajung la ceilalţi, aş risipi cantităţi enorme din resursele comune de mana şi aveam nevoie de ea pentru reparaţie.

O ghepienă se apucase deja să îmi zgârie cu ghearele scutul personal şi, dacă mai amânam mult, una din ele tot avea să-şi înfigă colţii prin el. Îmi alesesem locul în care să mă răsucesc, imediat după mormanul acela de marmură şi de oase, însă Ellen s-a împiedicat de o placă de gresie spartă şi a căzut, la nici doi paşi în faţa mea. Inerţia m-a purtat mai departe şi nu am mai întors capul: nu avea niciun rost. Ţipetele ei fuseseră deja curmate de un gâlgâit de muribund şi aveam suficientă minte să nu fac lucrurile şi mai reale privind în jur. Atâta vreme cât nu mă uitam, nu era musai să fie moartă, iar eu nu eram nevoită să nutresc sentimente pentru Ellen, care acum două zile îmi spunea plină de entuziasm cum o să reuşim. În momentul ăsta, nu-mi permiteam să am sentimente.

Am ajuns în dreptul mecanismului şi m-am oprit lângă David. Liota de malefici îngrămădiţi în perete s-a întors spre noi ca o masă amorfă, de sine stătătoare, care

sălta de colo până colo, revărsându-se pe podea. Cei aflaţi mai în spate au început să alerge ca nebunii spre noi, încercând să profite de un astfel de avantaj neaşteptat, în vreme ce maleficii ajunşi mai sus au încercat să-şi recapete avansul. Clarita se apucase deja să lanseze vraja. Mi-am spus replicile când mi-a venit rândul şi am ridicat scutul fix în momentul în care echipa de reparaţii smulgea alama lustruită care acoperea maşinăria. Totul decurgea conform planului.

Dar bineînţeles că, atunci, Wen a spus ceva foarte vulgar în mandarină, din păcate.

Şi, aşa, în apărarea mea, existaseră toate motivele să am suspiciuni legate de cei din ultimul an şi, prin urmare, să propun să venim aici cât mai aproape de momentul absolvirii. Acestea fiind spuse, dacă stau bine să mă gândesc, adevărul e că n-ar fi avut timp să pună la punct un plan de rezervă nici dacă veneam de ieri-seară şi poate c-ar fi fost mai bine să avem mai mult timp la dispoziţie pentru eventualitatea în care ceva ar fi mers prost… Eram absolut convinsă că oricum am fi fost morţi cu toţii, dacă lucrurile ar fi mers mai prost de atât.

La faza asta, ar fi trebuit să am dreptate. În condiţii normale, *am fi fost* morţi. Ne aflam, singuri-singurei, în mijlocul hoardei de absolvire. Curgea prin noi mana întregii şcoli, aşa că probabil, pompând cu violenţă, am fi putut menţine scutul Claritei vreo douăzeci de minute. După aceea, gata cu mana, gata cu scutul, maleficii ne-ar fi făcut bucăţi.

Dar noi nu ne aflam în condiţii normale, pentru că noi

îl aveam pe Orion.

A fost o experienţă într-adevăr atroce: să stau acolo şi să ţin pur şi simplu un scut, auzindu-i în spate pe cei din echipa de reparaţii zdrăngănind de zor, fără să am habar care e problema şi cât durează reparaţiile. Nimeni din echipa noastră de scutieri nu ştia cât o să dureze; o pierduserăm pe Ellen, iar Zhen, care ieşise pe locul cinci la capitolul viteză de lucru, nu venise cu noi. Singura cale de a obţine imediat nişte explicaţii ar fi presupus să-l convingem pe Vinh să ne traducă în franceză, însă, în clipa de faţă, Vinh stătea în genunchi, având tot trunchiul vârât în interiorul maşinăriei şi strigând ca dintr-un fund de butoi nişte lucruri, care lui Wen şi lui Kaito li se păreau extrem de presante, fiindcă dezmembrau frenetic o bucată din artefactul la care munciseră o groază în atelier. Regretam din suflet că nu îmi făcusem timp să mă apuc de mandarină.

În tot acest timp, Orion a săvârşit acte eroice non-stop, turnând în noi mana proaspătă cu fiecare malefic măcelărit. Ideea fusese ca el să stea în spatele scutului şi să se aventureze afară ori de câte ori ceva deosebit de periculos va ataca fie scuturile, fie pe noi. Însă el nu s-a întors nici măcar să ia o gură de apă. A stat pur şi simplu în afara scutului, expus, şi a continuat să omoare malefici sub ochii noştri. Şi tot ce puteam să fac era să stau aşa, ca o stană de piatră, îndeplinindu-mi sarcina, să nu pice nenorocitul de scut, ceea nu implica vreun mare efort, pentru că aproape niciun malefic nu trecea de Orion ca să ajungă la noi. Am fi putut foarte bine să-l privim la

televizor, la adăpostul unui ecran gros de sticlă.

La un moment dat, maleficii chiar *au dat înapoi*. Nu prea ştiu cât să fi trecut, zece minute sau o sută de ani, cine putea calcula? Cert e că mi s-a părut că trecuseră o sută de ani. Orion răsufla din greu, picurii de sudoare scurgându-i-se din păr, transpiraţia i se prelingea pe spate, iar, la picioarele lui, pe o arie de vreo treizeci de centimetri, zăceau într-un semicerc bine conturat malefici dezumflaţi, înjunghiaţi, incineraţi, sfâşiaţi, lichidaţi. De partea cealaltă, creaturile malefice formaseră un perete de ochi scânteietori, de boturi salivând şi de reflexii metalice. Numai creaturile necrofage se mai mişcau: erau vreo şase şi toate o tuleau fericite cu câte o rămăşiţă din vânatul lui Orion. Celelalte au rămas pe poziţii un minut bun, înainte ca una dintre ele să-şi încerce iar norocul. Numai că nu l-a atacat direct pe Orion, ci a încercat să-l ocolească şi să ajungă la noi. Imediat ce prima creatură i-a dat roată, s-au mai repezit o duzină, toate deodată, încercând fiecare să profite de faptul că Orion îşi pierduse din concentrare. Noi însă am menţinut scutul fără probleme, cel puţin din punctul meu de vedere, până când David Pires s-a prăbuşit brusc. I-am zărit cu coada ochiului faţa pământie: cred că era deja mort înainte să cadă în afara scutului. Sper că era deja mort. Patru malefici diferiţi l-au înhăţat pe loc şi, în secunda doi, s-au mai îngrămădit încă zece. Orion s-a repezit într-acolo, însă, până să ajungă el şi maleficii să se dea din calea lui, nu mai rămăsese absolut nimic din David Pires, nici măcar o pată de sânge: parcă se evaporase. De această

nouă deschizătură au profitat alţi o sută de malefici, iar Orion nu mai putea să stăvilească tot puhoiul: veneau şi se izbeau de scut, tocmai acum, când fusese slăbit. Multe vrăji colective se năruiesc pe loc atunci când cineva părăseşte cercul. Însă vraja Claritei beneficia de un sistem de avarie mult mai bun, era ca o conversaţie care merge înainte şi după ce cineva părăseşte încăperea, atâta vreme cât cei rămaşi continuă să vorbească. Exersaserăm menţinerea scutului în momentul în care unul din noi se retrage. Dar nu exersaserăm şi după un secol de atacuri constante, iar Maya, care se poziţionase între mine şi David, a lăsat să-i scape un icnet gâtuit şi şi-a părăsit şi ea postul, retrăgându-şi mâna dintr-a mea şi clătinându-se câţiva paşi înapoi, înainte să cadă grămadă, cu mâinile pe piept.

Clarita a rostit aproape sufocată următoarea replică a lui David, apoi eu am preluat partea Mayei şi m-am întins să o iau de mână pe Clarita, pentru a închide cercul: cu Angel Torres, mai rămăseserăm trei. Scutul a şovăit preţ de o clipă, ca un norişor de vară deasupra unei şosele însorite şi un vierme-lipitoare gigantic, lung cât un camion mărişor, a ţâşnit din liota de malefici şi s-a aruncat asupra noastră. S-a izbit de scut ca o anghilă, chiar în dreptul feţei mele, cu botul său rotund de sarlacc, plin de dinţi fosforescenţi cu smalţ roz-neon, care se luptau la unison să apuce scutul, apoi s-a răsucit, chinuindu-se să-şi croiască drum înăuntru. Vraja de scut fiind o conversaţie, am apelat la amintirile în care oamenii mi-au dat de înţeles că nu eram invitată să particip la discuţia lor: se

făceau că plouă când intram şi coborau glasul. Mi-am fixat în minte ideea potrivit căreia David şi Maya nu plecaseră de-a binelea dintre noi, doar se îndepărtaseră puţin, astfel încât viermele-lipitoare să nu poată auzi destul ca să participe la discuţie, pentru că prezenţa lui nu era dorită şi ar face bine să se care. Durerea pe care mi-o provocau amintirile astea îmi prindea bine, am rostit printre dinţi următoarea replică a lui David şi, într-un puseu de furie, am băgat şi mai multă mana în scut, iar viermele-lipitoare şi-a pierdut priza şi a alunecat, căzând. În aceeaşi clipă, şapte malefici mai mici i-au sărit în spinare şi l-au sfâşiat.

Clarita şi-a întors capul să se holbeze la mine, tocmai când Vinh a scos un strigăt de victorie şi s-a extras din maşinărie. Nu puteam întoarce privirea, însă i-am auzit pe membrii echipei de reparaţii intonând ultima scandare, primul lucru familiar pe care-l făcuseră până acum. Explozia de mana care-i traversa era atât de impresionantă, încât am simţit pe spate un pârâit de energie electrostatică. Şi, cu un zăngănit puternic, Vinh şi Goh au pus capacul la loc peste maşinărie, iar membrii echipei de reparaţii s-au întors şi ne-au prins de umeri, semn că terminaseră.

— *Allons, allons!* a urlat Vinh.

Noi însă nu aveam nevoie de îndemnuri. Kaito a ajutat-o pe Maya să se ridice, sprijinind-o, iar eu am început să urlu ca o descreierată:

— Orion, treci încoace! Orion! Orion Lake, da, *tu,* ăla de-acolo, cocoloş de aluat ce eşti, *plecăm! Orion!*

Şi dacă vă gândiţi că ar fi trebuit să fie suficient,

fiindcă, în acel moment, se afla practic la niciun metru de mine, vă dau întru totul dreptate, numai că *nu a fost*. N-avea nici măcar scuza că se găsea în toiul unei lupte grele, pentru că tocmai îşi eliberase din nou ringul şi stătea ghemuit, *aşteptând.*

Slavă cerului că mai erau şi alţi oameni întregi la minte printre noi; Angel s-a aplecat şi a luat cu mâna liberă o bucăţică de marmură şi a aruncat-o spre Orion cu dibăcia unui copil de patru ani, abia reuşind să-i şteargă pantoful. Atât i-a trebuit lui Orion. A sărit ca ars şi mai că nu l-a trimis pe lumea cealaltă pe *Angel* – din fericire, încă aveam scutul ridicat. Apoi a făcut ochii mari când şi-a dat seama de greşeală, dar a trebuit să se răsucească la loc ca să-i mătrăşească pe cei doi malefici care profitaseră de ocazie şi îl atacau acum.

— Lake, cap-sec ce eşti! i-am strigat furioasă, dar noroc că mintea nu apucase încă să i se golească la loc.

I-a căsăpit pe cei doi malefici, s-a întors, a venit în fugă spre noi şi a apucat mâna întinsă a lui Angel, după care Wen a declanşat dispozitivul montat pe curea.

Eu nu mai călătorisem niciodată cu o vrajă de smucire. Dacă vă închipuiţi că a face *bungee jumping* de pe cea mai înaltă stâncă din lume e cel mai distractiv lucru cu putinţă, atunci sigur v-aţi distra de minune. Eu nu m-am distrat deloc. Am ţipat isteric cât ne-a târât cu o viteză năucitoare prin hoarda de monştri, în vreme ce rămăşiţele scutului îi azvârleau din calea noastră şi apoi cât ne-a purtat prin gura de canalizare dureros de îngustă, dând cu noi de toţi pereţii. Am urlat şi mai abitir la partea

cea mai frumoasă, când am zburat pe coridor şi am aterizat în fosta cameră a lui Todd şi, din inerţie, *am trecut dincolo de parapet.* Pentru o clipă, jumătate dintre noi am atârnat suspendaţi în vidul deschis, a cărui imposibilitate se căsca dedesubtul şi în jurul nostru şi aş fi început să zbier cât mă ţineau plămânii, dacă smucitorul nu ar fi avut recul şi nu ne-ar fi azvârlit înapoi, în camera lui Todd, deşertându-ne în mijlocul coridorului, unde se găsesc dormitoarele celor din anul terminal.

Dacă mi-ar fi fost reprogramat cumva creierul, astfel încât să nu mai pot comunica deloc cu ceilalţi, nici n-aş fi băgat de seamă pe moment. Ajunsesem pe podea în genunchi şi tremuram, mă ţineam cu mâinile de stomac şi aveam senzaţia că faţa mi-era făcută din plastic, care se topise aproape până la os. În jurul nostru, de o parte şi de cealaltă a coridorului, se trânteau întruna uşi şi grupuri de elevi din ultimul an treceau în grabă pe lângă noi. Unii dintre ei ne aruncau priviri stupefiate, însă fără să încetinească şi, la început, n-am reuşit să mă adun suficient încât să pricep…

— *Graduatión!* a spus Clarita.

Apoi ea, Angel şi Maya, încă lividă, asudată şi poticnindu-se, au zbughit-o fiecare în altă direcţie, pierzându-se în mulţime; cei din echipa de reparaţii au fugit la rândul lor, ducându-se să-şi întâlnească aliaţii.

Orion m-a prins de umăr şi am ţipat alarmată: un val de ace mi-a cuprins corpul.

— Am ratat clopoţelul! mi-a strigat, ca să îl pot auzi în hărmălaia aia.

Am încuviinţat din cap şi l-am urmat cu pas şovăitor, ferindu-mă din calea celor din ultimul an; când să se arunce cu capul înainte pe scări în jos, am auzit un glas strigându-ne:

— El! Orion!

M-am oprit. Clarita stătea în pragul unei uşi aflate în capătul unde coridorul cotea şi ne chema cu un gest al mâinii.

— N-o să ajungeţi înainte să înceapă purificarea! Nu fiţi nebuni!

Am ezitat, însă Orion deja dispăruse, urcând câte două trepte odată, aşa că am clătinat din cap şi am început să alerg după el. N-a fost o idee prea bună. Orion se făcuse nevăzut, iar eu m-am văzut nevoită curând să mă opresc ca să-mi trag sufletul, agăţându-mă de balustrada care trepida; scările se clătinau înainte şi înapoi, ca în tangajul unei bărci, iar stomacul meu le ţinea isonul. M-am opintit să merg mai departe, moment în care Orion şi-a făcut brusc apariţia, m-a apucat de braţ şi a început să mă târască după el. Nici măcar nu m-am răstit, doar mi-am apăsat celălalt braţ pe pântec, ca să-mi înăbuş durerea şi l-am lăsat pe el să se asigure că nu cad în cap în timp ce mă împleticeam pe scări în sus.

Chiar înainte să ajungem pe palierul cu atelierul, am auzit nişte râcâituri din ce în ce mai aproape şi, odată ajunşi acolo, un val de mici malefici chiţăitori, săltăreţi şi forfotitori s-au repezit spre noi de pe coridor, într-o goană atât de nebună, încât nici măcar nu s-au oprit să încerce să ne ronţăie; lor le-au urmat alte valuri, care o zbugheau

în sus şi-n jos pe scări, fugind care încotro, răsturnându-se unii pe alţii şi transformându-se într-un infern de zgrepţănări. Cu un geamăt, am depus încă un efort şi am dovedit, gâfâind, cele câteva trepte rămase până la palierul cu atelierul. Zgomotele maleficilor au fost acoperite de un vuiet crescând, de parcă cineva ar fi conectat un foc de tabără la un amplificator. Un vuiet care venea atât de deasupra, cât şi de dedesubt, în timp ce, scăldate într-o lumină vie, scările se umpleau de umbre cu muchii ascuţite. Orion a rămas pe loc, ţinându-mă încă de braţ, apoi m-a tras pe coridorul cu atelierul. Dar nu aveam unde fugi. În faţa noastră, zidul de flăcări mortale albăstrui umplea deja coridorul, din podea până-n tavan, ca o cortină susurătoare şi sfârâitoare, întreruptă de umbrele maleficilor prinşi şi incineraţi de cascadă, de siluete întunecate zvârcolindu-se în agonie şi de malefici de talie mică zdrobiţi, zdrăngănind în momentul în care erau vidaţi de putere. Când zidul a avansat spre noi, puseurile de energie statică s-au târât ca nişte păianjeni pe lambriuri şi pe plăcile de gresie.

Orion răsufla greu şi neregulat. Nu-l văzusem nici măcar o dată speriat în sala de absolvire, însă flacăra mortală nu e un malefic, ea mistuie malefici, mistuie tot ce întâlneşte în cale, tot ce are mana sau malia. Magia de luptă n-are niciun efect asupra ei; n-ai cum să te *lupţi* cu ea. Orion nu a intrat în panică, în ciuda faptului că se afla faţă în faţă cu singurul lucru de care-i era frică; a rămas acolo holbându-se ca viţelul la poarta nouă, de parcă nu-i venea să creadă că i se întâmpla aşa ceva.

M-am îndreptat de spate şi am închis ochii, pregătindu-mă să arunc o vrajă, însă a trebuit să-l împing, pentru că încerca să mă ia de mână, iar în clipa aia, aveam mare nevoie de ea.

— Ce faci? am zis, încercând să scap din strânsoare, pentru că el insista prosteşte.

Da, eu chiar nu aveam nici cea mai vagă idee: oare ce îl apucase de încerca să mă ia de mână în momentul în care moartea i se părea iminentă? Apoi, după o clipă de reflecţie, răspunsul a devenit atât de evident, încât m-am simţit ca ultima idioată de pe planetă.

— Tu chiar crezi că suntem împreună? am ţipat furioasă la el.

S-a întors spre mine, cu o expresie încordată şi hotărâtă, mi-a prins faţa în mâini şi *m-a sărutat.*

L-am silit să îngenuncheze fără să recurg la prea multă forţă, fiindcă mai aveam nevoie şi de voce. Apoi l-am trântit la pământ ca să mă pot întoarce spre văpaia galopantă şi să invoc propriul zid de flacără mortală. La ţanc cât să-l ridic în jurul nostru, pe post de stavilă împotriva incendiilor.

13
FLACĂRA MORTALĂ

Adăpostul nostru dubios se încălzise peste măsură, însă nu aveam nevoie de protecţie mult timp. Zidul purificator a trecut de noi în mai puţin de un minut şi şi-a văzut de drum, devorând tot ce găsea de-a lungul coridorului. Mi-am retras propriul zid – era puţin recalcitrant fiindcă mă descotoroseam de el înainte să fi apucat să consume ceva, dar am reuşit să-l dau la o parte – şi am rămas acolo singuri-singurei, pe coridorul proaspăt pârjolit. Stăruia un miros vag de ciuperci carbonizate de la creaturile malefice arse ce ieşiseră din gurile de ventilaţie.

Nu m-am clintit, privind fix în urma zidului de flăcări, de parcă m-aş fi aşteptat să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Fireşte că mă înşelam: purificarea de la finalul anului e rapidă şi completă. Zidurile de flacără mortală iau naştere în perechi şi se îndepărtează unul de altul ca să întâlnească flacăra din capătul celălalt al coridorului şi toate sunt bine puse la punct, astfel încât să nu lase niciun ascunziş nemăturat. În clipa în care zidul a trecut pe lângă noi, cei doi pereţi de pe casa scării tocmai se întâlniseră pe palier. Amândoi pâlpâiau, iar cel care trecuse în viteză de noi îşi încheia probabil socotelile ceva mai încolo, în capătul coridorului. În orice caz, preferam să stau cu ochii în patru, în caz că se întorcea vreunul, decât să-mi cobor privirea spre Orion şi să-i văd expresia de pe chip, fiindcă

atunci ar fi trebuit să-i vorbesc.

Apoi, când toată construcţia a început să se umfle şi să facă valuri sub picioarele mele, aproape că am căzut. Pereţii şi podeaua care delimitaseră cercul unde fusese peretele meu protector încă frigeau îngrozitor, aşadar am fost nevoită să mă ghemuiesc lângă el, într-un spaţiu minuscul. Ne-am ţinut bine unul de celălalt cu o mână, întinzând-o pe cealaltă. Semănam cu un surfist neîndemânatic, cu două capete, care se străduia disperat să nu se răstoarne, în timp ce îşi ardea degetele ori de câte ori atingea pereţii încinşi. Dacă Orion ar fi încercat să-mi spună ceva, n-aş fi auzit nimic. Angrenajele se porniseră şi erau de o sută de ori mai gălăgioase decât atunci când ascultasem balamucul absolvirii, pitită la adăpostul camerei mele, iar casa scărilor a început să se mişte de-a binelea, scârţiind oribil. Bine cunoscutul palier cu dormitoare s-a surpat încet sub privirile noastre, coborând tot mai mult, până când a dispărut; când scările s-au îmbinat la loc cu o bufnitură metalică puternică, deja dispăruse complet din raza noastră vizuală şi huruiala încetase.

În clipa următoare, toate pulverizatoarele din tavan s-au declanşat, iar coridorul s-a umplut imediat cu nori de aburi. Ne-am trezit uzi leoarcă, într-o ceaţă atât de groasă că, pe moment, de-abia dacă am izbutit să vedem sau să respirăm, însă pereţii absorbeau deja umezeala, iar vuietul înfundat al drenurilor ne anunţa că începuseră să aspire excesul. Noi am rămas ca doi şobolani, uzi până la piele şi gâfâind, în mijlocul unui coridor curat ca lacrima.

S-a auzit clopoţelul de final de an şi apoi, venind dinspre casa scării, ecoul slab al uşilor ce se deschideau deasupra şi dedesubtul nostru.

Sub noi, continua să se audă un huruit mai înăbuşit: era etajul cu dormitoarele celor din ultimul an, care îşi termina răsucirea pentru a ajunge jos. Dacă mecanismul de purificare funcţiona, atunci Clarita, Wen şi ceilalţi aveau să intre într-o sală de absolvire aproape goală, pârjolită dintr-un capăt în celălalt de un zid de flăcări mortale impresionant. Unii malefici mai mici se vor fi ascuns fie sub semenii lor mai mari, fie sub dărâmături. Probabil că vor fi supravieţuit şi o parte dintre păianjeni-sirenă, datorită cochiliei lor. Răbdare şi Tărie vor fi supravieţuit la rândul lor; numai o săptămână întreagă într-o baie de flăcări mortale le-ar fi venit lor de hac. Însă tentaculele mai subţiri vor fi ars în întregime, la fel şi suprafaţa ochilor. Colegii noştri mai mari vor putea să se îndrepte cu toţii direct spre porţi.

Sau poate că nimic nu funcţionase, iar elevii din ultimul an aveau să fie azvârliţi în mijlocul unei hoarde lihnite, întărâtate ca un cuib de viespi, aşteptându-i cu fălcile căscate. Nu vom afla cum s-au petrecut lucrurile, cel puţin nu până la anul. Când ne vine şi nouă rândul. Ajunseserăm în ultimul an, soarta ne surâsese o dată şi ne mai aştepta o încercare. Numai că şansele noastre fuseseră modificate de Orion, care schimbase regulile casei cu noi aici. Când m-a apucat din nou de umeri, nu l-am mai împins.

— Mi-ai salvat viaţa, mi-a zis, derutat.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am întors să-l privesc, gata să-i aduc la cunoştinţă că nu era singurul care se putea dovedi util din când în când, numai că el mă privea cu o expresie imposibil de confundat, pe care o văzusem destul de des în viaţa mea: uneori, aşa se uitau bărbaţii la Mami. Nu mă refer la genul de expresie la care vă gândiţi voi; bărbaţii nu tânjesc după Mami, aruncându-i căutături galeşe. Vorbim aici despre felul în care te uiţi la o zeiţă, cu gândul că poate vei reuşi să o faci să-ţi zâmbească, nu ştiu, poate dacă te dovedeşti îndeajuns de vrednic… Nu-mi închipuisem niciodată că cineva mă va privi în felul acesta.

Habar n-aveam cum să reacţionez. Oare să-l silesc pe Orion să îngenuncheze brusc şi apoi să fug? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi surâdea ideea, însă n-am mai apucat. Căci *el* m-a aruncat pe *mine* la pământ, fix într-o băltoacă pe jumătate îngheţată, pe jumătate opărită şi apoi a lansat pe deasupra capului meu vreo şase rafale bine ţintite, ca să distrugă o mică haită de gorgeri. Aceştia supravieţuiseră în plafon, în interiorul bulei de siguranţă create de mine, iar acum se repezeau să ne transforme în festin.

În capătul culoarului, au apărut şase elevi, la fix ca să mă vadă pe jos, la picioarele lui Orion, în timp ce el stătea eroic deasupra mea, cu mâinile pline de fum strălucitor şi cu cadavrele pârjolite şi fumegânde ale gorgerilor dispuse frumos în cerc, în jurul meu. Chiar atunci, cu o bufnitură, a picat şi ultimul gorger.

Cititorule, m-am cărat dracului de acolo.

Nici n-a fost greu, toată lumea voia să stea de vorbă cu Orion, să audă cum izbândise, cum îi măcelărise pe malefici, cum reparase mecanismul şi cum îi salvase pe cei din ultimul an – eram destul de sigură că, până la finalul zilei, nimeni nu-şi va mai aminti că existase şi o echipă implicată în treaba asta, darămite că făcusem şi eu parte din ea. Dacă mi-aş fi dorit să rămân cu el, probabil c-ar fi fost nevoie să-mi înfăşor braţele în jurul taliei lui şi să mă agăţ de el ca o iederă foarte încăpăţânată, însă mulţimea m-a dat la o pane fără ca eu să depun vreun efort.

Nu trebuia decât să mă asigur că sunt împinsă în direcţia bună, ca să fac ceea ce orice om cu mintea întreagă face la final de an: m-am dus direct la atelier, unde am prins două minute grozave de una singură, înainte să mai ajungă şi altcineva. La final de an, containerele cu provizii sunt complet purificate şi li se face plinul, aşa că nici măcar nu trebuia să-mi bat capul cu maleficii. Lângă marele furnal, atârnau cinci şorţuri de sudură, făcute dintr-un material greu şi rezistent la flăcări; l-am înşfăcat pe cel care părea cel mai apropiat de măsura Aadhyei, l-am întins pe o masă de lucru şi m-am apucat să-l umplu.

Mai întâi, m-am dus după materiale pentru scrin, pentru că, atunci când ai un proiect clar în minte şi profiţi din plin de faptul că ai ajuns primul la atelier după reaprovizionare, ai mai multe şanse să găseşti ce-ţi trebuie. Am bifat numaidecât patru bucăţi de amarant,

două lingouri de argint pentru gravură, un set de balamale grele din oţel şi o bobină de sârmă din titaniu, din care eram convinsă că pot face o sârmă vrăjită care să ţină capacul deschis, aşa cum voiam eu să-l fixez. Ba am găsit chiar şi o bucată de bandă LED. Cărţile de vrăji sunt înnebunite după dispozitive electronice; dacă faci un scrin care se aprinde când îl deschizi, aproape că ai garanţia că n-o să pierzi niciodată cartea.

Tocmai când terminam de adunat obiectele, au apărut şi alţii, însă, chiar şi aşa, tot mai aveam la dispoziţie câteva minute bune, înainte să mă îngrijorez în privinţa prăzii, dat fiind că toţi nou-veniţii căutau în primul rând materialele valoroase pentru troc, cum ar fi tijele de titaniu şi săculeţii cu aşchii de diamant. M-am hotărât să nu particip; m-am gândit în schimb la ce i-ar trebui Aadhyiei pentru lăuta ei şi am găsit o sacoşă cu fire metalice de calitate, o rolă de şmirghel şi două sticle enorme cu răşină limpede. Le-am înfăşurat şi am ieşit cu ele când lumea începea cu adevărat să se adune.

Am pornit în cealaltă direcţie, spre palierul opus, unde se găsea o altă aripă a şcolii. Nu voiam să mă lupt ca să trec prin mulţimea de adoratori, care probabil încă bloca palierul unde se afla Orion, şi, oricum, dat fiind că podeaua se rotise, era posibil ca acest palier să fie acum mai aproape de camera mea. Ştiţi voi, îmi căutam tot felul de scuze perfect plauzibile. La final de an, scările sunt aglomerate, fiindcă toată lumea fuge de colo colo prin şcoală, înnebunită, după provizii, însă coborârea spre dormitoarele celor din anul terminal nu s-a dovedit atât

de rea. Nu mai locuia nimeni la etajul de dedesubt.

Palierul nostru era de-a dreptul civilizat. Cine se afla acolo ratase ocazia de a pune mâna pe cele mai bune provizii, aşa că am dat doar peste membri de enclavă, care nu aveau de ce să depună vreun efort şi se bucurau de un duş cald şi relativ lipsit de griji sau pierdeau vremea pe coridorul proaspăt purificat, stând la taclale în grupuri mici. Unii chiar au înclinat capul în semn de salut când am trecut pe lângă ei, iar o fată din Dublin mi-a zis:

— Ai un şorţ de sudură, norocoaso! Eşti dispusă să-l dai la schimb?

— E pentru Aadhya, din a noua cameră de după lampa gălbuie, i-am răspuns. Sunt convinsă că ţi-l închiriază cu plăcere.

— Aşa e, v-am văzut numele scrise pe perete, mult noroc, mi-a zis, felicitându-mă cu o mişcare din cap, un gest foarte uman.

Mi-am dus prada în cameră, unde am intrat cu destulă precauţie, pentru că nu fusesem acolo să baricadez uşa de maleficii care încercau să scape de flăcările mortale de pe coridor. Mana îmi curgea în continuare în voie prin dispozitivul de la mână şi n-am avut nici cea mai mică reţinere să mă folosesc de ea pentru a lansa o vrajă de Lumină Revelatoare. Am purtat-o prin fiecare colţişor al camerei, inclusiv sub pat, pe care l-am întors pe o parte. Numai bine: am zărit un cocon misterios, cuibărit cu multă grijă într-unul dintre arcurile mari şi ruginite, aşteptând să se transforme într-o surpriză foarte neplăcută. Am înclinat borcanul cu

şuruburi şi cuie pe care-l aveam pe birou şi am băgat coconul în el. Aadhya ar putea face ceva cu el sau poate i l-aş vinde unui elev de la alchimie.

Am mai găsit câteva mănunchiuri de creaturi malefice, din clasa paraziţilor, pe rafturile cu manuale şi, în timp ce mă ocupam de ele, de pe birou a sărit un ţopăitor care se pitise printre hârţoage. Deocamdată, n-avea pretenţia să ia masa; a fugit direct spre gura de scurgere din mijlocul podelei. A plonjat printre două gratii şi şi-a strecurat energic dosul, cu tot cu acul strălucitor din capăt până să apuc să mă gândesc la o vrajă care să nu topească o porţiune însemnată din podea. O astfel de vrajă ar fi putut chiar să îi ucidă pe cei care ar fi trecut în momentul acela, pe hol. Asta este. Dormitorul urma să fie infestat până la finalul primului semestru; nu prea există soluţii.

Imediat ce mi-am pus sleită patul la loc, cu un zdrăngănit puternic, cineva mi-a bătut la uşă. Am stins instantaneu Lumina Revelatoare; primul meu impuls a fost să mă prefac că aş fi în altă parte, poate pe Lună, însă sunt sigură că lumina răzbătuse printre crăpături în partea cealaltă a uşii şi tocmai ce produsesem un bocănit puternic. Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am dus la uşă, am crăpat-o, pregătindu-mi câteva replici, care s-au dovedit însă irelevante, pentru că nu era decât Chloe.

— Bună! Am văzut lumină. Am auzit că tu şi Orion aţi reuşit să scăpaţi. M-am gândit să trec să văd cum te simţi. Eşti bine?

— Aş zice că sunt aşa cum te-ai aştepta să fiu în

condiţiile date, însă nu cred că s-a aşteptat cineva să scap cu viaţă, aşa că presupun că, de fapt, sunt mai bine de atât, am răspuns.

Am tras adânc aer în piept, m-am silit să dau drumul manei care curgea în voie prin mine, am desfăcut încheietoarea dispozitivului de punere la comun a puterii şi i-am întins brăţara.

Chloe a ezitat şi a spus şovăitoare:

— Ştii… dacă te răzgândeşti în privinţa locului…

— Mersi, i-am zis scurt, fără să o trag înapoi, şi, după un moment, a întins mâna şi a luat-o.

Credeam că asta era tot şi mi-aş fi dorit să fie aşa. Chloe tocmai făcuse duş. Părul blond-închis şi umed, dat pe spate şi prins cu două clame mici argintii era tuns bob. Sigur se tunsese de curând. Purta o rochie de plajă albastră, cu pliuri în partea de jos, şi o pereche de sandale cu barete subţiri, o ţinută pe care nici măcar un membru de enclavă n-ar risca să o îmbrace, după prima lună a primului semestru. Nu avea nicio pată şi îi venea un pic mai sus de genunchi. Până anul ăsta, sigur n-o îmbrăcase, că ar fi stat pe ea ca pe gard.

Iar eu nu aveam pe mine decât un tricou zdrenţuit. Ultimele mele aventuri îşi lăsaseră şi ele amprenta, iar pantalonii mei de luptă peticiţi se murdăriseră. Îi prinsesem cu o curea lată în talie şi cususem două fâşii la tiv ca să-i lungesc. Sandalele mele jerpelite, cu arici, vechi de şase ani, le primisem la schimb pe la mijlocul anului doi, când era clar că acelea cu care venisem îmi rămăseseră mici. La momentul respectiv mi le

cumpărasem special mai mari, însă acum îmi veneau aproape fix.

Părul îmi ieşea din coada împletită pe care mi-o făcusem înainte să merg în sala de absolvire. Ca să nu mai zic că nu mai făcusem duş de patru zile şi bănuiesc că udatul până la piele în timpul purificării coridoarelor nu se pune.

Nu dau doi bani pe dichiseală, nici dacă mi-aş permite, nu mi-aş pierde vremea cu aşa ceva, însă contrastul dintre noi mă făcea să mă simt ca şi cum tocmai fusesem târâtă de-a-ndărătelea printr-un labirint de gard viu.

Însă Chloe nu şi-a luat politicos la revedere; a rămas în prag, răsucind în mâni dispozitivul de punere la comun a puterii. Eram pe punctul să-mi cer scuze şi să mă duc să mă prăbuşesc în pat pentru vreo douăsprezece ore, când Chloe a lăsat să-i scape:

— El, îmi pare rău.

Eu n-am zis nimic, pentru că nu-mi era clar pentru ce anume îşi cerea scuze. După o secundă, a adăugat:

— Pur şi simplu… ştii, te obişnuieşti ca lucrurile să stea într-un anumit fel. Şi nu te gândeşti dacă o fi bine. Sau măcar în regulă.

A înghiţit în sec.

— Nu *vrei* să te gândeşti la asta. Şi se pare că nimeni nu vrea. Şi nu prea vezi ce ai putea face.

Când m-a privit, pe chipul dulce şi în ochii deschişi la culoare, i-am citit nefericirea. Am ridicat din umeri.

— Pentru că nici nu trebuie să ai ce să faci.

A tăcut, după care a spus:

— Nu ştiu deloc ce-aş putea face. Dar n-am de ce să înrăutăţesc lucrurile. Şi am…

Dintr-odată au apucat-o toţi nervii; îşi ferea privirea, îşi lingea buzele, se simţea nelalocul ei.

— Am minţit. La bibliotecă. Nu ne… nu ne făceam griji că ai fi răuvrăjitoare. Am fi vrut să ne facem griji în privinţa asta pentru că nu te plăceam. Am tot vorbit între noi despre cât de îngrozitoare şi de nesimţită eşti şi despre cum încerci să te foloseşti de Orion, pentru ca toată lumea să te pupe în fund. Numai că lucrurile stau fix pe dos. În ziua în care Orion ne-a făcut cunoştinţă, m-am purtat de parcă tot ce trebuia să fac ca să-mi devii prietenă ar fi fost să-ţi dau de înţeles că sunt dispusă să-ţi permit să vorbeşti cu mine. De parcă aş fi foarte specială. Dar nu sunt. Sunt doar norocoasă. Orion e special, a adăugat cu un pufăit care s-a vrut a fi o chicoteală, dar care nu-i prea ieşise. Şi el vrea să-ţi fie prieten pentru că ţie nu-ţi pasă. Ţie nu-ţi pasă că el e special şi nu-ţi pasă că eu sunt norocoasă. Tu n-o să te porţi frumos cu mine doar pentru că sunt din New York.

— Sincer, eu nu mă port frumos cu nimeni, am replicat fără chef, simţind că iar mă apucă pandaliile; scuzele ei erau prea reale.

— Te porţi frumos cu oamenii care se poartă frumos cu tine. Te porţi frumos cu oamenii care nu sunt prefăcuţi. Iar eu nu vreau să fiu prefăcută. Aşa că… îmi pare rău. Şi… mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă şi altă dată. Dacă vrei şi tu.

Da, fiindcă asta era fix ce-mi doream, să mă împrietenesc cu o fată de enclavă bogată care să-mi scoată zilnic ochii cu toate obiectele de lux pe care nu mi le permiteam şi care erau chiar destul de drăguţe, dar care, în schimb, nu se comparau cu ce-aş fi ales eu în locul lor. Iar dacă ea, Chloe Rasmussen, se dovedea a fi o persoană într-adevăr decentă şi o prietenă adevărată, asta însemna că lucrurile pe care nu le aveam nu erau neapărat incompatibile cu cele de care îmi păsa cu adevărat. Nu vedeam cum anume ar trebui să împac şi capra, şi varza, fără să fiu tot timpul nemulţumită, doar că eram destul de sigură că, dacă i-aş spune „adio şi n-am cuvinte”, chiar că aş fi nepoliticoasă şi înţepată, chit că aş face-o doar din idealism şi din încăpăţânare.

— Da, în regulă, i-am zis cu şi mai puţin chef decât mai devreme.

Singurul efect pozitiv a fost că de-abia atunci, după ce mi-a zâmbit timid, mi-a spus că par obosită, aşa că o să plece şi o să mă lase să mă odihnesc.

Puteam în sfârşit să închid uşa, să mă trântesc în pat şi să dorm ca într-un somn de veci, de care scăpasem în mod miraculos.

Ceva mai târziu, a mai urmat o bătaie la uşă şi am auzit vocea lui Liu.

— El, eşti trează?

Adormisem, însă mă trezise alarma de la uşă, aşa că m-am ridicat să le deschid ei şi Aadhyei. Îmi aduseseră de la cantină câte ceva de la masa de prânz. I-am dat Aadhyei şorţul de sudură şi articolele pentru lăută. Amândouă se

aleseseră cu prăzi frumuşele, dacă nu cumva la fel de fabuloase ca a mea. Liu luase nişte caiete din alea bune şi câteva pixuri în plus, special pentru mine.

— Vrei să ne povesteşti? m-a întrebat Liu după ce am terminat de înfulecat şi m-am tolănit iar în pat.

— Mecanismul era stricat într-un mod foarte captivant şi le-a luat mai bine de o oră să-l repare, am spus, uitându-mă în tavan. Am pierdut un meşteşugar la intrare, iar Pires a căzut lat în timp ce menţineam scutul. Eu şi Orion ne-am întors târziu şi ne-a prins purificarea pe palierul cu atelierul. Ah, da, şi Orion m-a sărutat.

Nu intenţionasem să spun asta, dar mi-a scăpat, iar Liu a chicotit încântată, ducându-şi mâna la gură.

— Dar cum v-aţi ferit din calea focului purificator? m-a întrebat Aadhya, înmărmurită.

Liu i-a dat un brânci şi a spus:

— Încetează! A fost frumos? Sărută bine?

Apoi s-a făcut roşie ca focul şi a izbucnit în râs, acoperindu-şi faţa. Probabil că, dacă aş fi fost în stare, aş fi căpătat şi eu aceeaşi nuanţă.

— Nu-mi amintesc!

— Oh, fii serioasă! a exclamat Aadhya.

— Chiar nu-mi amintesc! am gemut, ridicându-mă în capul oaselor şi lăsându-mi capul pe genunchi. Apoi am continuat mormăind: L-am îngenuncheat şi l-am împins de pe mine ca să pot lansa o stavilă împotriva focului.

Aadhya s-a tăvălit pe jos de râs la propriu, în vreme ce Liu s-a zgâit la mine complet abătută, de zici că i se înecaseră corăbiile.

— „Eu şi Orion nu suntem într-o relaţie, suntem doar prieteni”, a rostit Aadhya printre hohote, fără să se ridice de pe podea, îngânându-mă pe mine, care rostisem aceste cuvinte în noaptea de dinainte să încheiem alianţa.

Le spusesem asta pentru că n-aş fi vrut să-şi facă o impresie greşită.

— Eşti praf în materie de relaţii.

— Mersi, mă simt mult mai bine, am zis. Şi nu mă înşelam! *Eu* nu aveam o relaţie cu el!

— Foarte corect, a spus Aadhya. Numai un băiat ar fi într-o relaţie cu cineva timp de două săptămâni fără să-i spună şi celeilalte persoane treaba asta.

Am râs toate înfundat o vreme şi, după ce ne-am liniştit, Liu a spus şovăitoare:

— Şi *vrei?*

Avea o expresie foarte serioasă.

— Mama mi-a spus că e o idee foarte proastă.

— Mie mi-a zis mama că toţi băieţii au în chiloţi un malefic de companie secret şi, dacă rămâi singură cu vreunul, îl scot afară, ne-a mărturisit Aadhya.

Am izbucnit în hohote şi Aadhya a râs la rândul ei.

— Zi şi tu acum! Dar a făcut-o intenţionat. Mi-a spus că, atâta vreme cât sunt aici, să-mi imaginez că treaba asta e adevărată, pentru că s-ar adeveri dacă îi permit vreunui băiat să mă lase însărcinată.

Pe Liu a străbătut-o un fior şi şi-a înconjurat genunchii cu braţele.

— Mama mi-a dat un sterilet.

— Am încercat şi eu să port, dar am avut nişte crampe

oribile, a explicat Aadhya, posomorâtă.

Am înghiţit în sec. Eu nu mă sinchisisem; probabilitatea mi se părea infimă ca să-mi mai fac griji şi în legătură cu asta.

— Mama era aproape în trei luni cu mine când a absolvit.

— Oh, Doamne! a exclamat Aadhya. Probabil că s-a *panicat* rău de tot.

— Tata a murit ajutând-o să scape de aici, am adăugat în şoaptă, iar Liu m-a strâns de mână.

Mi s-a pus un nod în gât. Era pentru prima oară când spuneam cuiva asta. Am rămas o vreme tăcute, apoi Aadhya a zis:

— Bănuiesc că eşti prima persoană care va fi absolvit de două ori, la care am râs din nou toate trei.

În clipa aia, nu mi se părea că-mi forţez destinul vorbind despre absolvire ca despre ceva ce urma să aibă loc. M-am întins să mă mai odihnesc până la ora cinei, picotind la răstimpuri. Ne-am făcut planuri pentru primul semestru, gândindu-ne câtă mana am putea strânge. În timp ce Liu făcea socotelile pe hârtie, mie mi-a zburat gândul la dispozitivul de punere la comun a puterii; mi-am trecut degetele peste încheietura mâinii, în locul unde îl avusesem prins. Aproape că n-o puteam învinui pe Chloe, nici pe altcineva din New York. Toată mana aia curgându-ţi până-n vârfurile degetelor, atât de multă, încât nu vedeai unde începe şi unde se termină. Nu fusesem în stare să simt munca din spatele ei. Mi se păruse că e la discreţie, aşa, ca aerul. Avusesem acces la ea

două ore şi deja îmi lipsea.

Continuam să tot aţipesc şi să mă trezesc. Nu prea ştiam de ce; însă Aadhya şi Liu m-ar fi înţeles, ba chiar m-ar fi vegheat şi m-ar fi trezit la ora cinei.

— Ar trebui să ne gândim ce anume ne-ar mai fi de folos şi pe cine ne-am mai dori să recrutăm, a spus Aadhya. Aş vrea să termin lăuta îndeajuns de devreme, încât să apuc să mai fac şi alte chestii în primul semestru. Ar trebui să trecem şi prin lista de vrăji a fiecăreia dintre noi.

Liu a spus încetişor:

— Eu mai am ceva.

Apoi s-a ridicat şi a ieşit pe uşă, moment în care mi-am dat seama brusc, revoltată la culme, că motivul pentru care mă tot trezeam era că mai *aşteptam* pe cineva. M-am chiorât la uşă. Câteva minute mai târziu, s-a auzit un ciocănit, dar nu era decât Liu, care se întorsese cu o cutiuţă în braţe. S-a aşezat jos turceşte şi a pus cutiuţa între picioare, apoi a ridicat capacul şi a scos la iveală un şoricel alb. Animalul a adulmecat aerul şi s-a strecurat printre degetele ei, dar fără să fugă.

— Ai un spirit familiar? a iscodit-o Aadhya. Vai, ce drăguţ e!

— Nu e un spirit familiar, a spus Liu. Cel puţin, nu era. Doar că încep să… am zece.

Şi-a ferit privirea: era o mărturisire cât de poate de directă că ţintise specializarea neoficială în răuvrăjitorie. Nu există vreun alt motiv pentru care cineva ar aduce zece şoareci şi i-ar hrăni din propriile resurse.

— Am o afinitate pentru animale.

Probabil că de aceea părinţii ei o puseseră să facă asta, mi-am dat seama, pentru că ştiau că va fi în stare să-şi ţină în viaţă vietăţile de sacrificiu. Era şi motivul pentru care detesta, chiar şi după trei ani, că decisese să nu se întoarcă la sacrificat animale.

— Şi acum îl vei face familiarul tău? am întrebat-o.

Eu nu prea ştiu cum funcţionează. Mami nu avusese decât familiari spontani: din când în când, ajungea la iurta noastră câte un animal care avea nevoie de îngrijire, ea îl ajuta şi el rămânea să o ajute o vreme la rândul lui. După aceea, animalul se înstrăina şi devenea iarăşi o sălbăticiune obişnuită. Mama nu încerca să le păstreze.

Liu a aprobat din cap, mângâind şoricelul cu degetul, pe creştet.

— Aş putea să vă dresez fiecăreia câte unul. Sunt nocturni, aşa că pot sta de veghe în timp ce dormiţi. Pe deasupra, se pricep foarte bine să recunoască mâncarea dubioasă. Acum două zile, ăsta micu' mi-a adus un şirag de mărgele de coral fermecat. Îl cheamă Xiao Xing.

Ne-a lăsat să-l luăm în braţe şi am simţit cum lucrează mana în interiorul corpului său micuţ: deja avea un fel de văl albăstrui care-i sclipea în ochi şi pe blăniţă, dacă o priveai dintr-un anumit unghi. Ne adulmeca plin de curiozitate, fără să se teamă. După ce l-am mângâiat o vreme, Liu l-a aşezat pe podea şi l-a lăsat să se învârtă prin cameră. Alerga de colo colo mirosind lucrurile şi vârându-şi capul prin diverse locuri. S-a urcat pe birou şi apoi s-a întors neliniştit, chiar în locul în care se ascunsese

ţopăitorul; a fugit repede de-acolo înapoi la Liu, aşteptând până ce ea a verificat dacă totul e în regulă. Apoi Liu l-a mângâiat, l-a lăudat şi i-a dat o bucăţică dintr-un fruct uscat, scoasă dintr-un săculeţ pe care-l avea prins la încheietura mâinii. Şoricelul s-a vârât în buzunarul din faţă al rochiei ei şi a rămas acolo ronţăind fericit.

— Ai putea să-i dresezi şi pe restul, pentru alţi oameni? am întrebat-o, privindu-l complet fermecată. Ai primi foarte mult la schimb.

După ce Mami m-a dezvăţat să-mi mai doresc să le disec, nu mi-a prea ars mie de animale; cel mai adesea ignoram câinii din comună, iar ei mă ignorau la rândul lor. Nici măcar nu mi-au plăcut vreodată filmuleţele cu pisoi drăgălaşi. Însă nu conştientizasem cât de dornică eram să văd ceva viu care mişună şi care nu încearcă să mă omoare. Familiarii nu sunt des întâlniţi aici: în termeni de raţie de greutate, te costă mult şi sunt dureros de greu de îngrijit aici. Când ai de ales între a te hrăni pe tine şi a-ţi hrăni pisica, te hrăneşti pe tine, altfel următorul malefic vă înhaţă pe amândoi. Însă şoarecii nu sunt costisitor de hrănit şi nu-ţi dau mare bătaie de cap. Doar că nu mă gândisem că mi-aş putea dori aşa ceva.

— Da, după ce dresez unul pentru fiecare dintre verii mei, a răspuns Liu. Vor ajunge astă-seară.

Iar m-a luat pe nepusă masă, aducându-mi aminte de un lucru pe care deja îl ştiam, dar pe care parcă încă nu-mi venea să-l cred: ajunsesem în ultimul an. Anul absolvirii. Diseară avea loc înscrierea.

— Putem veni să ne alegem acum unul? a întrebat

Aadhya.

Era şi ea la fel de fascinată ca mine.

— Au nevoie de ceva? Cum ar fi, de exemplu, o cuşcă?

Liu a încuviinţat din cap, ridicându-se.

— Va trebui să faceţi ceva îngrădit, unde să se ascundă în timpul zilei, să doarmă cât sunteţi voi plecate. Dar veniţi să vi-i alegeţi acum. Va trebui să vă jucaţi cu el o oră pe zi, timp de vreo lună înainte să-l luaţi. Vă arăt cum să le daţi mana: trebuie să o puneţi în gustările pentru ei.

M-am tras mai la marginea patului şi m-am încălţat, apoi Liu a deschis uşa şi am sărit toate trei ca arse, pentru că Orion stătea în prag ca ultimul ciudat. A tresărit şi el. Aşadar, nu încercase să mă ia prin surprindere; îmi închipui că stătuse acolo făcându-şi curaj să bată.

— O să vin să mă uit acum la ei, Liu, a zis Aadhya tare. Găsesc eu o modalitate să le încropesc ceva îngrădit.

Aadhya a înghiontit-o pe Liu – care iar se îmbujorase şi încerca să nu se uite la Orion –, a trecut pe lângă el, a ieşit şi apoi, pe la spatele lui, a arătat insistent cu degetul înspre el şi s-a maimuţărit în ultimul hal, însă nu mi-a fost deloc greu să-i citesc pe buze MALEFIC DE COMPANIE SECRET, aşa că m-am chinuit să nu izbucnesc într-un râs isteric, înăbuşit cu ajutorul pernei. Fetele au dispărut pe coridor.

Orion arăta de parcă şi-ar fi dorit să o ia la sănătoasa şi l-aş fi înţeles dacă o făcea, măcar el *putea* să o facă, pentru că nu se afla în propria cameră. Făcuse duş, se schimbase, se tunsese, ba chiar se şi *bărbierise:* m-am

holbat bănuitoare la bărbia lui catifelată de-acum. Sincer, nu aveam nicio intenţie să mă combin cu cineva din şcoală. Lăsând la o parte faptul c-aş putea rămâne însărcinată, ultimul lucru de care aş avea nevoie era o *altă preocupare.*

Deja Orion mă preocupa suficient când se găsea în preajma mea, chiar şi atunci când nu-mi puneam problema dacă o să mă sărute sau nu.

— Uite ce e, Lake, am spus.

El deschisese gura să zică „El, ascultă”, iar eu am oftat adânc, uşurată.

— Aşa. Ai vrut doar să bifezi treaba asta înainte de a muri.

— Nu!

— Nu-ţi doreşti într-adevăr să fii cu mine, nu-i aşa?

— Eu…

Părea bulversat şi disperat, apoi a spus:

— Dacă tu… eu nu… tu decizi!

L-am privit pieziş.

— Da, asta e partea mea. Ce decizi tu nu mai ţine de mine. Sau încerci să duci mai departe această formă bizară de a fi cu cineva, fără să ceri şi părerea celeilalte persoane? Pentru că eu n-am de gând să te ajut aici.

— Pentru numele lui…

Gâtuit de furie, şi-a vârât ambele mâini în păr: dacă n-ar fi fost în mare parte tuns scurt, i s-ar fi ridicat, făcându-l să arate ca un mop *à la* Einstein. Apoi, a spus sec, fără să mă privească:

— Încerc să mă comport într-un fel care să nu mă

înlăture din viaţa ta.

Şi atunci am înţeles, jenant de târziu. Acum le aveam pe Aadhya şi pe Liu, nu-l mai aveam doar pe el. Era precum mana aflată la dispoziţia mea, un lucru atât de însemnat, încât te poţi obişnui cu el extrem repede şi aproape că uiţi cum era viaţa în absenţa lui – bineînţeles, până îl pierzi din nou. Dar el nu mai avea pe nimeni; el nu avusese niciodată pe nimeni, la fel cum nici eu nu avusesem niciodată pe nimeni, însă acum mă avea pe mine şi era dispus să mă piardă cam la fel cum eram eu dispusă să îi dau eu pe el, pe Aadhya şi pe Liu, în schimbul unui loc în enclava din New York.

Totuşi, nimic nu-i scuza prostia.

— Lake, dacă *aş vrea* să fim împreună, n-aş vrea ca tu să o faci doar pentru că ăsta e preţul pe care ţi-l impun ca să rămâi în viaţa mea.

— Tu acum faci pe proasta?

M-a săgetat cu privirea, însă l-am săgetat şi eu pe el, indignată, apoi, pe tonul cu care te-ai adresa unui ponei mai tâmpiţel, mi-a zis:

— Aş vrea. Dacă tu vrei, atunci vreau şi eu. Iar dacă tu nu vrei, atunci… nici eu nu vreau.

— Păi, cam asta e ideea, am spus, cuprinsă iar de nelinişte, fiindcă părea îngrijorător de tare că ar fi vrut. Altminteri e doar hărţuire. Mă *întrebi?* Să ştii că, indiferent de ce se întâmplă, nu te alung din viaţa mea! am adăugat, cu toate că nu aveam idee ce aş face dacă m-ar fi întrebat. Jos, acolo, te-am dat la o parte, pentru că am avut strania impresie că ai prefera să ţi se salveze viaţa şi

aş vrea să se consemneze că ţi-am salvat-o şi eu ţie.

— Sunt destul de sigur că eu am ajuns deja la treisprezece ocazii, aşa că mai ai ceva de recuperat, a replicat, încrucişându-şi braţele, însă fără efectul scontat, prea părea complet uşurat.

— Nu-i nevoie să ne târguim pentru nişte numere, am zis cu trufie.

— Oh, ba cred că e nevoie.

Şi tocmai când eram pe cale să mă relaxez, crezând că de-acuma ne scăldam iar în ape mai liniştite, şi-a lăsat braţele pe lângă corp, faţa i s-a relaxat şi a pălit uşor.

Paloarea lui contrasta cu nuanţa de roz speriat, de pe pomeţi.

— El, aş… aş vrea să te întreb. Dar nu… aici. După ce… dacă vom…

— Nici să nu îndrăzneşti. Nu mă *logodesc* ca să ies cu tine, i-am zis fără menajamente, intervenind brusc, înainte ca el să strice totul. Dacă nu mă întrebi acum, atunci e suficient pentru azi! Dacă scăpăm vii de aici şi te învredniceşti să treci Atlanticul ca să mă întrebi, o să mă hotărăsc la momentul potrivit şi o să-ţi comunic părerea mea despre toate astea. Până atunci însă, ţine pentru tine atât fanteziile inspirate de filmele Disney, *cât şi animalul tău de companie secret,* a adăugat, sabotându-mă, creieraşul meu.

— OK, bine, a spus el, pe un ton care trăda o zecime iritare şi nouă zecimi uşurare.

Mi-am ferit privirea, încercând să nu mă strâmb şi să nu izbucnesc în râs. *Îţi mulţumesc, Aadhya.* Mama ei era,

de fapt, un geniu.

— Îmi dai voie să-ţi propun să ne întâlnim într-o oră, ca să luăm *cina?*

— Nu, tembelule, am spus, de parcă n-aş fi uitat şi eu la rândul meu de masă. E înscrierea. Mai avem cel mult o jumătate de oră.

A afişat o expresie plouată, deşi, ca să nu fiu rea, era clar că o zi de absolvire mai ciudată nu se mai pomenise. M-am strâmbat şi am privit în jos.

— Trebuie să fac un duş. Şi să-mi pun cealaltă bluză, ceva mai puţin jegoasă.

— Vrei o altă bluză? a întrebat, puţin ezitant. Am câteva de rezervă.

Din conversaţia noastră, reieşea limpede că nu are nevoie de încurajări suplimentare, însă precauţia se bătea cap în cap cu dorinţa disperată de a avea un tricou nou, iar o singură privire aruncată în camera lui fusese suficientă ca să afirm că poseda prea multe tricouri pentru binele lui.

— Mda, în regulă, am zis, oftând în sinea mea.

Barem toată lumea din şcoala era deja convinsă că formăm un cuplu.

Avusesem perfectă dreptate. Orion nu avea nevoie de încurajări: tricoul pe care mi l-a adus avea imprimată panorama Manhattanului cu sclipici argintiu, în centrul căreia, printr-un vârtej de sclipici colorat, era marcat un anumit punct, probabil locul unde se găsea enclava. Nici vorbă de vreun apropo sau de vreo pretenţie nelalocul ei.

I-aş fi dat cu el în cap, doar că era curat şi chiar mirosea vag a detergent: probabil că-l păstrase împachetat prin vreun sertar, pentru anul absolvirii. Cel puţin mi-a oferit scuza de a-l părăsi, ca să mă duc urgent la baie să-l pun pe mine. Un tricou curat pe o piele proaspăt spălată: o adevărată binecuvântare.

M-a aşteptat afară şi apoi le-am cules pe fete din camera lui Liu. Mi-am aruncat ochii spre acvariul imens în care ţinea şoriceii. Al Aadhyei fusese deja însemnat cu un punct roz-aprins făcut cu markerul.

— Tu poţi să ţi-l alegi diseară, mi-a zis Liu.

Mi s-a părut ciudat să păşesc pe treptele care nu se mai mişcau, ca atunci când cobori de pe vapor, după ce ai petrecut mult timp pe apă. Angrenajele se aşezaseră la loc şi nu se mai auzea decât ticăitul slab al mecanismelor secundare, care nu făceau decât să măsoare timpul rămas până la finalul anului următor. Toată lumea urca scările într-un flux continuu, aşa că nici nu ne-a luat prea mult să ajungem la cantină şi să ne alăturăm mulţimii de la coadă.

Nu dăduseră încă drumul la linia de autoservire şi jumătate dintre mese erau sprijinite de pereţi într-o rână, pentru a lăsa mult spaţiu liber în mijloc, spaţiu către care pornea câte un culoar lat de pe fiecare palier. Deasupra, se afla palierul cu dormitoare noi-nouţe, mai mult sau mai puţin identice cu cele vechi, care aşteptau să primească bobocii tremurând de frică.

Noi picaserăm binişor. Înscrierea a început la câteva momente după ce am ajuns: aveam în urechi pocnetul pe care-l simţi când mai multe corpuri dislocă un volum de

aer, unul după altul, urmat aproape imediat de zdrăngănitul puternic al uşilor izbite de pereţi, la etajul bobocilor. Dacă nu te numeri printre cei îngrozitor de ghinionişti, aşa cum a fost Luisa, atunci ţi s-a spus în nenumărate rânduri ce ai de făcut odată ajuns, oricât ai fi de îngreţoşat sau de traumatizat: ieşi din cameră şi fugi direct la cantină. Bobocii s-au revărsat pe toate cele patru uşi, unii dintre ei cu pungi de hârtie în braţe, în care vomitau în timp ce înaintau împleticindu-se. Înscrierea e la fel de distractivă ca vraja de smucire, doar că durează mai mult.

În vreo zece minute, tremurau toţi, înghesuiţi în mijlocul cantinei. Păreau aşa de mărunţei. Când am ajuns aici, nu mă număram printre cei mai înalţi copii, însă nu-mi aminteam să fi fost vreodată atât de scundă. Ne strânseserăm cu toţii în jurul lor, cu ochii aţintiţi la tavan şi la gurile de scurgere şi le turnam cu grijă apă în pahare. Până şi cei mai răi vin să-i ajute pe cei proaspăt admişi. Măcar din egoism, dacă nu din alt motiv; de îndată ce se linişteau, bobocii începeau să ne strige numele: aveau scrisori de afară, mai ales dacă erau copii de enclavă.

Eu ştiam că nu o să primesc nimic. Nu eram apropiaţi de nicio familie de vrăjitori cu copii: în cele două ocazii în care Mami a aranjat să mă joc împreună cu alţi copii, lucrurile n-au mers extraordinar. Şi nu şi-ar fi permis să plătească pe cineva să renunţe la o parte din propria raţie de greutate ca să-mi aducă mie o scrisoare. Singurul lucru care ar valora cât un gram din raţia unui vrăjitor ar fi fost puterea ei de tămăduire, iar Mami nu ia bani pentru asta.

Îmi mărturisise că nu ştia dacă va putea să-mi trimită ceva, iar eu îi spusesem că e în regulă.

Dar chiar şi-aşa, tot aş fi venit, iar de data asta m-am şi bucurat pentru ceilalţi. Aadhya a primit o scrisoare de la o fată de culoare, cu părul prins într-un milion de codiţe, fiecare dintre ele având la capăt o mărgică fermecată pentru protecţie, o idee foarte isteaţă. Liu i-a adus pe verii ei să mi-i prezinte, doi băieţi traşi la indigo, bucălaţi, cu feţe de copil şi tunşi castron, care au făcut o plecăciune politicoasă în faţa mea, de parcă aş fi fost adultă şi presupun că pentru ei chiar eram: aveau cu un cap şi jumătate mai puţin decât mine. Probabil că, pentru a-i pregăti, părinţii lor făcuseră tot posibilul să-i îndoape ca pe gâşte. Apoi, un băiat cu vocea încă în formare a strigat:

— Cine aşteaptă un bileţel de la Gwen Higgins?

Am auzit imediat, însă întrebarea lui a fost urmată de un moment de linişte, aşa că băieţelul a repetat. Aadhya venise atât cu scrisoarea, cât şi cu fata cu codiţe, care era din Newark şi se numea Pamyla – unul dintre motivele pentru care părinţii sunt dispuşi să cheltuiască o fărâmă din preţioasa raţie de greutate a copiilor lor pe o scrisoare este faptul că ştiu că aceştia se vor alege automat cu un prieten mai mare aici.

— Crezi că e *acea* Gwen Higgins? Are un copil aici? i-a zis Pamyla Aadhyei, plină de speranţă.

Aadhya s-a mulţumit să ridice din umeri. Liu a clătinat din cap.

— Dacă are, sigur şi-a ţinut gura, ca să nu tabere toată

lumea pe el pentru magie tămăduitoare, presupun.

Apoi băiatul a spus:

— Pentru fiica ei, Galadriel?

Şi amândouă – împreună cu un grup de elevi din apropiere, care fuseseră suficient de atenţi încât să-l audă – au întors capetele şi m-au privit insistent, apoi Aadhya mi-a dat indignată un brânci în umăr. Alţii au aruncat priviri pe furiş, în jur, de parcă ar mai putea fi şi o *altă* Galadriel pe aici. Am scrâşnit din dinţi şi m-am dus să iau bileţelul. Până şi puştiul m-a privit neîncrezător.

— Eu sunt Galadriel, i-am zis scurt şi am întins mâna.

Mi-a pus în palmă ceva minuscul, aproape cât o alună, care probabil că nu cântărea niciun gram.

— Pe tine cum te cheamă?

— Aaron? a zis, ca şi cum n-ar fi fost complet sigur. Sunt din Manchester?

— Hai, vino, i-am zis şi i-am indicat cu capul drumul, prin mijlocul unor copii uluiţi.

De data asta, nu mai scăpam: Aadhya şi Liu mă priveau la rândul lor, Aadhya, cu atenţie, pe sub gene, ceea ce îmi sugera că, de îndată ce mă va prinde singură, mă păştea o prelegere lungă. L-am prezentat celorlalţi pe Aaron, fără prea mare tragere de inimă, apoi băiatul a început să discute cu ceilalţi trei boboci. Verii lui Liu vorbeau engleza fără probleme, la fel de fluent ca el sau ca Pamyla. Aadhya avea o bucăţică de foiţă de aur fermecată în plic şi ne-a arătat-o încântată.

— O s-o pun în jurul cârligelor din dinte de argonet, la lăută.

Liu primise o cutiuţă aproape complet plată, de dimensiunea unui timbru, umplută până la refuz cu un balsam aromatic, din care ne-a lăsat să luăm câte un vârf de deget ca să ne dăm pe marginea buzei de jos.

— E detectorul de otrăvuri al bunicii. Durează în jur de o lună, dacă ai grijă cum te speli pe dinţi. Dacă te furnică buza când pui ceva în gură, atunci nu trebuie să mănânci lucrul ăla.

Cam la asta se rezuma înscrierea. O infuzie minusculă de speranţă, dragoste şi grijă, o aducere aminte a faptului că există o lume dincolo de ziduri, o lume complet diferită. În care prietenii îţi împărtăşesc prin ce au trecut şi tu, la rândul tău, faci acelaşi lucru. Doar că până acum, pentru mine, înscrierea nu însemnase niciodată aşa ceva. Era pentru prima oară când făceam parte din ea şi mă înţepau ochii. A trebuit să mă abţin să scot limba şi să ling întruna balsamul.

Orion ni s-a alăturat ţinând în mână un plic şi o mică sacoşă şi mi-a fredonat şoptit „ai fost deconspirată”, aruncându-şi un braţ pe după gâtul meu şi rânjind la mine. M-am strâmbat la el, dar n-am putut să-mi împiedic zâmbetul, atunci când mi-am despăturit cu grijă propria scrisoare: o foaie de ceapă minusculă, aproape transparentă, rulată într-o mărgică nu mult mai mare decât cele pe care le avea Pamyla în păr. De-a lungul ei se puteau distinge nişte uşoare urme rămase după împăturire, câte una la fiecare doi centimetri: indicau locul în care să rupi hârtia în îmbucături. Când am dus-o la gură şi am tras aer în piept, am simţit miros de miere şi

de soc: vraja lui Mami pentru revigorarea spiritului. Îmi pria până şi simpla inhalaţie; am înghiţit un nod amar de fericire, care mi-a încălzit stomacul, în timp ce coboram foiţa să mă pot chiori la ea. Scrisul lui Mami era aşa de mărunt şi de şters, că mi-a luat ceva să desluşesc acel rând.

„Scumpa mea fetiţă, te iubesc, fii curajoasă”, îmi scrisese mama. „Şi ţine-te cât mai departe de Orion Lake!”

MULŢUMIRI

Le sunt veşnic recunoscătoare lui Sally McGrath şi Francescăi Coppa: aliatele mele din sala de absolvire. Le mulţumesc de asemenea şi celorlalţi numeroşi cititori beta care m-au încurajat, în special Monicăi Barraclough, lui Seah Levy, Merry Lynne şi lui Margie Gillis, care m-au îmboldit când ajunsesem pe ultima sută de metri. Katherine Arden a scris cot la cot cu mine şi mi-a îngăduit să mă pierd în propria-i operă când şi când, în momentele în care simţeam nevoia să mai ies din Şcoala Solomonarilor.

Neobositului meu agent, Cynthia Manson, editorului meu, Anne Groell, pentru că mi-au spus cui se adresează această carte (P.S.: Anne, eu tot nu cred că sunt trecuţi de treizeci de ani), editorului ei asociat, Alex Larned, şi întregii echipe minunate de la Del Rey Books, cei mai buni parteneri la care ar putea spera un autor, echipă din care vreau să-i amintesc cu precădere pe David Moench, Mary Moates, Julie Leung şi pe Asleigh Heaton. Scott Shannon, Keith Clayton şi Tricia Narwani, mulţumiri deosebite pentru toţi acei ani de entuziasm şi de sprijin.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare echipei de drepturi de autor de la PRH, în special lui Rachel Kind, Donnei Duverglas, lui Denise Cronin şi numeroşilor editori strălucitori din străinătate cu care am avut norocul să lucrez datorită eforturilor lor, mai ales lui Ben Brusey şi lui Sam Bradbury de la Penguin Random House UK, cu

care am colaborat la această carte.

La nivel de imaginaţie, Şcoala Solomonarilor a creat o serie de provocări vizuale inedite şi sunt foarte norocoasă că, în sesizarea detaliilor lumii create de mine, am primit ajutorul lui David Stevenson de la Del Rey, alături de munca altor artişti strălucitori, printre care se numără Elwira Pawlikowska, asistentul meu, Van Hong şi Miranda Meeks. Vreau să îi mulţumesc şi lui Sally McGrath pentru treaba extraordinară pe care a făcut-o lucrând la website-ul Şcolii Solomonarilor.

Ultimilor, însă nu şi celor din urmă, cele mai călduroase mulţumiri lui Charles şi lui Evidence: vă mulţumesc pentru că mă iubiţi, pentru că sunteţi mândri de mine, pentru că mă ţineţi în braţe şi mă susţineţi.

NAOMI NOVIK

s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat limba și literatura engleză la Universitatea Brown. Scris în doar două luni, primul său roman, *His Majesty's Dragon* (2006; *Dragonul Maiestății Sale*, Nemira, 2010), a câștigat premiile John W. Campbell, Compton Crook și Locus, fiind nominalizat și pentru Hugo. Seria TEMERAIRE a continuat cu *Throne of Jad* (2006; *Tronul de jad*, Nemira, 2011), *Black Powder War* (2006; *Războiul pulberii negre*, Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007; *Imperiul de fildeș*, Nemira, 2016), *Victory of Eagles* (2008; *Victoria vulturilor*, Nemira, 2016), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of God* (2012), *Blood of Tyrants* (2013) și *League of Dragons* (2016). De un mare succes s-au bucurat și romanele *Uprooted* (2015; *Aleasa dragonului*, Nemira, 2017), câștigător al premiilor Nebula, Locus și Mytopoeic, precum și *Spinning Silver* (2018; *Argintul preschimbat*, Armada, 2019), câștigător al premiilor Alex Award, Locus și Audie, nominalizat la Hugo și finalist al Nebula Award for Best Novel. Cel mai recent roman al lui Naomi Novik, *A Deadly Education* (2020; *Educație fatală*, Armada, 2021), este finalist al Lodestar Award, iar drepturile de ecranizare au fost deja achiziționate de studioul Universal Pictures. El deschide seria ȘCOALA SOLOMONARILOR, care va continua cu *The Last Graduate* (2021; în pregătire în Armada).

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

BESTSELLER *THE SUNDAY TIMES*
FINALIST AL LODESTAR AWARD 2021

La Școala Solomonarilor nu se pot înscrie decât tinerii care stăpânesc magia. Iar eșecul nu aduce note proaste, ci moartea. Nu există profesori, nu există vacanțe. Singurele prietenii sunt acelea care se leagă din motive strategice. Supraviețuirea e mai importantă decât orice notă, fiindcă din Școala Solomonarilor nu poți pleca decât dacă ai absolvit. Iar regulile sunt înșelător de simple:

SĂ NU MERGI NICIODATĂ SINGUR PE HOLURI.
ȘI SĂ FII ATENT LA MONȘTRII CARE PÂNDESC ÎN FIECARE UNGHER.

Galadriel „El" Higgins este o vrăjitoare aparte, capabilă să înfrunte orice pericol. Ce-i drept, nu prea știe să-și facă aliați, dar are o forță întunecată îndeajuns de puternică, încât să pună la pământ munți sau să distrugă milioane de oameni. Pentru ea ar fi floare la ureche să înfrângă toate primejdiile. Numai că asta i-ar putea ucide pe ceilalți elevi…

„Cartea *fantasy* supremă a anului 2020 e o poveste despre maturizarea într-o școală malefică. Novik este una dintre cele mai bune scriitoare contemporane."
BOOKPAGE

EDUCATIE FATALA , PRIMA LE
UNU250820
15.00 RON

ISBN 978-606-43-1218-1
9 786064 312181

ARMADA powered by NEMIRA